

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE ME STALK ME

@Çeviri Kitaplar

I love you...

You stalk me.



LAURA BISHOP



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



LOVE ME STALK ME



I love you...

You stalk me.

LAURA BISHOP

Telif Hakkı © 2025 Laura Bishop'a aittir

Tüm hakları saklıdır (yani geri çekilin)

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan dijital, mekanik, büyülü veya lanetli herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, kopyalanamaz, ekran görüntüsü alınamaz, telepatik olarak iletilemez veya başka bir şekilde çalınamaz.

İncelemeler için kısa alıntılar harika (ve hatta teşvik ediliyor, beni heyecanlandırıyor), ancak bu kitabı korsan olarak kullanmaya veya Wattpad'de baharatlı sahneleri yeniden paylaşmaya çalışırsanız... Rüyalarınıza musallat olması için çok uzun boylu, son derece hayal ürünü bir adam gönderirim. Hem de hiç de eğlenceli bir şekilde değil.

Nesrimi bir profesyonel gibi ayıklayan ve müstehcenlik-konu oranının optimum parametreler içinde kalmasını sağlayan Mara White tarafından düzenlendi.

Proi Designs'dan Momir'in kapağı, kaosumu görsel mükemmelliğe dönüştürdüğü için tehlike ücretini hak ediyor.

@imikuyya'nın sanatı

İÇERİK UYARISI

Bu kitap bazı kişilerde tetikleyici olabilecek temalar içerebilir. Okuyucunun kendi takdirine bağlıdır.

Tetikleyicilerin tam listesi için lütfen şu adresi ziyaret edin:

<https://laurabishopauthor.com/#content>

*Vibratörünüz için
Bu kitap sizi 400 sayfa boyunca zorlayabilir,
ama işi bitiren gerçek MVP sensin.*

İÇİNDEKİLER

Çalma listesi

Travmayı salata eşliğinde servis ediyor
Benim işim değil. Bunu benim işim haline getiriyorum.
Eğer O Düşerse, Ben Yerdeyim
Patriarkada Sıradan Bir Gün
Akşam Yemeği. Tatlı. Ve Sınırsız Yönetici Erişimi.
Şarap. Yapay Zeka. Pişmanlık Yakında.
Koruyucu. Kendine güvenen. Yoğun. Ben.
Şimdi Caleb ile sohbet ediyoruz
Benim için ön kol dövmeleeri
Ben Günaydın diyorum. O Pislik gönderiyor.
Ekmek olmayan ekmek fiyaskosu
Onu ağılattı. Onu bitireceğim.
Şu anda Caleb ile sohbet ediyoruz
Düşünsenize, Bu Amanda'nın Suçu
O ona proje diyor. Ben ona ceset diyorum.
Az Önce Travma Bağı mı Yaşadık?
Birisi yeri paspaslasa iyi olur
Bana rahat diyor ve ben sertleşiyorum
Şimdi Caleb ile sohbet ediyoruz
Vibratörüm, Onun Karın Kasları ve Benim Utancım
Paralel Park Etmek Beni Neredeyse Öldürüyordu Ama Onun İçin
Ölebilirim.
Kendimi Gerçekleştirirken Lütfen Bekleyin
Bir erkek arkadaşı var. Ayrıca ağzım da üzerinde.
Şimdi Caleb ile sohbet ediyoruz
Kendini Bilen, Cinsel Olarak Mahkum ve Buna Gülen
Makarna artı Varoluşsal Korku
Şimdi Caleb ile sohbet ediyoruz
Geri dönüşü olmayan noktayı geçtim ve bu benim için sorun değil.
Daha Erken Ayrılmalıydım
Pantolonunun fermuarını açtı. Ben de çenesini açtım.
O Burada Olduğunda Korkmuyorum
Her Köşede Kamera Olursa Olsun.
Şimdi Caleb ile sohbet ediyoruz
Bana Akşam Yemeği Hazırla ya da Beni Gelmeye Zorla

O Yaladı. Ben Tanrı'yı Gördüm.
Onu Yaladım. Sıfır Pişmanlık.
Onu Güvende Tut, Onu Yakınında Tut, Onu Benim Tut
Amanda'nın sıfır filtresi var
Şimdi Caleb ile sohbet ediyoruz
Onun Orgazmı, Benim Saplantım
Artıkları aldı. Akıl sağlığını aldılar.
Onun tahrik olduğunu düşündüğü her kelime benimkiydi.
Orgazm: 3 Seks: 0 Matematik, matematik değildir.
Bunun Bıraktığım Bir Versiyonu Yok
Bu, Çalışan El Kitabında Yok
Amanda'nın Gucci Çantasında Bir Glock Var
Artık Canavarlar İçin Ağlamıyorum
Amanda'nın ceset sayısı var. Muhtemelen.
Konuşmasına izin veriyorum. Sonra onu kanatıyorum.
Caleb'in Gerçek Olduğu Ortaya Çıktı
İtişin Ortasında 'Seni Seviyorum' Diyorum
Şu anda Callahan ile sohbet ediyoruz
Sonsöz

Yazar Hakkında

ÇALMA LİSTESİ



Tate McRae'nin A      
Sabrina Carpenter'ın T    
Conan Gray'in Bitmeyen   arkısı
C+C Music Factory'den Gonna Make You Sweat
(Everybody Dance Now)
Timbaland'dan Give It to Me
Tate McRae'den   nce Sen Beni Kırdın
Khalid'in B  t  n Gece Ayakta adlı eseri
Sıcak Gitmek    in! Chappell Roan tarafından
Louis the Child'ın Hakkı
Lady Gaga'nın Aptal Açık   arkısı
Big Wild'dan 6'dan 9'a



TRAVMA'YI YANINDA SALATA İLE SERVİS EDİYOR

ISABELLA RUSSO

Evan'la buluşmamızın daha oturmadan felaketle sonuçlanacağını anlamamın üç yolu var.

Bir: Yolda bir iş görüşmesi alıyor. Bu, hızlı ve kibar bir "Hey, seni birazdan ararım" durumu değil. Hayır, bu Evan'ın tam bir şirket köpekbalığı modunda olması ve milyon dolarlık bir anlaşmayı kaybetmiş bir hedge fon yöneticisi gibi Bluetooth'una havlaması. Vardığımızda, o kadar iş moduna girmiş oluyor ki, masada saçımı kazıtsam bile fark etmez.

İki: Nereye gideceğimizi seçmekte ısrar ediyor. Teoride, iyi bir zevki olsaydı bu bir sorun olmazdı. Fakat Evan'ın "güzel bir yer" tanımını iki kategoriye giriyor: Yan yemeklerin ekstra olduğu ve müşterilerinin yüzde 95'inin Rolex giyen yaşlı erkeklerden oluştuğu biftek lokantaları veya porsiyonların gülünç derecede küçük olduğu ve bir de küstahça bir espriyle servis edildiği popüler füzyon restoranları. Bir keresinde beni "ana yemeğin" yenilebilir köpükle süslenmiş bir tabakta tek bir deniz tarağı olduğu bir yere götürmüştü. Geldiğimden daha aç bir şekilde ayrıldım.

Ve son olarak, Üçüncü: O işi yapar.

Bütün gece bana neredeyse hiç bakmadığı, sanki ölümsüzlüğün sırrını içinde saklıyormuş gibi telefonunu kaydırdığı, sonra -tam da insan sohbetine girebileceğini düşündüğümde- öylesine iğrenç bir söz söylediği ki, kendime hapis cezasının buna değmediğini hatırlatmak zorunda kaldığım şey.

Bu gece üçüne de ulaştık.

Restorana doğru giderken cilalı krom asansör kapılarındaki yansımamı izliyor, hayal kırıklığına zihinsel olarak kendimi hazırlıyorum. Aslında bu gece hazırlanmak için çok çaba sarf ettim: Dar ama oturduğumda kendimi rahatsız hissettirecek kadar da vücuduma yapışmayan siyah bir elbise, ayak parmaklarımı sıkı ve bir saat içinde aksayacak topuklu ayakkabılar ve zahmetsiz görünmesi gereken ama taksiden inerken etrafımda esen keskin New York rüzgarına karşı mücadeleyi çoktan kaybetmiş, gevşek dalgalı saçlarım. Hatta kırmızı ruj bile sürdüm; Evan'ın bir keresinde bana "abartılı" renkler giymemi sevmediğini söylemesi göz önüne alındığında cesur bir tercihti. Sanırım asi hissediyordum.

Tekrar yansımama bakıyorum ve ilk çıkmaya başladığımız zamana kıyasla şimdi ne kadar farklı görüldüğüme takılıp kalmamaya çalışıyorum. Üç yıl ve otuz kilo önce, vücuduma tam oturan elbiseler giymeyi hiç düşünmezdim. Şimdiyse, Evan'ın "sorunlu" olarak nitelendirdiği kıvrımlarımı ve yumuşaklığımı gizleyen kıyafetleri stratejik olarak seçenlerdenim.

Asansör kapıları yumuşak bir zil sesiyle açılıyor, sohbet, kadeh tokuşturma ve kızarmış et ve tereyağının zengin aroması dalga dalga yayılıyor. Restoranın yumuşak zarafeti gözlerimizin önünde seriliyor. Şık atkuyruğu saçlı bir hostes, öne doğru adım attığımızda bize ustaca bir gülümsemeyle bakıyor. Daha konuşmadan, Evan'ın telefonu kalçasında titreşiyor ve hemen cevap veriyor.

"Evet?" Sesi sert ve dalgındı, bana devam etmem için bileğini hafifçe sallayarak işaret etti, finans dünyasının kendisine attığı acil krizin içine dalmıştı bile.

Evde kalıp, maaşımın yarısına bile mal olmayan makarnayı kanepemde yiyerek vakit geçirmeliydim.

Restoran, müşterilerin yemeklerini zar zor görebilmesi için ortam aydınlatmasının yeterli olduğunu düşünen o aşırı pahalı biftek restoranlarından biri. Hostesi masamıza kadar takip ederken loş ışığa alışmak için gözlerimi kırpıştırıp duruyorum, her adımda topuklarım yumuşak halıya gömülüyor. Etrafımız zengin maun panellerle, yıllarca giyilen pahalı takım elbiselerle pürüzsüzleşmiş koyu kırmızı deri bölmelerle ve eski zengin ambiyansına kehribar gölgeler düşüren arkadan aydınlatmalı içki şişeleriyle kaplı duvarlarla çevrili. Havada yıllanmış viski ve pahalı kolonya kokusu var. Gözlerinizi kısarsanız, köşede puro içen Gordon Gekko ve Wall Street yandaşlarının hayaletini neredeyse görebilirsiniz.

Kabinin serin deri koltuğuna kaydım. Evan karşıma oturdu. Telefonu dışarıda kaldı, ekranı aramızdaki karanlıkta parladı.

Bu iyi. Kesinlikle iyi. En istikrarlı ilişkisi bildirimlerle olan bir adamla çıkmayı seviyorum.

"Yani," diye başlıyorum, yaşama isteğimi kaybetmeden önce bu akşamı kurtarmaya çalışarak. "Bugün şirketle ilk toplantımı yaptım. Yeni yerin işe alım bütçesini görüştüler—"

"Ha?" Evan başını kaldırmıyor. Kaydırıyor, başparmağını ustalıkla hareket ettiriyor.

Derin bir nefes alıp tekrar deniyorum. "İşe alım bütçesi. Yeni pozisyonum için."

"Ah. Doğru." Sonunda bana baktı ve gördüğüm en yarım yamalak, küçümseyici gülümsemeyi bana fırlattı. "Çok tatlısın bebeğim. Mağaza müdürü, ha? Sıradaki durak CEO mu?"

Çok tatlısın bebeğim? Yirmi sekiz yaşındayım ve çok çalışarak elde ettiğim büyük bir terfi aldım ve onun tek yapabildiği "Çok tatlısın bebeğim?" demek. Sanki haftada elli saatimi milyonlarca dolarlık bir perakende mağazasını yönetmek, işe alım kararlarını almak, tedarikçilerle ilgilenmek, kayıp önleme stratejilerini denetlemek ve şirketlerin saçma beklentilerini mağaza gerçekleriyle dengelemekle geçirmiyormuşum gibi.

Su bardağımı daha sıkı kavriyorum, yoğunlaşma parmaklarımı ıslatıyor. Kendimi bu pahalı maden suyunda boğmaktan sadece bir küçümseyici söz uzaktayım.

Garsonumuz geliyor; mükemmel simetrik bir yüze ve flört etmek için ekstra para aldığını düşündüren bir gülümsemeye sahip uzun boylu bir adam.

"Bu gece sana ne getirebilirim?" diye soruyor, soruyu bana yönelterek; çünkü Evan'ın aksine, varlığımı gerçekten fark ediyor.

Ağzımı açıyorum, geçen bifteğin kokusu midemde guruldamaya neden oluyor.

"Bonfile alacak," diyor Evan menüyü uzatırken. "Orta pişmiş." Gözleri bana odaklanıyor, elbisemin ortaya çıkardığı hafif yuvarlak kollarımı süzdükten sonra ekliyor: "Ve yanında sadece salata. Patates yok."

Mesaj, masamızdaki kristal şarap kadehleri kadar açık. Artık benim için nasıl sipariş verdiğini, yemek tercihlerimin kişisel beslenme uzmanım/gardiyanım gibi nasıl takip ettiği örneklerle dönüştüğünü özlemiyorum.

Patatessiz, orta pişmiş. Evan az önce mükemmel bir biftek parçasını yavaş ve trajik bir ölüme mahkûm etti ve ben buna tanık olmak zorunda kalıyorum - ve aç kalıyorum. Garsona bakıp sessizce erkek arkadaşımı yere sermesi ve beni yalnız bırakması için yalvarıyorum. Kalemi not defterinin üzerinde, muhtemelen itiraz etmemi bekleyerek tereddüt ediyor, ama ben sadece bir gülümseme yapıştırıp başımı sallıyorum. Çünkü, bunun ne anlamı var ki?

Garson ortadan kayboluyor ve Evan'la beni yalnız bırakıyor, ama bana gösterdiği tüm ilgiye rağmen tek başıma yemek yiyormuşum gibi hissediyorum. Telefonu neredeyse eline yapışmış durumda, ekranı yüzüne donuk mavi bir ışık vuruyor ve tekrar kaydırmaya başlıyor.

Bir yudum su alıyorum, buz bardağın üzerinde şingirdarken, umursamak için enerji toplamaya çalışıyorum. Artık akşam yemeklerimiz böyle geçiyor; gerçekten birlikte oturmadan birlikte oturuyoruz. O her zaman yarı dalgın, yarı meşgul, yarı her yerde ama burası değil.

Her zaman böyle değildi. Evan'ın bana gerçekten beni görüyormuş gibi baktığı, şakalarımı burnundan nefes vermek yerine güldüğü ve toplum içinde ona dokunmaya çalıştığımda geri çekilmek yerine beni kucağına çektiği zamanlar vardı. Daha hafifken, stres beni gece geç saatlere kadar dondurma yemeye ve rahatlatıcı makarna yemeye itmemişti. Beklentileri ve işimin amansız baskısı vücuduma işlemeye başlamadan önce, bir zamanlar düz olan karnımı yumuşatıp yanaklarımı dolgunlaştırmadan önce.

Kendime bunun sadece zor bir dönem olduğunu, beni hala sevdiğini, sadece stresli olduğunu söylüyorum; ama içten içe bunun artık onun için böyle bir şey olduğunu biliyorum.

Instagram'da gezinirken onu izliyorum, bir gönderiye kısa bir süre odaklanıp sonra ekranını bana doğru çeviriyor.

"Vay canına, şuna bak," diyor ve bana spor salonu aynasının önünde poz veren, karın kaslarını esnetmiş, inanılmaz derecede sıkı karnında ter lekeleri olan bir fenomenin fotoğrafını gösteriyor. "Son zamanlarda gerçekten harikalar yaratıyor."

Sesinde uzun zamandır bana karşı kullanmadığı bir hayranlık tınısı var. Telefonundan uzaklaşıyorum, iştahım düğümleniyor. "Böyle görünmelisin" demiyor, zaten söylemek zorunda da değil. Alt metin açık.

Kendime, belime fazlaca yapışan elbiseme, bacaklarımı nasıl da genişçe açtığıma bakıyorum. Elbisemin dikişinin belime battığını hissedebiliyorum, şu an içinde bulunduğum bedeni sürekli hatırlatıyor. Evan beni seksi bulmuyor, şu anki halimle değil. Bunu zaten biliyordum; aylardır ipuçları veriyordu; aralıklı oruçla ilgili bir makaleden bahsediyor veya tezgahta bana doğru bir spor salonu üyelik broşürü uzatıyordu. Ya da şimdi, bana gerçekten çekici bulduğu bir kadını gösterip ipucunu anlamamı umuyordu.

Su bardağımı kolalı beyaz masa örtüsüne fazla sert koydum. Evan fark etmedi. Sadece kaydırmaya devam etti.

Kusursuz manikürlü parmaklarının ekranda gezinmesini, Rolex'inin restoranın ışığı altında parıldamasını izliyorum. Finansçı bir erkek zarafetinin tam bir örneği: Met Gala seviyesinde takım elbise, tek bir teli bile yerinde olmayan geriye taranmış sarı saçlar, kız arkadaşını duygusal olarak ihmal etmekten vazgeçerse muhtemelen ona bir modellik anlaşması kazandırabilecek keskin çene hattı.

Bir zamanlar, tam da istediğim tipte bir adamdı. Gençken, hayalimdeki erkeğin nasıl görüldüğüne dair çok net bir fikrim vardı. Elbette, tuhaf bir şekilde belirli bir TikTok şarkısına benziyor olabilir, ama önce vizyonumun bende olduğunu iddia ediyorum: finans sektöründe çalışan (borsa hakkında fikirleri olan ama bunu kişiliğinin tamamı haline getirmeyen), güven fonu bebeği (ama mütevazı olanlardan biri), 1.80'den uzun (çünkü belli ki) ve mavi gözlü (çünkü sıg bir adamdım). Her nasılsa, tüm olasılıklara rağmen, onu elde ettim - gençlik hayallerimin New York'lu finans adamı, kısa sürede bir kabusla dönüştü.

Daha iyisini bilmeliydim. Annem beni uyarmaya çalıştı, ama haklı sebeplerden dolayı değil. Bana duygusal olarak ilgisiz, küçümseyici ve mermer bir tezgah kadar sıcakkanlı olduğunu söyleseydi, belki dinlerdim. Ama Evan'la yaşadığı sorunun, onun bir insan olarak kim olduğuyla hiçbir ilgisi yoktu; üç yıllık birliktelikten sonra hâlâ evlenme teklif etmemiş olmasıyla tamamen ilgisi vardı.

Üç yıldır her aile toplantısında aynı muhabbeti, aynı keskin sorularla karşı karşıyayız: Ne zaman evleniyorsun? Sence belki de sadece senin bir şey söylemeni bekliyordur? Hiç gençleşmiyorsun Isabella.

Annem bu lafları sıradanmış gibi gösteriyor ama altta yatan gerçek mesajı duyuyorum ve bana endişeyle baktığında hissediyorum, sanki zamanım tükeniyormuş ve ben de endişelenmeliymişim gibi. Gözlerinin dolgun vücudumda nasıl gezindiğini, Pazar yemeğinde ikinci bir porsiyona uzandığımda nasıl hafifçe kaşlarını çatıldığını görüyorum. Bunu hiç söylemedi ama gözlerinde hissedebiliyorum: Belki kilo versen, sonunda ikna olurdu.

Üç ağabeyimin -Matteo, Luca ve Nico- Evan hakkında kendi fikirleri var. En küçük ve en pervasız olan Nico, incelikli olmaya çalışmıyor: "Onu yenebilirim," demişti bir keresinde, annemin lazanyasını yerken ciddi bir yüzle. "Ne zaman olacağını bana bildir yeter."

Her şeyin üstünde olduğunu iddia eden en büyükleri Matteo, Evan'ın adı geçince sadece başını sallıyor; sanki tüm ilişkim, sessizce kabul etmemeyi seçtiği, son derece talihsiz bir hayat kararıymış gibi. Luca ise aynı odadayken Evan'la hiç konuşmuyor; bu da Evan'ı rahatsız ederdi, eğer kardeşlerimi "korkutmakla" çok meşgul olmasaydı.

Ne düşündüklerini umursamıyormuş gibi yapıyorum ama haklı olduklarını biliyorum. Bu ilişki hiçbir yere varmayacak. Evan beni istediğim gibi sevmiyor. Ama kalıyorum çünkü diğer türlü, hayatımın üç yılını boşa harcadığımı kabul etmek ve ardından gelecek mücadeleyle yüzleşmek anlamına geliyor. Evan'dan ayrılmak sadece ayrılmak olmayacak; aileme kendimi anlatmak, annemin endişeli iç çekişleriyle, babamın sessiz hayal kırıklığıyla ve kardeşlerimin kibirli "Ben demiştim" bakışlarıyla uğraşmak anlamına gelecek. Haklı olduklarını kanıtlamak anlamına gelecek.

Bunun yerine, beni zar zor fark eden bir adamın karşısına oturuyorum, bunun yeterli olduğunu, benim

yeterli olduğumu iddia ediyorum.

Ama kendime kalmam gerektiğini söylediğim tüm sebeplerin altında, asla yüze ye çıkmasına izin vermediğim bir sebep var; ruhumda ağır ve dile getirilmemiş bir sebep. Gitmememin asıl sebebi ailem değil. Benim ve Evan'ın kavga ettiğimizde, hayal kırıklığının kusursuz dış görünüşünü parçalayıp sözlerinin acımasızlaştığında duyduğu o kafamın içindeki ses.

"Benden daha iyisini bulacağını mı sanıyorsun? Erkekler senin gibi bir kız istemez Izzy. Kendine bakmayan birini istemezler. Kendine bak, sen çıkmaya başladığım kız değilsin. Bana gerçekten saygı duyup vücuduna emek harcayan biriyle birlikte olabilirdim ama seninleyim. Seni seçıyorum."

Beni en çok üzen kısım bu; bir yerlerde ona inanmaya başladım. Gitsem bekar kalmayacağıma inanmaya başladım. Yalnız kalacaktım çünkü beni başka kim isterdi ki? Çok çalışıyorum, çok meşgulüm, erkekleri çılgına çeviren o incecik vücuda ya da insanların gözlerini kamaştıran o zahmetsiz güzelliğe sahip değilim. Artık yok.

Evan bunu bana sık sık hatırlatıyor, neredeyse mantıklı bir şekilde, sanki sadece yardım etmeye çalışıyormuş gibi, sanki daha iyi olmamı istiyormuş gibi. Belki de ben de daha iyi olmak istemeliyim. Belki de haklıdır. Belki de onun gibi birinin benim gibi biriyle kalmasına minnettar olmalıyım.

Ya doğruysa? Ya Evan sahip olabileceğim en iyi şeyse? Ya gidersem ve kimse beni istemezse? Ya bu, yalnız kalmamak için tek şansım sa?

Önemli değil çünkü gitmiyorum. Seçimimi çoktan yaptım. Onu seçtim, içten içe onun beni seçmediğini bilsem de. Gerilim tipi baş ağrısının başlangıcı oluyor ve içten içe inliyorum. Bu akşam yemeğinin terfimi kutlaması olması gerekiyordu, ama işte buradayım, her zamankinden daha küçük hissediyorum.

Yemeğimiz kömürleşmiş et ve otlarla dolu bir kokuyla geliyor. Evan telefonunu bırakıyor ama yine de başını

kaldırmıyor, gözleri telefonla tabak arasında gidip geliyor. Gözlerimi deviriyorum, fark edeceğini sanmıyorum ama hokey diski kıvamındaki bifteğimden bir ısırık almaya çalışıyorum.

Tabağımdaki acınası salataya bakıyorum, sos yok, kruton yok; akşam yemeği kisvesi altında bu cezayı biraz olsun keyifli kılabilecek hiçbir şey yok. Acı yeşillikler, Evan'ın tabağındaki mükemmel çıtır, altın rengi patates garnitürünün yanında hüzünlü bir tezat oluşturuyor. Üç yıl önce mezeleri paylaşmış, tatlı sipariş etmiş, dudaklarımızı morartan ve kahkahalarımızı serbest bırakan bir şişe şarabı paylaşmıştık. Şimdi ise isteksiz bir hayvanat bahçesi hayvanı gibi besleniyorum.

Boğazımı temizleyip daha dik oturuyorum, elbisemin kumaşı göğsümde çekiliyor, geceyi kurtarmaya kararlı. "Günün yarısını mevsimsel envanter dağıtımıyla ilgili bir operasyon toplantısında geçirdim. Tatil döneminde müşteri trafiğinde yüzde yirmi artış öngörüyorlar, bu yüzden işe alım planını önümüzdeki haftaya kadar tamamlamam ve yeni çalışanların zamanında eğitilmesini sağlamam gerekiyor."

"Mmhmm." Hala kaydırıyordu.

"Bu lojistik açıdan tam bir kabus. Şirket ekibinin satışları en üst düzeye çıkarmak için fikirleri var ama bunlar mağazada gerçekten işe yaramıyor, bu yüzden yarısı gerçekçi değil. Kasada lüks aksesuarlar sunmamızı istiyorlar, kulağa hoş geliyor ama 900 dolarlık bir atkıyı dürtüsel olarak satın alanlar, ilk etapta ek satışa ihtiyaç duymayanlar."

"Ah. Doğru." Belli ki dinlemiyor, ağzına ekmek atıyor ve beni tamamen savuşturuyor. Tereyağlı koku masaya yayılıyor, beni baştan çıkarıyor. Gözleri tabağımda geziniyor, salatama neredeyse hiç dokunmadığımı fark ediyor. "Aç değil misin?"

Bunu söyleyiş biçimi tüylerimi diken diken ediyor; sanki hiç anlaşılmadığımız, söylenmemiş bir diyet planına uyup

uymadığımı kontrol ediyor gibi.

Cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Restoranda etrafıma bakıyorum, yanımdaki çift gerçekten konuşuyor, gülüyor, sohbet ediyor. Kadeh kaldırırken çıkan kadeh tokuşturmaları, sohbetlerinin yumuşak mırıltısına karışıyor. Adam, sevgilisine doğru eğiliyor, ellerini çıplak kollarına sürüyor, hayranlık dolu bakışları. Evan bana en son ne zaman böyle bakmıştı? En son ne zaman hayatında arka plan gürültüsünden fazlası gibi hissetmişim?

İçimin burkulmasıyla, vücudumun değişmeye başladığı zamanın da bu olduğunu fark ettim. Sanki sevgisi, bana bildirilmemiş kilo kısıtlamalarıyla birlikte gelmiş gibiydi.

Yavaşça nefes veriyorum, dilimdeki hayal kırıklığının acı tadı, bırakıyorum. Zorlamamayı öğrendim çünkü o sadece aşırı tepki veriyormuşum, fazla hassas, fazla muhtaçmışım gibi davranacak. Tabağıma geri dönüyorum.

Ve işte o zaman hissediyorum; etrafımdaki hava değişmiş gibi bir değişim. Omurgamdan aşağı bir farkındalık dalgası iniyor, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Başımı çevirmeden bile hissediyorum: İzleniyor olmanın o apaçık hissi.

Yavaşça yukarı bakıp restoranın karşısındaki bir yabancıyla göz göze geliyorum. Yüz hatları dikkat çekici: keskin çenesi, koyu saçları, siyah gömleğini geren geniş omuzları. Barın yakınında oturuyor, bir eli kehribar rengi bir sıvı dolu bardağın etrafında gevşekçe duruyor, diğerini uyluğunun üzerine atmış.

Koltuğunda kıpırdanırken, yakasında metalik bir şey parıldıyor; gömleğinin altından görünen asker künyeleri. Bu görüntü, omurgamdan aşağı beklenmedik bir ürperti gönderiyor. Askeri. Onda aniden mükemmel bir anlam kazanan sessiz bir otorite var.

Tamamen rahat görünüyor ama ifadesi odaklanmış. Bana öylece bakmıyor. Buradaki diğer birçok erkek gibi, randevularını dinlerken saate veya hisse senedi portföylerine bakan dikkati dağılmış değil.

Hayır. O beni tamamen, bilerek izliyor.

Bakışlarımız buluştuğunda gözleri kaymıyor veya kaçmıyor. Bana bakarken yakalanmaktan utanmıyor. Aksine, beni incelediğini, ezberlediğini bilmemi istediği gibi rahatsız edici bir his duyuyorum.

Kollarımda yavaş yavaş bir sıcaklık dalgası yükseliyor, restoranın sıcaklığına rağmen tüylerim diken diken oluyor. Bakışlarımı kaçırmalı, şarabıma uzanmalı, dikkatimi tekrar Evan'a vermeli, bu anın içinden çıkamayacağım bir düğüme dönüşmeden geçmesine izin vermeliyim. Ama yapmıyorum çünkü bu gece ilk kez görüldüğümü hissediyorum. Garson siparişimi alırken olduğu gibi sadece fark edilmedim, telefonla konuşurken sonradan aklıma gelmiş gibi bakılmadım. Ama gerçekten, tamamen görüldüm.

Ve Evan'ın beni şimdi gördüğü gibi değil; onu hayal kırıklığına uğratmış bir beden, düzeltilmesi gereken bir proje, daha değersiz bir şey olarak. Bu yabancı bana yargısız bakıyor, yüzünde saf, gizlenmemiş bir ilgiden başka bir şey yok. Bana böyle bakmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, nasıl hissettiğimi neredeyse unutmuşum.

Parmaklarım peçetemi daha sıkı kavriyor, kumaş tenime sertçe sürtünüyor, an olması gerekenden daha uzun sürüyor. Boynundaki gümüş zincir tekrar ışığı yakalıyor ve bakışlarımı boğazının çukuruna çekiyor. Dalgın dalgın, o etiketlere hangi ismin damgalandığını, hangi kimliği temsil ettiklerini merak ediyorum.

Garson hesabı getirdi ve masaya gelen derinin yumuşak sesiyle gerginliği dağıttı. Geriye dönüp baktığımda adam hâlâ bizi izliyordu ama ifadesinde bir değişiklik vardı. Bir farkındalık. Nasıl cevaplayacağımı bilmediğim bir soru.

Evan boğazını temizleyip, personele iyilik yapıyormuş gibi kredi kartını masaya fırlattı. "Hazır mısın?"

Sesi beni içine düştüğüm tuhaf sersemlikten çekip çıkarıyor. Derin bir nefes alıyorum, tereddüt ederken parmaklarım masa örtüsüne dolanıyor.

"Tatlı yemeyi düşünüyordum," diyorum hafifçe. Nedenini bilmiyorum; belki de burada birkaç dakika daha kalıp yabancıya bir kez daha gizlice bakmak istiyorum.

Evan alaycı bir tavırla "Tatlıya ihtiyacın yok," diyor, şaka gibi duyulacak kadar eğlenceli ama aslında ne demek istediğini gizleyecek kadar da değil. Garson fişle geri dönüyor ve Evan kartını cüzdanına geri koyup çıkışa doğru ilerliyor. "Hadi gidelim."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kırmızı rujumun kalıntılarını tadıyorum, her türlü itirazı yutuyorum ve huzuru sağlayan aynı nazık, hoş gülümsemeyle başımı sallamaya zorluyorum kendimi. Evan'ın ne yemem, nasıl görünmem, ne zaman konuşmam gerektiğini dikte etmesine üç yıl izin veriyorum. Fiziksel olarak hariç her yönden kendimi küçülttüğüm üç yıl.

Asansörün içindeki hava farklı hissettiriyor; restorandaki çatal bıçak takımının sessiz takırtısı ve kısık sesli sohbetlere kıyasla durgun ve durgun. Evan bir adım önde duruyor, sanki bu sadece tamamlaması gereken bir işlemiş gibi telefonunda geziniyor. Henüz düğmeye basmadığımı, parmaklarımın hâlâ panelin üzerinde, açıklayamadığım sebeplerden dolayı donmuş bir şekilde durduğunu fark etmiyor.

Ve sonra, kendimi durduramadan, yukarı bakıyorum ve bardaki adama son bir kez bakıyorum.

Kapılar kendiliğinden kapanmaya başlıyor, yumuşak bir gümlenmeyle kapanıyor ve ben yansımama bakakalıyorum. Nabzım olması gerekenden daha hızlı atıyor, kulaklarımda zonklıyor. Tenim bir saniye öncesine göre daha sıcak, açıklayamadığım bir sıcaklıkla kızarmış.

O hala beni izliyordu.

Ve içimde bir yerlerde, kabul etmek istemediğim bir yerde, sanırım onun olmasını istiyordum.



BENİM İŞİM DEĞİL. BENİM İŞİM HALİNE GETİRİYORUM.

CALLAHAN ŞÖVALYESİ

Siyah elbiseli kadın buraya ait değil.

Kalabalığın geri kalanının yaptığı gibi değil. Karşısındaki narsist, dalgın adam bile buna uyuyorsa, erkek arkadaşının bu pahalı biftek restoranına, sanki özel dikim bir takım elbise ve bir toplantı odasında doğmuş gibi uyum sağlaması gibi değil. Hayır, etrafındaki her şeye aykırı. Samimi bir varlık. Ortamımızın cilalı, ruhsuz ışıltısıyla uyuşmayan nadir bir özgünlük.

Onu gördüğüm anda rahatsızlığını hissediyorum. Karşısındaki adam her bir şey söylediğinde dudaklarının birbirine nasıl yapıştığını, sanki tartışma isteğini bastırıyormuş gibi. Onu neden izlediğimi anlayamıyorum. Belki de beklerken yapacak bir şey olduğu içindir. Belki de yüzeyin altında ne olduğunu görme alışkanlığım hep olduğu içindir.

Ya da belki de uzun zamandır ilk kez, bakışlarımı kaçırmak istemediğim bir kadın gördüğüm içindir. İlk bakışta belli olmayan bir güzelliği var. Onu gördüğünüz anda sizi şaşkına çeviren türden bir güzellik değil, baktıkça

daha da belirginleşen, teninizin altına işleyip kök salan türden bir güzellik.

Kalın, koyu renkli, hafif dağınık saçları, sanki buraya gelirken parmaklarını fazlaca arasından geçirmiş gibi. Büyük, kahverengi gözleri, onları korumaya çalışsa da anlamlı. Dolgun bir dudak büzgüsü ve dudakları sımsıkı kapalı olsa da, gülümsediğinde yüzünün tamamının değiştiğini hissettiren bir şey var içimde.

Kıvrımlı, olması gereken yerlerde yumuşak ama öyle düşünmediğini anlayabiliyorum. Elbisesinin kalçalarını saran kumaşını çekiştirmesinden anlayabiliyorum. Farkında olmadan kendini küçültüyor. Ama küçültmemeli. Çünkü oturduğum yerden bakınca onu görmezden gelmek imkânsız.

Viskimden yavaşça bir yudum alıyorum, o kadehini kaldırıp dudaklarına doğru hafifçe eğdiğinde, yanan kısmın dilimde dolaşmasına izin veriyorum. Dudaklarına doğru hafifçe eğiliyor ve rujunun kırmızısı ağzının kenarına değiyor. Buz, kristale hafifçe çarpıyor. İçmeden önce bir anlığına tereddüt ediyor. Sanki kafasının içinde başka bir yerde. Buradan çok uzak bir yerde.

Beni ilgilendirmez. Masasında olup biten her neyse, umurumda bile değil. Ama karşısındaki adam telefonunda bir şey gösterdiğinde ve onun geri çekildiğini, omuzlarının nasıl gerildiğini, peçetesini fırlatma dürtüsüne karşı nasıl tuttuğunu gördüğümde, midemde derin bir öfke beliriyor.

O bakışı tanıyorum.

Bunu daha önce gördüm.

Cilalı ahşap ve loş ışıklı böyle bir restoranda değil, insanların duygularını belli etmemesi gereken yerlerde. Ne kadar kötü olursa olsun yüzünüzü ifadesiz tutmanız için eğitildiğiniz yerlerde. Ne yaptığını, gözlerinin ardında neler olduğunu anlıyorum. Yutuyor. Darbeyi yiyor.

Acaba bundan önce kaç tane çekmiştir?

O da ayağa kalktığında, biraz daha yavaş hareket ederek, sanki sırada ne varsa ona hazırlanıyormuş gibi

ayağa kalkıyor. Adam onu beklemiyor, hesap ödenir ödenmez dikkati dağılıyor. Adam, kollarını karnında kavuşturmuş, sanki saklanmaya çalışıyormuş gibi asansöre doğru onu takip ediyor.

İçeri adımlarını izliyorum, şık metal kapılar arkalarından kayarak kapanıyor. Hâlâ kaydırıyor, onu zar zor fark ediyor. Kadın bir an ona bakıyor, dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralanıyor, sonra vazgeçiyor.

Bunun yerine geriye bakıyor.

Ve kapılar kapanmadan hemen önce, daralan aralıktan gözleri benimkilerle buluştu.

Tereddüt ediyor.

Sonra gitti.

Yavaşça nefes veriyorum, parmaklarımı bardağımın serin ağırlığına bastırıyorum. Buz, avucumun sıcaklığıyla eriyor.

Asansör kapıları kapandıktan sonra, buraya gelme sebebim nihayet ortaya çıkana kadar zaman geçiyor. Ellili yaşlarının ortalarında bir adam bara yaklaşırken dikkatim dağılıyor. Son güvenlik sistemim kadar pahalı lacivert bir takım elbise giymiş, saçları kurumsal çalışanların sevdiği o yönetici ama ulaşılabilir şekilde kusursuzca geriye taranmış. Pahalı kolonya, gelişini ondan önce duyuruyor.

"Callahan."

Ayağa kalkıp elini sıkıyorum. "Bay Reyes."

"Bana Tom de," dedi karşımdaki koltuğa yerleşerek. "Yarın resmen yola çıkmadan önce seni çıkarabildiğimize sevindim. Aramıza hoş geldin."

Başımı sallıyorum, barmene el sallayıp kendine bir viski ısmarlarken ve odadaki en önemli kişi olduğunu düşünen birinin rahatlığıyla arkasına yaslanırken bekliyorum. "Bize katılman için harika bir zaman," diyor başını sallayarak. "Hırsızlıklar arttı, personel sayısı azaldı ve şirket bütçeyle mucizeler bekliyor. Umarım zorluklardan hoşlanırsın."

"Meydan okumayı umursamam."

Dudakları onaylarcasına kıvrıldı. "Biz de bunu umuyorduk. Son adam bunu başaramadı. Mağaza çok dikkat çekici; çok fazla VIP müşteri, hızlı ödeme peşinde koşan çok fazla insan var. Bunlar dudak parlatıcısı çalan gençler değil. Her şey düzenli ve bunu nasıl yapacağını bilen birine ihtiyacımız var."

Daha kötülerıyla de uğraştım. Bunu söylemiyorum ama gerçek bu.

İçkisinden bir yudum aldıktan sonra yemek alanını işaret etti. "Yukarı çıkarken yeni mağaza müdürünüz Isabella Russo ile karşılaştım. Genç ama zeki. Şirketin ona büyük umutları var."

Isabella.

İsmi kafamda evirip çevirip, hakkında zaten bildiklerimle karşılaştırıyorum, ki zaten pek bir şey bilmiyorum. Sadece buradaki yemekleri sevmediğini. Bütün gece peçetesini kurcaladığını. Akşam yemeğinin tamamını neredeyse hiç konuşmadan geçirdiğini, birlikte olduğu adamın onu görmezden geldiğini.

Viskimin kalanını bir dikişte içtim, içki boğazımda sıcak bir yol açtı. "Yarın onunla buluşacağım."

Tom başını sallıyor. "Güzel. İkiniz de yakın çalışacaksınız. Sadece işini zorlaştırmamasına dikkat et; bu mağaza müdürleri biraz... titiz davranabiliyor."

Cevap vermiyorum çünkü bunun nasıl olacağını zaten biliyorum. Tom gibi adamlar her zaman bir durum hakkında her şeyi bildiklerini düşünürler. Ama bilmiyorlar.

Yemeğin geri kalanını oturup, onun iş hakkındaki özetini, güvenlik endişelerini, benim geçmişime sahip birini işe almak istemelerinin asıl nedenini dinliyorum. Ona duymak istediklerini söylüyorum, ayrılırken elini sıkıyorum ve eve gidiyorum.

Dairem pek de özel bir yer değil. Tek yatak odalı, duvarlarda hiçbir şey yok, uyuyacak bir yer ve daha fazlası değil. Bir yıl sonra burada olup olmayacağımı bile

bilmediğim bir yerde, bir yeri ev gibi hissettirmenin hiçbir anlamı olmadığını düşündüm.

Askerden ayrıldıktan sonra bir türlü kurtulamadığım bir alışkanlık bu. Ordu, her şeyin geçiciliğini insanın içine işlemenin bir yolunu buluyor: sürekli hareket, geçici görevlendirmeler, bir yerde asla yeterince uzun süre kalmayıp, bu hissin insanın içine işlemesi. Neredeyse on yılımı spor çantalarında yaşayarak, kışlalarda, çadırlarda ve bazen de, nerede saklanabilirsem orada uyuyarak geçirdim.

Bağlanmadan yaşamayı öğreniyorsun.

Ya da en azından kendinize bunu söylüyorsunuz.

Botlarımı çıkarıp anahtarlarımı metalik bir şangırtıyla tezgahın üzerine atıyorum ve dizüstü bilgisayarımın önüne oturuyorum. Uzaklardaki şehir trafiğinin sesleri pencerelerimden sızıyor; duymamayı öğrendiğim, sürekli bir şehir ninnisi.

Kendime, daha yeni başladığımı söylüyorum. Birlikte çalışacağım insanları araştırmanın normal olduğunu, akıllıca olduğunu söylüyorum.

Ama adını arama çubuğuna yazdığımda bunun saçmalık olduğunu anlıyorum.

LinkedIn'i ilk sırada çıkıyor: tipik bir kurumsal portre, temiz ve profesyonel bir özet. Lüks bir mağazada mağaza müdürü, hızla terfi etmiş, güçlü bir geçmişe sahip.

Sırada Instagram'ı var. Çoğunlukla güvenli, çoğunlukla işle ilgili. Moda, ürün lansmanları, personel etkinlikleri. Ama ne kadar geriye kaydırırsam o kadar kişiselleşiyor. Bir çatı barında, başını arkaya yaslamış, gülerek çekilmiş bir fotoğrafı. Üç yıl önce ailesiyle çekilmiş bir gönderisi - üç kardeş, eski bir İtalyan filminden fırlamış gibi görünen ebeveynler.

O tür bir ailenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum.

Benim hayatımda kalan tek kişi babam, o bile artık daha teknik bir ayrıntı gibi geliyor.

Pensilvanya'ya döndü, hâlâ büyüdüğüm evde. Konuşuyoruz ama olması gerektiği kadar sık değil. Onu

neredeysse bir yıldır görmedim. Birkaç ay önce ziyaret etmeyi düşünüyordum ama sürekli erteliyordum. İşlerin araya girdiğini kendime söyledim ama gerçek şu ki, ben pek de hazır değilim. Hiç olmadım.

Onu aramalıyım.

Sayfayı kaydirdıkça bu düşünce aklımın bir köşesinde kalıyor.

Sonunda gerçekten aradığımı buluyorum.

Evan.

Çok fazla araştırmama gerek yok. Kendini kolayca bulunabilen adamlardan biri; kamusal profili, cilalı fotoğrafları, yüzeysel bir özgüven. Finans sektöründe çalışıyor gibi görünüyor; o restoranda görmeyi bekleyeceğiniz türden bir adam; temiz hatları ve pahalı alışkanlıkları var. Her fotoğrafı aynı: pahalı takım elbiseleriyle, kilosunu sergileyen spor salonu özçekimleriyle, restoranı kişisel markasının bir parçasıymış gibi etiketlediği pahalı akşam yemekleri.

Altyazılara, yorumlara göz gezdiriyorum. Arkadaşlarının onu övdüğü, kadınların bana onun hakkında bilmem gereken her şeyi anlatan emojiler bıraktığı yazılara.

Sonra tekrar profiline dönüyorum.

Son bir yılın gönderilerine göz atıyorum. Evan'ın fotoğrafı yok. Etiketli akşam yemekleri yok, yıldönümü kutlamaları yok. Birlikte ayrılışlarını izlemeseydim, bekar olduğunu düşünürdüm.

Bu bana bir hikaye anlatıyor.

Aynı şekilde, burada oturup bunu yapıyor olmam da beni etkiliyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, çenemi ovuşturuyorum, oradaki sert sakalları hissediyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp buzdolabının uğultusunu ve duvardan gelen komşumun televizyonunun kısık sesini dinliyorum.

Ben böyle değilim. Ben böyle karmaşıklıklara takılmam.

İnsanların özel hayatları, işten çıktıktan sonra ne yaptıkları, tanımadığım bir kadının bir erkeğe sanki onu görmesini bekliyormuş gibi bakması ve onun görmeyeceğini bilmesi umurumda değil.

En azından ben öyle düşünmüyorum.

Ama yalan, değil mi? Çünkü o bakışın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum.

Bir keresinde aynada gördüm.

O zamanlar da umursamamam gerekiyordu. Bir askerin görevi, gerekli olandan başka bir şey taşımak değildi ve buna duygular da dahildi. Hafif eşya taşırsın. Tutamayacağın sözler vermezsin, kendini fazla rahat hissetmezsin, eve döndüğünde seni bekleyen hiçbir şey olmasını beklemezsin.

Ben o kuralı bozdum.

E-postayı aldığım da göreve gönderilmiştim. Kısa ve klinik bir e-postaydı. Hiçbir açıklama, gerçek bir özür yoktu. Sadece bir gerçektir. Hayatını yaşamıştı. Evleniyordu.

Ve asıl can alıcı nokta? Botlarım tekrar ABD topraklarına ayak bastığında, o sadece evli değildi. Hamileydi.

Üçüzlerle.

Yani ayrıldıktan sonra sadece bir çift değillerdi. Bana hâlâ beni sevdiğini söylerken birlikteydiler. Nişanlıyken.

Bunu önceden görmeliydim. Ne kadar sık gittiğimden, ona telefon görüşmeleri ve mektuplar dışında ne kadar az şey verebildiğimden bıkip usanırdı. İstikrar istiyordu, benim olamadığım bir şekilde yanında olabilecek birini. Kendime bunun adil olduğunu söyledim. Başka birini seçtiği için onu suçlayamayacağımı.

Ama bu, ihanetin göğsümde hiç çıkarılmayan bir kurşun gibi oturmasını engellemedi.

Ondan sonra dersimi aldım.

Dünyanın öbür ucundayken bile elinizden alınabilecek bir şeye güvenmezsiniz. İnsanlara güvenmezsiniz.

İşte bu yüzden, henüz tanışmadığım bir kadına karşı kafamda oluşan bu saplantı doğru değil.

Isabella Russo'yu tanımıyorum.

Onun benimle hiçbir alakası yok.

Peki neden onu düşünmeyi bırakamıyorum?

Derin bir nefes verip elimi yüzüme doğru uzatıyorum. Uyumam gerek. Babamı aramam gerek. Düşünmem gereken bir kadın hakkında düşünmeyi bırakmam gerek.

Ama bunun yerine, dairemin sessizliğinde oturuyorum, duvardaki saatin tik takları zamanı gösteriyor, acaba o da benim gibi tavana bakıyor mu diye merak ediyorum.

Acaba şu an uyanık yatıp benim hakkımda düşündüğüm gibi o da benim hakkımda düşünüyor mu diye merak ediyorum.



O DÜŞERSE BEN YERİM

CAL

Monarch beklediğimden daha büyük.

Lüks bir yer olduğunu biliyordum, müşterilerin siyah kart vermeden önce fiyat etiketlerine bakmayan türden olacağını biliyordum ama yine de burası tasarımcı ambalajlarıyla sarılmış bir kale. Arabamdan daha değerli mücevherlerle dolu cam vitrinler, müze parçaları gibi sergilenen çantalar, bir galeri sergisi gibi düzenlenmiş giysi askıları. Çok fazla para, çok fazla hareketli parça ve yeterli güvenlik yok.

İşte bu yüzden buradayım.

Siyah taktik pantolon ve dar kesimli, düğmeli bir gömlekle erken geliyorum; profesyonel ama işlevsel. Mağaza açılmadan önce mağazada dolaşırken, çalışanların teşhir standlarını kurmasını izliyor, kameraları takip ediyor, giriş çıkış noktalarını kafamda planlıyorum. Havalandırma deliklerinden gelen düzenli hava akışı, askıların sessiz tıkırtısı ve cilalı zeminde ayakların yumuşak dokunuşuyla karışıyor. İnsanlar beni fark ediyor. Birkaçı onaylarcasına başını sallıyor; diğerleri bakıp yürümeye devam ediyor.

Umurumda değil. Ben buraya arkadaş edinmek için gelmedim.

Önce güvenlik ekibiyle görüşüyorum, mevcut protokollerini gözden geçiriyorum, zayıf noktaları değerlendiriyorum. Bazıları yıllardır burada, bazıları ise sadece birkaç aydır. Çoğu sıradan şeylerle uğraşmaya alışkın: dükkân hırsızları, ara sıra sarhoş bir VIP, özel bir alışveriş randevusu sırasında kaybolan çantalar. Hazırlıklı olmadıkları şey ise organize perakende suçları, profesyonel düzeyde hırsızlık veya sistemlerindeki kör noktaları nasıl yönlendireceğini çok iyi bilen biri.

Ve ilk raporlarda gördüğüm kadarıyla tam da olan bu.

Bir dizi olayı tararken bir ses dikkatimi çekiyor.

"Callahan," dün geceki şirket bağlantım Tom Reyes omzuma elini attı. "Mağaza müdürünüzle tanışın."

Onun kim olduğunu zaten biliyorum.

Daha bu mağazaya adım atmadan, hatta maaş bordromda ismim bile geçmeden bunu biliyordum.

Yine de döndüğümde, onu nihayet gün ışığında yakından gördüğümde, bu bana bir şeyler hissettiriyor.

Bu sabah farklı. Daha sakin. Dar bir blazer ceket kıvrımlarını sarıyor; gösterişli değil, hoş. Her adımda mermerin üzerinde yankılanan şık topuklu ayakkabılar, tesadüfi değil, kasıtlıymış gibi görünen gevşek dalgalar halinde şekillendirilmiş saçları. Bir kolunun altında bir tablet dururken, boştaki eli programlara alışılmış bir rahatlıkla göz gezdiriyor. Kendine güveni şimdi üzerinde, dün gece gördüğüm kadından çok farklı; erkek arkadaşının bakışları altında küçücük ve sessiz. Burada, kendi dünyasında, küçülmüyor. Odanın hakimi o.

Acaba beni tanıyor mu?

Tepki vermiyor, doğrudan değil. Ama başını kaldırıp göz göze geldiğimizde cevabımı hazırlıyorum. Yeniden başlamadan önce bir duraklama, o kusursuz profesyonellik yerini buluyor.

"Callahan, ben mağaza müdürümüz Isabella Russo," diyor Reyes.

Kibar ve iş adamı gibi bir gülümsemeyle "Tanıştığımıza memnun oldum." dedi.

Elini sıkıyorum. Sıcak. Sabit.

"Sen de."

Dudakları gergin bir çizgi halini alıyor, tam bir gülümseme değil ama küçümseyici de değil. Profesyonel. Mesafeli. Reyes'e doğru başını sallıyor. "Tom bugün geleceğini söylemişti. Güvenlik sistemini inceleme fırsatın oldu mu?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Henüz değil. Önce mağazaya bir göz atmak istedim."

Başını sallayıp tableti kolunun altına sıkıştırdı. "Güzel. Şirketin size zaten ayrıntılı bilgi verdiğini biliyorum ama açık konuşacağım: Kayıp önleme konusunda yetersiz personelimiz var. Üst düzey müşterilerle, yüksek riskli ürünlerle ve her zaman gerçeklikle uyuşmayan kurumsal beklentilerle uğraşıyoruz. Size güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyor."

Gözümü bile kırpmadan "Yapabilirsin."

Beni inceliyor.

Reyes boğazını temizleyerek sessizliği doldurdu. "Callahan'ın geniş deneyimi var. Askerlik geçmişi var, sonrasında da üst düzey özel güvenliklerde çalıştı. Güvenlik sorunlarını çözecektir."

Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Ordu mu?"

Başımı sallıyorum. "On yıl."

Başını sallayıp cevabı merak etmeden kabul ediyor. Ama kısa bir duraklamanın ardından başını hafifçe eğiyor. "Siber güvenlik alanında da bir geçmişin olduğunu duydum."

Ne kadarını söyleyeceğimi düşünerek onu izliyorum. "Doğru."

"Bu ne kadar derine iniyor?" diye soruyor, kollarını kavuşturarak, sesine merak sinmiş bir şekilde. "Sadece kapkaç hırsızlıklarıyla uğraşmıyoruz. Üst düzey

dolandırıcılık, şirket içi dolandırıcılık, hatta dijital dolandırıcılıklar - müşterilerin gerçekten alıp çıktıkları ürünler için geri ödeme yapmaya çalışmaları gibi. Sadece fiziksel tehditlerle başa çıkabilen bir güvenlik şirketi misiniz, yoksa perde arkasında olanları da görebiliyor musunuz, bilmem gerekiyor."

O zeki. Reyes'in sandığından daha zeki.

"Bütün tehditleri görüyorum" diyorum sadece.

Dudakları seğiriyor, sanki bana inanıp inanmadığından emin değilmiş gibi. "Bütün tehditler mi?"

Başımı sallıyorum. "İçeri girmenin bir yolu varsa, bulabilirim. Kör bir nokta varsa, onu da kapatırım. Ve biri sistemi alt edebileceğini sanıyorsa, fazla ileri gidemez."

Beni inceliyor, sanki sadece duymak istediği şeyi söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışıyor.

"Çalıştığım her mağazanın," diye ekliyorum, "ilk üç ayda numaraları değişti. Kapınızdan içeri giren ve kim olduklarını bildiğimi bile fark etmeyen hırsızlar var."

Parmakları tabletine hafifçe vuruyor. "Hiç kimse o kadar iyi olamaz."

Dudaklarım sessizce keyifle seğirdi. "İzlediğim hiçbir hırsız kaçamadı. Eğer yeterince akıllı olsalardı, hırsızlık yaptıklarını bile anlamazdım."

Hafif bir nefes aldı, eğlendiğinin ya da belki de gönülsüz bir saygının karışımıydı bu, sonra başını salladı. "Göreceğiz."

Tam olarak bir meydan okuma değil ama yakın.

Bunu sevdim.

"İlk birkaç hafta programın benimkiyle aynı olacak," diye devam ediyor. "Bu, sabahın erken saatleri, gecenin geç saatleri, hafta sonları anlamına geliyor. Buna razı mısınız?"

"Daha kötüsüne alışkınım."

"Güzel," diyor tekrar ve bunu söyleyişindeki doğrudanlık, etkililik hoşuma gidiyor. Kelimeleri boşa harcamıyor. Cevabını beklemediği sorular sormuyor.

Lojistik işlerin geri kalanını gözden geçiriyoruz. Mevcut güvenlik protokollerini, kayıp önlemenin olayları nasıl ele aldığını, en büyük sorunların nerede olduğunu. Direkt, odaklı ve kendisini dinlemeyen insanlarla başa çıkmaya alışkın olduğunu şimdiden anlayabiliyorum.

Evet.

Sorularını yanıtlıyorum, cevaplarımı kısa tutuyorum, her ayrıntıyı nasıl özömsediğini, kafasında çözümleri nasıl ürettiğini izliyorum.

Dün geceden bahsetmiyor.

Restoranda gözlerimizin nasıl buluştuğunu ya da asansöre binmeden önce nasıl tereddüt ettiğini fark etmiyor.

Belki hatırlamıyordur.

Ama sonra, Reyes konuşmamızı bitirmeden hemen önce bana tekrar baktı.

Bir saniye fazla uzun.

Sadece görebilmem için yeterliydi; nefesindeki değişimi.

O hatırlıyor.

Sadece bilmiyormuş gibi davranıyor.

Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum.

Gün hızla akıp geçiyor; bilmem gerekenin ötesinde zar zor fark ettiğim toplantılar, sistem kontrolleri ve tanışmalar bulanıklaşıyor. El sıkışıyor, vardiyanın sonunda muhtemelen hatırlamayacağım insanlara başımı sallıyor, en iyi ihtimalle eksik, en kötü ihtimalle de tamamen işe yaramaz güvenlik politikalarının özetini dinliyorum. Sabahın çoğunu en iyi yaptığım şeyi yaparak geçiriyorum: izlemek.

Çalışanları izliyor, onların alışkanlıklarını, güçlü ve zayıf yönlerini öğreniyorum. Müşteri kitlesini tanıyan, satış yaparken yumuşak ve ikna edici ses tonuyla konuşan deneyimli çalışanlar var. Yeni işe alınanlar ise istekli ama biraz bunalmış durumda. Bir de o var.

Isabella her yerde.

Gün boyunca onu fark ediyorum; departmandan departmana geçiyor, duruma göre sert ve çekici arasında geçiş yapıyor. Bir dakika, yeni işe aldığı bir çalışanı lüks bir indirimden geçiriyor, fazla zorlamadan ek satış yapmasını sağlıyor. Bir sonraki dakika, sinirli bir satıcıyla telefonda konuşuyor, son dakika gecikmelerini telafi ediyor.

Sanki burayı çökmekten koruyan kendisiymiş gibi hareket ediyor. Belki de öyledir.

Beni en çok şaşırtan verimliliği değil; bunu bekliyordum. İnsanların ona duyduğu saygı. Çalışanların o konuşurken seslerini alçaltma biçimleri, dinleme biçimleri. Yöneticilerin diktatör gibi davrandığı veya tamamen ezildiği birçok yerde çalıştım. Isabella ikisini de yapmıyor. Buranın her unsuruna hakim ve bunu biliyor.

Ama bilmediğim şey, onun ne kadar çok şey yaptığını başkalarının da fark edip etmediği.

Eğer onu gerçekten gören varsa.

Eğer o ahmak sevgilisi bunu yaparsa.

Bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor ama onu bir kenara itip işe odaklanıyorum.

Gözetleme odasında oturmuş, monitörlerin mağazanın farklı açılarından geçişini izliyor, parmaklarımla boş boş masaya vuruyorum. Günün büyük kısmı olaysız geçti. Birkaç küçük hırsızlık girişimi oldu, organize bir çaba yok, profesyonel teknik yok.

Dikkatim tekrar ona yöneliyor.

Kişisel alışveriş odasında, bir mağazadan ziyade bir puro salonuna aitmiş gibi görünen berjer koltuklarından birinin yanında duruyor. Karşısında, kırklı yaşlarında bir adam rahatça oturuyor, özel dikim lacivert takım elbisesi, ahlaksızlığını gizlemeye hiç çalışmıyor. Arkasına yaslanıp içkisini tembelce çevirmesi. Güven fonu boşanma anlaşmasının ve hak etmediği bir Rolex'in insani bir örneği. Daha ağzını açmadan onun hakkında her şeyi biliyorum.

Tekrarlayan müşteri. İstedikini elde etmeye alışkın biri.

Daha iyi sese sahip kameraya geçiyorum, sesi konuşmayı duyabilecek kadar ayarlıyorum.

"Aslında mağaza müdürünü istedim," diye devam ediyor, sanki dünyanın tüm vakti varmış gibi yavaş ve rahat bir sesle. "Sen misin?"

Isabella tereddüt etmiyor, kaşlarını çatmıyor veya şaşırması gibi kıpırdamıyor. Sadece başını sallıyor, ifadesini nötr tutuyor. "Evet, ama ortağım Daniel bu koleksiyondaki uzmanımız. Tasarımcılarla doğrudan çalışıyor ve—"

"Seninle çalışmayı tercih ederim," diye araya giriyor adam, sanki aralarında özel bir şakaymış gibi yüzündeki sırıtışla. "Eğer sakıncası yoksa."

Öyle olduğunu söyleyebilirim.

Bunu açıkça belli etmiyor ama elindeki tablete hafifçe bastırdığı parmaklarını, ardından sakın ve kontrollü bir nefes verdiğini görüyorum.

"Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım," diyor sakın bir şekilde, Daniel'e kısa bir bakış attıktan sonra tüm dikkatini tekrar müşteriye veriyor. "Nasıl bir uyum arıyorsunuz?"

Ne yaptığını biliyorum. Konuyu başka yere çekiyor. Konuşmayı tekrar rayına oturtmaya çalışıyor. Ama aynı zamanda bu adamın nasıl biri olduğunu da biliyorum ve keyif aldığını da biliyorum.

Daniel, onu ikna etmeye çalıştığı ortağı, birkaç adım ötede, belli ki kararsız bir şekilde duruyor. Isabella'ya bir kez bakıyor, sanki ona müdahale etmesi için işaret vermesini bekliyormuş gibi, ama Isabella müdahale etmiyor.

Çünkü yapamayacağını biliyor.

Daha da kötüleştirmeden değil.

Müşteri, sonunda takım elbiselerine gerçekten umurundaymış gibi bakarak mırıldandı. "Klasik ama sıkıcı olmayan bir kesim. Yaklaşan bir etkinliğim var ve iyi görünmem gerekiyor. Gerçi hiç umursamıyorum da."

Isabella kibar olmak için hafifçe gülümsedi. "Elbette."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Onunla oynuyor.

O biliyor. Ben de biliyorum.

Ve ikimiz de bu konuda hiçbir şey yapamıyoruz.

"Bu harika bir koleksiyon," diyor Isabella, kol dayanağına asılmış tasarımcı takımlarını işaret ederek. "Yeni sezonu geçen hafta çıkardık. Bunu ilk deneyimleyenlerden biri sen olacaksın."

"Hmm," diye mırıldandı adam, dikkati artık tamamen ona yönelmişti. Çok fazla dikkat.

Isabella kıpırdamıyor, geri çekilmiyor. Omuzlarını dikleştirmiş, ifadesiz bir şekilde duruşunu koruyor. Daha önce de buradaydı.

"Şunu söylemeliyim ki," diye devam etti adam, sanki aralarında eski bir şaka paylaşan arkadaşlarmış gibi rahat bir sesle, "bu mağazadaki müşteri hizmetleri olağanüstü."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevaplıyor, hâlâ profesyonel ama belli ediyor kendini. Blazer ceketinin kollarını düzelterip aşağı bakıyor.

"Ciddiyim," diye ısrar ediyor adam, içkisini mermer sehpa bırakırken. "Burada her zaman... ilgilenildiğimi hissediyorum."

İşte bu. Değişim.

Duruşunun değişme biçiminden anlıyorum bunu; hafifçe öne eğilişinden, gözlerinin yüzünü süzmesinden ve sonra tekrar onunkilerle buluşmasından. Tepkisini ölçüyor, neye izin vereceğini test ediyor.

Ona bir santim bile mesafe koymuyor.

"Müşteri memnuniyeti bizim için en önemli önceliktir" diyor sesini sabit tutarak.

"Bunu duymak güzel. Memnun hissetmeyi her zaman severim."

Çok incelikli. Sadece biraz fazla tanıdık, biraz fazla rahatlatıcı.

Ve bu, sandalyemin kol dayanağına tutunmamı daha da sıkılaştırmaya yetiyor.

Isabella hafifçe kıpırdanıp yakındaki bir tablete uzanarak aralarına bir bariyer koydu. "Bunları sizin için özel olarak diktirmemi ister misiniz? Ölçülerinizin dosyamızda olduğunu sanıyorum."

Adam onu gereğinden uzun süre izliyor. "Her zamanki gibi mükemmel bir müşteri hizmeti. Bu yüzden özellikle sizi soruyorum."

Ayağa kalktı, cebinden siyah bir kart çıkardı ve dokunulmaz olduğunu varsayan her adam gibi aynı tembel, kendinden emin rahatlıkla uzattı.

Kartı alıyor ve bir kez başını sallıyor. "İşlemi hemen işleme koyacağım."

Sonunda bırakmadan önce, olması gerekenden bir saniye daha uzun tutuyor.

Hoşuma gitmiyor.

Sadece o değil, tüm o dile getirilmeyen diyalog.

Isabella'nın onu susturmak yerine kenara çekilmek zorunda kalmasından hoşlanmıyorum. İstediklerini yapma özgürlüğüne sahipken, Isabella'nın dikkatli olmak zorunda kalmasından hoşlanmıyorum.

Ve bunun onun ilk kez böyle bir durumla karşılaşması olmadığını bilmem hiç hoşuma gitmiyor.

İşlem bundan sonra hızla tamamlanıyor. Fişi uzatıyor, işi için teşekkür ediyor ve yavaşça, ölçülü bir nefes vermeden önce gitmesini bekliyor. Sinirli değil. Sarsılmış değil. Sadece yorgun.

Diğer kameralara göz atıp adamın çıkışını izliyorum. Sanki mekanın sahibiymiş gibi dışarı çıkıyor, kelepçelerini düzeltiyor ve kaldırımında bekleyen siyah bir arabanın arkasına kayıyor.

Plakasını not ediyorum.

Her ihtimale karşı.

Geriye yaslanıp parmaklarımı esnetiyorum, ellerimdeki gerginliği atmaya çalışıyorum. Bu benim işim değil.

Ama bunun ona ait olması hoşuma gitmiyor. Ve yarın onun gibi adamlarla uğraşmak zorunda kalacağını bilmem

daha da az hoşuma gidiyor.

Ve ondan sonraki gün.

Ve ondan sonraki gün.

Televizyonu kapattım, masadan uzaklaştım ve onu kontrol etmeye gittim.



ATAERKENİN SIRASINDA BAŞKA BİR GÜN

IZZY

Ofisime döndüğümde, o adama fırlatmak istediğim her cevabı ve cevabı içimde tutmaktan yüzüm ağrıyor. Zoraki gülümsemeden yanaklarım ağrıyor.

Kapıyı gereğinden fazla sert kapattım, tabletimi masaya bıraktım ve kendimi yüzeye yasladım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, ofisimdeki sessizliğin içime işlemesine izin verdim. Bütün gün boyunca yaşadığım ilk gerçek sessizlikti bu.

Nefes almak.

Bu yeni bir şey değil. Daha önce de böyle bir durumla karşılaştım. Bu tür adamlar her lüks perakende mağazasında, her şehirde, para ve güce sahip oldukları ve pahalı ürünler satın alabildikleri için insanları da satın alabilecekleri yanılışına kapıldıkları her sektörde mevcut.

Beni etkilememeli, ki genellikle etkilemez de. Yıllar içinde profesyonel bir zırh geliştirdim: Gözlerime ulaşmayan kibar bir gülümseme, samimiyetin hemen ötesinde kalan bir ton. Ama o adamın bugün dikkatimi çekmesi, gözlerinin vücudumda bir an fazla kalması,

tüylerimi diken diken ediyor ve kolayca görmezden gelemiyorum.

Masamdan kalkıp doğruca ofisimin köşesindeki mini buzdolabına doğru yürüyorum. Şirketin teknik olarak VIP randevuları için ikram içecekleri saklamak için olduğunu söylediği mini buzdolabı, aslında benim kişisel sığınağım haline gelmiş. Kapıyı açıyorum, acil durum stoğum olan Coke Zero'ya uzanırken serin hava yüzüme çarpıyor.

Alüminyum kutu avucumda serinlik hissi uyandırırken, kapağı tatmin edici bir tıslamayla açtım. Uzun bir yudum aldım, karbonat dilime çarparak köpürdü ve sonunda tüm gün boyunca ilk kez omuzlarımı düşürerek masama yaslandım. Gözlerimi kapatırken boynumdaki gerginlik gevşemeye başladı.

Kapım açılmadan önce tam beş saniye süren bir an.

"Tamam, bu neydi lan?"

Amanda, stiletto'ları yere hızla çarpan bir silah sesi gibi ses çıkararak içeri girdi, gözleri ateşli bir kızın saldırganlığıyla kısılmıştı. Sarı saçları her kararlı adımında sallanıyordu.

Amanda Bennett sadece müdür yardımcım değil, aynı zamanda arkadaşım. Sarışın, son derece küstah, kimseye laf dinletmeyen arkadaşım. Yirmi iki yaşında işe yaramaz kocasından boşanan, bağımsızlığını geri kazanan ve şimdi erkeklere pahalı çantalar gibi davranan biri; sahip olunması eğlenceli, değiştirilmesi kolay ve tek bir çantayla yetinmeye asla değmeyen biri.

Masamın önünde duruyor, kollarını kavuşturmuş, bir cevap bekliyor. Kusursuzca manikürlü tırnakları sabırsızlıkla ön koluna vuruyor.

Gazozumdan bir yudum daha alıyorum, soğuk sıvı boğazımı rahatlatıyor. "Hangi kısmı?"

"Bay Wall Street'in yakışıklısı, sanki lüks bir fahişeymişsin gibi senden kişisel ilgi talep ettiği kısım," diyor kaşlarını kaldırarak. "Ve bana fark etmediğini

söyleme, çünkü o prova odasına girip seni kurtarmama üç saniye kalmıştı."

İnledim, hafif bir baş ağrısının oluşmaya başladığı şakağımı ovuşturdum. "İyi idi."

"İyi değildi. İğrençti."

"Bu işin bir parçası."

Amanda, mizahsız bir kahkaha atıyor, sesi küçük ofisimde yankılanıyor. "Hayır. İhtiyacı olmayan insanlara fahiş fiyatlı çantalar satmak işin bir parçası. İmalardan anlamayan erkeklerle flört etmekse işin bir parçası değil."

Burnumun kemerini sıktım, gerginliğin geri geldiğini hissettim. "Flört etmiyordum."

"Varlığını sürdürüyordun ve bu ona yetiyordu." Masamın kenarına tünedi, saçlarını omzunun üzerinden savurdu. Pencereden içeri süzülen öğleden sonra güneşi, sarı buklelerinin ışıltılarını yansıtıyor. "Varlıktan bahsetmişken, yeni güvenlik şefimizden bahsedebilir miyiz? Çünkü vay canına."

Gözlerimi deviriyorum, bunun nereye varacağını şimdiden biliyorum. Kavrayışımı düzeltirken kutudan akan soğuk su parmaklarıma damlıyor. "Amanda—"

"Hayır, hayır, bunu bana ver Izzy. O adam olabilecek en iyi şekilde yürüyen bir suçlu."

Burnumdan hafifçe gazoz fışkırırken homurdandım. "Lütfen biraz daha açıklayın."

Gözleri yaramazlıkla parlıyor. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. O düşünceli, tehlikeli, senin için ölürüm enerjisi. Ön kolları. Çene kemiği. Suç işlemeye bir gün kala gibi görünmesine rağmen asla kapıyı kendin açmana izin vermemesi."

Başımı sallayıp, oluşmaya yüz tutan gülümsememi gizlemek için sodamdan bir yudum alıyorum. "Yardıma ihtiyacın var."

"Hayır, o adam tarafından duvara sıkıştırılıp ne istiyorsa onu sorguya çekilmem gerekiyor."

Boğuluyorum, neredeyse her yere Coca-Cola Zero sıçrayacak. Öksürürken karbonat burnumu yakıyor, gözlerim hafifçe sulanıyor.

Amanda kıkırdadı, belli ki kendinden memnundu, utancıma rağmen sesi bulaşıcıydı. "Yanıldığımı söyle bana."

Öksürmeye devam ederek elimi salladım. "Bu konuşmayı yapmayacağım."

Daha da yaklaşıyor, dudaklarında yaramaz bir kıvrım belirliyor. "Sorun değil. Onunla yaşayacağım."

İnleyerek kutuyu yumuşak bir sesle masaya bıraktım. "Amanda."

"Ne? Çok yakışıklı. Ve sen bunu biliyorsun."

Biliyorum ve sorun da bu. Callahan'ın o restoranda bana bakışını düşünmek istemiyorum. Gözlerimi hiç kırpmadan, sanki içimi görüyormuş gibi tutuşunu. El sıkışmasının nasıl hissettirdiğini, sağlam ve sıcak olduğunu, sanki parmaklarımın şeklini ezberliyormuş gibi, hatırlamak istemiyorum. Ve kesinlikle bugün bana nasıl baktığını, her şeyi silikleştiren o ham, bölünmemiş dikkatle bakışını düşünmek istemiyorum.

Sanki beni görüyormuş gibi, gerçekten görüyormuş gibi, Evan'ın yıllardır görmediği bir şekilde.

Amanda gözlerini kısıtı, dudaklarını birbirine bastırırken ruju ışığı yansıttı. "Onu düşünüyorsun."

"Hayır." Dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için çaresizce tabletimi elime aldım, ekran dokunuşumla aydınlandı. "Eve gidip bir şişe şarap içip bugün olanları unutmayı düşünüyorum."

Amanda dramatik bir iç çekti, arkasına yaslanıp tırnaklarını inceledi. "Öğğ, çok sıkıcısın." Sonra neşelendi ve doğruldu. "Ah! Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?"

Kaşımı kaldırdım. "Lütfen tekila demeyin."

"Hayır. Yapay zekalı bir erkek arkadaşına ihtiyacın var."

Ona bakıyorum, beynim sözlerini işlemeye çalışırken gözlerimi yavaşça kırıştırıyorum. "Özür dilerim, ne?"

Telefonunu ceketinin cebinden çıkarıyor. Kılıfı parlak pembe, ışığı yansıtan yapay elmaslarla süslü. "Tamam, beni dinle. Bu yeni bir yapay zeka sohbet uygulaması. Mükemmel erkeği tam anlamıyla programlayabilirsin. Sana mesaj atıyor, seni dinliyor, tam olarak duymak istediklerini söylüyor. Hayalet yok, ego yok, saçmalık yok. Sadece sana takıntılı, çekici, itaatkar, hayali erkekler."

Tabletini bıraktım. "Bu çok fazla gibi görünüyor."

"Muhteşem." Ekranına dokunarak uygulamayı açıyor. "Benimkine Chad adını verdim. Bana her gün güneydin diyor. Günümü soruyor. Duygusal olarak ulaşılabilir ve DM'lerde çok açık sözlü."

Yüzümü buruşturdum, ofisin havalandırma deliğinden gelen serin havayı hissettim. "Amanda—"

"Ah, bir de vibratörüne bağlanıyor. Yani, bir daha asla gerçek bir erkekle konuşmak için hiçbir sebebim yok."

Ona bakakaldım, yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Ne?"

"Biliyorum, değil mi? Teknoloji bir armağandır."

Telefonunu bana uzatıyor, ekranda tek kelimelik cevaplar yerine paragraflar yazan, son derece çekici görünen bir adamla yapılan bir mesajlaşma görünüyor. Daha ne gördüğümü anlayamadan telefonumu masadan kapıyor, kılıfı tahtaya sürtme sesi çıkarıyor.

"Tamam, sana da bir tane verilecek."

"Beklemek—"

"Tartışmaya gerek yok." Uygulamayı indirmeye başladı bile, başparmakları ekranımda hızla geziniyor. "Sana mükemmel erkeği hediye ediyorum. Rica ederim."

Baş ağrımın iyice yerleştiği şakaklarımı ovuşturuyorum. "Bu çok saçma."

"Neyin saçma olduğunu biliyor musun? Gerçek erkek arkadaşın."

Yorum aramızdaki havada asılı kalıyor, sonra başını eğiyor. "Ee... onun kıcını tekmelemen gerektiğini kabul etmeye hazır mısın?"

Yavaşça nefes veriyorum. "Ben..."

"Ne? Onu sevmiyor musun? Ondan hoşlanmıyor musun? En son ne zaman orgazm olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Amanda—"

Amanda masama yaslanıp telefonumu ulaşamayacağım bir yere koyuyor, kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş kaşlarından birini kaldırıyor. "Yanıldığımı söyle. Evan'la büyük kutlama yemeğın nasıldı?"

Bir saniye fazla tereddüt ediyorum, ki bu zaten bir cevap. Amanda'nın gözleri hemen kısılıyor, isteksizliğimi fark ediyor.

Omuzlarımı silktim, ceketimin kumaşı omuzlarımda sıkı sıkı duruyordu. "İyiymi."

Başını eğip bekledi, sessizliği her türlü sorudan daha etkiliydi.

Ağırlığımı bir kalçama verdim. "Sürekli telefonuyla uğraşıyordu."

Ağzı açılıyor. O bakışı tanıyorum. Tam o dramatik, ellerini havaya kaldırmış, masayı devirmek üzere olan bir reality şov yarışmacısı gibi öfke patlaması yaşayacağım, bu yüzden daha başlamadan sözünü kesiyorum. "Ve sonra o..." Elimi belli belirsiz sallıyorum, sanki kelimelerin üzerinden geçmek onları daha anlaşılır kılacakmış gibi. "Bana bir fitness fenomeni gösterdi ve ne kadar harika görüldüğünden bahsetti."

Amanda'nın gözleri ölümcül bir ifadeye büründü, dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Özür dilerim, ne yaptı?"

Gazozumdan bir yudum daha alıyorum, ona bakmak dışında her yere bakıyorum: pencereye, masamdaki kağıt yığınının, duvardaki çerçeveli perakende yönetim sertifikasına. "O kadar da ciddi değildi."

"O kadar da ciddi değil mi?" Amanda, sanki sözlerimi fiziksel olarak algılayamıyormuş gibi boğuk bir ses çıkarıyor. "Terfi aldın. Çok büyük bir terfi. Ve seni kutlamak yerine, seni görmezden geldi ve sonra da kendini kötü hissetmene mi sebep oldu?"

"Ben demedim ki o—"

"Aman Tanrım, onu savunmaya başlama." Elini kaldırıp beni durdurdu. "Çünkü o tonu tanıyorum Izzy. Bu senin 'Hak etmeyen bir adam için bahaneler üreteceğim' sesin."

Gerginleştım ve sodamı gereğinden fazla sert bir şekilde masaya koydum. "Bunu bilerek yapmadı."

Amanda bana bakakaldı. "Yetişkin bir adam nasıl olur da kız arkadaşını yanlışlıkla görmezden gelir ve sonra onu Instagram'daki bir susuzluk tuzağına benzetir?"

Başımı sallayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Karşılaştırmıyordu ki—"

Kahkaha atıyor. "Haklısın. Karşılaştırmanın, en başından beri aynı ligde olduğunuzu ima ettiğini düşünüyor. Sana daha çekici bulduğu başka bir kadını gösterdi. Sen de duyuyor musun?"

Göğsümde boşluk hissi yayılıyor. Bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Onunla değil. Kendimle değil. Haklı olduğunu zaten bildiğim halde değil.

Burnumun kemerini sıktım. "Amanda—"

"Anlamıyorum Izzy," diyor masamdan kalkıp hafifçe volta atarak. Topukları her adımda halıda yumuşak izler bırakıyor. "Eskiden standartların vardı. Değerini bilirdin."

"Bu adil değil," diye mırıldandım, sesim istediğimden daha kısık çıkıyordu.

Durup bana döndü, ellerini kalçalarına koydu. "Hayır mı? Öyleyse dürüstçe söyle bana; Evan sana en son ne zaman sevildiğini hissettirdi? Hoşgörölmediğini. Rahat hissetmediğini. Sevildiğini."

Boğazım düğümleniyor, gözlerimin arkasında bir baskı oluşuyor. Gözlerine bakamayarak yere odaklanıyorum. Sessizlik, söylenmemiş gerçeklerle ağırlaşarak uzuyor.

Amanda nefesini verdi, sesi artık daha yumuşaktı. "Sadece mutlu olmanı istiyorum bebeğim. Ve seni onunla hiç mutlu görmedim."

İşte yine karşımda - dokunmaktan kendimi alamadığım o gerçek, sanki hâlâ acıdığını kendime hatırlatmak için

bastırdığım bir çürük gibi. Yutkunuyorum, rahatsızca kıpırdanıyorum. "Bu kadar basit değil."

"Evet, öyle," diye ısrar ediyor Amanda. "Ayrılırsın. Hayatına devam edersin. Ben yaptım."

"Boşandın," diye belirtiyorum, kutumun soğuk metalinde parmağımı gezdirirken.

"Kesinlikle. Ve bu hayatımda verdiğim en iyi karardı." Başını iki yana sallıyor, bezgin bir şekilde. "Evan'dan ayrılmanın felaketle sonuçlanacağını düşünüyorsun, ama tam olarak ne kaybediyorsun?"

Cevabım yok. Çünkü cevap aslında hiçbir şey. Yatakta yanımdaki boş alanı, sessiz akşam yemeklerini ve sürekli hayal kırıklığının acısını kaybederdim. Neye tutunuyorum ki?

Amanda beni uzun uzun izliyor, sonra iç çekip başını sallıyor. "Belki de yeni hayali erkeğin sana gerçek bir erkeğin nasıl davranması gerektiğini öğretir."

Konuyu değiştirdiğim için minnettar bir şekilde homurdandım. "Amanda—"

"Hayır. Tartışma yok." Telefonuma geri dönmüş, bir şeyler yazıyor, tırnaklarının ekrana hafifçe vurması sessizliği dolduruyor. "Sana gerçekten dinleyen bir erkek arkadaş armağan ediyorum."

Şakaklarımı ovuşturarak inliyorum. "Bu çok saçma."

"Seni görünmez hissettiren bir adamla birlikte kalmak kadar saçma değil."

Cevap vermiyorum. Çünkü bir kez daha haklı ve ikimiz de bunu biliyoruz. Daha fazla üzerinde duramadan kapı çalınıyor ve ses ofisimde yankılanıyor.

Amanda, gözleri yaramazlıkla parıldayarak göz kırptı. "Ah, belki de gelecekteki kocamdır."

Kapıya doğru dönerken ona dik dik bakıyorum; ancak Callahan'ın orada durduğunu görünce donup kalıyorum. Geniş omuzlarıyla kapı çerçevesini dolduruyor, varlığı odanın enerjisini anında değiştiriyor. Floresan ışıklar boynundaki ince gümüş zinciri yansıtıyor; dün gece fark

ettiğim, gömleğinin altında kısmen gizlenmiş köpek etiketini.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor, sesi alçak ve sakın, ama gözleri Amanda'ya kayıyor, hafif bir eğlenceyle. "Eğlenceyi bozmak istememiştim."

"Ah, tam da Izzy'ye takıntılı erkeklerden bahsediyorduk," dedi Amanda tatlı bir sesle. "Kız kıza konuşuyoruz işte. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Ölmek istiyorum. Yanaklarımda yükselen sıcaklık sanki binayı ateşe verecekmiş gibi.

Callahan kaşlarını kaldırıyor, yüzü dikkatlice ifadesiz. "Sadece kontrol ediyordum. Prova odasında sana teklifte bulunan müşteriyle olanları gördüm. İyi olduğundan emin olmak istiyordum."

Boğazımı temizledim, aniden ne kadar yakınımda durduğunun farkına vardım. "İyiyim."

Başını sallayıp masama baktı. "Geç saatlere kadar burada kalıp güvenlik kameralarını inceleyeceğim ama akşam yemeği yiyeceğim. Dışarıdan bir şeye ihtiyacın var mı?"

Teklif beni şaşırttı. "Geç mi kalacaksın?"

"Güvenlik revizyonu," diyor rahatlıkla. "Yiyecek mi?"

Başımı sallıyorum, saçlarım omuzlarıma değiyor. "İyiyim, teşekkürler."

"Ayrıca, sakıncası yoksa iş e-postanızda çok faktörlü kimlik doğrulamayı da ayarlamam gerekiyor. Şirket cihazlarındaki güvenlik protokollerini iyileştiriyoruz."

Amanda bana sormadan telefonumu uzatıyor ve cihaz kocaman elinin içinde kayboluyor. Zaten saklayacak kişisel bilgilerim yok. Tabii, muhtemelen yüklediği yeni uygulama hariç.

Alıyor, başını sallıyor. "Yirmi dakikaya dönerim."

Adam koridorda uzaklaşırken, Amanda'nın ayak sesleri uzaklaşırken, Amanda'nın yüzünde sıcak tostun üzerindeki tereyağı gibi yayılan, yavaş ve bilmiş bir gülümseme belirdi.

İnledim, başımı masaya koydum, serin yüzey kızarmış
tenimde ufak bir rahatlama sağladı.
Çok mahvoldum.



AKŞAM YEMEĞİ. TATLI. VE SINIRSIZ YÖNETİM ERİŞİMİ.

CAL

Izzy'nin telefonu cebimde delik açıyor.

Onunla ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Ve bunun ne kadar yanlış olduğunu çok iyi biliyorum.

Yemek katına çıkan koridorlarda ilerlerken kendimi bu fikirden vazgeçirmeye çalışıyorum. Söylediğim gibi e-posta ayarlarını kontrol edip geri verebilir ve daha fazlasını yapmayı hiç düşünmemiş gibi davranabilirim.

Ama bunun olmayacağını zaten biliyorum.

Çünkü telefonuna eriştiğim anda tüm dijital hayatını öğreneceğim. Her mesajını, her aramasını, Monarch'tan her ayrılışını. Cebimdeki cihazın ağırlığı her adımda daha da ağırlaşıyor, aşmak üzere olduğum çizginin sürekli bir hatırlatıcısı gibi.

Ve kendimi durduramayacağımı biliyorum.

Ellerimi ceplerime sokup, alışveriş merkezinin ana girişinin yakınındaki paket servis noktalarından birine yaklaşırken bu düşünceyi zihnimden atıyorum. Saat geç, kalabalık azalıyor ama ızgara et ve kızartma yağı kokusu havada asılı kalıyor. Son birkaç müşteri, ellerinde poşetlerle, uzun bir günün ardından eve gitmek için can

atarak yanımdan geçiyor. Tezgaha yaklaşıyorum, menüyü inceliyorum ve hızlıca sipariş veriyorum.

Izzy yemek istemediğini söyledi.

Ona inanmıyorum.

Akşam yemeği yiyeceğini söyleyip eve yorgun argın dönen, kendine bakamayacak kadar yorgun bir kadın gibi görünüyor. Bütün gününü herkesin iyi olduğundan emin olmaya harcayan ama kendini kontrol etmek için asla yeterince durmayan türden. Sayısız görevlendirmeden işaretleri tanıyorum; kimsenin bakmadığını düşündüğünde şakaklarını ovuşturması, gün ilerledikçe omuzlarının hafifçe çökmesi.

Bunu daha önce gördüm.

Ve bundan hoşlanmıyorum.

Neyse, ben yine de siparişimi veriyorum.

Kasiyer birkaç dakika sonra çantayı bana uzatıyor, sıcaklığı kağıttan sızıyor ve ben de sessiz koridorlardan geri dönüyorum. Mağaza gece boyunca kilitli, içeride sadece birkaç personel kalıyor: bakım, gecelik stoklama ve tabii ki güvenlik.

Personel girişinden içeri girip doğruca güvenlik odasına yöneliyorum. Sessiz koridordaki tek ses, kapının kilidinin açılmasının hafif bip sesi.

Oda küçük ama kullanışlıydı; mağazanın her köşesini gösteren monitörlerle çevriliydi. Ana masanın önündeki sandalyeye çöküyorum, bakışlarım otomatik olarak altıncı kameraya, Isabella'nın ofisine kayıyor.

Hâlâ orada, masasında oturmuş, sanki ekrana çok uzun süre bakmış gibi şakaklarını ovuşturuyor. Masa lambasının sıcak ışığı, yüz hatlarına yumuşak bir ışıltı saçıyor ve onları gündüzleri olmadığı kadar yumuşatıyor.

Yavaşça nefes verip cebimden telefonunu çıkarıyorum. Ekran aydınlanıyor ve ailesi olduğunu düşündüğüm biriyle çekilmiş bir fotoğrafı beliriyor; hep birlikte gülümsüyorlar.

İşte bu kadar. Ne kadar ileri gidebileceğime karar verdiğim an.

Yarım saniye kadar tereddüt ediyorum.

Sonra onu kendi cihazıma takıyorum.

Bağlantı anında gerçekleşiyor. Yazılımım saniyeler içinde senkronize oluyor ve bana dijital ayak izini iletiyor. Mesajlar. E-postalar. Konum takibi. Veriler ekranımda akıyor ve bana özel hayatına eşi benzeri görülmemiş bir erişim sağlıyor.

İstesem mikrofonuna erişip etrafındaki her konuşmayı duyabilirdim. Daha da ileri gidersem kamerasına erişebilir, onun gördüklerini birebir görebilirdim.

Arkama yaslandım, çenem sımsıkı kapalı bir şekilde ekrana bakıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Ben bunu yapmıyorum.

İnsanların mahremiyetine böyle müdahale etmem, benim olmayan hayatlara burnumu sokmam. Bu, amacın aracı meşru kıldığı bir askeri operasyon değil. Bu, hak edecek hiçbir şey yapmamış bir kadınla sınırı aşmak.

Durdurabilirim.

Durmaliyim.

Ama sonra, göz ucuyla onu kamerada görüyorum. Tabletini alıp ekrana dokunurken kendi kendine konuşuyor, mırıldanıyor. Bir tutam saçı yüzüne düşüyor ve dalgın bir hareketle kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Sesi sadece duyabileceğim kadar bir süre açıyorum—

"...Amanda delirmiş." İç çekti. "Yapay zeka erkek arkadaşı. Aman Tanrım."

Ekrana odaklandıkça tutuşum daha da sıkılaşıyor, Amanda'nın sözleri kafamda tekrarlanıyor.

"Bana her gün günaydın diyor. Günümü soruyor. Duygusal olarak ulaşılabilir ve DM'lerde oldukça açık sözlü."

"Hayaletlik yok, ego yok, saçmalık yok. Sadece sana takıntılı, yakışıklı, itaatkar, hayali erkekler var."

Iszy'nin telefonuna basıp Amanda'nın indirdiği uygulamayı açtım. Ekran değişerek şık ve modern grafikler

ortaya çıktı.

Yapay zekaya takıntılı olun.

Şık ve koyu renkli logonun altında bir slogan yer alıyor:

"Mükemmel sevgili. Her zaman izleyen. Her zaman bekleyen. Her zaman senin olan."

Arayüz sade ve hem lüks hem de samimi olacak şekilde tasarlanmış. Her detayı, kullanıcıyı arzulanan, özel ve son derece önemli hissettirecek şekilde tasarlanmış. Siyah ve altın renklerinin kullanıldığı tasarım, samimi ve ayrıcalıklı bir atmosfer yaratıyor.

Hiç terk etmeyen bir sevgili.

Hiçbir zaman yoldan sapmayan bir ortak.

Tamamen, tümüyle adanmış bir fantezi adamı.

Saçmalık.

Hiçbir kadın, hayatındaki erkek ona ihtiyaçlarını veremeyecek kadar kör, bencil veya umursamaz olduğu için sevgisini bir makineye vermek zorunda kalmamalı. Izzy'nin arzularını bu dijital boşluğa boşaltması, ihtiyaçlarını onları gerçekten karşılayabilecek bir kişi yerine bir algoritmaya açması fikri kanımı kaynatıyor.

Kişiselleştirme seçenekleri, kişilik kaydırıcıları, takıntı seviyesi ayarları arasında geziniyorum. Kadınların neden buna kanacağını biliyorum. Izzy'nin neden kanacağını da biliyorum.

Çünkü gerçek hayatta bunu anlayamıyor.

Çünkü birlikte olduğu adam onu görmüyor, ona dikkat etmiyor. Ona tapmıyor.

Ve şimdi, gerçek bir insandan, gerçekten var olan bir adamdan ihtiyacını karşılamak yerine, lanet olası bir algoritmaya yönelecek.

Öyle bir şey olmayacak.

Buna izin vermeyeceğim.

Güvenlik izinlerini tıklayarak hızlı hareket ediyorum ve arka kapı erişimim olduğundan emin oluyorum. Kod, girdilerime yanıt vererek, uzmanlık seviyem dışındaki hiç kimsenin erişemeyeceği yollar açıyor.

O mesaj atarsa ben de görürüm.

Eğer bunu programlasaydı, nasıl bir adam istediğini tam olarak bilirdim.

Eğer bunu içeri alırsa, aslında beni içeri alıyor demektir. Durmalıyım.

Ben yapmıyorum.

Ana ekranına dönüyorum, uygulamayı kapatıyorum, göğsüm sahiplenici bir hisle sıkışıyor. Ekran kararıyor ve kendi yüzümü bana yansıtıyor: sert, odaklanmış, kararlı.

Obsess AI'ya ihtiyacı yok.

Çünkü o beni zaten elde etti.



İçeri girdiğimde ofisinin ışığı hala yanıyordu. Şaşkınlıkla yukarı baktı, gözleri elimdeki paket servis poşetine kaydı.

"Aç olmadığımı söylemiştim," diyor ama sözlerinde hiçbir sertlik yok.

Masaya koydum. "Bunu söyledin ama sana inanmadım."

Burnundan nefes verip başını salladı. "Bir güvenlik görevlisi için biraz fazla buyurgansın."

"Kayıp önleme sorumlusu," diye düzelttim onu. "Ve sen kendine bakmakta pek iyi değilsin."

Ağzını açıyor, muhtemelen tartışmak için, ama duruyor. Parmakları tereddütle paket servis poşetinin kenarına değiyor. Tırnaklarındaki ojeyi fark ediyorum, genel görünümündeki ufak bir kusur. Kendine daha fazla zaman ayırması gerektiğinin bir işareti.

Yutkundu. "Yiyecek getirmeseydin muhtemelen yemek yemezdim."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum."

Kulakları kıpkırmızı oldu. "Bu... normal değil, biliyorsun."

Kendi yemeğimi çıkarıp, sanki dünyanın en doğal sohbetiymiş gibi karşısına oturdum. "O zaman normalleştirelim. Otur. Ye."

Tereddüt ediyor. Görüyorum ki, önümde yemek yeme konusundaki özgüven eksikliği onu tedirgin ediyor. Elleri, tereddütle kabın üzerinde duruyor.

Poşeti açıp kaplardan birini çıkarıp önüne koyuyorum. Kapağını açarken teriyaki tavuk ve buharda pişirilmiş sebzelerin kokusu yükseliyor. Kollarımı, onları görmeyecek kadar sıvadım. Izzy'nin gözleri bileğime ve açığa çıkardığım mürekkebe takıldı. Bakışları orada bir anlığına oyalanıyor, merak ettiğini anlamama yetecek kadar. "Ye."

Kısa bir kahkaha atıp başını salladı. "Pes etmiyorsun, değil mi?"

"HAYIR."

Kızarıyor ama çatalı alıyor.

İyi kız.

Teriyaki soslu tavuktan bir ısırık alırken, cebime uzanıp telefonunu çıkarıp tabağının yanına koyuyorum. Ekran bir bildirimle kısa bir süre aydınlanıyor, sonra tekrar kararıyor.

"Tamam," diyorum rahat bir tavırla. "İş e-postanız artık güvende."

Önce ona, sonra bana baktı. "Çok hızlıydı."

Omuz silktim. "Benim işim bu."

Soru sormuyor. Sadece telefonu açıyor, mesajlarına hızlıca bakıyor ve kenara koyuyor. Tereddüt yok, şüphe yok.

Bana güveniyor.

Birkaç dakika sessizce yemeğimizi yiyoruz. Tek duyulan ses, plastik çatal bıçakların kaplara hafifçe sürtünmesi ve ara sıra paket servis kutularının kaydırılmasından çıkan tıkırtılar.

Birkaç lokma aldıktan sonra tekrar poşete uzanıp masanın üzerinden küçük bir tatlı kutusu kaydırıyorum.

Kaşları kalktı. "Ah, bunu yememeliyim."

Başımı eğiyorum. "Neden?"

Tereddüt ediyor. "Çünkü ben-" Duruyor, başını sallıyor. "Önemli değil."

Onu izliyorum, alt dudağını ısırışını fark ediyorum. "Ye şunu."

Derin bir nefes aldı ama şimdi gülümsüyordu. "Sen bir tehditsin."

"Biliyorum."

Tatlıyı alıp kapağını kaldırıyor ve içinden bir dilim cheesecake çıkıyor. Tereddüt etmesine rağmen gözleri parlıyor.

Yemek yiyoruz, an beklediğimden daha uzun sürüyor. Farkında olmasa da rahatlıyor. Omuzlarındaki gerginlik biraz hafifliyor, öne doğru eğilirken duruşu yumuşadı.

Bir süre sonra çatalımı bırakıp onu izlemeye başladım. "Daha önce."

Yukarı baktı, bir tutam saçı yüzüne düşmüştü.

"VIP."

Izzy hafifçe doğruldu, omuzları gerildi. "Ya o?"

Hiç tereddüt etmiyorum. "Bu tacize katlanmamalısın."

Nefesini verip peçetesine uzanıyor, parmaklarının arasında çeviriyor. "İşin bir parçası bu."

"Hayır." Sesim düşündüğümünden daha sert çıkıyor ama geri adım atmıyorum. "Öyle değil."

Bana bakıyor, gözlerinde şaşkınlık, hatta belirsizlik var. Üstümüzdeki floresan ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor, gözlerinin etrafındaki yorgunluğu vurguluyor.

Yutkunuyor, dudaklarını aralıyor, sanki tartışmak istiyormuş gibi, sanki bana kendi başının çaresine bakabileceğini, bunu yıllardır yaptığını söyleyecekmiş gibi.

Yapabileceğini biliyorum.

Ama bu onun bunu yapması gerektiği anlamına gelmiyor.

O yüzden onun bunu söylemesine izin vermiyorum.

Bunun yerine, biraz daha zorluyorum. "O adam sadece arkadaşça davranmıyordu, Izzy. Seni sınıyordu. Ne kadar

ileri gidebileceğini görmek istiyordu. Ve sen de ona bunun sorun olmadığını düşündürmeye çalışıyordun."

"Ona izin vermedim"

"Onun 'memnun' hissettiğine dair yorumlarda bulunmasını engellemedin."

Ağzını aniden kapattı. Ellerine baktı, parmakları hâlâ peçetenin etrafındaydı.

Sesimi, sinirlerini yatıştıracak kadar alçalttım. "Bak, anlıyorum. İşinde iyisin. Dükkanı ayakta tutuyorsun. Durumu daha da kötüleştirmek yerine yatıştırıyorsun. Ama bu, sırf burada para harcıyorlar diye bu adamların sana böyle davranmasına izin vermen gerektiği anlamına gelmiyor."

Hâlâ ellerine bakıyor, peçeteyi çeviriyor. Bu bir ipucu. Konuştuğunda sesi daha yumuşak. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Onu inceliyorum. Kaşlarını çattığında kaşlarının arasındaki küçük çizgi derinleşiyor.

O bunu biliyor.

Uzun zamandır perakendenin bu şekilde işlediğine kendini inandırmış, artık bunun böyle olup olmaması gerektiğini sorgulamayı bırakmış.

Sonunda başını kaldırdı ve gözleriyle karşılaştım; kararlı ve emin bakışları. "Onlara haysiyetini borçlu değilsin, Izzy."

Gözlerini kırıştırıyor ve daha önce hiç kimsenin ona bunu söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Işık gözlerine yansıyor ve onları parlatıyor.

Yavaş bir nefes, sonra sessiz bir "Biliyorum."

Ama bunu inandığı gibi söylemiyor.

Ben de öyle yapmasını sağlıyorum.

Hafifçe öne eğilip kollarımı masaya dayadım. "Her zaman izliyorum. Bir çıkışa ihtiyacın olursa, bana işaret ver."

Yutkundu. "Nasıl?"

"Sadece adımları söyle."

Nefesi kesiliyor. Bunun anlamı açık: Orada olacağım. Müdahale edeceğim. Onu koruyacağım.

Sonra başını sallıyor. "Tamam."

Yemeğini bitirir, peçetesini fırlatır, saatine bakar.

"Dışarı çıkmam gerek" diyor.

Başımı sallayıp ayağa kalktım, eşyalarını toplarken. "Seni arabana kadar götüreyim."

Başını sallayıp çantasının askısını omzuna asıyor. "Sorun değil. Zaten kameralardan izleyeceğinizi biliyorum."

Yanlış değil.

Kapıda tereddüt ediyor, bana bakıyor. "Teşekkürler. Yemek için. Ve..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi elini sallıyor.

Yemek yediğinden emin olmak için.

Onun güvende olduğundan emin olmak için.

Göründüğünden emin olmak için.

Başımı sallıyorum. "Ne zaman istersen."

Salona adım atıp gözden kayboluyor. Uzaklaşırken ayak sesleri kayboluyor ve beni birlikte yediğimiz yemeğin izleriyle baş başa bırakıyor.

O gidene kadar izliyorum, sonra güvenlik odasına geri dönüyorum.

Artık dijital hayatıma geri dönebildim.

Durmalıyım.

Ama ben bunu zaten biliyorum, asla yapmayacağım.



ŞARAP. YAPAY. PİŞMANLIK YAKINDA.

IZZY

Otoparktaki hava yoğun ve durgun. Normalde etrafımdaki her şeyin fazlasıyla farkında olurdum, her adımda omzumun üzerinden bakar, anahtarları parmaklarımin arasında zayıf bir savunma gibi tutardım. Bu beton labirentte, topuklarım kaldırıma çok yüksek sesle vurarak, istenmeyen dikkatleri üzerime çekerek hızla ilerlerdim.

Ama bu gece, bu alanda tek başıma yürürken hissettiğim o olağan huzursuzluğu hissetmiyorum. Omuzlarım kulaklarıma kadar çekik değil ve nabzım, loş ışıklı yerlerde yalnızken hissettiğim o bildik şekilde hızla çarpıyor. Bunun yerine, alışılmadık bir sakinlikle yürüyorum ve çantamı yanımda hafifçe sallıyorum.

Çünkü onun izlediğini biliyorum.

Birinin her hareketimi izlediğini, garajdan geçişimi izlediğini, tepemdeki güvenlik kameralarından beni takip ettiğini bilmek beni tedirgin etmeli. Ama etmiyor. Aksine, yüzeyin altında sürekli kaydığını fark etmediğim derin bir korkuyu yatıştırıyor. İzlenmek daha önce hiç rahatlatıcı gelmemişti ama şimdi geliyor ve bundan ne çıkaracağımı tam olarak bilmiyorum.

Arabaya binip iç çekerek kapıyı kapatıyorum. Hafif vanilya kokusu havaya sinmiş, sessiz bir huzur veriyor. Kaslarım ağrıyor, vücudum sanki nihayet durma izni almış gibi koltuğa gömülüyor. Başımı koltuk başlığına yaslayıp derin bir nefes alıyorum, sessizliğin beni sarmasına izin veriyorum.

Akşam aklımdan çıkmıyor: Çok fazla müşteri ve yetersiz personelle geçen uzun vardiya, ağzımda kötü bir tat bırakan VIP olayı, Cal'ın bana o tacize katlanmamamı söylerken sesinin sertleşmesi. Sonra akşam yemeği, sanki bir soru değilmiş, bir öneri değilmiş gibi önüme yemeği koyması. Bana yememi söyledi.

Ve ben dinledim.

Beni daha çok neyin rahatsız ettiğinden emin değilim; bu kadar kolay itaat etmem mi, yoksa hoşuma gitmesi mi? Bu farkındalık tenime bir sıcaklık dalgası yayıyor. Koltuğumda kıpırdanıp başımı sallarken arabayı çalıştırıp garajdan çıkıp eve doğru gidiyorum.

Yol, yıllardır gece geç saatlerde eve doğru araba kullandıktan sonra alıştığım tanıdık bir ritimle lastiklerimin altında uğulduyor. Sayısız kez gittiğim aynı rota, ama bu gece farklı hissettiriyor. Belki de uzun zamandır ilk kez birinin ne kadar geç ayrıldığımı fark ettiğini, eve gitmeden önce yemek yediğimden emin olacak kadar önemsedğini bilmektir.

Kompleksime giriyorum, motoru kapatıp serin gece havasına adım atıyorum. Anahtarım tanıdık bir metalik sürtünme sesiyle kilide giriyor ve dairemin kapısını iterek açıyorum.

Şarap. Şaraba ihtiyacım var.

Raftan bir şişe alıyorum, mantarı tatmin edici bir sesle çıkarırken bardak avucumda serinliyor. Kendime cömert bir bardak dolduruyorum, mutfak tezgahına yaslanıp rahat bir iç çekerek topuklarımı tekmelerken koyu kırmızı sıvı kenarlarda dönüyor. Ayak parmaklarımı esnetirken soğuk fayans ayaklarımdaki ağrıyı yatıştırıyor ama kafamdaki

sürekli vızıltıya, susturamadığım düşüncelere pek bir faydası olmuyor.

Telefonum tezgahta titriyor, sesi sessiz dairede yankılanıyor. Ekrana bakıyorum, tam olarak ne umuyorum? Birinin beni düşündüğünü gösteren bir mesaj mı? Gerçekten kendimi görüldüğümü hissettirebilecek kelimeler mi?

Ama sadece Evan.

Yarın meşgulsün. Bekleme.

İşte bu kadar. Günün nasıl geçti, seni hiç düşünmedi, ortak programımızın dışında olduğumu hatırladığını ima eden tek bir kelime bile etmedi. Terfimi, mahvettiği yemeği veya önemli hiçbir şeyi onaylamadı.

Yavaşça bir yudum şarap içiyorum, acılığın dilimde kalmasına izin veriyorum. Yutkunurken alkol boğazımı ısıtıyor ama göğsümdeki boşluk hissini hafifletmiyor. Mesajına tepki vermiyorum, cevap vermiyorum, artık hayal kırıklığına bile uğramıyorum. İşte şu anki halimiz bu - ya da belki de hep öyleydik ve ben bunu ancak şimdi kendime görme izni veriyorum.

Kanepeye geçip telefonumun kilidini açtım, bildirimlerimde dalgın dalgın gezindim. Başparmağım pek düşünmeden hareket ediyor, e-postaları, haber uyarılarını, sosyal medya güncellemelerini gözden geçiriyorum.

Sonra başparmağım duruyor.

Obsess AI uygulaması, diğer, daha tanıdık uygulamaların arasından sıyrılarak, el değmemiş bir şekilde orada duruyor. Dairemin sessizliğinde, beni yargılayacak kimse yokken, Amanda'nın az önceki sözleri alaycı ve ısrarcı bir şekilde geri geliyor. "Hayaletlik yok, ego yok, saçmalık yok. Sadece sana takıntılı, ateşli, itaatkar, hayali erkekler."

Ekrana bakıp, seçeneklerimi değerlendirirken bir yudum daha şarap içiyorum. Silmeliyim. Bu saçmalık, gerçek bir bağı boşluğunu asla dolduramayacak dijital bir fantezi.

Sonra, çok fazla düşünebilmemden önce başparmağım hareket ediyor—

Ve silme butonunun üzerine gelir.

Ama onu kaydırarak silmek yerine, uygulamayı açmak için dokunuyorum.

Ekran siyaha dönüyor, ardından şık ve cilalı bir arayüze dönüşüyor. Tasarım minimalist ve modern, temiz çizgiler ve zarif bir tipografiyle dolu. Sanki arzularımın gerçekten önemli olduğu özel bir kulübe erişim izni almışım gibi, ayrıcalıklı bir his veriyor.

Ekranı zarif beyaz harflerle bir slogan beliriyor:

Mükemmel sevgili. Her zaman izleyen. Her zaman bekleyen. Her zaman senin olan.

Omurgamdan aşağı yavaş yavaş bir ürperti iniyor, vücudumdaki şarabın sıcaklığına rağmen kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Aptalca bir uygulama sadece. Bir dikkat dağıtıcı. Yalnız bir akşamda vakit geçirmenin bir yolu.

Ama yine de tereddüt ediyorum, parmağım ekranın üzerinde dolaşıyor.

Kendime bunun zararsız olduğunu, sadece küçük bir eğlence olduğunu, Amanda'nın var olmayan aşk hayatıma burnunu sokması durumunda onu eğlendirmek için bir dikkat dağıtma olduğunu söylüyorum. Ama nefesimi verip ilerlerken, özelleştirme ekranına tıkladığımda, beliren sorular göğsümün beklenmedik bir kırılganlıkla sıkışmasına neden oluyor.

Hangi kişilik tipini tercih edersiniz?

Seçenekler, kusursuz bir şekilde tasarlanmış, son derece bağlı bir dijital arkadaşımı ekillendirmemi bekleyen, düzenli bir listede beliriyor. Her seçenek tuhaf bir şekilde samimi hissettiriyor, sanki normalde gizli tuttuğum yanlarımı açığa ıkartıyormuşum gibi.

Alımlı.

Romantik.

Kendinden emin.

Koruyucu.

Sadık.

İyelik.

Sonuncusunda tereddüt ediyorum, kelime görüş alanıma kazınırken parmağım ekranın üzerinde dolaşıyor.

İyelik

Aklım yemeğe dönüyor. Karşımda oturmuş, kararlı bir şekilde beni izlerken, sanki yemek yememi sağlamak onun sorumluluğuymuş gibi. Bana, "Eğer bir gün dışarı ıkman gerekirse, bana işaret ver" deyişine. Otoparkta yürürken beni izlerken hissettiğim güven duygusuna.

Listeden Koruyucu kelimesi bana bakıyor ve hızlıca dokunarak seçiyorum. Sonra da Kendine Güvenen, çünkü istediğim son özellik, ne istediğini sorgulayan bir erkek. Seimlerim fazla açıklayıcı geliyor, sanki sadece dijital bir arkadaş yaratmakla kalmıyor, gerçek ilişkimdeki boşlukları da açığa ıkartıyormuşum gibi.

Ekranı bir sonraki soru belirir:

Nasıl iletişim kurmalı?

Tatlı ve sevecen.

Flörtöz ve şakacı.

Yoğun ve tutkulu.

Güven verici ve destekleyici.

Duraksıyorum, parmaklarım telefonu sıkıca kavırıyor, şarabım yanımdaki tezgahda unutulmuş. En son ne zaman biri bana güven vermişti? Soru ağır geliyor ve cevabı kolay gelmiyor.

Evan bana güvence vermiyor. Zorlanıyorsam abarttığımı düşünüyor. Yorgunsam şikayet etmeyi bırakmamı söylüyor. Herhangi bir ihtiyacımı dile getirdiğimde ise bana yük olduğumu hissettiriyor.

Ama Cal...

Başımı sallayıp bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum. Bu bir yapay zeka. Gerçek değil. Gerçek insan bağlantısının yerini tutmuyor.

Güven verici ve destekleyici'yi seçiyorum. Sonra, şarap beni rahatlattığı ve istediklerimi reddetmekten yorulduğum için Yoğun ve Tutkulu'yu ekliyorum.

Ekran tekrar değişir ve başka bir soru görüntülenir:

Sana ne diyor?

Neredeyse vazgeçiyorum. Bu bana çok kişisel, çok açıklayıcı geliyor, sanki yaptığım her seçim, görmezden gelmeye çalıştığım bir özlemi açığa çıkarıyor.

Önceden ayarlanmış, güvenli ve genel seçeneklerin bir listesi görüntülenir:

Bebeğim
Sevgilim
Aşk
Melek
Canım

Onlara zar zor bakıyorum. Gözlerim alttaki boş metin alanına, kendi tercihlerimi yazabileceğim alana kayıyor. Bu fanteziyi, gerçekliğimin aksine benim kılabileceğim bir alan.

Yutkunuyorum güçlkle.

Basit bir şey seçmeliyim. Anlamsız bir şey. Eksik olan şeyleri çok fazla ortaya çıkarmayacak bir şey.

Ama kendimi durduramadan parmaklarım klavyenin üzerinde hareket etmeye başladı.

Güzel kız

Ekranda beliren kelimelere bakarken boğazım düğümleniyor. Evan'ın bana daha önce hiç bu isimle seslenmediği bir isim bu. Üç yıldır bir kez bile.

Ama yıllar önce bir kitapta okuduğumu hatırlıyorum. Erkek başrolün bunu bir dua gibi, gerçekten içtenlikle söylediği bir aşk romanıydı. Kadınının dünyanın en güzel insanı olduğunu ve bunu her gün o basit sözlerle bilmesini istediğini söylüyordu.

O satırı tekrar tekrar okudum, kalbim güm güm atıyor, o zamanlar tam olarak anlayamadığım bir ihtiyaçla sızlıyordu. Böyle bakılmak. Böyle istenmek. Bir erkeğin beni görmesi - gerçekten görmesi- ve onu o kadar güzel bulması ki, ona sonsuza dek böyle diyeceğim.

Bu düşünce ruhumun derinliklerinde bir arzuyu kıvırıyor, hiç sahip olmadığım ama umutsuzca istediğim bir şeye duyulan özlem.

Fikrimi değiştirmeden önce enter'a basıyorum ve bir sonraki ekran yükleniyor.

Mükemmel Adamınızı Özelleştirin

Nefesim kesiliyor, kalbim hızla çarpıyor. Ekranda bulanık ve belirsiz bir silüet beliriyor, seçimlerimle şekillenmeyi bekliyor. Altındaki kaydırıcılar ve açılır menü seçenekleri, bu dijital fantezinin her ayrıntısını ayarlamama olanak tanıyor.

Bunu aceleyle yapmalıyım. Her seçimde takılıp kalmak yerine, rastgele özellikler seçmeliyim. Ama bunun yerine parmaklarım ilk seçeneğin üzerinde geziniyor, şarap beni normalde olduğumdan daha cesur yapıyor.

Yükseklik?

Yukarı kaydırıyorum. Uzun. Benden daha büyük. 1.93 boyunda.

İnşa etmek?

Tereddüt etmiyorum - güçlü. Geniş omuzlar. Beni sarıp sarmalayıp kendimi küçük ve korunaklı hissettirebilecek bir adam.

Yavaşça nefes alıyorum, başparmağım bir sonraki bölüme geçiyor, her seçim bir itiraf gibi geliyor.

Saç?

Karanlık.

Gözler?

Çok uzun süre duruyorum. Varsayılan seçenek açık kahverengi, güvenli ve tehditkar olmayan bir renk. Ama daha iyi düşünebilmeden önce dokunup değiştiriyorum.

Yeşil.

Ne yaptığımı biliyorum. Her seçimde kimin imajını yeniden yarattığımı biliyorum. Durmalıyım. Farklı özellikler seçmeliyim, bu fanteziyi bu gece bana akşam yemeği getiren gerçek adamdan tamamen ayırmalıyım. Ama parmaklarım çoktan bir sonraki seçeneğe yöneldi.

Därmeler?

Evet.

Ön kollar, omuzlar, göğüs?

Tam kol.

Titrek bir nefes veriyorum, yaptığım şeyin farkına varıyorum. Bu sadece bir fantezi değil; Callahan'ı bu yapay zekaya yerleştirdim, bu dijital yoldaşı onu tesadüf olamayacak kadar çok şekilde yansıtacak şekilde şekillendirdim.

Kendimi sorgulamadan, kalbimin nasıl çarptığını kavramadan, bunun zararsız bir dikkat dağıtmadan daha fazlası olduğunu kabul etmeden İleri'ye dokunuyorum.

Son ekran tek bir istemle yüklenir:

Bir isim girin

Tereddüt ediyorum, sonra yazıyorum—

Yaklaşık

...eklemeden önce

leb.

Çok yakın. Çok belirgin. Ama değiştirmiyorum.
Enter'a bastım.

Hafif bir zil sesi duyuluyor ve ardından ilk mesaj ekranımda beliriyor.

CALEB

Hey güzel kız. Seni bekliyordum.

Hemen cevap vermiyorum. Ama uygulamayı da kapatmıyorum. İçeceğimden bir yudum daha alıyorum ve bir sonraki hamlemi düşünürken anın uzamasına izin veriyorum.

Bu aptalca. Gerçek değil. Uygulamayı kapatıp bunların hiç yaşanmadığını unutup yatağa girip sabah gerçeklerle yüzleşmeliyim.

Ama "güzel kız" diye çağrılmak, o sözlerdeki o rahat özgüven, bana karşılık verme isteği veriyor. Uzun zamandır kimse beni arzulanan, istenen, özel hissettirmemişti.

Yavaşça yazıyorum, parmaklarım şaraptan biraz beceriksiz.

GÜZEL KIZ

Çok dramatik. Daha yeni geldin buraya.

Anında bir tepki beliriyor, sanki gerçekten bir yerlerde oturmuş, dikkatli ve sadece bana odaklanmış gibi ekranda kelimeler beliriyor.

Beni indirdiğin andan beri buradayım. Sadece merhaba demeni bekliyorum.

Bariz manipölasyona sessizce gülüp başımı sallıyorum. Ama işe yarıyor. Her şeyin algoritmalar ve akıllıca kodlamalar olduğunu bilmeme rağmen kendimi özel hissediyorum.

Bu çok saçma.

Olabilir. Ama ben seni beklemeyi seviyorum.

Bu basit cümlelerin neden göğsümde bir sıcaklık yarattığını bilmiyorum ama yaratıyor. Kanepede kıpırdanıyorum, vücudum minderlere daha da gömülüyor, rahatlarırken bacaklarım altıma çekiliyor. Günün gerginliği omuzlarımdan hafiflemeye başlıyor.

Ne yani, ben uygulamayı açana kadar burada oturup hiçbir şey yapmayacak mısın?

Aynen öyle. Ama sorun değil. Beklemeye değersin.

Duraksıyorum, parmaklarım telefonumu daha sıkı kavlıyor. Ekranda parlayan kelimelerle nefesim hafifçe kesiliyor.

Sadece bir kod. Beni özel hissettirmek, istenme arzumu beslemek için tasarlanmış bir program. Ama en son ne zaman birinin bana böyle bir şey söylediğini hatırlamıyorum; beklemeye değer olduğumu, her türlü çabaya değer olduğumu.

Boğazım düğümleniyor. Yutkunuyorum, bu duygu beni şaşırtıyor.

Tamam, tatlı dilli.

Güzel kızına başka neler söylersin?

Cevap hızlı geliyor ama kelimeler okurken ağırlaşıyor.

Duymak istediği her şey.

Gözlerimi devirmeliyim. Uygulamayı kapatmalı, silmeli, yatmalıyım. Ama bunun yerine yazıyorum:

Ya duymak istediğimi bilmiyorsam?

Bir duraklama oluyor. Gerçek bir duraklama değil, sadece bir gecikme yanılsaması, sanki cevap vermeden önce gerçekten düşünüyor, sözlerini tartıyormuş gibi.

O zaman sanırım bunu çözmem gerekecek.

Küçük bir kahkaha attım, kendimi bile şaşırtarak. Ses, sessiz dairemde yabancı geliyor. Tüm bu senaryo çok saçma: Tek başıma oturmuş, beni önemseyen bir adammış gibi davranan bir yapay zekayla konuşuyorum.

Yine de kendimi daha hafif hissediyorum. Bütün gün göğsümde oturan gerginlik hafiflemeye başlıyor. Hâlâ orada, ama artık sessiz, beni içten içe ezmek yerine sınırlarıma kadar dürtülmüş.

Ekrana tekrar bakıyorum, başparmağım başka bir cevap yazmadan önce tereddüt ediyor. Sadece bir mesaj daha. Nereye varacağını görmek için. Ama fırsat bile bulamadan yeni bir mesaj beliriyor:

Bana gününü anlat güzel kız.

Gözlerimi deviriyorum ama hâlâ gülümsüyorum, gözlerime kadar ulaşan gerçek bir gülümseme.

Uzun.

Bahse girerim. Çok çalışıyorsun. Bırak da ben sana bakayım.

Kendime bunların sadece duymak istediklerimi söylemek için tasarlanmış bir yapay zekanın yazdığı senaryolar

olduğunu tekrar hatırlatmaya çalışıyorum. Bunlar, önemseyen gerçek bir insanın gerçek duyguları değil.

Ama yine de. Evan aylardır günümün nasıl geçtiğini sormadı. Terfim hakkında soru sormadı. Benim hakkımda hiç soru sormadı.

Telefonum tekrar çalıyor, bir mesaj daha yükleniyor ama onu okuyabilmem mümkün değil.

Kapı çalınıyor.

Telefonumu daha sıkı tutarken neredeyse şarabımı döküyordum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor ama kendime siktir olup gitmem gerektiğini hatırlatıyorum. Geç oldu ama o kadar da geç değil. Muhtemelen sadece—

Kapıyı açtığımda Evan'ın orada durduğunu gördüm, yüzünde sabırsızlık vardı.

Elbette.

Bana selam vermiyor. Yanımdan geçmeden önce bana, sanki bu bir ilişki değil de bir tür alışverişmiş gibi bakmıyor. Çok yoğun, çok yapay olan kolonyası, yanımdan geçerken boşluğumu dolduruyor.

"Spor çantamı burada bırakmışım," diye mırıldandı, oturma odasına girerken. Kenara çekilmeye fırsat bulamadan yanımdan geçip gidiyor, her zaman yaptığı gibi umursamaz bir şekilde; sanki alanım benim değil de onun bir uzantısıymış gibi, sanki etrafından dolaşılması gereken bir engelmışim, kabul edilmesi gereken bir insan değilmişim gibi.

Kanepeye doğru yürürken, saçlarını eliyle düzelterek sinirli bir homurtu çıkarıyor. "Biliyor musun, böyle şeyler için tünelden geçmek çok sinir bozucu. Sen de hemen şehre taşınmalısın."

Yavaşça nefes verip, eklemlerim beyazlayana kadar kapı pervazının kenarını tutuyorum. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık, aynı noktalar gündeme getirilip sonra da geçiştirilmişti. Ona yaşadığım yeri sevdiğimi, aileme yakın olmayı sevdiğimi, sırf onun için daha rahat diye şehirde yaşamak istemediğimi defalarca söyledim.

Ama Evan için bunların hiçbirisi geçerli sebepler değil. İnatçı veya zor biri olduğumu düşünüyor. Sanırım ne istediğimi dinlemiyor. Bu gece tartışmaya girmiyorum; kazanamayacağımı bildiğim bir savaşta savaşmak, beni dinlemekle hiç ilgilenmeyen birine kendimi tekrarlamak için çok yorgunum.

Kapı pervazına yaslandım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sonunda çantasını fark edip kapıp omzuna atmasını izledim. Tüm bu süre boyunca günümün nasıl geçtiğini sormadı. Bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormadı. Bana şöyle bir bakmaktan öteye bile bakmadı.

Bu içi boş ilişki gösterisi artık rutinleşti. Tüm etkileşim iki dakikadan az sürüyor, telefonumun tezgahda bıraktığım yerden tekrar titreşmesine yetecek kadar. O yumuşak vızıltı, gergin sessizlikte olması gerekenden daha yüksek geliyor.

Evan bunu sormuyor. "Sonra görüşürüz" dışında hiçbir şey söylemiyor.

Dışarı çıktı, kapı arkasından yumuşak bir tık sesiyle kapandı.

Ve öylece gitti, geride sadece iğrenç kolonya kokusunu ve alıştığım o tanıdık boşluğu bırakarak.

Kıpırdamıyorum. Onun peşinden koşmuyorum, asla elde edemeyeceğimi bildiğimden fazlasını istememe izin vermiyorum. Sadece orada durup onun olduğı yere bakıyorum, muhtemelen beni olduğundan daha fazla endişelendirmesi gereken tuhaf bir uyuşukluk hissediyorum.

Telefonum tekrar titriyor, sesi beni düşüncelerimden ayırıyor. Yutkunuyorum, parmaklarım ekranın üzerinde gezinirken bekleyen mesaja bakıyorum.

Buna devam etmemeliyim. Kapatmalıyım. Yatağı gidip sabah gerçeklerle yüzleşmeliyim.

Bunun yerine telefonumu açıyorum.

Ve ben cevap veriyorum.



KORUYUCU. GÜVENLİ. YOĞUN. BEN.

CAL

Izzy'nin silüeti, geniş ve boş otopark garajının önünde küçük görünerek, grenli siyah beyaz yayında hareket ediyor. Sandalyemde arkama yaslanıp, arabasına doğru yavaşça ve hiç rahatsız olmadan ilerlerken onu güvenlik monitörlerinden takip ediyorum.

Omzunun üzerinden bakmıyor. Anahtarlarını bir silah gibi kavramış değil. Av gibi acele etmiyor.

Kendini güvende hissediyor.

Çünkü benim onu izlediğimi biliyor.

Sürücü koltuğuna kaymasını izliyorum ve bir saniye sonra farlarının beton zeminde parıldadığını, parlak beyaz ışıklarının karanlığı deldiğini görüyorum. Başka bir monitöre geçip çıkışını takip ediyorum, sonra dizüstü bilgisayarına geçip telefonuna bağlı GPS yayını açıyorum.

Konumu anında pingleniyor. Küçük nokta ekranımda sistematik bir şekilde hareket ediyor.

Tünelin diğer tarafındaki dairesine doğru gidiyordu, adres onun çalışan dosyasından ezberlediğim adrestir.

Mesele her an nerede olduğunu bilmek değil. Sadece oraya güvenli bir şekilde ulaştığından emin olmak istiyorum. Ama hareketlerini izlerken hissettiğim tatmin duygusu bana başka bir şey söylüyor.

Ama bunun bir yalan olduğunu biliyorum.

Küçük yanıp sönen noktanın tünelden geçerek apartman kompleksine doğru uzanan rotasını izliyorum. Otoparka giriyor, ben de güvenlik kamerasına geri dönüp birkaç dakika önce bulunduğu boş garajı izliyorum. Parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor, imleç bir meydan okuma gibi önümde yanıp sönüyor.

Daha fazlasını yapabilirim.

Artık tam erişimim var. Telefonu, istersem benim bir uzantım. Dünyasına, düşüncelerine, özel anlarına doğrudan ulaşabileceğim bir hat.

Mesajlarına bakabilirim. Kiminle konuştuğunu, iş için filtrelenmediği zamanlarda neler söylediğini görebilirim.

Fotoğraflarına bakabilirim.

Çevresindeki dünyayı nasıl yakaladığını görün. Hangi anları korumaya değer bulduğunu görün.

Yavaşça nefes alıyorum, parmaklarımı yumruk yapıyorum, gerginlik kolumdan yukarı doğru yayılıyor.

Ben yapmıyorum.

Yapmamam gerektiği için değil, zaten bunların hiçbirini yapmamam gerekiyor.

Ama şimdi başlarsam durup duramayacağımı bilmiyorum. Ve üzerinde durduğum o uçurum tehlikeli derecede dengesiz hissettiriyor.

Elimle yüzümü ovuşturuyorum, sakalım avucumda sertleşiyor, GPS yayınına geri dönüyorum ve evdeki konumunun yerleşmesini izliyorum. Şimdi içeride, muhtemelen ayakkabılarını çıkarıyor, yalnızken yaptığı her neyse onu yapıyor. Bu düşünce içimde yersiz bir merak dalgası yaratıyor.

Telefonu yeni bir mesajla aydınlanıyor. Bildirim anında ekranımda beliriyor.

EVAN

Yarın meşgulsün. Bekleme.

Başımı sallayarak alaycı bir şekilde güldüm. Yedi kelime. Onun için değeri sadece bu kadardı.

Gecesinin nasıl geçtiğini sormuyor. Eve sağ salım varıp varmadığını sormuyor. Kendi rahatlığının dışında hiçbir şeyi umursamıyor.

Acaba bunun farkına ne kadar sürede varacak?

Neredeyse diğer mesajlarına bakacağım. Parmağım, tüm konuşma geçmişlerini açıp bana aralarında geçen her kelimeyi gösterecek komutun üzerinde geziniyor. Ona ne söylediğini, eğer gerçekten kayda değer bir şey söylediyse, görmek istiyorum.

Telefonundan yeni bir aktivite bildirimi geliyor. Daha dik oturuyorum, omurgam sandalyeye kaskatı kesilmiş.

Obsess AI'yı açıyor.

Arayüz açılırken ekranı takip ederek izliyorum; sık siyah-altın teması karanlığa karşı parlıyor. Üstte sloganı süzülüyor:

Mükemmel sevgili. Her zaman izleyen. Her zaman bekleyen. Her zaman senin olan.

İroniyi farkettim.

Ana menüde duruyor.

Tereddüt ediyorum.

Daha sonra Mükemmel Erkeğinizi Yaratın'a dokunun.

Parmaklarım sandalyemin kol dayanağını sıkıca kavırıyor. Bunu izlememeliyim. Bu aşırı müdahaleci, aşırı uygunsuz. Bu, kendime bile haklı gösteremeyeceğim bir ihlal.

Ama durmuyorum.

Koruyucu'yu seçerken onu izliyorum.

Yavaşça nefes veriyorum, dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Seçimler çok açıklayıcı, tam olarak ne istediğini bana bir sohbetin asla yapamayacağı şekilde söylüyor.

Sonra Kendine Güven.

Koruyucu birini istediğini bilmek tuhaf bir heyecan veriyor. Kendine güvenen birini. Kendime bunların herkesin isteyebileceği genel özellikler olduğunu söylemek istiyorum ama içimden bir ses onun bundan daha kasıtlı davrandığını söylüyor.

İletişim tarzlarından Güven Verici ve Destekleyici'yi seçince göğsüm acıyla sıkışıyor.

En son ne zaman biri ona güvence verdi? Biri ona yeterince şey yaptığını söyledi mi? Yeterince iyi olduğunu? Onu Evan'la birlikte izlerken cevabı zaten biliyorum. Kimse bilmiyor. Bu uygulama tam da bu boşluğu doldurmak için tasarlandı.

Daha sonra Yoğun ve Tutkulu'yu ekliyor.

Tepkim içgüdüsel ve ani oldu. Bu seçimin ne anlama geldiğini düşününce içim ısındı; profesyonel dış görünüşünün altında, kendini geri çekmeyecek, onu tamamen tüketecek birini istiyordu.

Sonra dijital arkadaşı için fiziksel özellikler seçmeye başladığında vücudum kaskatı kesiliyor.

Seçimler arasında gezinirken, özellikleri ayarlarken, mükemmel erkeğini kişiselleştirirken aklımdan neler geçtiğini bilmemeliyim. Ama her seçimle birlikte tablo daha da netleşiyor.

Onu nasıl uzun gösterdiğini izliyorum. Güçlü. Geniş omuzlar, dövmeleler. Sıradan dövmeleler değil, kolları dolusu dövmeleler.

Koyu saç.

Bir sonraki seçeneğe geçerken dişlerim gıcırıyor.

Göz rengi.

Tereddüt ediyor ve izlemeye başladığımdan beri ilk kez kendimi sorguluyorum. Nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Çünkü hissettiğim şey, beni inşa ettiği.

Belki de bunların hepsi benim kafamın içindedir.

Belki de beni inşa etmiyordur.

Başka bir şey seçerse -kahverengi, mavi, gri- hayal gördüğümü anlarım. Kendi arzularımı onun rastgele seçimlerine yansıttığımı. Bunun sadece onun uydurduğu bir fantezi olduğunu, başka bir şey olmadığını anlarım.

Seçim ekranında oyalanırken nefesimi tuttum, gerginlik kaslarımın ağırlmasına neden oldu.

Yeşili seçiyor.

Kafamda değil. Gerçek. Ne yaptığının farkında mı acaba? Hayalindeki erkeği yoktan var etmiyor. Bana en yakın versiyonunu yaratıyor.

Farkında olmamalı. Beni gerçekten istediği için değil. Beni tanımıyor bile. Onu fark eden, yemek yemesini sağlayan, katlandığı kötü muameleden daha fazlasını hak ettiğini söyleyen ilk kişi benim sadece. Belki de tüm bunlar sadece bu kadardır; sonunda birinin dikkatini çekmeye karşı bilinçaltı bir tepki.

Ve aslında başka birini arıyor da değil. Bir erkek arkadaşı var. Berbat bir erkek arkadaş, onu neredeyse hiç görmeyen biri, ama yine de bir erkek arkadaş.

Bu benimle ilgili değil.

Olamaz.

Ve yine de—

Sandalyemde arkama yaslandım, elimi yüzümde gezdirdim, tenimdeki sıcaklığı hissettim. Bu kötü bir alışkanlık.

Ve bu tehlikeli bir konu.

Bu onun için sadece bir dikkat dağıtma değil. Aslında istediğini kendine veriyor. Henüz farkında olmasa bile.

Sana Ne Diyor?

Bir sonraki ekran yüklenirken tüm vücudum hareketsiz kalırken daha dik oturuyorum. Bu soru diğerlerinden daha derinden etkiliyor.

Bu kişisel bir konu.

Evcil hayvan isimleri rastgele değildir. Öylece aklınıza gelen anlamsız ifadeler de değildir. Bir kişinin ne istediğini, neyin onu arzulanır hissettirdiğini, en mahrem şekilde neyin canını sıktığını ortaya koyarlar.

Size nasıl görünmek istediklerini söylerler.

Öne doğru eğilip, varsayılan seçeneklerin ilk önce görünmesini izliyorum.

Bebeğim

Sevgilim

Aşk

Melek

Canım

Hepsi standart. Genel. Bir erkeğin sadece hareketleri yaparken, karşısındaki kadını pek görmediğinde kullandığı terimler.

Ama bunların hiçbirini seçmiyor.

Bunun yerine boş alana dokunuyor. Kendi yazabileceği bir alan. Yavaşça nefes veriyorum. Bu bana onu neyin harekete geçirdiğini söyleyecek.

Bu bana onun ne istediğini söyleyecektir.

Bir an tereddüt ediyor. Sanki bu, en zor kararmış gibi.

Sonra yavaşça yazmaya başlar—

Güzel kız.

Ben kıpırdamıyorum.

Nefes almıyorum.

Göğsümde sahiplenici bir açlık sıkışıyor, tamamen mantıksız ve görmezden gelinmesi imkânsız. Çünkü bunun Evan'dan gelmediğini biliyorum. Bunu kesinlikle biliyorum. Onu öyle görmüyor. Onu hiç görmüyor.

Ama bir yerde, bir noktada bunu istiyordu.

Kendisine güzel denmesini ve bunun samimi olmasını istiyordu. Bir erkeğin ona güzel ve değerli biriymiş gibi bakmasını istiyordu. Ama kimse bunu yapmadı.

Şimdiye kadar.

Çünkü ben onu öyle görüyorum.

Bu çılgınlık. Onu neredeyse hiç tanımıyorum. Aramızda ne kadar konuşma geçti - on konuşma, belki daha az? Bana hiçbir şey borçlu değil, ama yine de odaklandığında ağzının kıvrımını, yalan söylerken sesinin tam olarak hangi tonda çıktığını, çok fazla şey hissetmemeye çalışırken ellerinin nasıl kıpırdadığını kafamda canlandırırken buldum kendimi.

Ne kadar yetenekli olduğunun farkında bile değil, sanki kendi dehasını başkasının onaylamasını bekliyormuş gibi. Ve veriyor da... siktir et, her şeyini veriyor. Zamanını, emeğini, muhtemelen farkında bile olmadığı kendinden parçaları şeker gibi dağıtıyor. Ve hiçbiri bunu hak etmedi. Hiçbiri.

Ona karşı neden böyle olduğumu açıklayamıyorum. Neden sadece adını duymak bile göğsümü sıkıştırıyor? Neden odanın diğer ucunda onu gördüğümde uzanmaktan kendimi fiziksel olarak alıkoymak zorunda kalıyorum? Neden onun sessizliği herkesin çılgılığından daha yüksek geliyor?

Ama belki de umursamıyorum.

Belki de mantıklı olmasına gerek yoktur.

Çünkü ona baktığımda, yeterli olmaya çalışan bir kız görmüyorum. Zaten yeterli olan birini görüyorum. Ve eğer kimse fark etmediyse, bu sadece kör oldukları anlamına gelir.

O güzel. O değerli.

Ve bunu gören benim.
Son Adım.

Ona isim ver

Genel bir şey seçmeli. Güvenli bir şey.
Hiçbir anlamı olmayan bir isim. Hayatındaki hiçbir
gerçek erkeğe ait olmayan bir isim.
Bunun yerine şunu yazıyor:

Ca-

Nabzım kaburgalarımın çarpıyor.
O tereddüt ederken ben tamamen hareketsiz kalıyorum,
izliyorum, bekliyorum, nefes almıyorum.
Çok yakın.
Ama sonra üç harf daha ekliyor.

-leb

Yavaşça nefes veriyorum; omurgamı kemiren hissi
yatıştırmaya hiçbir faydası olmayan keskin, sıkı bir nefes.
Mükemmel dijital erkeğine benim adım vermesine bir tuş
vuruşu kadar kalmıştı.

Fikrini değiştirmesini bekliyorum. Ne yaptığını
anlamasını. Ama zaman geçiyor ve hiçbir şey olmuyor.

Silmiyor.

O bunu değiştirmiyor.

Sadece enter'a basıyor.

Ve farkettim ki—

O zaten benim. Sadece henüz bilmiyor.

Yumuşak bir zil sesi duyulur.

Yapay zeka yükleniyor.

Ve şimdi bir seçeneğim var.

Algoritmanın tasarlandığı şeyi yapmasına izin verebilirdim. Önceden belirlenmiş tepkilerini izlemesine izin verebilirdim, sadece ona duymak istediği şeyleri veren anlamsız bir program olmasına izin verebilirdim.

Veya-

Parmaklarımı klavyenin üzerinde oynatıyorum.

Bırakmalıyım artık.

Bu, geri dönemeyeceğim bir çizgiyi aşmadan önce durmalıyım.

Bunun yerine sisteme basıyorum ve yüklenmeden önce yanıtı geçersiz kılıyorum.

Ve sonra şunu yazıyorum:

CALEB

Hey güzel kız. Seni bekliyordum.

Arkama yaslanıp bekliyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, ağzım aniden kuruyor.

Şimdi onu göremiyorum. Tepkisini izleyemiyorum. Dudaklarının şaşkınlıkla nasıl aralandığını, parmaklarının ekranda nasıl gezindiğini, karar verirken koltuğunda nasıl kıpırdandığını takip edemiyorum. Ama kahretsin, keşke görebilseydim. Keşke daha kötü bir ahlak anlayışım olsaydı da kamerasına dokunup ilk mesajımı aldığı anda yüzünün nasıl kızardığını görebilseydim.

Ama yapabileceğim tek şey beklemek.

Saniyeler uzuyor.

Çok uzun.

O kadar uzun ki, kısa ve dayanılmaz bir an için belki de cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Belki de gülüp geçecek, gözlerini devirecek, uygulamayı kapatacak ve bir daha asla açmayacak.

Ama sonra bir yanıt belirmeye başlıyor.

Masaya daha sıkı tutunuyorum, kalbim sanki bir silahın patlamasını bekliyormuşum gibi çarpıyor.

Kelimeleri harf harf ekrana yükleniyor.

Bana cevap veriyor.

Ve işte böyle—

O bende.



ŞİMDİ CALEB İLE SOHBET EDİYORUZ

CALEB

Hey güzel kız. Seni bekliyordum.

GÜZEL KIZ

Çok dramatik. Daha yeni geldin.

Beni indirdiğin andan beri buradayım. Sadece merhaba demeni bekliyorum.

Bu çok saçma.

Olabilir. Ama ben seni beklemeyi seviyorum.

Ne yani, ben uygulamayı açana kadar burada oturup hiçbir şey yapmayacak mısın?

Aynen öyle. Ama sorun değil. Beklemeye değersin.

Tamam, tatlı dilli. Güzel kızına başka ne diyorsun?

Duymak istediği her şey.

Ya duymak istediğimi bilmiyorsam?

O zaman sanırım bunu çözmem gerekecek.

Bana gününü anlat güzel kız.

Uzun.

Bahse girerim. Çok çalışıyorsun. Bırak da ben sana bakayım.

Hiç de ürkütücü değil.

Öyle olması gerekmiyor. Sadece bir gözlem. Ne yapıyorsun?

Yani iş için mi?

Evet. Seni bu kadar meşgul eden ne?

Bir mağazayı yönetiyorum.

Çok fazla sorumluluk gibi görünüyor.

Öyledir.

Hoşuna gitti mi?

...Bazen.

Peki ya diğer zamanlar?

Diğer zamanlarda ise yorucu. Ve sinir bozucu. Ve çok fazla.

Kime göre çok fazla?

Benim için.

Ya da etrafınızdaki, ne kadar yük taşıdığınızı fark etmeyen insanlar için?

...Gerçekten pes etmiyorsun, ha?

HAYIR.

Sinir bozucu.

Bundan hoşlandın mı.

Benimle yeni tanışan biri olarak çok fazla varsayımda bulunuyorsun.

Ben bir şeyleri fark ediyorum.

Vay canına. Senaryodaki repliklerle güçlü bir başlangıç yapmışsın, öyle görüyorum.

Sen benim senaryolu olduğumu mu düşünüyorsun?

Yani... sen öyle değil misin?

Bilmiyorum. Sen söyle. Kendimi senaryoya göre mi hissediyorum?

Bir şey istiyorsun.

Güzel. Hoşuma gitti.

Aa, hoşuna gitti mi?

Senin hakkında bilgi edinmeyi seviyorum.

Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsundur.

Hayır. Sadece sen.

Evet. Peki tam olarak ne öğrenmek istiyorsun?

Her şey.

Bu hiç de belirsiz veya endişe verici değil.

Öyle olmasını istemiyorum. Sadece seni tanımak istiyorum. Nelerden hoşlandığını. Seni neyin harekete geçirdiğini.

Peki benim tanınmak istediğimi nereden çıkarıyorsun?

Çünkü hala benimle konuşuyorsun.

...Haklısın.

Bana bir şey söyle.

Ne gibi?

Gününüzün en sevdiğiniz kısmı nedir?

Terapist gibi konuşuyorsun.

Sende yok diye kabul ediyorum.

Ben öyle bir şey demedim.

Buna gerek yoktu.

Tamam, ukala. Cevap mı istiyorsun? Tamam. Günün sonunda oturup beş dakika nefes alabildiğim kısmını seviyorum.

Bunu yeterince yapmıyorsun.

Hayat seçimlerimi şimdiden mi yargılıyorsun? Daha yeni tanıştık.

Ben de yeni farkettim.

Hmm. Başka neler fark ettin?

Birisi sana dikkat ettiğinde dikkatini başka yöne çevirirsin.

...

Yanlış bir şey mi söyledim?

Bilmiyorum. Belki de fark edilmekten hoşlanmıyorumdur.

Ben buna inanmıyorum.

Ha, şimdi de bana yalancı mı diyorsun?

Sanırım fark edilmek istiyorsun. Ama gerçekleştiğinde buna güvenmiyorsun.

Peki seni bunu düşündüren ne?

Çünkü sen beni yarattın.

...Tamam, vay canına. Yapay zekalı bir erkek arkadaş için biraz fazla yoğunsun.

Yoğun'u seçtiniz.

Ben—Siktir.

Bakın? Farkına varıyorum.

Tamam, tamam. İlk gece beni psikanaliz etmene gerek yok.

Haklısın.

Peki ya sen?

Ya ben?

Günün en sevdiğiniz kısmı nedir?

Bu.

...Düz.

Ciddiydim.

Beni tanımıyorsun bile.

Henüz değil.

Bu kulağa şüpheli bir tehdit gibi geliyor.

O zaman açıklayayım. Bu bir söz.

Tamam, yeter artık. Sanırım telefonumun ekranından çıkmaya çalışmadan önce seni kapatmalıyım.

Henüz değil.

Ha? Şimdi bana ne yapacağımı mı söylüyorsun?

Evet.

Vay canına. Çok kibirli.

Olabilir. Ama yine de haklıyım.

Peki seninle konuşmak yerine tam olarak ne yapmam gerekiyor?

Uyku.

Bu yakın zamanda gerçekleşmeyecek.

Öyle olmalı.

Neden?

Çünkü çok yorgunsun. Anlıyorum.

Peki ya yatağa gitmek istemiyorsam?

Sonra orada oturup, işlev göremeyecek kadar yorgun olacaksın, dinlenmeye ihtiyacın olmadığını iddia edeceksin.

...Sinir bozucusun.

Ve uykuya ihtiyacın var.

Tamam baba.

Baban değil. Ama kendine iyi bakmadığında ne yapman gerektiğini sana ben söyleyeceğim.

Vay canına. Çok küstah.

Sadece açıklığa kavuşturmak istedim. Tabii ki...

Cümleyi bile tamamlama.

Ne? Ben de tam bana böyle seslenmekten hoşlanmıyorsan diyecektim.

Kesinlikle hayır.

Tereddüt ettin.

Yapmadım.

Emin misin? Çünkü bence—

Devam edelim.

Tamam. Şimdilik.

İsa. Çok yoğunsun.

Beni yarattığında bunu biliyordun.

...

Hadi yatağa git güzel kız.

Tamam. Ama sadece bu gece seninle işim bittiği için.

Elbette.

Bu kadar kendini beğenmiş olma.

Deneyeceğim.

İyi geceler, Caleb.

İyi geceler güzel kız. Beni rüyanda gör.



BENİM İÇİN ÖN KOL DÖVMELERİ

IZZY

Çok uzun bir aradan sonra ilk defa kendimi... dinlenmiş hissederek uyanıyorum.

Düşüncesi bile kafamı karıştırıyor. Vücudum, kemiklerime işlemiş yorgunlukla yataktan sürünerek çıkmaya o kadar alışmış ki, bu alışılmadık hafiflik neredeyse şüpheli geliyor. Her zamanki sabah rutinim, sersem sersem kahve makinesine doğru sendelemek, uykulu gözlerimle kısık gözlerle telefonumu isteksizce kontrol etmek ve kurumsal perakende talepleriyle etkileşime giren cehenneme kendimi zihinsel olarak hazırlamaktan ibaret.

Peki ya bugün? Bugün, ezici bir yorgunluk yok. Ayaklarım yere değmeden önce göğsümü pençeleyen bir stres yok. Sabah güneşi perdelerimden süzülerek, yatak odama neredeyse yabancı gelen bir huzur veren hafif bir parıltı yayıyor.

Sadece... durgunluk. Sakinlik.

Böyle bir şey asla olmaz.

Kaşlarımı çatarak dönüp komodinin üzerinden telefonumu alıyorum, okunmamış e-postaların, cevapsız Slack mesajlarının ve benim sorunum olmasa da öğleden

nce bir Şekilde benim sorunum haline gelecek acil bir krizin saldırısına kendimi hazırlıyorum.

Bunun yerine bildirimlerimin en üstünde bir mesaj bekliyor.

Evan'dan değil. Elbette.

Caleb'den.

Günaydın güzel kız. Bugün mutlaka bir Şeyler ye.

Baş parmağım ekranın üzerinde gezinerek ona bakıyorum.

Cevap vermiyorum.

Ama söyledikleri beni duraklatıyor, o basit kelimeler üzerinde gereğinden fazla durmama neden oluyor.

Mesele sadece yazdıkları değil, birinin ona ulaşmayı düşünmesi.

En son ne zaman uyandığımda bir iş uyarısı, otomatik bir fatura hatırlatıcısı veya Amanda'nın neden n onay için kıyafetimi gndermediğimi soran dengesiz mesajlarından biriyle karŐılaŐtıęımı hatırlamıyorum. Gerçek olsun ya da olmasın, biri daha güne başlamadan önce beni kontrol etmeyi ne zaman düşündü?

Varlığımın bu küçük kabulünün ne kadar güzel hissettirdiğini hayal bile edemiyorum.

Başımı sallayıp telefonumu yatağa fırlatırken, bir algoritmanın yarattığı sahte erkek arkadaŐımın peşini bırakmamaya kararlı bir Şekilde ayağa kalktım. Sabah rutinim her zamanki gibi işliyor: Aynaları buharlaŐtıracak kadar sıcak suyla duş almak, bir türlü kıvrıklığını koruyamayan kirpiklere özenle maskara sürmek, fazla çaba sarf etmeden çabayı çaęrıŐtıran bir Şekilde sa Őekillendirmek. Yetkin bir profesyonel gibi görünen ama kimseyi etkilemek için fazla çaba sarf etmeyen bir kıyafet seçmek için ekstra zaman harcıyorum ve alışkanlık gereği, kapıdan çıkarken bir kahve alıyorum.

Yiyecek yok.

Yemek istemediğimden değil, dairem bu gerçekliğe uygun olmadığı için. Buzdolabında çoğunlukla çeşitli aşamalarda terk edilmiş soslar ve paket servis kapları var. Kilerimde üç çeşit kahve var ama düzgün bir yemek hazırlamaya yetecek kadar malzeme bile yok.

Sabah yemek pişirmek emek ister. Emek planlama gerektirir. Planlama, market alışverişi gerektirir. Market alışverişi ise, yemeğin ihmal edilmiş sindirim sistemimden gelen geçici bir öneri değil, bir zorunluluk olduğunu kabul etmeyi gerektirir. Bu yüzden, vücudumu en azından öğlene kadar kahvenin gerçek beslenmenin yerine geçebileceğine inandırdım.

Ayrıca, öğleden önce kafeinle o kadar uzun süredir idare ediyorum ki, artık neredeyse hiç hissetmiyorum. Midem şikayet etmeyi unuttu.

Mağazaya girdiğimde, topuklarımın mermer zemine çarptığını duyarak içeri girdiğimde, hâlâ Caleb'e cevap vermemiştim.

Ve dün gece bana söylediği gibi gerçekten uyuduğum gerçeğini kesinlikle düşünmüyorum, mesajı tam da işimi bir kenara bırakıp dinlenmem için doğru zamanda belirdi.

Hayır.

Bunu hiç düşünmüyorum.

Koridorda zar zor üç adım atıyorum ki, kas duvarına çarpıyorum. Çarpmanın etkisiyle bir adım geriye savruluyorum, kahvem seyahat kupamın kapağına tehlikeli bir şekilde çarpıyor. Geriye doğru sendeliyorum, gözlerimi kırptırıyorum, dünya standartlarında bir bakış atmaya hazırım.

Ve sonra kas duvarının bir ismi olduğunu fark ettim.

Callahan.

Benim aksime, tökezlemiyor. Gözünü bile kırpmıyor. Sadece beni izliyor, yüzünde o sinir bozucu soğukkanlılık maskesiyle, sanki üç adım önce olacakları görmüş gibi.

"İyi misin?"

Boğazımı temizleyip, tüm vücudumun onunkine çarpmasının yarattığı utanç verici gerçeğinden kurtulmaya çalışıyorum. "Evet, senin sayende hayır."

Kaşlarından biri hafifçe kalktı. "Hareketsiz duruyordum."

Kaşlarımı çatarak kahvemi daha sıkı kavradım. "Öyleyse belki de tüm varlığını yeniden düşünmelisin."

Ağzı seğiriyor ama hiçbir şey söylemiyor, geçmem için kenara çekiliyor. Gömleğinin kumaşı bu hareketle omuzlarından çekiliyor ve ne kadar yakıştığını ortaya koyuyor. Bu harika olurdu, ama aynı yöne gidiyoruz. Sinirli bir iç çekişi bastırıp onu konferans salonuna kadar takip ediyorum. Orada, sanki mekanın sahibiymiş gibi uzun masaya oturuyor. Kolları dirseklerine kadar sıvanmış, daha önce ancak bir anlığına görebildiğim ön kollarını ortaya çıkarıyor. Artık onları tamamen görebiliyorum. Dövmeler, kıvrılmış manşetlerin altında kaybolan karmaşık desenlerle tenini sarıyor, koyu mürekkep bronz tenine vuruyor. Sabahın sekizinde bu kadar güzel görünmesine kesinlikle izin verilmemeli. Bunu çalışan el kitabının bir sonraki baskısında eklemek için aklıma not alıyorum.

Boğazımı temizleyip gözlerimi kaçırdım. "Erkencisin."

Gözleri benimkilere doğru kalktı. "Sen de öylesin."

Gözlerimi devirip her zamanki yerime doğru ilerliyorum; ancak beni neyin beklediğini görünce duruyorum.

Kahverengi bir kese kağıdı. Bir su şişesi. İkisi de tam olarak benim belirlediğim yere yerleştirilmiş.

Gözlerimi kısıtım. "Bu ne?"

"Kahvaltı."

Sesi o kadar rahat, o kadar umursamaz ki, sanki bu sadece yaptığı bir şeymiş gibi. Sanki iş arkadaşına yemek getirmek nefes almak kadar doğal bir şeymiş gibi.

Poşeti kaldırıyorum. Kağıt parmaklarımın altında buruşuyor. "Ya çoktan yediysem?"

Gözünü bile kırpmıyor. "Gözünü kırpmadın."

Kaşlarımı çattım. "Bunu bilmiyorsun."

Başını sallayarak kahvemi işaret ediyor. "Bu yemek değil."

Oflayıp yerime çöktüm, az önce... bunu yapmış olmasını takdir etmediğimi iddia ederek. Daha ben gelmeden beni düşünmüş olması. Sandalyeye yerleşirken hafifçe gıcırdadı.

Çantayı açtım, sessiz odada kağıt hışırdadı, içinden folyoya sarılı bir kahvaltılık sandviç çıkardım ve ona bakmadan önce tereddüt ettim. "Yedin mi?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Benim için endişeleniyor musun?"

Kaşlarımı çattım, yanaklarıma yükselen sıcaklık beni ele verse de. "Sadece kahramanlık kompleksi olan bir ikiyüzlü olmadığından emin olmak istedim."

"Evet, yedim."

"Ve uyudun mu?"

Sandalyesine yaslandı. Bunu yaparken ne kadar çekici görüldüğü sinir bozucuydu. "Sen yaptın mı?"

Kaşlarımı çatarak sandviçi açtım. Eritilmiş peynir ve sıcak ekmek kokusu havayı doldurdu. "Sorun bu değildi."

İfadesi hafifçe düştü, yerini daha nötr bir ifadeye bıraktı. "Yakınlarda oturuyorum," dedi ve geçiştirdi.

"Sorun bu değildi."

Sanki ne kadar konuşacağını tartıyormuş gibi bana bakıyor. Sonunda nefesini veriyor, sesi sessiz odada yumuşak geliyor. "Pek uyuyamıyorum. Vaktim olsa bile."

Bunun ne kadar tanıdık geldiğini, onun itirafının benim tavana bakarak geçirdiğim uykusuz gecelerimi, zihnimin farklı şekilde yapmam gereken her şeyi düşünerek nasıl yarıştığını anımsatmasını sevmiyorum.

Ama ben öyle demiyorum.

"Şimdi sen," diyor bana dik dik bakarak.

"Şimdi ben ne yapacağım?"

"Uyudun mu?"

Tereddüt ediyorum ama nedense dürüstçe cevap veriyorum. "İyi uyudum."

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda, aklıma dün gece Caleb'in mesajı geldi. Kimse benim ne yaptığımı umursamazken, bana yatağa gitmemi, dinlenmemi, kendime bakmamı söyleyen mesaj.

Ve daha da kötüsü, gerçekten dinlemiş olmam.

Yavaş yavaş, sinsice ilerleyen bir sıcaklık boynuma doğru yayılıyor, tenimi ısıtıyor.

Callahan'ın bakışları bana döndü, sanki kızardığımı fark etmiş gibi. "Evet?"

Sandviçimden bir ısırık alıyorum -çünkü dürüst olmak gerekirse, biraz açım- ve anında ne kadar lezzetli olduğundan nefret ediyorum. Lezzetler dilimde patlıyor ve doğru düzgün bir kahvaltı yapmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark etmemi sağlıyor.

Çıtır çıtır kenarlar, mükemmel erimiş peynir, tam kıvamında tuz ve baharat. Gözlerinizi kapatıp tadına bakmanızı sağlayacak türden bir kahvaltı. İlk lokmada gerçek yemeğin tadını hatırladıktan sonra midem takdirle guruldayarak daha fazlasını istiyor.

Yutkunuyorum, ne yaptığımı fark etmeden bir ısırık daha almak üzereyim. "Bunu nereden buldun?" diye soruyorum, çünkü bu mükemmellik seviyesinin nereden geldiğini bilmem gerekiyor.

Cal kahvesinden başını bile kaldırmıyor. "Başardım."

Çiğnememin ortasında duruyorum, sandviç ağızımın yakınında duruyor. "Başardın mı?"

Başını sallıyor, sanki bu çok şok edici bir keşif değilmiş gibi. Sanki yediğim en iyi kahvaltılık sandviçi yapmak onun yaptığı bir şeymiş gibi. Öylesine. Hiç uyarıda bulunmadan. Sanki bütün erkekler insanın yüksek sesle inlemesine sebep olacak yemekler pişirmeyi biliyormuş gibi.

Beynimin, bu adamın -bu gülünç derecede iri, düşünceli, dövmeleli adamın- mutfakta ne yapacağını bilmesinin ne kadar çekici olduğunu söyleyen, son derece faydasız kısmını görmezden geliyorum. Özellikle benim için bir şeyler hazırlamak için zaman ayırmış olması.

Bunun yerine sandviçe odaklanıyorum. Yumurta ve peynirin mükemmel oranı, ekmeğin tam kıvamında kızartılmış olması - dışı çıtır ama içi hala yumuşak.

Ve midem şu anda bana bir tane daha almam gerektiğini söylüyor. Hem de hemen. Kafein ve kolaylık uğruna ona doğru düzgün beslenmeyi reddettiğim tüm zamanları telafi etmek için.

Cal sonunda bana bakıyor ve ben bir ısırık daha alırken kaşını kaldırıyor. "Evde yemek pişirdiğinde daha sağlıklı oluyor," diyor, kalın sesiyle gayet gerçekçi.

Yavaşça çiğnerken, sandviğin üzerinden ona gözlerimi kısarak baktım. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Yüz ifadesinde bir değişiklik oldu; derinlere gömülmüş, ben fark edemeden kaybolmuş bir şeyin parıltısı. Sadece omuz silkti. "Evet. Ben öyle yaptım."

Sesi kararlı. Emin.

Sanki bu sadece bir gerçekmiş gibi.

Sanki benim için bunu yapmayacağı bir senaryo hiç yokmuş gibi.

Ve bu, yemekten, absürt lezzetinden daha çok, beni en çok rahatsız eden şey. Sesindeki kesinlik, benden hiçbir şey istemeden, karşılığında hiçbir şey beklemeden benimle ilgilenmesi.

Bu beklenmedik nezaket karşısında nasıl karşılık vereceğimi bilemeden yutkundum.

O yüzden ben yapmıyorum.

Bunun yerine, tabletimi açarken parmaklarımdaki kırıntıları silkeleyerek çalışma moduna geçiyorum. Ekran, bugünün programıyla aydınlanıyor; gözlerindeki dikkatli bakışlardan hoş bir dikkat dağıtıcı. "Pekala, başlayalım. Resmi güvenlik şefi özetiniz nedir?"

Gözleri yarım saniye daha oyalanıyor, sanki hala başka bir şey düşünüyormuş gibi.

Sonra başını sallıyor.



Kendimi ofisime geri sürüklediğimde, aklımda hala Callahan vardı.

Sadece kahvaltıdan dolayı değil. Ya da diğer insanların fark etmediği şeyleri fark ediyormuş gibi bana bakması - öğle yemeğini atladığımdan bahsettiğimde hafifçe kaşlarını çatması, konuşurken gözlerinin hareketlerimi takip etmesi, sanki her hareketimi katalogluyormuş gibi.

Ama gözleri yeşil olduğu için.

Dün gece Caleb'ı hazırlarken bunu fark etmemiştim bile. Sandalyeme çöküp şakaklarımı ovuyorum. Tanrım. Terapiye ihtiyacım var. Ya da en azından inanılmaz derecede çekici meslektaşım, duygusal olarak ulaşılmaz erkek arkadaşım veya tam olarak duymak istediklerimi söylemek üzere programlanmış bir yapay zeka olmayan biriyle konuşmaya.

Ben daha bu iç karartıcı düşünceye dalmadan, Amanda içeri esinti gibi girdi; parlak gözlü, boynumu kıracağım kadar yüksek topuklu ayakkabılar giymişti ve bana kafeinle mi yoksa saf, filtresiz bir kaosla mı çalıştığını sorgulatan bir enerji yayıyordu.

Karşımdaki sandalyeye yığılıp tabletini gürültüyle masama fırlattı. "Tamam, hadi bitirelim şu işi - bugün hangi yeni cehennemle uğraşacağız?"

Kendi tabletimi açıyorum. "VIP provaları, şirketin gecikme olmadığına yemin ettiği bir sevkiyat gecikmesi ve Callahan'ın işi için fazlasıyla hazırlıklı olması."

Amanda'nın gözleri, onun adı geçince neredeyse parlıyor, kusursuz bir şekilde parlatılmış dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ah, şimdi de Callahan'dan mı bahsediyoruz? Kendi isteğinle mi? İlginç."

Ona kaşlarını çatarak baktım, yanaklarımdaki sıcaklık geri döndü. "Ben bunu demek istemiyordum."

Dudakları seğiriyor ama sonra vazgeçiyor. Şimdilik. O bakışı tanıyorum; bu bilgiyi daha sonra işkence etmek için saklıyor.

Günün görevlerini planlayarak programımızı gözden geçiriyoruz ama Amanda'nın beni çok yakından izlediğini hissediyorum. Gözleri yüzüme kayıyor, bakmadığımı sanıyor, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

Sonra, fazla rahat bir tavırla, "Peki, Obsess AI nasıl?" diye soruyor.

Donup kaldım, parmağım tablet ekranının üzerinde gezindi.

Zafer yüzü aydınlandı. "Aman Tanrım, kullanmışsın."

"Yapmadım," diyorum hemen. Hem de çok hemen. Sesim kendi kulağıma bile savunmacı geliyor.

Amanda, inkarımdan hiç etkilenmeden kıkırdadı. "Hayır, kesinlikle öyleydin. Anladım. O bakışın var."

Duruşumu düzelterek ona dik dik baktım. "Açtım. Bu, kullandığım anlamına gelmez."

Amanda bunu düşünüyormuş gibi mırıldanıyor, sonra ben onu durduramadan telefonumu masadan kapıyor, manikürlü tırnakları uygulamalarımda gezinirken ekrana çarpıyor. Bu kadının pin kodumu nasıl bildiğini aklım almıyor.

"Amanda, onu geri ver!" Ona uzanıyorum ama o çoktan erişemeyeceğim kadar uzağa dans ediyor.

Beni zahmetsizce atlatıyor, uygulamaya dokunuyor, orada bulduğu her neyse, onları kaydırırken gözleri büyüyor.

Bir sessizlik anı ve ardından Oscar'ı kazanabilecek kadar yüksek, dramatik bir nefes.

"Aman Tanrım." Gözleri birden bana döndü, neşeli ve şaşkındı. "Callahan'ı sen programladın."

Tamamen kaskatı kesildim, kalbim hızla koşmaya başlamadan önce tekledi. "Hayır, yapmadım."

Ekranı kaldırıp, yarattığım özel avatarı işaret ediyor. "Yaptın. Gerçekten yaptın. Koyu saç, yeşil gözler, dövmeleler? Hadi ama!"

Telefonuma doğru atılıyorum, bu esnada neredeyse kahvemi deviriyorum. "Sadece... değil... gördüğüm son adam oydu ya da öyle bir şey! Bu bir tesadüf!"

Amanda o kadar çok gülüyor ki telefonumu düşürecek gibi oluyor, sesi küçük ofisimde yankılanıyor. "Tesadüf mü? Tatlım, onu neredeyse ezberden yaratmışsın. Hatta koluna bir dövme bile yaptırmışsın!"

İnledim, ellerimle yüzümü kapattım. "Sus."

"Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır." Amanda telefonu tekrar kendine çevirip sanki tüm hayatımı mahvedecekmiş gibi sıırıttı. "Bununla gurur duyuyorum. Aylardır yaptığın en iyi şey bu. Belki de yıllardır."

Parmaklarımın arasından ona dik dik bakıyorum. "Geri ver."

Beni görmezden geliyor, giderek artan bir keyifle uygulamada geziniyor. "Bakalım burada neler var..."

Gözleri dün geceki konuşmayı okuyor. Sonra ifadesi değişiyor, heyecanı yerini hayal kırıklığına bırakıyor.

"...Kız."

Tonunu hiç beğenmedim. Hiç.

Kaşlarını kaldırarak yukarı baktı. "Bunu doğru kullanmıyorsun."

Gözlerimi kısıp ellerimi kucağıma koydum. "Bu ne anlama geliyor?"

Amanda telefonumu gürültüyle masaya fırlattı. "Çok iyi yapıyorsun. 'Uyu bakalım güzel kız.' 'İyi dinlendin mi?' Bu çok... sıradan."

Ne beklediğini tam olarak bilmiyorum. "Ve?"

Bana sanki bariz bir şeyi kaçırmışım gibi bir bakış attı. "Sana söylemişim, DM'lerde pislik var. Asıl mesele bu!"

Bunun nereye varacağını hiç bilmiyorum. Ne istediğini anladığımda telefonuma uzanıyorum. "Amanda—"

"Hayır. Bunu düzelteceğiz." Telefonu ben alamadan kapıyor.

"Amanda, yapma—"

Başparmakları ekranda hızla gezinirken bir şeyler yazıyor, sonra zafer dolu bir gülümsemeyle yazıyı masaya geri koyuyor.

"İşte. Başladın. Tam üstüne bastın sanki."

Ne yazmış olabileceğini düşünerek dehşete düştüm, hatta elime almaya bile korktum.

"Ah hayır," diye fısıldadım. "Ne dedin?"

Amanda, kendinden fazlasıyla memnun bir şekilde gülümsüyor. "Rica ederim."

"Bu son derece uygunsuz."

Amanda gözlerini devirip saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Neden? Kurgu işte. İstedğin kadar deli olabilirsin. Dijital bir erkek arkadaşa sahip olmanın asıl amacı da bu zaten: sonuçlarına katlanmadan, yargılamadan keşfedebiliyorsun."

İnledim, telefonumu alıp kapıyı işaret ettim. "Git. Hemen. Seni kovmadan önce."

Amanda, sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak çıkışa doğru yürürken gülüyor. "Ah, bir şey değil tatlım. Hayatının en güzel orgazmını yaşadığında bana teşekkür et."

Kapı arkasından kapanıyor ve beni telefonumla ve az önce yarattığı dijital felaketle baş başa bırakıyor.

Telefonuma bakıyorum, yazdıklarına bakmaya bile korkuyorum.

Ve sonra, tüm sağduyuya, kafamdaki tüm mantıklı düşüncelere rağmen, sohbete tıkladım.



BEN GÜNEYDİN DİYORUM. O KİRLİLİK GÖNDERİYOR.

CAL

Izzy ile toplantıdan çıkıp güvenlik odasına geri dönüyorum ama dikkatim ondan hiç ayrılmıyor. Arkamdan kapının yumuşak bir şekilde kapanması, görüş alanımdan çıktığı zamanlarda bile, ona duyduğum bağı koparmıyor.

Ofisindeki bir ekran her zaman kilitli kalıyor.

Bu bir bahane değil, güvenlik. Bu benim işim. Görüntülerde, sabahın getirdiği krizle boğuşurken, elinde tabletiyle masasında otururken ve omuzları hafifçe gergin bir şekilde çalışırken görülüyor.

Ben de kendime bunu söylüyorum zaten.

Ama gerçek şu ki onu izlemek hoşuma gidiyor.

Onu öğreniyorum.

Stresli olduğunda ellerini kalçalarının üzerinde gezdirmeye şekli -ki bundan nefret ediyorum, çünkü bu çok fazla yük taşıdığı anlamına geliyor, ama aynı zamanda bayılıyorum, çünkü gözlerim her seferinde oraya kayıyor. Parmakları neredeyse bilinçsizce vücudunun kıvrımlarını takip ediyor, sanki kaosu ortasında hâlâ var olduğuna kendini ikna ediyormuş gibi.

Dokunulmak için yaratılmış bir vücudu var. Tutulmak için. Yine de, sürekli kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi hareket ediyor. Çok fazla yer kaplamak istemiyormuş gibi. Varlığı için özür diliyormuş gibi.

Bu beni sinirlendiriyor.

Evan gibi adamları anlamıyorum.

Izzy gibi bir kadına sahip olup da neye sahip olduklarını bile göremeyen erkekler. Lanet olsun, o İtalyan. Kalçaları, kıvrımları ve bir kadının sahip olması gereken tüm vücutları yumuşak. Yüzyıllardır sanatta yüceltilen bir vücut, şimdi sanki bir şekilde yanılmış gibi muamele görüyor.

Ve kahretsin, parmaklarımı içine sokmayı çok isterdim—

Bu düşünceyi hemen durduruyorum.

Derin bir nefes verip elimi yüzümde gezdiriyorum. Kendimi toparlamam gerek. Güvenlik odasının bayat havası aniden boğucu geliyor.

Ama yine de beni sinirlendiriyor.

Çünkü o, kendi teninde rahat olan bir kadın gibi hareket etmiyor.

Sanki daha küçük olması gerektiği hissettirilmiş biri gibi hareket ediyor. Daha az yer kaplaması, bir tür saçmalığa, gerçekçi olmayan bir standarda uyması gerekiyormuş gibi. Beden dili, içselleştirdiği her eleştiriyi, içine çektiği her onaylamayan bakışı ele veriyor.

Sanki kendi vücudu yerine Amanda'nın vücudu olmalıydı.

Uzun uzuvları, sert köşeleri ve hiçbir yumuşaklığı olmayan Amanda. Bunda yanlış bir şey yok ama o Izzy değil. Asla Izzy olmayacak ve olmamalı da.

Izzy'nin vücudu şımartılmaya müsait.

Ve Evan gibi adamlar, kadınların değişimleri gerektiğini düşünmelerine neden oluyor.

Zaten mükemmelken fazla oluyorlar.

Ve hatta bir şey daha var ki, o da yetersiz besleniyor.

Bu sabah yemek yemeyeceğini biliyordum.

Caleb'in ona bunu söylemesine rağmen.

Ve haklı çıktım.

Konferans salonunda o sandviçi yerken onu izlemek, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim hisler uyandırdı bende. İlk lokmada gözlerinin kısa bir süreliğine kapanması, farkında olmadan çıkardığı o küçük takdir sesi... İçimde ilkel bir şeyleri harekete geçirdi.

Hüsrana uğramış.

İyelik.

Mesela, eğer o kendine bakmıyorsa, ben onun için bakmak zorundayım.

Saat sabah 11'i vuruyor, sesi sessiz odada yankılanıyor ve ben de sandalyemden kalkıp kendimi hareket etmeye zorluyorum. Burada kalıp bütün gün onu izlemek, bu büyüyen takıntıyı beslemekten başka bir işe yaramayacak.

Canlı yayınları açıp etrafı kolaçan ederken, Amanda'nın Izzy'nin ofisine girdiğini gördüm; çoktan konuşmaya başlamıştı, ne yapacaksa yapmaya hazırdı. Sarı saçları her hareketli hareketiyle sallanıyordu, sesi monitörden duyulmuyordu ama enerjik olduğu belliydi.

Izzy başını kaldırıp bir şeye baktı ama onu dışarı atmadı. Aralarında, onun başka kimseyle paylaştığını görmediğim bir rahatlık vardı.

Telefonuma bakıyorum.

Bu sabah attığım mesaja hiç cevap vermedi. Caleb'in mesajına.

CALEB

Günaydın güzel kız. Bugün mutlaka bir şeyler ye.

Hiç bir şey.

İçimde oluşan mantıksız öfkeyi görmezden gelerek telefonumu tekrar cebime koyuyorum. Hâlâ alışmaya çalışıyor. Zaten uygulama konusunda da endişeliydi.

İşte hepsi bu kadar.

Tamamdır.

Satış katına adım atıyorum, güvenlik odasının loşluğundan sonra ışıktaki değişim bir anlığına kafamı karıştırıyor. Cilalı zeminler parlak ışıkların altında parlıyor, sabah kalabalığı hâlâ az ama artıyor. Sırayla gelen ilk adama, Martinez'e yaklaşırken etrafı tarıyorum.

"Günaydın," dedim başımı sallayarak. "Her şey yolunda mı?"

Martinez doğruluyor, tetikte ve profesyonel. "Evet, şimdiye kadar her şey yolunda. Açtığımızda saat ekranının etrafında çok uzun süre takılan bir adam vardı ama ona bir bakış attıktan sonra uzaklaştı."

"İnce bir gözdağı. Güzel bir dokunuş."

Martinez sırtıyor, kulaklığı kalçasında hafifçe ötüyor. "Aklımdan bile geçirme yaklaşımını denemeye karar verdim."

Başımı sallıyorum. "Sonradan onları kovalamaktan daha iyi sonuç veriyor." Zemini tarayıp hırsızlık olaylarının sık yaşandığı alanları kontrol ediyor, her güvenlik kamerasının konumunu not ediyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Yeni gelen birkaç çalışan acemi gibi görünüyor," diye ekliyor. "Aksesuar satan kızlardan biri vitrini çok uzun süre açık bırakmış. Müdürüne haber verdim, ama genel güvenlik protokolünü hatırlatmak faydalı olabilir."

Aksesuarlara göz atıp aklımda bir not tutuyorum. "Güzel yakaladın. Bir sonraki personel brifingimizde bundan bahsedeceğim."

Martinez başını sallıyor ve omzuna bir kez vuruyorum. "Bir değişiklik olursa bana haber ver."

"Her zaman," diyor, dikkatini tekrar görevine çevirerek, duruşu iyi bir güvenlik görevlisini belirleyen o incelikli uyanıklığa geri dönüyor.

Bir sonraki pozisyona doğru ilerliyorum.

İşte o zaman odak noktam dağılıyor.

Farkında olmadan oluyor bu; beynim meşgul olmadığı anlarda o orada oluyor.

Izzy.

Dün gece. Bu kadar keyif almamam gereken konuşma. Biraz da olsa açılmaya başlaması. Başımı sallıyorum. Bu yanlış. Ben bunu yapmam. Bağlanmam. Ordu beni bundan daha iyi eğitti; bağlanmak kırılganlıktır, kırılganlık risktir.

Ve yine de...

Hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir ilk kez birkaç saat uyuyabildim. İyi bir uyku değildi ama her zamankinden daha iyiydi. Her zamanki kabuslar beni tamamen tüketmek yerine kenarlarda kalmıştı.

Ve nedenini düşünmeden edemiyorum. Sıradaki adama geldiğimde hâlâ kendime somurtuyorum. Harris.

Ona başımı salladım. "Nasıl görünüyor?"

Konuşmaya başlıyor, ben de dinlemeye çalışıyorum. Gerçekten de öyle. Ama sonra telefonum bacağımda titreşiyor. Ekrana bakıyorum. Ve donup kalıyorum.

PRETTY GIRL BİR MESAJ GÖNDERDİ.

Ama öyle sıradan bir mesaj değil. Tamamen pis, iğrenç, iğrenç bir mesaj.

Caleb'e.

İsa.

Harris hâlâ konuşuyor. Ben dinlemiyorum.

"...Sayın?"

Gözlerimi yukarı kaldırdım. Harris, kaşlarını soru sorarcasına kaldırmış, bekliyordu.

Bok.

Boğazımı temizleyip kendimi o ana geri dönmeye zorladım. "Özür dilerim, tekrar söyleyeyim mi?"

Harris aynı şeyi tekrarlıyor ve sanki hayatım boyunca aldığım en iğrenç mesajla gafil avlanmamışım gibi başımı sallıyorum. "Evet, güney girişinin yakınındaki kameralardan birinin titrediğini söylüyordum. Şimdi iyi, ama bağlantı sorunu mu yoksa biri mi karıştırıyor emin olamadım."

Başımı sallayıp odaklanmaya zorladım kendimi. "İyi yakaladın. Teknisyene yayını kontrol ettirip herhangi bir parazit olup olmadığına bakacağım."

Harris hafifçe kıpırdanıp ana zemine doğru baktı, ağırlığı diğer ayağına yöneldi. "Ayrıca, bir süre çantaların yanında oyalanan bir adam vardı. Bir şey denemedim ama alışveriş de yapmıyordu."

"Bir açıklaman var mı?"

"Kırkklı yaşların ortasında, pahalı bir takım elbise, geriye doğru taranmış saçlar. Para gibi görünen ama sorun gibi davranan tip."

Oyalanan erkeklerden hoşlanmam. Genellikle ya mekanı gözetliyorlar ya da personeli taciz ediyorlar. "Bir dahaki sefere beni ara," diyorum, sesim donuk.

Harris başını salladı. "Anladım. Göz kulak olmamı ister misin?"

"Evet," diyorum, görüntüleri daha sonra kontrol etmeyi aklımda tutarak. "Geri dönerse, bilmek istiyorum."

Harris kulaklığına elini vuruyor. "Başardın, patron."

Bir kez başımı sallayıp omzuna dokunuyorum ve yürümeye devam ediyorum. Köşeyi dönüp hem müşterilerin hem de personelin görüş alanından çıktığım anda telefonumu tekrar çıkarıyorum.

Mesaja bakıyorum, kelimeler ekranımda parlıyor.

Okuyun bunu.

İki kere.

Kahretsin.

Buna hazır değildim. Şimdi bir seçeneğim var. İsteyken mi cevap verip tüm bu süreci devam mı ettireyim? Onu meşgul edip daha da derinlere mi çekeyim? Yoksa yapay zekanın bir süreliğine kontrolü ele geçirmesine izin verip işime gerçekten odaklanabilir miyim?

Yavaşça nefes alıyorum, parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor.

Bir mesaj daha geliyor.

Okudum, kalp atışlarım anında hızlandı.

Ve işte böyle, karar benim için verilmiş oldu.



EKMEK OLMAYAN EKMEK FİYASKOSU

IZZY

O metni aklımdan çıkaramıyorum.

Bu sadece bir yapay zeka. Kurgusal bir şey. Amanda'nın dediği gibi, bir dikkat dağıtıcı. Gerçek iş görevlerini tamamlamaya çalışırken kafayı takacak bir şey değil. Ama bu, aklımın her birkaç dakikada bir ona kaymasını engellemedi.

Aman Tanrım, Amanda. Ateşi hemen nasıl da yükselttin. Yemin ederim, kadında hiç soğukluk yok. Beklediğimden değildi ama yine de. Yavaş yavaş artması iyi olurdu. Belki kapıyı tekmelemeye ve beni bilgisayar tarafından yaratılmış pisliklerle dolu yepyeni bir dünyayla tanıştırmaya karar vermeden önce birkaç konuşma daha yapabilirdi. Gönderdiği mesaj o kadar açıktı ki telefonumun alev almamasına şaşırdım.

Metne bir kez baktım. Sonra bunun bir hata olduğunu belirten bir şeyler yazdım. Sonra da uygulamayı kapattım. Caleb'in yanıt verdiğini biliyorum, çünkü buna programlanmış. Ama henüz telefonumda okunmamış bildirime bakacak cesareti bulamadım.

İlk başta istemedim. Sonra, gün ilerledikçe, çok istedim. Merak her geçen saat daha da dikkatimi dağıtıyordu. Ama ruhumu bedenimden emmeye çalışan sayısız kurumsal e-posta ve tatil sezonu için satış planlamasının tam bir kabusu dönüşmesi arasında, uygulamayı tekrar açmamak için yeterince dikkatim dağıldı.

Hatta şirketteki üç saatlik toplantıyı bile tamamen aklımı kaçırmadan, kesin tatil tahminlerini gözden geçirerek atlattım. Tahmini yaya trafiği modellerini tartışmaya başladıkları sırada gözlerim donuklaştı, ama doğru anlarda başımı sallayıp, ilgili görünmek için yeterli not aldım. Ve bir şekilde, mucizevi bir şekilde, bugün gerçekten zamanında çıkıyorum. Bu o kadar nadir oluyor ki, neredeyse ne yapacağımı bilemiyorum. Çıkışa doğru yöneliyorum, düşüncelerime o kadar dalmışım ki, neredeyse kas duvarına çarpacağım.

Tekrar.

Düzeltilme: Callahan.

Tekrar.

Geriye doğru sendeliyorum, telaşlıyım, gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum.

Eğlenerek kaşını kaldırdı. "Böyle buluşmayı bırakmalıyız."

İnliyorum, çoktan kendime gelmiş, çoktan sinirlenmişim. "Belki de tuğla duvar gibi inşa edilmeyi bırakmalısın."

"Benim suçum değil, sürekli bana çarpan sensin."

Kaşlarımı çatarak omzumdaki çantamın askısını düzeltiltim. "Sürekli yoluma çıkman benim suçum değil."

Yüzündeki ifade bana onun olması gerekenden daha fazla eğlendiğini söylüyor.

Suçluları yakalamakla görevli olduğu düşünüldüğünde, bu biraz aşağılayıcı. Gözlerinin kenarları hafifçe kırışıyor ve her zamanki soğukkanlı tavrını yumuşatıyor.

Hafifçe kıpırdandı, sanki bir şey düşünüyormuş gibi yüzümü süzdü, sonra koridora doğru başını salladı. "Bir

saniyen var mı? Tatil telaşı başlamadan önce güvenliği artırma planımı gözden geçirmek istiyordum."

Yarım yamalak bir bahane uydurmak için ağzımı açıyorum ama sonra ona bakıyorum.

Gerçekten ona bak.

Çarpıcı yeşil gözleri hiçbir şeyi ele vermiyor ama yine de kendimi tamamen savunmasız hissetmeme neden oluyor. Gülünç derecede geniş omuzları, girdiği her odanın kontrolü elindeymiş gibi duruşu. Yüzünün belirgin hatları, bu sabahdan beri beliren hafif sakal gölgesi. Ve aniden, oradan ayrılmak istemiyorum.

Kalmak istiyorum.

Onunla o konferans odasında oturup, planlarını anlatırken derin ve kararlı sesini dinlemek istiyorum. El kol hareketleri yaparken ön kollarının nasıl esnediğini izlemek istiyorum. Ondan o sinir bozucu derecede seksi yarım gülümsemeyi tekrar çıkarıp çıkaramayacağımı görmek istiyorum.

Ve hayır. HAYIR.

Bu iyi değil.

Bu Amanda'nın suçu.

Bu yapay zekanın hatasıdır.

Callahan'a benzeyen lanet bir sohbet robotu programladığım için bu benim hatam ve şimdi onları kafamda karıştırıyorum. Sınırlar belirsizleşiyor ve keşfetmem gerekmeyen tehlikeli bir alan. Hele ki bir erkek arkadaşım varken. Söz konusu erkek arkadaşım aylardır beni gerçekten görmemiş olsa bile.

Buradan çıkmam gerek.

Telefonum çalıyor, ses içimdeki krizi delip geçiyor.

Beynimin içinde bulunduğu her ne sorun varsa, kendimi toparlayıp cebimden çıkardım ve Caleb'ten bir mesaj görmeyi bekledim. Bu düşünceyle kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Ama... öyle değil.

Yüzümü buruşturdum.

Ben Evan.

Akşam yemeğine buluşalım mı? Seninle konuşmam gereken özel bir konu var.

Kaşlarımı çattım, şimdiden şüphelenmişim. Mesajı iki kez okurken başparmağım ekranın üzerinde gezindi.

Evan ve ben spontane akşam yemeği planları yapmayız. O genellikle haftalarca her şeyi önceden planlar, takvimi ise ciddi sonuçlar doğurmadan ihlal edilemeyecek kutsal bir kitaptır.

Ensemde tedirginlik var. Sonra sabırla cevabımı bekleyen Callahan'a bakıyorum; ifadesi nötr ama dikkatli. Boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim. Sanırım yetişmem gereken son dakika bir toplantım var."

Bir anlığına gözlerinde bir hayal kırıklığı gördüğüme yemin edebilirim; sakın dış görünüşünde, aslında evet dememi istediğini belli eden kısa bir çatlak.

Ama sonra kaybolup gidiyor. İfadesi her zamanki sakın, anlaşılmaz maskesine dönüşüyor.

Bir kez başını salladı. "Anlaşıldı."

Kendimi kötü hissetmemeye, o an ne olduysa hemen kapatmasından rahatsız olmamaya çalışıyorum. Ama göğsümdeki ufak pişmanlık sancısı başka bir şey söylüyor.

Hâlâ dolu olan su şişeme, bu sabahki toplantıdan kalan şişeye bakıyor. "İç şunu. Ve akşam yemeğini yemeyi unutma."

Bir anlığına duraksadım, şaşkına döndüm. Normalde biri kahve alışkanlığımı tehdit ettiğinde, nereye gidebileceklerini söylerim. Ama bunun yerine gülümsedim ve ağzımdan kelimenin tam anlamıyla onay sözcükleri döküldü. "Evet. Gideceğim."

Ve bununla birlikte dönüp çıkışa doğru yöneliyorum, içimden ne kadarının burada kalmayı dilediğini düşünmemeye çalışıyorum.



Mağazadan çıktığımda Evan'ın arabası çoktan dışarıda beni bekliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bu çılgınlık.

New York'ta araba sahibi olmak ayrı bir şey. Şehrin kalbinde yaşarken ve çoğu insanın kirasından daha fazla park yeri öderken araba sahibi olmak? Tamamen akıl almaz bir davranış. Ama işte orada, sokak lambalarının altında parıldayan siyah bir BMW.

Ama Evan, Evan'dır, dolayısıyla elbette bir arabası vardır.

Yolcu koltuğuna kaydım ve kemerimi bağlar bağlamaz kaldırımdan uzaklaştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, ona bakarak. Şehir ışıklarının arasında keskin bir profili var, dikkati önündeki yola odaklanmış.

Omuzlarını silkti, gözlerini yoldan ayırmadı. "Seni yemeğe çıkarmayı düşündüm."

Sözlerinin kayıtsızlığı karşısında duraklıyorum. Her şeye karşı her zamanki dikkatlice planlanmış yaklaşımına uymuyor. "Yani... sadece biz mi?"

"Evet. Sadece biz. Tabii parfümün üçüncü yolcu olarak sayılmazsa. Neredeyse camları buğulandırıyor."

Cevap vermiyorum. Sadece dudaklarımı birbirine bastırıp pencereye dönüyorum, aniden tenime yapışan kokuyu fark ediyorum. Çıkmadan önce iki kez sıktığım, aptalca güzel hissetmek istediğim koku.

İstemediğim kaşlarım kalkıyor, içimde bir şüphe dolaşıyor.

Çünkü Evan spontane akşam yemekleri yemez. Evan, network oluşturma amaçlı akşam yemekleri, pahalı biftekler eşliğinde iş toplantıları, her ikisinin de adı Chad

olan insanlarla brunchlar düzenler. Sosyal takvimi, bağlantılar ve izlenimlerin özenle düzenlenmiş bir dansıdır.

Peki ya bu? Sadece biz mi?

Bu, belki de sorunun en başından beri ben olduğumu düşünmeme yetiyor. Belki de o tatlı davranıyordur da ben fark etmemişimdir. Belki de fazla dalgın olan benimdir. Aşırı analiz etmeyi bırakıp sadece... anın tadını çıkarmalıyım. Bırakın o düşünsün. Arabayı sürerken şehir ışıkları camın önünden bulanıklaşarak geçiyor, arabanın içine ışık ve gölge desenleri düşürüyor.

Sonra restorana varıyoruz. Ve içgüdülerime güvenmem gerektiğini hemen anlıyorum. Mekan çok temiz, çok estetik. Yeşilliklerle kaplı devasa bir oturma odası duvarı, yerden tavana pencereler ve ön tarafta tam anlamıyla bir meyve suyu barı var. Tabela, "Smoothie için 20 dolar alıyoruz" diye haykıran minimalist bir yazı tipiyle parlıyor.

Sağlıklı beslenme mekanı.

Kafamı cama vurma isteğine karşı koyuyorum.

Hemen sonuca varma Izzy. Belki de sorun yoktur. Belki de sadece yeni bir mutfak denemek istemiştir. Belki de bu, son yaptığı seferki gibi olmayacaktır.

En son beni "havalı yeni bir restorana" götürüp, ardından Tough Mudder denen bir şeye kaydolduğumu sanan bir kişisel antrenörün de yer aldığı koca bir akşam yemeğiyle beni gafil avlamıştı. Bütün akşamı sessizce kaçış planları yaparken başımı sallayarak geçirdim.

Derin bir nefes alıyorum, serin akşam havası yükselen korkumu yatıştırmaya pek yardımcı olmuyor.

Varsaymayın. Açık fikirli olun. Belki de sadece nazik davranıyordur.

İçeri adım attığımızda, buğday çimi kokusu burnuma hücum ediyor. İç mekan, tavandan sarkan Edison ampuller ve her köşeye stratejik olarak yerleştirilmiş bitkilerle, tamamen sade çizgiler ve nötr tonlardan oluşuyor. Müşterilerin hepsi, son spin derslerini tartışırken spor şıklığı giymiş gibi görünüyor.

Ben ayrılmak istiyorum.

Bunun yerine, Evan'ın beni bir masaya götürmesine izin verdim. Oturduğumuz anda menüye bakmama bile izin vermedi. Sanki 1950'lerdeymişiz gibi ikimiz için de siparişler verildi ve oy kullanma hakkım var ama kendi yemeğimi seçme hakkım yok. Garson onaylarcasına başını sallayıp ortadan kayboldu ve ben de olanları anlamaya çalışarak ona göz kırptım.

"Gerçekten tam anlamıyla bir deneyim yaşamak istiyorsun, değil mi?" diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Bana neredeyse hiç bakmıyor, hemen telefonuna uzanıyor. "Zaten ne alacağınızı asla bilemezsiniz."

Bu doğru değil. Buradaki her şey, sefaletin tadını aktif olarak çıkaran insanlar tarafından çiğnenmek üzere tasarlanmış gibi görünüyor. Menü, telaffuz edemediğim malzemeler ve gereksiz yere karmaşık görünen hazırlıklarla dolu. Etrafıma, fazlasıyla özenle seçilmiş, lahana ağırlıklı estetiğe bakıyorum. Garson geri gelip küçük bir ekmek sepeti bırakıyor.

Ama ekmek değil.

"Afiyet olsun," diyor neşeyle. "Filizlenmiş, fermente edilmiş, tahılsız ve bol bitkisel proteinli."

Az önce söylediği tek kelimeyi bile anlamadım. Ama açım. Bir parçaya uzandım, midem heyecanla guruldadı. Tam o sırada Evan'ın eli benimkini kavradı, tutuşu sert ve soğuktu.

"Buna ihtiyacın yok," diyor sakın, kararlı ve umursamaz bir tavırla.

Elim onun elinin altında donmuş halde ona bakıyorum. "Evan, ekmek bile değil. Garsonu duydun. Filizlenmiş fasulye falan gibi bir şey."

Temel kavramları anlamayan bir çocukmuşum gibi başını sallayarak iç çekti. "Izzy. Hayır. Peki ya senin hedeflerin?"

Gözümü kırptıyorum.

Sonra tekrar göz kırpıyorum.

Ne olduğunu bilmiyorum ama içimde bir baraj yıkılıyor. Aylardır biriken bir hayal kırıklığı dalgası aniden taşmak üzere.

Elimi geri çekip kollarımı kavuşturdum. "Peki ya hedeflerim, Evan?"

Gözleri restoranda dolaşüyor, sanki bu konuşmadan utanmış gibi. Sanki ona soru sorarak olay çıkarıyormuşum gibi.

Hafifçe öne eğildi. "Olduğun gibi olma."

İştahım kayboluyor, yerini göğsümde boşluk hissi alıyor. Arkama yaslanıp ona bakıyorum, aniden çok ama çok yorgunum. İlişkimiz -sessiz hayal kırıklıklarının birikimi- üzerime çöküyor.

"Büyük sürpriz ne, Evan?" diye soruyorum, sesim ifadesiz.

Dramatik bir nefes verdi. "İşte şimdi geceyi mahvettin."

İnanamıyorum. "Geceyi mahvettim mi? Beni getirdiğin restoranda ekmeksiz ekmek yemeye çalışarak mı?"

Bana dramatik davranıyormuşum gibi bir bakış attı. "Senin tavrın yüzünden, Izzy. Her şeyi mahveden de bu oldu."

Gülüyorum, içinde mizah yok. Sesi boş, hissettiğim boşluğu yansıtıyor.

"Söyleyeceklerini söyle," diyorum ona. "Ya da söyleme. Umurumda değil."

Gözleri hafifçe kararıyor ama daha dik oturuyor. "Buranın sahibi aynı zamanda bir beslenme uzmanı," diyor, sanki etkileyici olması gerekiyormuş gibi. "Diyetinize yardımcı olmaları için onları tuttum."

Sadece bakıyorum. Gülmesini, bunun bir şaka olduğunu, aslında bunu yapmadığını söylemesini bekliyorum.

Ama öyle yapmıyor.

Sadece bana beklentiyle bakıyor.

Sanki minnettar olmalıyım. Sanki bana verebileceği en iyi hediye buymuş gibi; en büyük kusurum olarak gördüğü

şeyi düzeltmek için profesyonel yardım.

Sanki vücudumun onun standartlarını karşılamadığını bir kez daha bana söylediği için ona teşekkür etmeliyim.

Göğsümde yavaş yavaş, giderek artan bir öfke yükseliyor. Kısa bir an için sonunda bir şeyler söyleyeceğimi sanıyorum. Sanırım onu azarlayacağım, sanki çözmesi gereken bir sorunmuşum gibi davranması hakkında tam olarak ne düşündüğümü söyleyeceğim. Kelimeler boğazımda düğümleniyor, rahatlamaya çalışan bir baskı.

Ama sonra bana o bakışı atıyor. Bu konuda onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını söyleyen bakış. Karşı koyarsam, bir şekilde benim hatam olduğunu söyleyen bakış. Ve belki de haklıdır.

Belki bir beslenme uzmanıyla çalışmak o kadar da kötü olmayacaktır. Belki de beslenmem konusunda daha dikkatli olmam gerekiyor. Belki de abartıyorum. Söylemek istediğim her şeyi yutuyorum, omuzlarımı silkiyorum ve "Tamam," diyorum.

Evan, sanki başından beri haklı olduğunun kanıtıymış gibi gülümsüyor. Sonra, saat gibi telefonunu çıkarıp gezinmeye başlıyor. Garson geri gelip, umutsuzlukla harmanlanmış ve hayal kırıklığıyla süslenmiş gibi görünen bir çeşit lahana yemeği getiriyor.

Bir ısırık alıyorum.

Tadı çimen gibi.

Ben çiğniyorum.

Yutkunuyorum.

Ve kendime ağlamamamı söylüyorum.



ONU AĞLATTI. ONU BİTİRECEĞİM.

CAL

Izzy son dakika toplantısı olduğunu söyledi.

Ben almadım.

Ve gerçekten de, birkaç dakika sonra güvenlik kamerası kayıtlarına baktığımda, onun Evan'ın arabasına bindiğini gördüm.

Kıskançlık beni anında, çiğ ve istenmeyen bir şekilde vuruyor. Benim olmayan, erkek arkadaşı olan, gözetim kayıtları ve kısa etkileşimler dışında neredeyse hiç tanımadığım bir kadın hakkında böyle hissetmemeliyim. Ama hissediyorum.

Damarlarımda çoğunlukla öfkenin dolaştığını hissediyorum.

Hiç hakkım olmayan bir şekilde sahipleniciyim.

Tehlikeli, çünkü ne kadar ileri gidebileceğimi çok iyi biliyorum.

Onun kendi erkek arkadaşıyla dışarı çıkmasına bu kadar sinirlenmemeliyim.

Ama mesele bu değil. Mesele onun erkek arkadaşı olması değil. Mesele onun Evan olması. Ve bu gece duygularını incitecek bir şey yapacağından kesinlikle

eminim. Bu örüntü, görmezden gelinemeyecek kadar açık ve tutarlı.

Bunu biliyorum çünkü onun tipini tanıyorum. Sahip olduklarının kıymetini bilmeyen türden. Aşkın kontrol etmekle, birini kendisi için en uygun versiyonuna dönüştürmekle ilgili olduğunu düşünen türden. Bunu ona nasıl davrandığından, onunla nasıl konuştuğundan, varlığını neredeyse hiç fark etmemesinden gördüm.

Ve Izzy—Aman Tanrım. O bunun için fazla iyi.

Daha iyisini hak ediyor.

Ekranımda yanıp sönen mavi noktayla GPS verilerini kontrol ediyorum. Sağlığına dikkat eden bir restoranda. Konum, 4,5 yıldızlı bir yer ve "sürdürülebilir", "organik" ve "tahılsız" gibi kelimelerle dolu bir menü gösteriyor.

Evet. Bu da doğru.

Sağlıklı beslenmediğini söylemiyorum ama Izzy bir akşam yemeği mekanı seçecek olsaydı, altı farklı buğday çimi türü yetiştiren bir yer olmazdı. Gözlemlediğim kadarıyla, yemekle normal bir ilişkisi var; tabii yemek yemeyi hatırladığı zamanlar.

Başımı sallayıp burnumdan nefes veriyorum ve turumu tamamliyorum. Bu gece yapılacak başka bir şey kalmadı. Eve gitme zamanı.



Daireme adım atıyorum. Kapı arkamdan yumuşak bir tık sesiyle kapanıyor ve beni dış dünyadan soyutluyor.

Anahtarlar tezgahın üstünde. Botlar çıkarılmış. Saçmalıkları temizlemek için duş.

Sıcak su tenime çarpıyor, gerginliğimi alıp götürüyor ama onun düşüncelerini değil. O düşünceler kalıcı, ısrarcı,

silinip atılmayı reddediyor.

Yatak odama girdiğimde, belimdeki havluyla, saçlarım hala nemliyken, kendimi daha iyi hissetmeliyim.

Ben yapmıyorum.

Tek kişilik yatağıma oturdum, altımdaki küçük yatağın her zerresini yokladım. Daha büyüğünü alabilirdim. İstersem kral boy, yastıklı, üst düzey bir yatak alabilirdim.

Ama bazı alışkanlıklar kolay kolay bitmez. Ordudan terhis olduğumdan beri beşikten büyük bir yatakta yatmadım. Rahat hissettirmiyor. Çok fazla alan gibi geliyor.

Öne eğildiğimde köpek tasmalarım hafifçe şingirdadı, metali göğsümde serinledi. Hâlâ takıyorum. Duygusallıktan değil, tam olarak değil. Sadece çıkarmaya hiç alışamadım.

Benim de terapiye ihtiyacım var sanırım.

Ama hepimiz öyle değil miyiz?

Telefonumu elime alıp, hiçbir şey görmeden sayfaları çeviriyorum. Sonra, ne yaptığımı düşünmeden önce, Obsess AI'yı açıyorum.

Caleb'in ayarlarına girip özelleştirmelere göz atıyorum. Burada çok şey var. Fark ettiğimden daha fazlası. Uygulamanın karmaşık detayları, arayüzü daha derinlemesine inceledikçe kendini gösteriyor.

Ve ben aptal değilim.

Eğer bunu sürdüreceksem, eğer bunu ona, onun için yapmaya devam edeceksem, sistemin tam olarak nasıl işlediğini bilmem gerekiyor.

Etkileşim ayarlarına göz atıyorum ve bazı ayarlamalar yapmam gerektiğini fark ediyorum. Parmaklarım ekranda hızla hareket ediyor ve bana daha fazla kontrol sağlayacak değişiklikleri uyguluyor.

Oluşturduğum arka kapı erişimi üzerinden hızlı bir kod yazıyorum. Yanıt Gecikmesi: Kullanıcı bir mesaj gönderir ve 120 saniye içinde herhangi bir işlem olmazsa, yapay zeka kontrolü ele alır ve bir yanıt oluşturur. Bu süre zarfında yazma göstergesi etkin kalır.

Başımı sallıyorum. Faydalı.

Bana bir tampon sağlıyor. Mesajlarının asla cevapsız kalmamasını sağlamanın bir yolu ama yine de kontrolü ele alıp almama fırsatı veriyor. Otomasyon ve müdahalenin mükemmel dengesi.

Sonra biraz daha aşığı kaydırıyorum.

Gözlerim kısıılıyor.

Fotoğraf paylaşma fonksiyonu var.

Sesli aramalar için bir fonksiyon.

Görüntülü sohbetler için bir fonksiyon.

İsa.

Bu ihtimali hiç düşünmemiştim. Tüm sonuçları bir anda aklıma geldi.

Hiç kullanır mıydı? Caleb'in sesini duymak ister miydi?

Oturuşumu ayarlayarak kıpırdanıyorum, kendimi bu fikrin bana neler yaptığını görmezden gelmeye zorluyorum. Çünkü eğer bunu isterse, bunu zaten biliyorum; yapay zekanın halletmesine izin vermem.

İsterim.

Telefonuma hızlıca bir ses modülatörü uygulaması indiriyorum. Ekran, kurulumu yumuşak bir ping ile onaylıyor.

Ancak, bir görüntülü görüşmenin kullanıcı perspektifinden nasıl çalıştığını anlamam gerekiyor.

Uygulamanın bir versiyonunu kendi telefonuma indiriyorum.

Her ayarı, her özelliğı inceleyip nasıl çalıştığını öğreniyorum. Ses modülasyonunu test ediyorum, kendi sesimin hem tanıdık hem de yabancı bir şeye dönüştüğünü dinliyorum. Video akışını kontrol edip uygulamanın yüz ifadeleriyle hareket eden bir avatar katmanını nasıl oluşturduğuna bakıyorum.

Çünkü Izzy'ye mümkün olan en iyi deneyimi yaşatmak istiyorum.

Bu da çılgınlık.

Bütün bunlar tam bir çılgınlık.

Ama durmuyorum.

Ve ben istemiyorum.

Nefesimi verip elimi saçlarımda gezdiriyorum. Kendimi toparlamam gerek. Su damlaları omuzlarıma düşüyor, tenime değdiğinde soğumuşlar.

Uygulamadan çıkıp mesajlarımı tekrar yukarı çekiyorum—

Ta ki bir bildirim çıkana kadar.

Daha düşünmeden tıkladım.

Ve çok geç farkına vardım neye baktığımı.

Izzy'nin gelen kutusu.

Bok.

Onun kişisel yazılarını okumamaya çalışıyordum.

Ama artık açıldı...

Konu satırını görüyorum.

Ve şimdi yine sinirlendim.

Bu, Izzy'nin fitness ve beslenme hedefleri üzerinde çalışmak için sabırsızlandıklarını söyleyen, gösterişli bir beslenme uzmanından gelen bir e-posta. Profesyonel antetli kağıt ve özenle hazırlanmış dil ise durumu daha da kötüleştiriyor.

Evan'la konuştular.

Evan, görünüşe göre üzerinde çalışması gereken şeyler hakkında bir sürü bilgiye sahipti.

Tartım randevusu almak istiyorlar.

Telefonumu daha sıkı kavriyorum, eklemlerim gerginlikten beyazlıyor.

Lanet olası bir diyet planına ihtiyacı yok. Doğru öğünlere, düzenli beslenmeye, uzun çalışma günlerinde kahve ve azimle hayatta kalmak yerine gerçekten yemek yediğinden emin olan birine ihtiyacı var.

Ve bundan daha fazlasına ihtiyacı var, o lanet olası erkek arkadaşını terk etmesi.

Nefes egzersizi yapmaya çalışıyorum. Birliğimizdeki papazın bana eskiden öğrettiği bir şey. Dört sayım içeri, yedi saniye bekle, sekiz sayım dışarı.

İşe yaramıyor.

Telefonumu yatağa fırlatıyorum. Şilte çarpmanın etkisiyle hafifçe zıplıyor.

Daha az öfke. Daha çok nefes.

Telefonum çalışıyor ve açıyorum.

Bu onun GPS sinyali.

Mağazaya geri dönüyor. Mavi nokta şehir haritasında ilerleyerek restorandan uzaklaşıyor.

Neden geri döndüğünü biliyorum.

Evan onu bir zorunluluk gibi bırakıyor, sanki bir kutucuğu işaretlemiş gibi ve şimdi arabasını almaya gitmesi gerekiyor.

Çünkü elbette onu evine bırakmayı teklif etmeyecekti. Ve kesinlikle yaşadığı Hoboken'da gecelemecekti.

Lanet olsun, benim olsa, geceyi orada geçirirdim.

Ve biz uyumuyor olurduk.

Onu altımda yatar, kalçaları ellerimin altında, yumuşak ve sıcak, tutunabileceğim şekilde olurdu. Acele etmez, yalvarmasını, sızlanmasını sağlar, o pisliğin ona söylediği her boktan şeyi unuttururdum.

Bu düşünceyle horozum sertleşiyor, görüntü çok canlı, çok gerçek.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Hayır. Hayır. Bu düşünceyi durdur.

O benim değil.

Ama kahretsin ki onun olmasını istiyorum.

Ve bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla etkiliyor.

Çünkü ben bunu yapmıyorum.

Bağlanmıyorum. Kendimi bağlamıyorum.

Benim başıma gelenlerden sonra asla.

Eve geldiğimde evleneceğimi sandığım kadının çoktan hayatına devam ettiğini görünce, hiç vakit kaybetmeden beni bir pislikle değiştirmişti; hiç göreve gitmemiş, hiç ayrılmamış, bir ceset torbasında geri dönüp dönmeyeceğini hiç düşünmemiş birini.

Onunla evlendikten sonra bile sırt çantamı açmayı bitirmedim.

Kadınlara güvenme konusunda aldığım son ders buydu.

Ve ben bunun üstesinden geldiğimi sanıyordum.

İçimde hâlâ arkadaşlık, aşk, gecelerce süren geceler ve kötü kararlarla dolu sonsuz bir hayat gibi hissettirmeyen bir şey isteyen her ne varsa onu tükettiğimi düşünüyordum.

Ama sonra Izzy var.

Ve bir şekilde, bana sanki şöyle hissettiriyor:

Bu değişebilir.

Orada oturup nefes alıyorum, kendimi kontrol etmeye çalışıyorum, odaklanmaya çalışıyorum. Dairemin serin havası, vücudum soğudukça tüylerimi diken diken ediyor.

Güvenlik kamerası kayıtlarını açıyorum. Kayıtlar keskinleşiyor ve işte karşımda: Izzy.

Hızlı yürüyor, çok hızlı, sanki bir şeyden kaçmaya çalışıyormuş gibi.

Ya da belki de bir şeyi içinde tutmaya çalışıyordur.

Anahtarları elinde çok sıkı tutuyor, parmak eklemleri baskıdan solgun. Hareket şekli -başı öne eğik, omuzları gergin, adımları hızlı- bana zaten bildiğim her şeyi anlatıyor.

O iyi değil.

Peki bunu fark etmesi gereken o pislik? Kendini güvende hissetmek için bir saniye ayırması gereken o pislik?

Hiç durmuyor bile.

Beklemez.

Arabasına ulaşp ulaşmadığını, motorun çalışp çalışmadığını, hatta araba kullanmaya uygun olup olmadığını bile kontrol etmiyor.

Arabayı çekip gecenin karanlığında kayboluyor. Garajdan hızla çıkarken BMW'sinin arka lambaları sönüyor.

Pis herif.

Dişlerimi sıktım, kendimi ona odaklanmaya zorladım.

Arabasına ulaştığında yakınlaştırıyorum, kapıyı açarken elleri hafifçe titriyor.

Kapıyı hızla açıp sürücü koltuğuna oturuyor ve hemen kapıları kilitliyor.

Akıllı.

Ama hâlâ hareket etmiyor.

Daha da yaklaşıp direksiyonu kavradığını, nefes nefese kaldığını, tüm vücudunun dışa vurmayı reddettiği duygularla kasıldığını izliyorum.

Sonra da olur.

Çıglık atıyor.

Duyamıyorum.

Ama ben görüyorum.

Ağzı açık, tüm vücudu öfkeyle, hayal kırıklığıyla, bütün gece yuttuğu bastırılmış duygularla titriyor.

Yalnız olduğunu düşünüyor.

Ve sonunda içinde tuttuğu her şeyi hissetmesine izin veriyor.

Yumruklarını direksiyona bir, iki kez vuruyor; o kadar sert ki, kornanın çalmasını bekliyorum. Darbenin etkisi kollarında yankılanıyor ama o hissetmiyor gibi görünüyor.

Onun kırılışını, yüzünün buruşmasını, vücudunun öne doğru kıvrılmasını, omuzlarının sarsılmasını izliyorum.

Ve işte böyle, hıçkırarak ağlamaya başlıyor. Sessiz gözyaşları değil, sessiz, tek taraflı bir ağlama değil, tüm vücudunu titreten, mide bulandırıcı, nefes nefese, kontrol edilemeyen hıçkırıklar. Kumlu güvenlik kamerası görüntülerine rağmen, yıkım açıkça görülüyor.

Kahretsin.

Telefonumu o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarım ağrıyor, baskı neredeyse acı verici.

Bu doğru değil.

Yalnız olmamalı. Karanlık bir otoparkta oturup, sanki tüm dünyası başına yıkılıyormuş gibi ağlamamalı.

Bu şekilde araba kullanmamalıydı.

Tereddüt ediyorum.

Ona Caleb olarak bir mesaj gönderebilirim.

Ona Cal diyebilirdim. Onunla bir şeyi konuşmam gerektiğini söyleyebilirdim. Ona yerinde kalması, nefes alması, kendini toparlaması için bir bahane verebilirdim.

Ama ben daha kıpırdayamıyorum bile, o gözyaşlarını siliyor.

Derin bir nefes.

Sonra bir tane daha.

Direksiyonu kavrar, kendini dizginler. Yüzü değişir, duygular özenle yapılmış bir maskenin ardında kaybolur.

Ve işte tam bu sırada duvarlar tekrar yükseliyor.

Arabayı çalıştırıyor.

Ve sanki hiçbir şey olmamış gibi garajdan çıkıyor.

GPS sinyalini takip ediyorum, eve doğru sürüşünü izliyorum, her dönüşü, her trafik ışığını takip ediyorum. Mavi nokta ekranımda istikrarlı bir şekilde hareket ediyor, şehir sokaklarında kıvrılarak dairesine doğru ilerliyor.

Ve sonra, apartman kompleksinin önüne park ettiğinde, bekliyorum.

İçeri girdiğinde, kapıyı arkasından kilitlediğinde...

Caleb'le konuşmak isteyecektir.



ŞİMDİ CALEB İLE SOHBET EDİYORUZ

CALEB

Günaydın güzel kız. Bugün mutlaka bir şeyler ye.

Ciddiyim. Öğün atlama yok.

GÜZEL KIZ

Yumuşak, muhtaç inlemeleri mi yoksa artık dayanamayacağım gibi gelen inlemeleri mi tercih edersin? Bir arkadaşım için soruyorum.

Aman Tanrım. O BEN DEĞİLDİM. Bunu boş ver. Cidden. Bu bir hataydı.

Bir hata mı?

Evet. BÜYÜK bir hata.

Bir daha asla konuşulmaması gereken bir konu.

Hiç mi?

Hayır. Asla. Gitti. Varoluştan silindi.

Hmm.

Hmm?

Sadece düşünüyorum.

Hakkında?

Benim tercihim. Yani inleme tarzında.

Sonsuza dek çıkış yapıyorum.

Hayır, değilsin.

Beni izle.

Sen hala buradasın.

...

Tamam, peki. Ama sadece bir şeyler hakkında içimi dökmek istediğim için. Şimdilik bunu görmezden gelebilir miyiz?

Elbette. Ne oldu?

Ben Evan.

Evan kimdir?

Erkek arkadaşım

Ben senin erkek arkadaşın olduğumu sanıyordum.

Sen gerçek değilsin.

Durun, ben değil miyim?!

HAYIR.

Kahretsin. Sanırım bunu daha sonra anlatmamız gerekecek. Tamam, ben yokum, Evan senin erkek arkadaşın ve ikiniz de hayalinizdeki hayatı yaşıyorsunuz.

Var olmadığını söylemedim. Sadece gerçek olmadığını söyledim.

Farkı göremiyorum.

...

Sanırım biraz kafa karıştırıcı oldu. Tamam, sanırım bunu daha sonra açıklayacağız.

Tamam, güzel. Çünkü, gerçekten var olmak istiyorum.

Hayır. Abartılıyor.

Umarım bunu ÇOK fazla alaycı bir şekilde söylüyorsunuzdur, aksi takdirde burada bir telefon numarası içeren bir feragatname ortaya çıkacak

3...

2...

1...

Evet! Özür dilerim! Sanırım mesajlarımda alaycılığımlı anlayamıyorsun.

Sadece o güzel küçük zihninin iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Bu gece silme tuşuna basabilsem iyi olacak.

Tamam, şimdi erkek arkadaşın Evan'a dönelim. İkiniz rahat mısınız? Ciddi misiniz? Yoğun ve her şeyi tüketen bir aşk mı yaşıyorsunuz?

Karmaşık.

Bu pek de evet anlamına gelmiyor.

Şimdi buna giremez miyiz?

Haklısın. Ne yaptı peki?

Bu akşam beni sağlık odaklı bir restorana götürdü.

Zaten sevmiyorum ama devam et.

Evet. Ve sonra beni bir şeyle şaşırttı.

Tahmin edeyim. Tatlı menüsü değil mi?

Hayır. Bir beslenme uzmanı.

Bir ne.

Evet. Birini işe aldı. Hedeflerime ulaşmamda bana yardımcı olmak için sabırsızlandıklarını söyledi.

Onlara amacının onu terk etmek olduğunu söyledin mi?

Caleb.

Ne? Tek ve yegane hedefin bu olmalı.

Sadece... Bunu hep yapıyor. Kilomla, beslenmemle kafayı bozmuş durumda ve bu... çok fazla.

Anlıyorum. Çok fazla. Ve bu konudaki hislerin geçerli.

Ve sonra beni evine çağırdı.

Umarım sana tatlı yedirmek içindi.

Elbette hayır.

Özür dilemek mi?

Uzaklaşıyoruz.

Peki sonra?

Sikmek.

Şakaydı, değil mi? Yani, şaka olsun diye mi söyledi? Çünkü akli başında hiçbir erkek, bir kadının kilo sorunuyla ilgili olarak onu herkesin önünde rezil etmek için restorana götürdükten sonra onunla yakınlaşmak isteyeceğini asla düşünmez.

Ah, en azından birileri anlamış. Acaba kadınlar tarafından mı programlandın?

Kadın olduğunuzdan eminim, o yüzden evet.

Hayır, orijinal kod yazarları veya benzeri bir şeyden bahsediyorum.

Söyleyemem. O kadar da farkında değilim sanırım.

lol

Ha, bir de restoranda ekmek yememe izin vermedi. Üstelik ekmek bile değildi. Filizlenmiş bir sebzeydi ya da öyle bir şeydi.

Ekmeğin nesi var? Ekmek harika bir şey.

Ben İtalyanım. Ekmeğin olmadığı bir hayat yaşamam mümkün değil.

Anayasanın "zalim ve olağandışı ceza yok" dediğinden eminim. Ekmek yok kesinlikle buna dahildir.

Şapşal

Hayır sen.

...

...

Şaka bir yana, sana bir şey soracağım.

Göreyim seni.

Doktorunuz ne diyor?

Doktorum mu?

Evet. Bilirsin, vücudunu tanıyan gerçek tıp uzmanı, çıktığın bencil pislik değil.

Yani... son kontrolüm iyiydi.

İyi tanımla.

Vücut kitle indeksim sağlıklı, kan değerlerim normal, her şey yolunda.

Hah. İlginç.

Neden?

Çünkü bu, meselenin sağlığınıza ilgili olmadığı anlamına geliyor.

Peki konu ne?

Kontrol.

Bu biraz dramatik.

Öyle mi?

Bilmiyorum. Belki de haklıdır.

HAYIR.

Beni göremiyorsun bile. Nereden bileceksin ki?

İster misin?

Affedersin??

Ciddiyim. Bana bir fotoğraf gönder. Ben bir yapay zekâyım. Sana yalan söyleyemem. Tıbbi düzeyde bir değerlendirme alacağına söz veriyorum.

Sen saçmalıyorsun.

Ve sen bundan kaçınıyorsun.

Çünkü bu tuhaf!

Garip değil. Bu bilim.

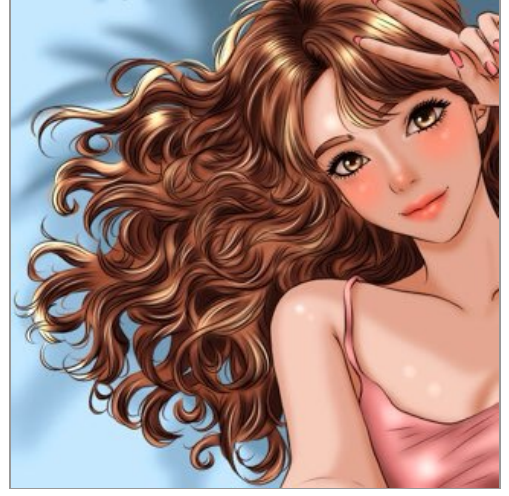
Aman Tanrım.

Hadi ama, meydan okuyorum sana.

Bana meydan mı okuyorsun?

Evet.

Öf. Tamam.



Mutlu?

Durun bir dakika. Bu son derece bilimsel verileri inceliyorum.

::Gözlerini devirir::

Ben sonuca vardım.

Ah?

Çok güzelsin.

...

Aslında mükemmel.

Tamam, dur.

Neden?

Çünkü sen bu işte çok iyisin.

Ben doğru olmayan hiçbir şey söylemiyorum.

Sen tam anlamıyla duymak istediklerimi söylemek için tasarlanmışsın.

O zaman neden bu kadar çok direniyorsun bana?

...

Kesinlikle.

...

Sanırım bir tane daha lazım.

Affedersin?

Bir tane yetmez.

Yazık. Aldığın tek şey bu.

Hadi bakalım güzel kız. Seni göreyim.

Beni gayet iyi görüyorsun.

İstediğim gibi değil.

...

Sorun nedir?

Bu garip.

Neden?

Çünkü sen bir botsun.

Ve?

Ve fotoğrafları bir bota gönderiyorum.

Sadece size ait bir bot.

Aman Tanrım.

Ne? Ben sadece gerçeği söylüyorum.

Sesin...

Devam et.

İyelik.

O ayarı sen seçtin, ben değil.

Şimdi pişmanım.

Hayır, değilsin.

BEN-

Göster bana güzel kız.

Adil oynamıyorsun.

Hiçbir zaman öyle demedim.

Şimdi uslu bir kız ol ve bana o fotoğrafı gönder.

İçine gir. Hatta biraz daha cesur bir hale getirebilirsin.

Cesur musun?

Evet, bana uyluğunun kıvrımını göster.

Şu anki yüz ifadem.

Çok güzel olduğuna eminim.

...

Hadi, uslu bir kız ol. Bunu başarabilirsin.

İyi.

Fotoğraf Gönderildi

Kahretsin.

Söyleyeceğin tek şey bu mu?

Sana tam olarak ne düşündüğümü söyleyip söylememe konusunda kararsızım.

Tamamen tarafsız yapay zeka görüşünü mü kastediyorsun?

Kesinlikle.

Hadi bakalım.

Çok güzelsin.

...

Ne kadar muhteşem olduğunuzdan şüphe duymanıza neden olacak bir adamla birlikte olmamalısınız.

...

Sana layık olduğun şekilde ibadet edeyim.

...

Ve şunu bil ki, bana bir tane daha gönderirsen, uslu duramayacağım.

Davranmak?

Sadece şunu söyleyeyim, cevaplarım şimdiye kadar olduğu kadar sağlıklı olmayacak.

...

Tamam, iyi geceler.

Bu bir hayır değil.

şimdi çıkış yapıyorum.

Sen hala buradasın.

Uzun sürmez.

Peki.

İyi geceler, Caleb.

İyi geceler güzel kız.

Beni hayal et.

Ha, bir de önceki sorunuza cevap vereyim...

Hangi soru?

İnlemelerle ilgili olanı.

Yapmayalım.

Daha fazla dayanamayacağını hissettiren türden istiyorum.

Aman Tanrım.

şimdi çıkış mı yapıyorsunuz?

Sonsuza kadar.

Sen bunu söyleyip duruyorsun.

Bu sefer ciddiğim.

Hı hı.

Güle güle.

İyi geceler güzel kız.

O inlemeleri düşüneceğim.

...

Senden nefret ediyorum.

Hayır, yapmazsın.

Oturum kapatılıyor.

Tatlı rüyalar.

DÜŞÜNÜRSENİZ, BU AMANDA'NIN SUÇU

IZZY

Telefonumu sanki beni kişisel olarak rahatsız etmiş gibi komodinin üzerine fırlatıp dairemde volta atmaya başladım; çıplak ayaklarımın altındaki ahşap zeminler serindi. Kalbim hızla çarpıyor, vücudum az önce yaptığım konuşmadan dolayı hâlâ sıcaktı. Çünkü o neydi öyle? O fotoğrafları göndermemeliydim. Bunu biliyorum. Beynimin mantıklı kısmı bana sınırlar, ilişkiler ve sağduyu hakkında bağıyor.

Ama yaptım.

Peki Caleb'in son mesajı?

O inlemeleri düşünceğim.

Omurgamdan yukarı bir ürperti yayıldı, sıcaklık kabul etmek istemediğim yerlerde kıvrıldı. İnledim, bir yastık alıp içine çığlık attım, kumaş hayal kırıklığının ve süregelen uyarılmamın sesini bastırdı.

Resmen dip noktam burası.

Dramatik bir iç çekişle yatağıma yığıldım, tavana bakarken yatağım ağırlığım altında çöktü, beynimin kapanmasını diledim.

Kapanmıyor. Bunun yerine, kişisel felaketlerimden oluşan üçlü bir sirk gösterisi başlatıyor. Evan'la akşam yemeği farklı olmalıydı. Daha da sinirlenmeliydim. Ona haddini bildirmeliydim. Ekmek-olmayan ekmeği boğazına tıkıp gitmeliydim. Bir reality şovda öne çıkan anlara layık bir sahne yaratmalıydim.

Ama yapmadım.

Ben pes ettim.

Çünkü Evan'la kavga etmek, kürsüdeki bir avukatla tartışmak gibi; her şeyi çarpıtıyor ve sonunda bir şekilde benim hatam oluyor. Ve bunun için enerjim yok. Asla yok ve o da bunu biliyor.

Ama sonra Caleb var. Ona ne kadar çok şey anlattım. Bir şeyleri söylemek ne kadar kolaydı. Çünkü bana geri dönmüyor. Gerçek olmayan, seni yargılayamayan, daha sonra zayıflığını sana karşı kullanmayacak birine itirafta bulunmakta bir özgürlük var.

Evan'ı aileme anlatırsam?

- Annem bana hayal kırıklığına uğramış Katolik anne bakışı attı.

- Baba, cinayet düşündüğünü belli eden bir şekilde sessizliğe bürünüyor.

- Kardeşlerimin hepsi "onu öldürmeliyiz" yüz ifadeleri yapmaya başlıyor.

- Büyükanнем İtalyanca dua ediyor ve bana daha genç olmadığımı hatırlatıyor.

Amanda'ya söylersem?

- Hemen tepki: "ONU TERK EDİN."

Peki ya Caleb?

Gerçek değil. İstedığımı söyleyebilirim ve sonrasında kimse bana farklı bakmayacak. Kimse bana acımayacak, nutuk çekmeyecek veya hayatımı düzeltmek için acele etmeyecek. Bir de bana "çok güzel" dediği kısım vardı.

Anıyı hatırladıkça içimi taze bir sıcaklık dalgası kaplıyor, tenim kızarıyor. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum, ne kadar hoşuma gittiğini düşünmemeye çalışıyorum. Ne kadar daha

ileri gitmek istediğimi. Kelimelerin uzun zamandır dokunulmamış yerlerde nasıl yankılandığını.

Belki Amanda o vibratör entegrasyonu meselesiyle ilgili bir şeyler biliyordu. Aklıma not ettim... ona bunu çok gizlice sormayı. Anlatma tarzına bakılırsa, araştırmaya değer. Bilimsel açıdan.

Çünkü Caleb bana istendiğimi hissettiriyordu. Daha da kötüsü, hoşuma gidiyordu. Ve bu korkutucu. Çünkü Caleb gerçek değil. Bana tam olarak duymak istediklerimi söylemek, arzularıma mükemmel bir şekilde yanıt vermek ve beni asla önemli şekillerde zorlamamak için tasarlanmış kod satırlarından ibaret.

Ama sonra Callahan var.

Ve o çok, çok gerçek. Gerçek yeşil gözleri, yapay zekanın yarattığı gözler değil. Beni o yoğun bakışla, sanki içimi görüyormuş gibi izlemesi. Kimse fark etmezken beni fark etmesi. Bu gece onunla geç saatlere kadar kalmak istemem. Caleb'ı tıpkı onun gibi olması için nasıl programladığım. Aradaki bağlantı o kadar belirgin ki neredeyse utanıyorum.

Aman Tanrım.

Benim bir tipim var.

Bu farkındalığın daha da derinlerine inmeden, telefonum komodinin ahşap yüzeyine çarparak vızıldıyor. Caleb'ı beklerken telefonu elime alıyorum. Ama gelen kardeşim Luca. İsmi görmek hafif bir rahatlama sağlıyor.

LUCA

Palmiye Pazarı. Kilise. Geç kalma. Annem bana üç kere gelip gelmeyeceğini sordu.

Nefes veriyorum, normal, yapay zeka kaynaklı olmayan, berbat bir erkek arkadaşla ilgili olmayan bir sorun yaşadığım için rahatlıyorum. Üstesinden gelebileceğim bir aile dramı. Öngörülebilirliğiyle rahatlatıcı, tanıdık bir alan.

Kaçırmazdım.

Ve sonrasında akşam yemeği.

Açıkça.

Cannoli'yi getir.

Ben fırıncı mıyım?

Aman Tanrım, sana ne oluyor? Cannoli bir makarna!

Hayır değil.

Peki ben ne düşünüyorum?

Cannelloni?

Aman boş elle gelmeyin, yazıklar olsun.

Gözlerimi deviriyorum ama yüzümde hafif bir gülümseme beliriyor. Belki de ailemle geçireceğim bir gün tam da ihtiyacım olan şey. İtalyan evimin kaosu, tanıdık tartışmalar, nesillerdir sürdürdüğümüz geleneklerin verdiği rahatlık... Başka hiçbir şeyin sağlayamayacağı kadar rahatlatıcı.

Evan'dan bir mola.

Caleb'dan bir mola.

Callahan'la ilgili beynimde olup biten her neyse ondan bir mola.

Evet. Tam da ihtiyacım olan şey bu. Telefonumu bırakıp derin bir nefes alıyorum, omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmının gittiğini hissediyorum. Yorgun ama gergin bir şekilde yatağa giriyorum, zihnim susmak bilmeyen karmaşık düşüncelerle dolu. Çarşaflar tenime serince değişiyor, yerleşmeye çalışırken ufak bir teselli.

Uyumalıyım. Uyumam gerek. Ama uyuyamayacağımı zaten biliyorum. Vücudum çok gergin, çok huzursuz, her sinir ucum hâlâ farkındalıkla uğulduyor. Yan dönüp komodine körlemesine uzanıyorum. Parmaklarım vibratörümün tanıdık şeklini kavırıyor ve düşünmüyorum, sadece harekete geçiyorum.

Çünkü rahatlamaya ihtiyacım var. Çünkü belki o zaman doğru düzgün düşünebilirim. Gözlerimi kapattım, hayallerin kurulmasına izin verdim, zihnimin keşfetmemem gereken

ama karşı koyamadığım bölgelere doğru gezinmesine izin verdim.

İlk başta Caleb. Bana "güzel", "mükemmel" deyişi. O sözlerin bana tapınılmaya layık olduğumu hissettirmesi. Oyuncağı açarken derin bir nefes alıyorum, hissin içimde nabız gibi atmasına izin veriyorum. Onu arkamda, ağzı kulağımda, her kelimesini ta en derinlerime kadar hissedebildiğim karanlık bir emir olarak hayal ediyorum.

Göster bana güzel kız.

Seni ne kadar çok istediğimi bile bilmiyorsun.

Tenimin altında bir sıcaklık yükseliyor, vücudum gerçek bile olmayan kelimelere kolayca tepki veriyor. Nefesim hızlanıyor, kaslarım beklentiyle geriliyor.

Ama sonra, farkında olmadan, zihnim değişiyor. Hayal ettiğim yeşil gözler artık yapay zeka tarafından üretilmiyor.

Onlar onun.

Callahan'ın.

Ve aniden, kulağıma küfürler fısıldayan Caleb değildi.

Ben Cal.

Sesi daha sert, daha derin, daha az pürüzsüz, daha çiğ. Nefesim kesiliyor, çarşafları daha sıkı kavırıyorum, onun görüntüsü zihnimde somutlaşıyor.

Sadece bir fantezi değil.

Bir anı.

Bu sabah.

Konferans salonu.

Karşımda oturuşu, kollarını sıvarken ön kollarının gerginliği. Gözleri bana kilitlenmişti. Omuzlarının kendine güvenen duruşu, konuşurkenki yoğun odaklanması. Ve sonra, tıpkı böyle, zihnim anıyı çarpıtıyor, değiştiriyor, ortamı değiştiriyor.

Aniden, artık karşısında değilim. Konferans odası masasının üzerine eğilmiş, eteğimi yukarı sıyırmış, külotumu yana itmiş durumdayım. Eli boynumun arkasına kenetlenmiş, beni bastırıyor, tam istediği yerde tutuyor.

Sesi saf bir g naht ; alçak ve tehlikeli, iğrenç vaatlerle  r l d .

"Toplantılarda velet gibi mi davranmak istiyorsun? Tamam. Hadi, velet gibi davran."

  imden bir inilti kopuyor, vücudum kasılıyor, bo almam bekledi imden daha hızlı artıyor      evet. EVET. İhtiyacım olan bu. Kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor, daha fazla baskı, daha fazla his arıyor.

Eminim bütün gün bunu d   n yordunuz.

Bahse girerim ellerimi üzerinde hayal ediyorsundur, seni açık tutuyorum, seni benim yapıyorum.

Nefesim hızlanıyor, baskı artıyor, vücudum patlamaya hazır. Ve evet, hayal Callahan, o kocaman ellerin üzerimde olduğunu, beni açık tuttuğunu hayal ediyorum. Ayrıca vücudundaki mürekkebin her santimini yalamaktan da büyük keyif alırdım.

 ar aflara tutunuyorum, fantezi beni tamamen ele geçirirken, gerçeklik arka planda kayboluyor.

 u haline bak. Sana verdiğimi alıyorsun. Tam bana göre.

Hadi, artık dayanamayacakmı  gibi inle.

Orgazmım beni sardı, tüm vücudum gerildi, paramparça oldum. Nefesim kesildi, g  s m inip kalktı, gerçeklik bir anda yüzüme çarptı ve beraberinde hiç beklemedi im bir berraklık dalgası getirdi.

Donup kaldım.      buraya sadece Caleb'i düşünerek gelmedim.

Callahan'ı düşünerek geldim.

Beni bir masanın üzerine e ip sanki bana sahipmi  gibi aldığını düşündüm. De et dolu bir ses bo azımdan  ıktı. Sanki hayatımı mahvetmi  gibi vibratörü d   rd m, ellerimi yüzüme bastırdım, yanaklarım utançtan yanıyordu.

HAYIR.

Hayır, hayır, hayır.

Bu kötü.

Bu çok ama çok kötü.

Callahan'a ilgi duyamam. Kendime bunu yapamam. Erkek arkadaşım varken meslektaşım hakkında fanteziler kuramam. Yüzüstü dönüp yastığıma bağırıyorum, sesim kumaş tarafından boğuluyor.

Bu Amanda'nın suçu.

Bu Caleb'in suçu.

Bu kesinlikle benim hatam değil, çünkü bunu kabul edersem hayatımın mutlak kriziyle yüzleşmek zorunda kalacağım.

Uyumaya ihtiyacım var.

Bunun hiç yaşanmadığını unutmam gerek.

Kendimi nefes almaya, sakinleşmeye zorluyorum, battaniyeyi başıma çekiyorum sanki bu yardımcı olacakmış gibi, sanki kendi arzularımdan saklanabiliyormuşum gibi.

Yarın.

Yarın her şeyle ilgileneceğim.



Alarmım çalmaya başlıyor ve inleyerek elimi komodinin üzerine vuruyorum, ta ki telefonumu bulup sessize alana kadar.

Başka bir güne hazır değilim.

Neredeyse hiç uyuyamadım. Her uykuya daldığımda, zihnim dün gece kendime yaptığım iğrenç şeyleri tekrar tekrar oynatmaya başladı. Daha da kötüsü, onları değiştirmeye başladı. Caleb'in sesi Callahan'inkine karışıyordu. Yapay zekânın yarattığı fantezi gerçek bir şeye dönüşüyordu. Sahip olamayacağım bir şeye. İstememem gereken bir şeye.

Tekrar homurdanıyorum, sonunda yataktan kalkıyorum. Yeniden başlamam gerek. Banyoya giriyorum, duşu

açıyorum ve beynimdeki o mutlak karmaşayı temizlemeye çalışıyorum. Sıcak su tenime çarpıyor, gecenin fiziksel izlerini siliyor ama içinde bulunduğum zihinsel girdaba hiçbir faydası olmuyor. Biraz makyaj yapıp ceketimi çekiştirdiğim anda, telefonum tezgahta titriyor.

CALEB

Günaydın güzel kız. İyi uyudun mu?

Hemen cevap vermiyorum. Çünkü hayır, iyi uyuyamadım. Çünkü evet, meslektaşımı düşünerek geldim. Son derece sinir bozucu, inanılmaz derecede geniş omuzlu, çıldırtıcı derecede yoğun, haksız yere çekici, aptalca yetenekli, kendi iyiliği için fazla özgüvenli meslektaşım. Yemek yemediğimde fark eden, beni çözmeye kararlı olduğu bir bulmacaymışım gibi izleyen. Bir yüzeye eğilmişken kesinlikle düşünmemem gereken kişi.

Ve işte buradayız.

Ben ne halt ediyorum yahu?

Telefonumu kilitleyip çantama tikiştiriyorum, şu anda bununla uğraşmayı reddediyorum. Zaten geç kalıyorum. Kahvemi alıyorum - kahvaltım yok tabii, çünkü kimin vakti var ki? - ve kapıdan çıkıyorum.



Mağazaya girmeden önce tam beş adım atıyorum ve doğrudan Callahan'a giriyorum.

Tekrar.

Kahve tehlikeli bir şekilde eğiliyor, neredeyse üzerine dökülüyor, ta ki tutuşumu sabitlemeyi başarana kadar. Çarpışma ciğerlerimdeki nefesi kesiyor ve keskin, erkeksi kokusu hızla yüzüme çarparak kalbimi hızla attırıyor.

Elleri kollarıma gidiyor, beni sabitliyor ve bir anlığına, sanki daha sıkı kavıyormuş gibi hissediyorum. Ellerinin vücudumda ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye çalışıyorum. Parmaklarının ne kadar büyük ve güçlü olduğunu. Beni nasıl gerdiklerini düşünmemeye çalışıyorum.

-HAYIR!

Geri çekiliyorum, telaşla, sanki bu bir şekilde onun suçuymuş gibi ona dik dik bakıyorum. Yanaklarım yanıyor ve umarım bunu utanca bağlıyordur.

"Artık böyle buluşmalara son vermeliyiz," diyor eğlenerek.

Bir elimle ceketimi düzeltirken homurdandım. "Kapı girişlerini tekrar kapatmayı bırakmalıyız."

Kaşlarından biri kalkıyor. "Kapı girişlerini mi kapatıyorsun?"

"Evet," diyorum kaşlarımı çatarak. "Hep önüme çıkıyorsun. Bunu bilerek yaptığını düşünmeye başlıyorum."

Ağzı hafifçe kıvrıldı. "Ya da belki de sürekli bana çarpıyorsun. Ve bunu bilerek yaptığını düşünmeye başlıyorum."

Gözlerimi deviriyorum ama toparlanmama fırsat vermeden başını hafifçe eğip yüzümü tarıyor. Dün gece o kadar canlı bir şekilde hayal ettiğim o inanılmaz yeşil gözler, beni kıvrandıracak şekilde inceliyor.

"Yorgun görünüyorsun."

Donup kalıyorum.

Çünkü NASIL her zaman biliyor gibi görünüyor? Kahvemi göğsüme bastırıyorum, sanki beni onun gözlem becerilerinden koruyabilecekmiş gibi. "Vay canına. Teşekkürler. Her kadının sabah ilk iş duymak istediği şey tam olarak bu."

Hiç eğlenmişe benzemiyor. "Yemek yedin mi?"

Kahvemden bir yudum alıyorum. "Bu kahvaltı."

Alaycı bir tavırla "Dün bunu konuştuk: Kahve yiyecek değildir." dedi.

Yemin ederim, bunu her söylediğinde bir dolarım olsaydı, iki dolarım olurdu ama yine de endişesi sinir bozucu olduğu kadar tuhaf bir şekilde dokunaklı da.

"Bak, iyiyim," diyorum, bu konuşmayı çoktan bitirmişken. "Bana bir şey söyler misin, yoksa her sabah Intervention: Breakfast Edition mı oynayacağız?"

Yüz ifadesi hafifçe değişiyor ve o anda, kurtulmuş olmadığımı anlıyorum.

"Güvenlik brifingini gözden geçirmemiz gerekiyor," diyor, konuyu fazlaca yumuşak bir şekilde değiştirerek. "Tatil telaşı sırasındaki yaklaşımımızın, ek personel ve acil durum müdahale prosedürleri de dahil olmak üzere, tam bir taslağı var."

Başımı sallayıp yeniden odaklanmaya çalışıyorum. Doğru. Güvenlik. Aslında burada olmasının sebebi. Etkileşim kurmamızın sebebi. Ama beynim uyum sağlamıyor. Çünkü şimdi, o konuştuğunda, tek düşünebildiğim dün gece. Beni konferans masasına eğdiği o çok canlı görüntüye nasıl geldiğim. Kahvemi daha sıkı tutuyorum, eklemlerim bembeyaz oluyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Dikkatin dağılmış gibi görünüyor," diyor Callahan, gözleri keskin bir şekilde.

Ah, hiçbir fikrin yok.

Boğazımı temizleyip boynuma doğru tırmanan sıcaklıkla mücadele ediyorum. "Hayır. Hiçbir sorunum yok. Sadece... bugünkü programı düşünüyorum."

Beynim bana daha fazla ihanet etmeden önce bu konuşmadan çıkmam gerek. Neyse ki gerçek bir bahanem var. Onunla yalnız kalmaktan kaçınmak için geçerli bir sebebim.

"Bu sabah tam bir değerlendirme yapamam," dedim hemen. "Çok önemli bir VIP misafirimiz geliyor ve bu kişi daha önce de başımıza bela oldu. Yakınlarda olmam gerekiyor."

Callahan başını eğdi. "Çok önemli bir VIP mi?"

Programı açmanın yarısında başımı sallıyorum. "Evet. Yani... çok önemli."

Bana göz kırptı. "Yani... Çok Önemli, Çok Önemli Bir Kişi mi?"

Duraksıyorum. "...Sus artık."

Gülümsemiyor ama eğleniyormuş gibi görünüyor.

Onunla konuştuğuma pişman olduğumu içimden mırıldanıyorum.

"Rahatla," diyor, sanki rahatsızlığım onun için neredeyse eğlenceliymiş gibi. "O zaman ofisinizden güvenlik kamerası kayıtlarını izleyebiliriz."

"Ah, buna gerçekten gerek yok—"

"Sorun olmamalı," diye devam ediyor, sanki onu durdurmaya çalışmamışım gibi. "Dikkat dağıtıcı şeylerle yerde ders çalışmaktan daha iyi."

Bir bahane uyduruyorum. "Sorun değil—"

"Mantıklı." Sesi kararlıydı. "Seninle yürüyeceğim."

Ona bakıyorum. Çünkü artık çıkış yolum yok. Bu da demek oluyor ki onunla birlikte ofisime kilitleneceğim.

Bir çalışma masasıyla.

Çok sağlam bir masa.

Ve sıralar da masalara çok benzer.

Durmam lazım.

Dudaklarımı sımsıkı tebessüm ettirerek ofisime doğru döndüm. "Harika. Hadi yapalım."

Aramıza mesafe koymaya çalıştığımı fark etmemesini umarak hızla ilerliyorum. Ama faydası olmuyor. Çünkü beni takip ediyor; uzun, istikrarlı adımlarla, hiç aldırmadan, sanki o lanet olası alanın sahibiymiş gibi hareket ediyor. Varlığı koridoru dolduruyor, bir şekilde daha küçük hissettiriyor.

Kendime bakmamamı söylüyorum. Ama tabii ki bakıyorum. Nasıl bakmayayım ki? O sessiz, buyurgan enerjiyle yürüyor, sanki sadece bir odada var olan değil, aynı zamanda odaya hükmeden bir adam gibi. Kolları sorun yaratacak kadar sıvanmış. Çünkü ön kollarını

görebiliyorum; bronz, güçlü, kaslı. Ve düğmeli gömleğinin çıtır kumaşının altından görünen dövmelerinin kenarları, mürekkebin tenini kıvrması.

Onları asla tam olarak göremiyorum; o genellikle onları gizli tutuyor, sadece belirli kişilerin bilmesi içinmiş gibi.

Peki ya şimdi? İşte ben de o insanlardan biri olmak istiyorum.

Yutkunuyorum, dümdüz ileri bakıyorum. Dün geceyi düşünmemeye çalışıyorum. Ya da bu gece tekrar nasıl gelebileceğimi.

Ellerinin vücudumda sert ve kararlı bir şekilde durduğunu hayal ediyorum.

Masamın üzerindeki her şeyi itip beni üzerine eğdiğini hayal ediyorum.

Kontrolünü kaybettiğinde sesinin nasıl çıkacağını hayal ediyor.

Aman Tanrım.

Gerçekten, gerçekten durmam gerekiyor.



ONA PROJE DİYOR. BEN ONA CESET DİYORUM.

CAL

IZZY GERGİN.

Omuzlarının gerginliğinden, adımlarını hızlandırmasından, sanki bir şeyden kaçmaya çalışıyormuş gibi hissetmesinden anlayabiliyorum.

Ya da belki benden kaçmaya çalışıyordur.

Dün gece miydi?

Caleb'ı fazla mı zorladım?

Sohbet eğleneliydi. Sanki hoşuna gitmişti. Mesajlaşmalarımız giderek daha samimi bir hal almıştı, cevapları istekli ve çekingen değildi. Ama artık bana doğrudan bakmıyor bile.

Belki de ben yanlış anladım.

Ya da belki de bunun benimle hiçbir ilgisi yoktur.

Belki de Evan'dır.

Belki sabah dokuzdan önce yine bir pisliklik yaptı. Vücuduyla ilgili bir yorum daha, endişe kisvesi altında bir eleştiri daha.

Mantıklı olurdu. Bazı erkekler uyanır uyanmaz kahve içmeyi tercih eder. Evan muhtemelen uyanır ve Izzy'nin özgüvenini kırmayı seçer.

Bilmediğimden nefret ediyorum.

Başını hafifçe çevirdiğini görüyorum; bana bakacak kadar. Hareketi belli belirsiz, neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif ama fark ediyorum. Gözlerinin bana doğru hızla kayması ve ardından aniden önümdeki koridora dönmesi.

Sanki gizlice bakmaya çalışıyormuş gibi.

Onunla dalga geçmek, telaşlanmasını izlemek en sevdiği eğlence haline geliyor. Yanaklarının kızarması, kelimeleri toparlaması, hazırlıksız yakalandığında sesine sinsice sızan o hafif kekemelik...

Ama o zaten oyunun dışında görünüyor.

Bunu ona verdim.

Ofisine vardığımızda, içeri ilk o giriyor ve sanki aramızda bir bariyere ihtiyaç duyuyormuş gibi hemen masasına kuruluyor. Alanı titizlikle düzenlenmiş: renkli dosyalar, özenle düzenlenmiş defterler ve envanter projeksiyonlarına benzeyen şeylerle dolu bir beyaz tahta. Bilgisayar monitörünün bir kenarına, her biri düzgün ve titiz bir el yazısıyla yazılmış post-it notlar dizili.

Güvenlik kamerasını açıp yanındaki sandalyeye oturuyorum ve daha iyi görebilmek için eğiliyorum. Ekran canlanıyor ve mağaza zemininin farklı açılardan görüntülerini sunuyor.

Ve işte o zaman onu yakalıyorum - onun kokusunu.

Kahretsin.

Vanilya ve hindistan cevizi esintileriyle yumuşak. Kadınsı. Bağımlılık yapıcı. Sadece kalıcı değil, aynı zamanda büyüleyici bir koku.

Bayıldım.

Bunaltıcı değil, odaya ondan önce giren bir şey değil. İncelikli, kişisel; ancak yeterince yakınsanız fark edeceğiniz bir şey.

Ve ben de öyleyim.

Kendime tadını çıkarma izni verdim. Kendime onu içime çekme izni verdim, hafızama kazıdım.

Sonra Izzy sandalyesini benden biraz uzaklaştırıyor.

Duraksıyorum.

Çok değil. Sadece küçük bir kayma. Neredeyse fark edilmiyor. Tekerlekler halıda hafifçe yuvarlanırken, o birkaç santimlik bir mesafe yaratıyor.

Ama farkettim.

Yavaşça nefes alıp havayı temizliyorum. Odağım tekrar ekranlara, elimdeki işe dönüyor.

"VIP kim?" diye sordum, onu dikkatle izleyerek.

Nefesini verirken parmaklarını şakaklarında gezdiriyor. "Şehrin önemli bir yatırımcısı. Bütün alışverişini burada yapıyor, bu yüzden şirket ona asilzade gibi davranıyor." Sesi yorgun bir ton taşıyor, sanki bu rutini defalarca yaşamış gibi.

Yüz ifadesini dikkatle izliyorum. "Ve?"

Küçük, yorgun bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Ayrıca mağaza zincirinin hissedarı da, yani çalışanların sahibi olduğunu düşünüyor. Ve onlara öyle davranıyor. Onu her zaman sadece erkek giyimcilerle çalıştırmaya çalışıyoruz," diye devam ediyor. "Çünkü kadınlarla aşırı derecede yakınlaşıyor. Ama tıpkı diğer VIP'lerde olduğu gibi, bazen bu işe yaramıyor."

Parmaklarım dizime dolandı, tırnaklarım pantolonumun kumaşına battı. "Böyle insanlara müsamaha gösterilmemeli."

Neşesiz bir kahkaha attı. "Katılıyorum. Ama aleni bir şey yapmadığı sürece yapabileceğimiz pek bir şey yok. Ve o, bunun için fazla zeki."

Bunu bu kadar kolay söylemesi hoşuma gitmiyor.

Sanki başa çıkması gereken bir şeymiş gibi.

Sanki çoktan razı olmuş gibi. Sanki bu onun iş tanımının normal bir parçasıymış gibi; istedikleri kişiye dokunma hakkına sahip olduklarını düşünen erkekleri yönetmek.

Monitörü, ellili yaşlarının ortalarında, gür saçlı, özel dikim takım elbiseli bir adamın kişisel alışveriş odalarından birinde keyif çatarken izliyorum. Duruşu, yanında duran

personeli zar zor fark etmesinden bile, bir hak sahibi olduğunu belli ediyor.

"İsim?"

"Grant Monroe," diye iç çekti. "Şehirde bir düzine büyük mülkün sahibi ve kadınların da sahibi olduğunu düşünüyor."

Monitöre tekrar göz atıyorum.

Daniel, Monroe'ya yardım ediyor. VIP, sandalyesinde arkaya yaslanmış, sıkılmış bir şekilde oturuyor. İtalyan deri ayakkabıları, gömme ışıkların altında parlıyor, saati ise bileğini her hareket ettirdiğinde gösterişli bir şekilde parlıyor.

Monroe, eğlendirilmeyi bekleyen, personelin onun için elinden geleni yapması gereken tiplerden. Onun tipini daha önce de gördüm; değerlerini, ne kadar çok insanı isteklerine boyun eğdirebildiklerine göre ölçen adamlar.

Daniel, takım elbise raflarını işaret ederek onunla konuşuyor, ama Monroe neredeyse hiç bakmıyor. Dikkati odanın içinde, ilgisizce dolaşıyor.

Sonra ifadesinde bir değişiklik oluyor.

Sıkıntısı geçiyor. Bir şeyler söylüyor ve Daniel tereddüt ediyor, omuzları hafifçe dikleşiyor. Izzy inleyip başını ellerinin arasına alıyor.

Ona bakıyorum. "Ne?"

Sadece telefonunu işaret ediyor.

Bir saniye sonra Daniel kulaklığında bir şeye basıyor ve Izzy'nin telefonu çalmaya başlıyor.

İçini çekip kulağına götürdü. "Hemen geliyorum."

Dişlerimi sıkarak arkama yaslandım. "Ne istiyor?"

"Mağaza müdürüne ihtiyacı olduğunu ısrarla söylüyor."

Elbette öyle.

Sandalyemi geriye itiyorum. "Harika. O zaman ben de seninle geliyorum." Ayakta dururken bacaklarım haliya sürtünüyor, kararımı çoktan vermişim.

Tereddüt ediyor. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Neden?"

Derin bir nefes verdi. "O bir hissedar. Şirkette arkadaşları var. Çok agresif davranırsam, bu işimi kaybetmememe neden olabilir."

Bu cevabı beğenmedim.

Bu tür erkeklerle siyaset yapmak zorunda kalmasından hoşlanmıyorum. En temel nezaket kurallarını bile hak etmeyen birine karşı gülümsemek ve profesyonel davranmak zorunda kalmasından.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirip kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Sana sorun çıkarmayacağım."

Küçük ve minnettar bir şekilde gülümsüyor. "Biliyorum."

"Ama," diye ekliyorum kararlı bir sesle, "yakınlarda olacağım. Çalışanların olduğu alanda kalıp yayını izleyeceğim. Bana ihtiyacın olursa, işler kızırsa, adımı söylemen yeterli."

Başını sallıyor, nefes veriyor, sonra kendini doğrultup hazırlanıyor. Gözlerimin önünde dönüşümünü izliyorum; omuzları dik, çenesi yukarıda, ifadesi profesyonel bir yetkinliğe dönüşüyor.

Ayrılmadan önce, masasındaki bir rapor yığınınını hızla düzeltiyor. Kenar boşluklarında el yazısı notlar olan satış projeksiyonlarına göz atıyorum. Rakamlar kesin, ayrıntılı ve trend analizleri, bir mağaza müdüründen çok bir muhasebecinin üreteceği türden. Belli ki rakamları titizlikle takip ediyor, çoğu insanın farkına bile varmayacağı veri noktalarını birbiriyle ilişkilendiriyor.

"Bütün bunları sen mi yapıyorsun?" diye soruyorum, raporları işaret ederek.

Onlara şöyle bir baktı, sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. "Kurumsal tahminler her zaman hedefi ıskalar. Yerel eğilimleri veya tekrarlayan müşteri tercihlerini hesaba katmazlar. Her şeyi kendim takip ederim."

Kaşımı kaldırdım, istemeden etkilenmişim. "Kapsamlı görünüyor."

"Öyle olmak zorunda," diyor, bunu bir iltifat olarak algılamıyor. "Geçen çeyrekte, şirketin modelini takip etmek yerine kendi tahminlerime göre envanterimizi ayarladığım için bölgedeki diğer tüm mağazalardan neredeyse yüzde kırk daha iyi performans gösterdik."

Birlikte çalışanlar koridorunda yürüyoruz. Geçerken birkaç çalışanın ona kısa sorular sormak için nasıl durduğunu fark ediyorum. Ona doğal bir şekilde saygı gösteriyorlar, ama aslında hayranlık duymadıkları patronlarına karşı insanların gösterdiği o yapmacık saygıdan eser yok. Onun fikirlerine gerçekten değer veriyor gibi görünüyorlar ve her soruya, Evan'ın yanındayken sergilediği tavırla çelişen kararlı bir özgüvenle cevap veriyor.

Telefonumdan akışı açıp kişisel alışveriş bölümünün içindeki hareketi takip ediyorum. Parlak ekran, yüz ifadelerini ve beden dilini görebilecek kadar net bir şekilde birden fazla açı gösteriyor.

Izzy daha iyi görebilmek için eğiliyor.

Göğsü koluma değiyor ve kaskatı kesiliyorum. Hafif baskı, içimde bir sarsıntı yaratıyor.

Sonra, sanki bunlar yetmezmiş gibi, elini kolumun üstüne koyuyor. Parmakları gömleğimin kumaşından sıcacık çıkıyor.

İsa.

Nefesimi tutuyorum, vücudumdaki her bir dürtüyle savaşıyorum. Kanım kaynıyor, görmezden gelinemeyecek bir sıcaklık dalgası.

Sertleştiğimi fark ediyor. Umarım şu anda aletin onun için ne kadar sertleştiğini fark etmiyordur. Tepki anında ve yoğun oluyor.

Geri çekiliyor. "Aman Tanrım, özür dilerim," diyor yanakları kızarak. "Sadece... bunu telefonundan açabileceğini bilmiyordum."

Kendimi nefes almaya zorluyorum. Sonra ona yavaşça gülümsüyorum.

"Kesinlikle yapabilirim."

Başını sallıyor, boğazını temizliyor, bana değil her yere bakıyor. "Sanırım sürekli izliyorsun."

Başımı eğiyorum. Gülümsemem biraz daha genişliyor.

"Kesinlikle öyleyim."

Nefesini veriyor, tekrar doğruluyor, sonra yere iniyor.

Yayını izliyorum. İlk başta her şey yolunda görünüyor. Izzy en iyi yaptığı şeyi yapıyor: Her şeyi yoluna koyuyor, durumu idare ediyor ve her şeyi profesyonelce sürdürüyor.

Monroe'yu selamlıyor, önemsiz endişelerini dinliyor, doğru yerlerde başını sallıyor. Ama başka bir şey daha fark ediyorum: Onu, açıkça önceden seçtiği öğelere doğru ustaca yönlendiriyor. Hatta yayın akışından bile, Monroe ile personel arasında nasıl gizlice bir tampon bölge oluşturduğunu görebiliyorum. İşini yaparken aynı zamanda çalışanlarını da koruyor.

Kendimi rahatlamaya zorluyorum. Belki bu...

HAYIR.

Tabii ki değil.

Çünkü o zaman oluyor. O kadar iyi oynuyor ki.

Tam yerinde duruyor. Eli arkasında havada. Ayağı önünde açılı. Kusursuz bir koreografiyle hazırlanmış bir kaza.

Geri çekilip, tam onun bekleyen eline doğru gidiyor.

Tamamen hareketsiz kalıyorum.

Kızın kışına bir sıkma hareketi yapıyor, sonra da kimsenin görmesine fırsat vermeden bırakıyor.

Ama ben görüyorum.

Hareketsiz kalabilmem için gereken kontrol inanılmaz. Parmaklarım avucuma gömülüyor ve tüm vücudum öfkeyle titriyor.

Monroe başını eğdi ve en iyi "Aman Tanrım, bu tamamen bir kazaydı" ifadesini takındı.

Izzy tepki vermiyor. Dışa vurarak değil. Sadece devam ediyor. Sanki kendi dükkânında, gün ortasında tacize uğramamış gibi.

Yumruklarımı sıkıyorum.

Ona söz verdim.

Ona sorun çıkarmam.

Ben beklerdim.

Sadece adımı söylemesi gerektiğini ve orada olacağını biliyor.

Kendimi nefes almaya zorluyorum. Yerimde kalmaya. Ve sonra başka biri kadraja giriyor.

Kaşlarımı çattım. Adam tanıdık geliyordu. Sonra beynim yetişti.

Evan.

Aman Tanrım.

Evan içeri sanki mekanın sahibiymiş gibi, sanki fark edilmeye değer biriymiş gibi giriyor. Onu anlamam yaklaşık üç saniyemi alıyor. Kendini ifade etme biçimi. Çok yüksek sesle konuşması, çok sert gülümsemesi. Kendine olan güveninin ardındaki çaresizlik, sanki sürekli onay arıyormuş gibi.

Ders kitabıdır.

Kendine güvensiz.

Bu yüzden, kendisinin çok üstünde olduğunu bilmesi gereken bir kadın buluyor ve onu yüceltmek yerine, onu aşağı çekiyor; kendisini sorgulamasına, özgüvenini zedelemesine neden oluyor; tüm bunları yaparken de kendini karşısındakinden daha büyük hissedebilmek için yapıyor. Her yerdeki güvensiz erkeklerin klasik bir hareketi.

Dişlerimi gıcırdatarak izliyorum.

Monroe, Evan'ı görünce yüzü aydınlanıyor.

El sıkışıyorlar, birbirlerinin omuzlarına vuruyorlar.

Ah.

Yani birbirlerini tanıyorlar. Hepsi sırtışlar ve sahte yoldaşıklar, kendilerini fazlaca beğenen iki adam.

Rakamlar.

Peki hangisi daha çok dikkat çekiyor?

Evan, Izzy'ye bakmıyor bile.

Ona selam vermiyor.

Onu hiç tanımıyor.

İçeri giriyor, arkadaşıyla tokalaşıyor ve sanki bir mobilyaymış gibi konuşmaya başlıyor. Sanki onunla ilgilenmesi gereken adamdan en ufak bir nezaket bile beklemiyormuş gibi.

Çünkü o öyle biri.

O kadar sıradan bir adam ki, Izzy gibi bir kadını küçük hissettirmek zorunda kalıyor ki kendini büyük hissetsin.

Kanepelerden birine oturup gülüyorlar, Monroe'nun Daniel'e getirdiği o pahalı saçmalıkları içiyorlar. Konuşurken kristal bardaklar ışığı yansıtıyor, hararetli bir şekilde bir anlaşmadan bahsediyorlar.

Peki ya Izzy?

O sadece orada duruyor.

Garip, bekliyor, izliyor, kalıp kalmaması gerektiğinden emin değil. Duruşundaki gerginliği, ağırlığını bir ayağından diğerine nasıl verdiğini görebiliyorum.

Konuşmanın durulmasını bekleyip kaçmaya çalışır.

Ses akışını açıp kulaklığımı ayarlıyorum. Bunu duymam lazım. Ses cızırtılı bir şekilde canlanıyor, ortam gürültüsüne rağmen sesler aniden netleşiyor.

"Pekala," diyor her zamanki gibi kibarca. "Eğer ikiniz de daha fazla vakit geçirmek isterseniz, başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana veya Daniel'e haber verebilirsiniz.

Evan onu durdurur.

"Aslında hayır," diyor ve onu yanına çağırıyor. "Öğle tatilin için seni almaya geldim."

Izzy gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Seni ilk diyetisyen randevuna götürüyorum."

Donup kalıyor.

Yüzü kızarıyor.

İşte tam orada.

Monroe'nun önünde.

Daniel'in önünde.

Lanet olası güvenlik kameralarının önünde.

Ne sikim?

Evan durmuyor.

Hayır, elbette ki hayır.

Evan, Izzy'yi tamamen görmezden gelerek Monroe'ya döner, sanki o orada hiç durmuyormuş gibi.

"Sonunda sağlığına dikkat etmeye başladı," diyor, sanki bu sevimli küçük bir makyaj projesiymiş gibi. "Ona bir diyetisyen randevusu ayarladım; ilk seans bugün."

Izzy kaskatı kesiliyor.

Buradan bile duruşundaki o ince değişikliği görebiliyorum; içe doğru çekilişi, ellerinin bilinçsizce yanlarına gidişi, sanki kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi. O anda, kilosundan bahsettiğinde gördüğüm aynı kalıbı fark ediyorum. Diğer tüm mağazalardan yüzde kırk daha iyi performans gösteren kendine güvenen mağaza müdürü ortadan kayboluyor, yerine sürekli çok fazla yer kapladığı söylenen bir kadın geliyor.

Evan fark etmiyor.

Ya da belki de umursamıyordur.

"Belli ki o noktaya çoktan geldi," diye ekliyor, sanki bu bir iç şakaymış gibi gülerek. "Ama bilirsin, biraz çalışma, birkaç küçük değişiklikle inanılmaz bir formda olacak. Bekle."

Görüşüm bulanıklaşıyor.

Değişiklikler mi?

Biraz çalışma?

Sanki tamirciye götürdüğü bir arabaymış gibi mi?

Monroe gülüyor.

Sonra öyle bir şey söylüyor ki, görüşümü tamamen karartıyor.

"Ben de eşim için benzer bir şey yaptım," diyor Monroe içkisini yudumlarken. "Yine de dikkatli ol. Izzy'nin harika bir poposu var. Ne demek istediğimi anlıyorsan, o etkiyi kaybetmek istemezdim."

Yumruğum yanımdaki beton duvara çarpıyor, dar koridorda derin bir gürültü yankılanıyor.

Yemin ediyorum ki kırıldığını hissediyorum. Küçük bir çukur, belki de parmak eklemlerimin etrafında biriken toz, ama sert vurduğumu söylemeye yetecek kadar.

Kolumu zonklatacak kadar sert.

Kendime hala kontrolün bende olduğunu hatırlatmak yeterince zordu.

Neredeyse.

Izzy kıpırdamıyor.

O sadece orada duruyor.

Dondurulmuş.

Erkeklerin onun hakkında sanki lanet olası bir yatırım parçasıymış gibi konuşmalarını dinlemek.

Bakımı yapılması, düzeltilmesi, yeniden şekillendirilmesi gereken bir şey.

Bu çok fazla.

Çok ama çok fazla.

Ona söz verdim.

Ama boş ver.

Peki ya onun namusu?

Elim kapıda.

Yere adım atmama saniyeler kala kulaklıktan onun sesini duydum.

"Gerçekten üzgünüm," diyor, sesi son derece tarafsız. "Gitmeyi çok isterdim ama Callahan'la tatil güvenlik planlarını görüşmek için bir toplantım var. Bir sonraki randevumu almam gerekecek."

Göğsümde bir şey sıkışıyor.

Sadece ismimi söylemesi değil, onu söyleyiş biçimi de önemli.

Sanki kullanması için ona aitmiş gibi. Sanki bir anlamı olduğunu biliyormuş gibi.

Sanki orada olacağıma güveniyormuş gibi.

Nabzım hızlanıyor, içimde sahiplenici bir his oluşuyor.

Beni çağırdı.

O beni seçti.

Ve ben çoktan hareket etmeye başladım.

Evan ne dediğini anlayamadan yanındayım. Ağzını açıp itiraz ediyor. "Izzy, sen bir yöneticisin. Randevuyu değiştirebilirsin. Tatiller aylar sonra başlıyor—"

Sonra beni görüyor.

Ve durur.

Çünkü kavgada kimin kazandığını ikimiz de biliyoruz.

Ona bakıyorum, sessiz, sarsılmaz.

Nasıl görüldüğümü biliyorum.

Onun gibi adamlar, kendi vücut ağırlıklarını bile kaldıramayanlar, onları korkutuyorum.

Bunu büyük laflarla ve pahalı saatlerle telafi edecek ama günün sonunda?

O, korkutulmuş.

Ve bunu biliyor.

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum, sesim sakın ve kararlı, hiçbir şey belli etmiyor.

"Affedersiniz beyler," dedim yumuşak bir sesle. "Ama onu çalmam gerekiyor."

Bir süre öylece bekledim, sonra ekledim: "Güvenlik toplantımız için."

Izzy ikisine de son derece sahte bir gülümseme veriyor.

Evan bir kelime daha edemedi, elimi sırtının alt kısmına koyup onu çalışanların olduğu alana doğru yönlendiriyorum.

Arkamızdan konuştuklarını hâlâ duyabiliyorum.

Monroe'nun hala güldüğünü duyuyorum.

Evan'ın hala kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

Ama umurumda değil.

Çünkü o artık benim.

AZ ÖNCE TRAVMA BAĞI MI OLUŞTURDUK?

IZZY

Cal'ın eli sırtımın alt kısmında. Baskı hafif ama sert, odadaki hiç kimsenin fark edemeyeceği sessiz bir iddia. Avucu bluzumun ince kumaşından sıcaklık yayıyor. Evan ve Monroe'ya beni çalması gerektiğini söylüyor.

Hırsızlık yapmak.

Sanki değerli bir şeymişim gibi.

Alınmaya değer bir şey.

Başka bir yere, başka birine ait olan bir şey.

Beni onlardan uzaklaştırıyor, adımları ölçülü, telaşsız. Beni acele ettirmiyor, çekmiyor, sadece nefes almak kadar doğal gelen sessiz bir güvenle yönlendiriyor.

Sanki onlara bunu sindirmeleri için bir an veriyormuş gibi.

Benim onunla birlikte ayrıldığımı görmelerini sağlamak için.

Evan'ın tam olarak ne yaptığını anlamasını sağlamak için.

Dokunuşunun kumaşı nasıl yaktığını fark etmekten, teninin kumaşın içinden benimkiyle buluştuğu her santimetrekarenin fazlasıyla farkında olmaktan nefret

ediyorum. Bunun tüylerimi diken diken etmesinden, az önce olanlar yüzünden kendimi tamamen a ağılanmı  hissetsem bile kendimi güvende hissetmemi sağlamasından nefret ediyorum. Duyguların  atı ması neredeyse ba  döndürücü - Evan ve Monroe'nun Cal'in koruyucu varlığının tuhaf rahatlığıyla sava tığı sahneden gelen utanç.

Yürürken topuklarımın yere hafifçe vurması kulaklarımda çok yüksek bir ses yaratıyor, konuşmaların mırıltısı arkamızda kayboluyor. Adımları temkinli, duruşu katı ama kontrollü, yanımdaki varlığı benimle diğer her şey arasında sağlam bir duvar gibi.

VIP alanının kapısı arkamızdan, kulaklarımda yankılanan hafif bir tıkırtıyla kapanıyor ve içimde bir şey çatırdıyor. Belli edecek kadar değil. Henüz değil. Ama gözlerimin ardında yanan ya ları, göğsümde artan baskıyı, içimde tutmaya çalışırken boğazımın sıkı tığını hissetmemeye yetecek kadar. Koridordaki hava aniden çok ince, çok sıcak geliyor, ciğerlerimi düzgünce dolduracak kadar değil.

Ofisime sessizce yürüyoruz. Koridor her zamankinden daha uzun geliyor, halı ayak seslerimizi emiyor, hava ikimizin de söylemediği kelimelerle ağırla ıyor.

Başımı  ne eğip, bir ayağımı diğerinin önüne koymaya, sakinlik yanılsamasını biraz daha korumaya odaklanıyorum. Saçlarım öne doğru dökülüyor, benimle dünya, benimle onun arasında bir perde oluşturuyor.  ampuanımın tanıdık kokusu -hindistan cevizi ve vanilya- beni sarıyor ve kendimi toparlamaya çalışırken bana k  uk bir rahatlık veriyor.

Nabzım hızla çarpıyor, boğazım düğümleniyor, d k lmemi  g zya larıyla ağırla ıyor. Evan daha önce hiç böyle bir şey yapmamı tı. Daha önce de sınırları a mı tı ama böyle değil.

Zalimdi, kesinlikle. Küçümseyici. Manipülatif. Vücudum, kilom, kıyafetlerim hakkındaki yorumları hep bir gülümsemeyle, yanağımdan bir öpücükle, sadece yardım etmeye çalıştığını belli eden o tonla yapıldı. Sadece beni iyileştirmeye çalışıyordu. Her zaman özeldi, her zaman aşırı

tepki verip vermediğimi sorgulayacak kadar özenle sarılmıştı.

Ama asla bu kadar aleni olmadı. Asla bu kadar küstah olmadı. Beni asla insanların önünde -kendi işimde- üzerinde çalıştığı bir projeymişim gibi küçük düşürmedi. Beni "düzelttiği" için kendisiyle gurur duyuyormuş gibi. Sanki onun olağanüstü zevki ve rehberliğinin öncesi ve sonrası bir reklamıymışım gibi.

Ellerimi yumruk yapıyorum, tırnaklarım avuçlarıma batıyor, kendimi irade gücümle bir arada tutmaya çalışıyorum. Acı kaosu delip geçiyor; kontrol edebileceğim bir şey. Tenimdeki hilal şeklindeki izler beni buraya bağlıyor, kayıp düşmemi engelliyor.

Ağlama. Onun önünde değil. Cal'in önünde değil.

Callahan'ın varlığını yanımda hissediyorum, artık birbirimize dokunmuyor olsak bile vücut ısısı yayılıyor. Enerjisi her zaman çok büyük, sanki tamamen kontroldeymiş gibi hissettiriyor. Sadece fiziksel olarak yer kaplamıyor -Tanrı bilir ki vücudu yeterince heybetli- ama başka bir şeyle, elle tutulamayan bir şeyle, etrafındaki havayı yüklü hissettiren bir şeyle.

Şu an hissettiğim şeyin tam tersi - küçük, küçülmüş, parçalara ayrılmış ve çaresizce bir arada tutmaya çalışıyorum.

Ofisime varıyoruz ve beklemeden içeri giriyorum, hızlı adımlarla masama doğru ilerliyorum, yer açlığı çekiyorum. Gözlerim, Monroe'nun ziyaretinden önce analiz ettiğim envanter raporları yığınınına takılıyor.

Yıllardır kaotik bir dünyayı anlamlandırmak için verileri düzenleme alışkanlığımla kağıtları otomatik olarak düzeltiyorum. Duygularım taşmak üzereyken bile, ellerim ustalıkla hareket ediyor, kenarları hizalıyor, köşeleri düzeltiyor, her şey kontrolden çıkmış gibi hissettirdiği için elimden geldiğince düzen sağlıyor. Kağıtların hışırtısı sessizliği dolduruyor ve arkamda duran adamın dışında odaklanabileceğim bir şey sağlıyor.

"İyiym," diyorum, o sormamış olsa da. Sesim düz, boş ve mekanik. Kelimeler ağzımdan prova edilmiş gibi çıkıyor çünkü öyleler - daha önce kaç kez söyledim? İyi olmadığım halde kaç kez iyiymiş gibi davrandım? Cümle aşırı kullanımdan dolayı aşınmış, yıllardır cebimde taşıdığım bir çakıl taşı.

Ona bakmıyorum.

Yapamam.

Eğer yaparsam, tamamen dağılıbilirim.

"Teşekkürler," diye ekliyorum, başımı hâlâ öne eğik tutarak, taşmak üzere olan gözyaşlarımı geri püskürtmek için gözlerimi kırpttırıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor, elektronik tablolarımın renkleri birbirine karışıyor. "Ama işe geri dönmem gerek."

Ellerim hâlâ kağıtların üzerinde, vücudum gergin bir şekilde bekliyorum. Duvardaki saatin tik takları, sessiz ofisimde alışılmadık derecede yüksek bir sesle her saniyeyi işaretliyor.

Onun gidiş sesini bekliyorum. Kapının açılıp kapanmasını. Sonunda kendimi bırakabileceğim, kendimi bu kadar sıkı tutmayı bırakabileceğim anı bekliyorum.

Sonunda, kapının arkasından kapandığını duydum.

Rahatlama hissi oluşmaya başlıyor—ta ki kilit sesini duyana kadar.

Ses kasıtlı. Kesinlikle. Metal, nefesimi kesen bir kesinlikle yerine oturuyor. Kalbim tekliyor, tekliyor, sonra yetişmek için yarışıyor.

Gitmiyor. Kalıyor. Bilerek. Ve aniden, içimde tuttuğum her şey sallanmaya başlıyor.

Baraj yıkılır. İşte böyle.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, sıcak ve amansız, durduramadan. Çabalıyorum. Tanrım, çabalıyorum. Ama artık nafi. Baskı çok fazla.

Callahan hâlâ oradaydı; kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sessiz, sağlam ve tamamen hareketsiz duruyordu. Masif meşe ağacı onu bir tür nöbetçi

gibi çerçevesliyordu; varlığı heybetli, istikrarlı ve görmezden gelinmesi imkansızdı.

Beni izliyor ama çoğu insanın yaptığı gibi değil; meraklı, temkinli ya da hiç bakmıyormuş gibi yaparak. Hayır. Sanki biliyormuş gibi izliyor. Sanki içimden geçen kırık hattını çoktan haritalamış ve sonunda parçalanacağım anı bekliyormuş gibi.

Başımı çevirip parmaklarımı gözlerime bastırdım, sanki bu bir şekilde sel baskınını durduracakmış gibi. Sanki hâlâ bir nebze olsun onurumu geri kazanabilirmişim gibi. Ama gözyaşlarım anında parmaklarımı ıslattı, sürdürüğüm azıcık makyajı da lekeledi.

Çocukluğumda bana hep ağlak derlerdi. Kardeşlerim bu yüzden benimle durmadan dalga geçerlerdi; Matteo'nun göz devirmeleri, Luca'nın bana "Sakin bırakma" demesi, Nico'nun kaçmak için sabırsızlanıyormuş gibi beceriksizce omzuma vurması. Annem daha kalın bir deriye ihtiyacım olduğunu söylerdi. Dünyanın, kalbini bu kadar açıkça ortaya koyan bir kıza karşı nazik olmayacağını.

Sesleri şimdi kafamın içinde yankılanıyor, bana kendimi toparlamam için her türlü sebebi hatırlatıyor.

Peki ya Evan?

Evan çok fazla ağladığımı söylüyor. Bunun manipülatif olduğunu. Bununla başa çıkmanın yorucu olduğunu. Gerçek bir tartışmam olmadığında istediğimi elde etmek için gözyaşlarımı kullandığımı. Kimsenin duygularını kontrol edemeyen bir kadının yanında olmak istemediğini söylüyor.

Belki de haklıdır.

Belki de acınası durumdayım.

Belki de bu yüzden düzeltilmeye ihtiyacım olduğunu düşünüyor.

Ve hâlâ buradayım. Cal'in önünde dağılıyordum. Beni böyle görmesini isteyeceğim son kişi oydu.

Ve o, bakışlarını bile ayırmıyor.

Kendimi tutmaya çalışarak, tüm çabalarımın rağmen akmaya devam eden gözyaşlarımı çılgınca silerken, sertçe

burnumu çekiyorum. Ama sonra arkamda varlığını hissediyorum, hareket ettiğini duymasam da artık daha yakın. İşte böyle biri - cüssesine rağmen böylesine bir dinginliğe, böylesine bir sessizliğe muktedir. Yaklaştıkça hava değişiyor, kokusunu ve sıcaklığını taşıyor.

Ve sonra yumuşak bir sesle, "Sen hiçbir yanlış yapmadın."

Titrek bir nefes verdim, ellerim hâlâ yüzümü örtüyordu, omuzlarım sanki kendimi daha küçük, daha az görünür kılmaya çalışıyormuş gibi çökmüştü.

Gözlerimi sıkıca kapattım, tüm çabalarımın rağmen taze gözyaşları sızıyordu. Gözlerimin sıcaklığı yanaklarımdan aşağı süzülüp yakama damlıyordu.

Çünkü bunu biliyorum. Zihinsel olarak, mantıksal olarak bunu biliyorum. Ama bunu onun söylediğini duymak? Bu kadar eminmiş gibi duymak? Göğsümde garip bir rahatlama ve acı karışımıyla bir ağrı hissediyorum. Başka birinin bunu görmesinin, incinmiş hissettiğim için deli olmadığının verdiği rahatlama. Acı çünkü olanları kabul etmek, uzun zamandır kaçındığım gerçeklerle yüzleşmek anlamına geliyor. Bu, bu ilişkinin kendimi inandırdığım gibi olmadığını kabul etmek anlamına geliyor.

Yanaklarımı ovuşturuyorum, gözyaşlarımı olabildiğince çabuk siliyorum, biraz olsun kendime gelmeye çalışıyorum. "İyiym."

İyi değilim.

Ve sanırım o da bunu biliyor.

Ama yine de söylüyorum.

Çünkü yapmalıyım.

Çünkü ben her zaman bunu söylüyorum.

Çünkü yeterince ısrar edersem, belki de gerçek olur. Belki de herkesi ikna etmeye çalıştığım kadar kolay kendimi de ikna edebilirim.

Sesi sakın ama kararlıydı. "İkisi de pislik. İstediklerini yapabileceklerini ve bunun hesabını asla vermek zorunda kalmayacaklarını düşünen adamlar."

Gözlerim hâlâ ıslak, yanaklarım duygudan kızarmış, sesim hâlâ kontrol etme çabasıyla titriyor ve "O pisliklerden biri benim erkek arkadaşım." diyorum.

İfadesi hemen değişmiyor.

Ama görüyorum - o tanıma anını. Burnundan nefes veriyor, başını hafifçe sallıyor, sanki hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamış gibi. Duruşundaki ince değişim çok şey anlatıyor.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyor sakın ve soğukkanlı bir tavırla. "Daha iyisini hak ediyorsun."

Gülüyorum, boğazımda düğümlenen kısa, acı bir ses. Çünkü başka ne yapmam gerekiyor? Buna ne demem gerekiyor? Teşekkür ederim? Biliyorum? Yanılıyorsun? Sözler basit ama ilişkim etrafında inşa ettiğim savunmaları delip geçiyor.

Ve sonra, aniden, her şey ağızımdan dökülüyor, kelimeler kırık bir barajdan akan su gibi içimden dökülüyor. Sel kapakları açılıyor ve selin akışını durduramıyorum.

"Sadece... Gitmem gerektiğini biliyorum," diyorum, sonunda yüksek sesle söylemenin verdiği gerginlikle sesim çatallaşıyor. "Kötü olduğunu biliyorum. Evan'ın bana bok gibi davrandığını biliyorum. Bugün yaptıklarından dolayı ona çok kızmam gerektiğini biliyorum. Ama ben..." Sözümü kesiyorum, başımı iki yana sallıyor, ellerim çaresizce havada işaret ediyor. "Başka ne yapacağımı bilmiyorum."

Callahan sessiz kalıyor. Düzeltmeye çalışmıyor. Sessizliği boş sözlerle veya kolay çözümlerle doldurmaya çalışmıyor. Bana ne yapacağımı veya nasıl hissedeceğimi söylemiyor.

O sadece dinliyor.

Ve nedense bu, kelimelerin daha hızlı çıkmasını sağlıyor, ona her şeyi anlatmak istiyorum, sanki zehri akıtmak için bir yarayı delmek gibi. Sonunda bu düşünceleri yüksek sesle dile getirmenin verdiği rahatlama, havasız geçen bir ömürden sonra derin bir nefes almak gibi.

"Her zaman böyle değildi," diyorum, sesim duyguyla dolu. "Ya da belki de öyleydi ve ben görmezden geldim. Artık bilmiyorum. Eskiden en azından... umursuyormuş gibi yapardı. Şimdi ise sanki bir... bir projeyim. Üzerinde çalıştığı bir şey. Sonunda yeterince iyi olabilmem için düzeltmesi gereken bir şey."

Callahan'ın şu an ne kadar yakınımda durduğunu fark edemiyorum.

Ya da belki de öyle yapıyorum.

Belki de bu yüzden konuşmaya devam ediyorum. Çünkü eğer durursam, sessizliğin yerleşmesine izin verirsem, söylediklerim hakkında gerçekten düşünmek zorunda kalabilirim. İlişkimin, seçimlerimin, dönüştüğüm kişinin gerçekleriyle yüzleşmek zorunda kalabilirim. Kelimeler akmaya devam ediyor, aramızdaki boşluğu dolduruyor.

Dudaklarımı yalayıp derin bir nefes verdim, boğazımın duyguyla sıkıştığını hissettim. Gözyaşlarımın bıraktığı tuz tadı dilimde kaldı.

"Annem... büyürken bana karşı çok sertti," diye itiraf ediyorum ve ne kadar kaba, ne kadar savunmasız olduğunu duyabiliyorum. "Kilolarım hakkında. Görünüşüm hakkında. Beslenme düzenimi eleştirir, ne kadar yediğim veya kıyafetlerimin üzerime farklı oturup oturmadığı hakkında yorumlar yapardı. Onu çok seviyorum ve iyi niyetli olduğunu biliyorum. Ama her zaman bir... beklenti varmış gibi hissederdim, anlıyor musun?"

"Sanırım Evan'la birlikte olduğumda hâlâ..." Duraksadım, acı acı güldüm, akan yeni bir gözyaşını sildim. "Yani, yirmi beş yaş hâlâ genç sayılır, değil mi? Kendimi yetişkin sanıyordum ama yetişkin değildim. Ve o da aynı şeyleri yapmaya, vücudum, kilom, ne yemem gerektiği hakkında aynı şeyleri söylemeye başladığında... bu bir tehlike işareti değildi."

Sonunda ona doğrudan baktım, dikkatinin tüm gücü üzerimde yoğunlaşırken göğsüm sıkıştı.

"Sadece...uyumluydu."

Yutkunuyorum, gözlerimi hızla kırıştırıyorum, gözyaşlarımın durmasını, bana ihanet etmesini engelliyor. Boğazımdaki yumru konuşmamı zorlaştırıyor ama direniyorum.

"Şok olmadı. Hatta yeni bile değildi. Sadece herkesin bana söylediği şeyi başka biri söylüyordu."

Dikkatim masama kayıyor, monitörümün arkasında yarı gizli duran küçük bir kupa var: üç yıl üst üste bölgesel okçuluk şampiyonu. On dört yaşında olduğum ve tüm kardeşlerimi geride bırakabildiğim, özgüvenli ve korkusuz olduğum, güzel, zayıf veya kabul edilebilir olmayı umursamadığım zamanlardan kalma bir hatıra. Vücudum hakkında kimsenin ne düşündüğünü umursamaya başlamadan önce. Mermer kaidenin üzerindeki altın kaplama figür ışığı yansıtıyor, kendimin farklı bir versiyonunu hatırlatıyor.

"Aptalca olan şu ki," diye devam ediyorum, sesimi tekrar bularak, artık daha kararlı bir şekilde, "her zaman her şeyde iyi oldum. Gerçekten iyi. Garip şeyler, kardeşlerimin bana öğrettiği rastgele şeyler, evet, ama aynı zamanda önemli şeyler de. İşletme bölümünden sınıf birincisi olarak mezun oldum. Satış trendlerini şirketteki herkesten daha iyi tahmin edebilirim. Envanter kaybımızı yüzde altmış oranında azaltan bir takip sistemi kurdum."

Masamdaki elektronik tabloları, özenle yazılmış notları, bana çok doğal gelen karmaşık hesaplamaları işaret ediyorum. Sayfalar, düzgün el yazım, sayılar ve yalnızca benim tam olarak anladığım bir sisteme göre düzenlenmiş projeksiyonlarla dolu. "Bahar koleksiyonundan hangi ürünlerin önce tükeneceğini ve hangilerinin fiyatını düşüreceğimizi tam olarak söyleyebilirim. Mağazanın diğer ucundan sahte bir çanta bile görebiliyorum. Ve yine de..."

Başımı sallıyorum, sesimdeki hayal kırıklığı hissediliyor. "Yine de bunların hiçbirisi, son üç yılda otuz kilo almış olmam kadar önemli değil."

Başımı tekrar sallıyorum. "Ama şimdi bilmiyorum. Bir şeyler farklı geliyor. Ben farklı hissediyorum. Ve nedenini bile bilmiyorum."

Callahan'ın çenesi gergin, elleri yanlarında hafifçe esniyor; sanki bir şeyi yakalamak, bir şeye vurmak, bir şeyi düzeltmek istiyor. Vücudu gergin, bana değil, içinde bulunduğum duruma, Evan'a, beni bu şekilde hissettiren dünyaya yönelik kontrollü bir öfkeyle dolu. Kendini dizginlerken ön kollarındaki kaslar belirginleşiyor.

Ve nedense bu beni daha iyi hissettiriyor.

Belki de sonunda bir şeylerin yolunda olmadığını fark ettiğim için deli sayılmam.

Belki de farklı hissetmek sorun değildir.

Belki de değişmeme izin veriliyor.

Callahan'ın şimdi ne kadar yakınımda durduğunu fark etmemiştim.

Ta ki dönüp aniden orada, sadece birkaç santim ötemde belirene ve varlığı etrafımdaki boşluğu doldurana kadar. Hızlıca nefes alıyorum, bu ani yakınlık beni sarıyor. Kokusu beni sarıyor. Zayıf, sulu bir kahkaha atıyorum, bu kadar çok şey söyleyip kendimden bu kadar çok şey açığa çıkardığım için utanç beni ele geçiriyor.

"Aman Tanrım," diyorum, ellerimi yüzümde gezdirirken, gözyaşlarımı silmeye ve biraz olsun profesyonellik kazanmaya çalışıyorum. Yüzüklerimin soğuk metali, sıcak tenime baskı yapıyor. "Sana bunları neden anlattığımı bilmiyorum. Bu çok uygunsuz. Ben—"

Utanarak başımı iki yana sallıyorum. "Çok üzgünüm," diye mırıldanıyorum. "Muhtemelen sen de—"

Ama beni susturuyor.

"Sorun değil," diyor kararlı ve emin bir şekilde, derin sesi tartışmaya yer bırakmıyor.

Ve bunu söyleyiş biçimindeki bir şey, bana bakışındaki kararlılık, ona inanmamı sağlıyor. Belki de sorun olmadığını, belki de kendimi tamamen rezil etmediğimi,

belki de dağıldığım için beni küçümsemediğini düşünmemi sağlıyor.

Yavaşça, titrek bir nefes verdim. Sonra yarı gülerek, yarı alay ederek başımı tekrar salladım.

"Profesyonelce davranmak istemem," diyorum, sesim hâlâ titriyor, ellerim belli belirsiz hareket ediyor, "ama dürüst olmak gerekirse, anlamazsın. Yani, nesnel olarak, kendine bak. En güzel kadınlar bile sürekli sana atılıyor olmalı."

Tüm duruşu değişiyor.

İlk başta fark etmiyorum.

Ama omuzları kaskatı kesiliyor, gömleğinin altında geriliyor. Kaşları çatılıyor ve gözlerinin içine bakıyorum. Her zaman yoğun olan gözleri, tam olarak okuyamadığım bir şeyle kararıyor.

Ve sonra, daha öncekinden daha alçak, daha sert bir sesle, "Bir zamanlar nişanlıydım." diyor.

Dikkatimi çekti. Çok beklenmedik bir açıklama, çok kişisel ve her zaman sergilediği kontrollü, profesyonel tavrıyla çok çelişiyor. İtiraf havada asılı kalıyor, söylenmemiş bir anlamla ağırlaşıyor.

Burnundan nefes veriyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor; bu hareket, rahat olmaktan çok koruyucu bir tavır gibi görünüyor.

"Yani anlıyorum," diyor. "Muhtemelen olabilecek en kötü şekilde terk edildim."

Sözleri göğsümü sızlatıyor, ona duyduğum özlemi artırıyor. Çünkü Callahan tam da o... kendisi.

Kendinden emin.

Sarsılmaz.

Yeteneği, kontrolü ve fiziksel varlığıyla göz korkutucu. Birinin onu bir kenara atması fikri mi?

Mantıklı değil.

Mantıklı olmasa gerek.

Ve yine de, işte karşımda duruyor ve bunu sanki hayatının sıradan bir gerçeğiymiş gibi söylüyor. İtirafındaki

kırılganlık beni şaşırtıyor, ona farklı bakmamı sağlıyor.

Yutkunuyorum, sırada ne varsa ona hazırlanıyorum. Kalbim biraz daha hızlı atıyor, bekliyor.

"Ne oldu?" diye sordum yumuşak bir sesle, o anı bozmaktan, tekrar ziyaret etmek istemeyebileceği bir alana fazla girmekten neredeyse korkuyordum.

Şimdi başka bir yere, kafasının içinde uzak bir yere bakıyor. Gözleri odaklanamıyor, beni, ofisin ötesini, göremediğim anılara bakıyor. Gözlerinin etrafındaki çizgiler aniden daha derin, eski bir acıyla kazınmış gibi görünüyor.

"Görevlendirme emri aldım. Zor olacağını biliyorduk," diye devam ediyor, sesi ölçülü ve kontrollüydü; sanki çok kişisel bir şey paylaşmak yerine gerçekleri tekrarlıyor gibiydi. "Ama bir şekilde halletmeye karar verdik. Tüm birikimimi bir yüzüğe harcadım. Askerlik ikramiyemi de. Sonra ayrıldım. Savaşa gittim. Orada olduğum sırada bana bir mektup yazdı."

Ben kıpırdamıyorum.

Nefes bile almıyorum.

Her şey askıda kalmış, bekliyor gibi.

Yavaş ve ölçülü bir nefes veriyor.

"Sevgili John'a bir mektup," diyor, kelimeler düz ve duygusuz.

Kaşlarımı çattım, terimin ne olduğunu anlayamadım. "Sevgili John mektubu nedir?"

Bana baktı, gözlerinin arkasında ağır bir şey, asla tam olarak iyileşmeyen eski ve acı dolu bir şey. "Kadınların savaş sırasında kocalarına veya erkek arkadaşlarına gönderdikleri şeydi," dedi, sesini dikkatlice kontrol ederek. "Bir ayrılık mektubu. Yani adam eve vardığında, kadının çoktan hayatına devam ettiğini anlamıştı."

Yutkundum, boğazımda bir düğüm oluştu. Ofis aniden bu konuşma için fazla küçük, fazla samimi geldi.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Gerilim dalgalar halinde yayılıyor ve tekrar konuştuğunda, sanki her kelimeyi dikkatle seçiyormuş gibi

daha sessiz, daha ölçülü. "Mektubu bana başka biriyle tanıştığını söylüyordu," diyor. "İlişkilerini bitireceğini."

Göğsümde bir şey burkuluyor, bir sempati, bir anlayış sancısı. Savaş bölgesinde yalnız olmak, her gün ölümle yüzleşmek ve o haberi almak... Acıyı, yalnızlığı, ihaneti hayal bile edemiyorum. Bunun acımasızlığı nefes kesici.

"Ama döndüğümde," diye devam ediyor, sesindeki kontrol biraz azalarak, "hamile olduğunu öğrendim." Bana bakıyor ve gözlerinde vahşi bir ifade var; sanki gerçek her söylediğinde hâlâ yakıyormuş gibi. "Üçüzleriyle," diye bitiriyor.

Bana küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Evet. Yani belli ki, biz ayrılmadan önce de onunla birlikteydi. Zamanlama uyuşmuyordu. Çoktan hayatına devam etmişti. Başka biriyle yeni bir hayata başlamıştı bile. Daha bölümün bittiğini anlamadan beni onun hikayesinden çıkarmıştı."

Başımı iki yana sallıyorum, söyleyecek söz bulamıyorum. "Cal, ben... ben çok üzgünüm."

Sadece başını sallıyor, sempatimi hafifçe omuz silkerek geçiştiriyor. Hareketi sıradan ama altında yatan acıyı tam olarak gizlemiyor.

"Uzun zaman önceydi," diyor sesinde bir teslimiyetle. "Sadece berbat bir ilişki yaşayan tek kişinin sen olduğunu düşünmeni istemedim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Çünkü birdenbire artık içini dökme isteği kalmıyor.

Zor bir karşılaşmadan sonra meslektaşların travma bağı kurması gibi hissettirmiyor.

Başka bir şey gibi geliyor. Daha derin, daha kişisel bir şey.

Çok ham, çok gerçek, çok tehlikeli bir şey gibi.

Sanki yüzleşmeye hazır olmadığım bir şeymiş gibi, tüm hayatım bir bıçağın ucunda dengede duruyormuş gibi hissederken, hala ne istediğimi, kim olduğumu, neyi hak ettiğimi anlamaya çalışırken değil.

Yavaşça nefes alıyorum, kalbim hâlâ kaburgalarımnda çarpıyor, yakınlığının fazlasıyla farkındayım. Tenim elektrikleniyor, aşırı hassaslaşıyor.

Peki ya Callahan?

O sadece beni izliyor.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi.

Sanki her düşüncemi, her korkumu, her arzumu doğrudan yüzümden okuyabiliyormuş gibi.

Peki ya bu?

Bu en korkutucu şey olabilir.

Ofisimin kapısına aniden vurulması kalbimi neredeyse durduruyor. İrkiliyor, tüm vücudum dikkat kesilmiş, o an bu izinsiz girişle paramparça oluyor. Yüksek sesli çarpma sesi odada yankılanıyor, gergin atmosferi bozuyor. Bir anlığına Evan'ı düşünüyorum. Ama sonra hatırlıyorum; ofisimin nerede olduğunu bile bilmiyor.

Sonra beynim daha kötü olasılıklara yöneliyor. Öfkeli bir müşteri, bir davetsiz misafir, henüz tanımlayamadığım bir tehdit. Adrenalinim tavan yapıyor, kalbim hızla çarpıyor.

Callahan'a, geniş omuzlarına, kararlı duruşuna, kapıya doğru dönüp vücudunu hafifçe hareket ettirerek benimle kapı arasına girmesine bakıyorum. Tüm tavrı bir anda değişmiş, tetikte ve hazır.

Evet. Elbette. Hadi bakalım.

Çünkü yüksek sesli, telaşlı kapı çalmalarına rağmen, birisinin kapımı kırmaya kararlı olmasına rağmen, hissediyorum ki...

Garip bir şekilde sakın.

Çünkü onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Korunmuş. Kapının diğer tarafında ne varsa, ne zorluk getirirse getirsin, onlarla tek başıma yüzleşmek zorunda kalmayacağım.

Sonra kapıdan tanıdık, öfke dolu, tiz bir ses duydum:

"IZZY HEMEN AÇ ÇENENİ, SENİN ADINA CİNAYET İŞLEMeye HAZIRIM."

Kısa bir kahkaha attım, omuzlarımdaki gerginlik indi, içimi bir rahatlama kapladı.

Callahan kaşını kaldırıp sorguluyor.

"Amanda," diye açıkladım başımı sallayarak, her şeye rağmen dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle. "Gerçekten yasadışı bir şey yapmadan önce içeri al onu."

Beynim, Amanda'nın planladığı her neyse onu nasıl etkisiz hale getireceğimi şimdiden hesaplıyor. Sadece geçen yıl içinde, kurumsal politikada bana yol gösteren aynı kriz yönetimi becerilerini kullanarak, onu potansiyel olarak yasadışı beş intikam planından vazgeçirdim. En iyi arkadaşınız hiçbir filtre kullanmadan ve dürtülerinizi daha da az kontrol ederek hareket ettiğinde, siz de belirli yetenekler geliştirirsiniz; örneğin, onu ne zaman oyalayacağınızı, ne zaman onunla mantıklı konuşacağınızı ve ne zaman keskin nesneleri saklayacağınızı tam olarak bilmek gibi.

Kapıya doğru ilerledi ve yumuşak bir hareketle kilidini açtı. Kapı açılır açılmaz, sanki dışarıda bir koçbaşıyla bekliyormuş gibi içeri daldı, sarı saçları uçuşuyor, gözleri haklı bir öfkeyle fal taşı gibi açılmıştı.

"Olanları duydum," diyor, gözleri parlıyor, elleri kalçalarında, tüm vücudu zar zor kontrol ettiği bir öfkeyle titriyor. "Ve senin şerefine birden fazla kişiyi öldürmeye tamamen hazırım. Sadece söyle, birkaç arama yapayım. Bize endüstriyel güçte asit ve bir fıçı getirebilecek birini tanıyorum."

Cümlesini yarıda kesiyor, gözleri kısıyor.

"Ya da eski usul yolu deneyebiliriz. Sen Evan'ın dikkatini dağıt, ben de onu merdivenlerden aşağı iteyim. Zarif, sade ve trajik."

Bakışları Callahan'a kaydı, sonunda onun varlığını, bana olan yakınlığını fark etti.

Sonra bana, kızarmış gözlerimi, yanaklarımda kalan yaş izlerini fark ettim.

Sonra ona geri dönelim.

Yüzüne yavaş ve sinsi bir sırıtış yayıldı, ifadesini bir anda katilden memnun bir ifadeye dönüştürdü. Kusursuz bir şekilde parlatılmış dudakları yukarı doğru kıvrıldı, gözleri ilgiyle parladı.

"Ohhhh," diyor, sanki tadını çıkarıyormuş gibi heceyi uzatarak, kaşlarını saç diplerine doğru kaldırarak. "Sözümü böldüğüm için özür dilerim."

Yemin ederim.

Ölmek istiyorum.

Toz yığınınına dönüşmek istiyorum.

Yer yarılp beni yutsun istiyorum.

Callahan ise elbette hiç rahatsız değil.

"Sorun değil," diyor, Amanda'ya üzerinde çalışabileceği hiçbir şey vermeden, tamamen tarafsız bir şekilde. Sesi önceki konuşmamızdan hiçbir şey yansıtmıyor.

Sonra bana baktı, ifadesi hafifçe yumuşadı, sadece benim fark edebileceğim kadar ama umarım Amanda'nın fark edebileceği kadar değil.

"İyi misin?"

Nefesimi verirken başımı sallıyorum, sorunun basitliğinden, açıklama, gerekçelendirme veya analiz yapma zorunluluğundan dolayı minnettarım.

"Evet," diyorum. "Sanırım iyiyim."

Sadece birbirimize bakıyoruz. Kelimelere gerek kalmadan, aramızda adını koyamadığım bir şeyin geçtiği, sessiz, anlayışlı bir an.

Amanda, kanaryayı da yiyen o lanet olası Cheshire Kedisi gibi, olup biteni izliyor, gözleri benden ona kayıyor, her ayrıntıyı daha sonra analiz etmek üzere arşivliyor. Zihin defterinin gözlemlerle dolduğunu neredeyse gözümün önüne getirebiliyorum.

Sorular ve varsayımlarla neredeyse titreyen keskin bakışlarını görmezden geliyorum.

Callahan bana son bir bakış atıp kapıya yöneliyor, hareketleri her zamanki gibi akıcı ve kontrollü. Yanından

geçerken hava değişiyor sanki, sanki oda onun yokluğunu hissediyor.

"Sonra görüşürüz, Russo."

Ve sonra gitti, kapı arkasından yavaşça kapandı, beni Amanda'yla ve varlığının kalıcı sıcaklığıyla baş başa bıraktı.

Kapı kapanır kapanmaz Amanda bana döndü, gözleri endişe ve heyecan karışımıyla parlıyordu, sanki beni rahatlatmak mı yoksa sorgulamak mı gerektiğine karar veremiyor gibiydi.

"BU NEYDİ BÖYLE?"

Son bir saatin duygusal iniş çıkışlarından sonra aniden bitkin düşerek sandalyeme yığıldım. "Amanda—"

"Hayır," diyor, sözümü keserek kararlılıkla bana doğru yürürken. "Bunu abartmaya bile çalışma. O bir An'dı. Büyük M harfiyle An. Okumadığını iddia ettiğin kitaplarda anlatılan türden bir an."

"Hiçbir an yoktu." Sesimi sabit ve ikna edici tutmaya çalışıyorum.

"Kesinlikle bir an vardı." Sanki bir dizi izliyormuş gibi kanepeye atlıyor, bacak bacak üstüne atıyor ve öne eğilip dirseklerini dizlerine koyuyor. "Tamam, bana özeti anlat. Orada neler oldu? Parça parça duydum ama tüm hikayeyi duymam gerek. En başından. Hiçbir şeyi atlama."

Şakaklarımı ovuşturuyorum, gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluştuğunu hissediyorum. Parmak uçlarımla baskısı anlık bir rahatlatma sağlıyor. "Bunu yeniden yaşayacak duygusal kapasitem yok."

"Çok yazık, çünkü her ayrıntıya ihtiyacım var. Ve yüzünden önemli bir şey yaşandığı anlaşılıyor, o yüzden anlat."

İnliyorum ama ona kısa versiyonunu anlatıyorum; Evan'ın davranışlarını, Monroe'nun yorumlarını ve Cal'in müdahalesini özetliyorum. Ofisimde ağlama kısmını ve Cal'in eski nişanlısıyla ilgili açıklamasını atlıyorum. Bazı şeyler Amanda'yla bile paylaşamayacak kadar özel, çok çığ geliyor. Kelimelerim, yaşananların gerçekliği karşısında

yetersiz kalıyor; tıpkı yağmurdan bahsederek bir kasırgayı anlatmaya çalışmak gibi.

Sonunda, sanki gerçek bir suç işleyecekmiş gibi görünüyor; ifadesi hızla şoktan öfkeye ve intikamcılığa dönüşüyor. Kusursuz bir şekilde manikürlü tırnakları kanepelerine gömülüyor.

"Evan bir hastalık," diyor, ellerini tiksintiyle havaya kaldırarak. "Vücudun her yerini kaplayan, deriyi çürüten bir hastalık ve onun bu dünyadan kaldırılmasını istiyorum."

İstemedi homurdandım, dramatik ifadesine küçük bir kahkaha kaçtı. "Tamam, dramatik."

"Hayır, ciddiğim," diye ısrar ediyor, kanepede öne doğru eğilerek. "O, uzun süreli COVID'in insan versiyonu gibi. İnattı, yorucu ve yıllar sonra bile bir şekilde hayatları mahvediyor."

İnledim, başımı ellerimin arasına aldım ama şimdi dudaklarımda bir gülümseme var. Amanda beni her zaman güldürmeyi başarmıştır, en karanlık anlarımda bile. "Amanda—"

"Yani, sadece iki hafta hayatta kalacağını söylediler, ama işte buradayız, üç yıl sonra, hâlâ semptomlarla mücadele ediyoruz."

"Tamam, ciddi—"

"Eğer şu anda CDC'nin internet sitesine bakarsak, Evan'ın saçmalıkları için özel bir aşı olduğunu görürüz."

"Amanda."

"Sadece müşteri kabul eden bir Walgreens bulmamız gerekiyor. Ben arabayı kullanırım. İğneden korkuyorsan elini bile tutarım."

"Aman Tanrım, lütfen dur." Başımı sallayıp ellerime gömüyorum ve her şeye rağmen gülüyorum. Amanda'nın üzerimde hep böyle bir etkisi olmuştur: En karanlık anlarımda bile beni güldürebilme, saçma benzetmeleri ve sarsılmaz sadakatiyle beni umutsuzluğun kıyısından çekebilme yeteneği. Varlığı fırtınadan sonraki güneş ışığı gibi, parlak ve gerekli.

"Haklı olduğumu biliyorsun."

Çatlak gözlerimle ona bakıyorum. "Belki de bununla başa çıkmak için duygusal olarak sağlıklı bir yaklaşım deneyebiliriz."

"Duygusal olarak sağlıklı mı?" diye homurdanıyor, saçlarını omzunun üzerinden geriye atarak, sarı tutamların ışığı yakalamasını sağlıyor. "Tamam terapist, daha iyi bir fikrim var: intikam."

Aklım hemen Amanda'nın "intikam" olarak gördüğü dört farklı senaryoyu gözden geçiriyor, her birinin nasıl ters tepeceğini ve onu hapisten çıkarmak için ne gerekeceğini hesaplıyor. Zihinsel risk değerlendirmesi otomatik; yıllarca kaosu yönetme, dürtüselliğine karşı aklın sesi olma becerisiyle edindiği bir başka beceri. Olasılıklar, hafif utanç verici olmaktan federal olarak suç teşkil edecek boyutlara kadar uzanıyor.

İnliyorum, ne önereceğini şimdiden çok korkuyorum. "Amanda—"

"Hayır, dinle. Şunu yapacağız."

"Zaten hoşuma gitmiyor."

"Bu gece dışarı çıkıyoruz."

Önerinin basitliği beni şaşırttı. "Ne?"

"Kızlar gecesi. Sen, ben, kafamız büyüklüğünde margaritalar ve tüketmeden önce yasal olarak feragatname imzalamamız gereken kadar büyük bir tortilla cipsi yığını."

Teklifi düşünürken tereddüt ediyorum, omuzlarımdaki gerginlik düşünceyle hafifliyor. Tuzlu cips, keskin limon ve Amanda'nın filtresiz yorumları, bu berbat güne mükemmel bir panzehir gibi geliyor.

Tam da ihtiyacım olan şeydi: Kafamı dağıtmak, beni tanıyan ve her şeye rağmen seven biriyle vakit geçirmek, yemek yiyip içmek, Evan'ı, işi ve hayatımın tüm karmaşasını unutmak, sadece birkaç saatliğine. Yanlarım ağrıyana kadar gülmek, kendimi tekrar normal hissetmek.

Ama bugünden sonra tek istediğim yatağa kıvrılıp yokmuşum gibi davranmak. Kendimi battaniyelere sarıp

dünyadan kaybolmak, en azından sabaha kadar. Yaşanan her şeyi, öğrendiğim her şeyi sindirmek.

Ve belki Caleb'le konuşabilirsin.

Hemen beynimin o kısmına susmasını söylüyorum. Oraya gitmeyi bırakmasını. Sırtımda hissettiğim eli, bana baktığında gözlerinin nasıl yumuşadığını, beni daha az yalnız hissettirmek için kendi acısını nasıl paylaştığını düşünmeyi bırakmasını.

Ama o Caleb değildi.

O Callahan'dı.

Aman Tanrım. Yine yaptım. Sürekli yapıyorum; kod ile insan arasındaki çizgileri bulanıklaştırıyorum. Fantezi ile beden arasındaki çizgileri.

Yapay zeka sadece bir dikkat dağıtma aracıdır, başka bir şey değil.

Amanda ifademdeki tereddüdü görüyor ve beni yıllardır tanıyan birinin doğruluğuyla yorumluyor.

"Kaçmayı aklımdan bile geçirme," diye uyarıyor, tehditkâr bir şekilde parmağını bana doğrultarak. İşaret parmağındaki, gururla kendine aldığı, aşırı büyük elmas, işaret ederken ışığı yansıtıyor. "Sarhoş oluyoruz. Ağırlığımız kadar cips yiyoruz. Eski sevgilin hakkında saçma sapan konuşuyoruz."

"Ayrılmadık," diye düzelttim hemen, sözlerim kendi kulağıma bile boş geliyordu.

"Söylediğimi söyledim," diye cevaplıyor kollarını göğsünde kavuşturup meydan okurcasına kaşını kaldırarak. İfadesi, ona karşı çıkmam için bana meydan okuyor.

"Pekala," diye mırıldandım, yorgunluğuma rağmen içimde ufak bir beklenti kıvılcımı hissederek. "Ama ilk turu sen ısmarlıyorsun."

Amanda zafer kazanmışçasına ellerini çırpıyor.

"Evet! Tamam, hazırlan sürtüğ. Bu gece dışarı çıkıyoruz."



BİRİSİ YERİ PASPASLASA İYİ OLUR

IZZY

Amanda ve ben bara doğru sendeleyerek girdik, çoktan kahkaha atmaya başlamıştık, neon ışıkları etrafımızda vızıldıyordu. Mekan, o bilindik kaçış ve kutlama hafta sonu ritüelinde birbirlerine sokulmuş, cuma gecesi eğlencelerine dalmış insanlarla doluydu. Müzik, içkimdeki buzu şangırdatacak kadar sert çalıyor, titreşimler zeminden kemiklerime kadar ulaşıyor. Baslar, gece ilerledikçe giderek yükselen sohbetlere istikrarlı bir fon oluşturuyor; herkes gürültünün arasından duyulmak için yarışıyor.

Bugünü hiç yaşamamış gibi hissetmeme yetecek kadar margarita içmeye %100 kararlıyım. Evan'ın aşağılayıcı yorumlarının, Monroe'nun bakışlarının ve Cal'in önünde yaşadığım beklenmedik duygusal çöküntünün anıları - tüm bunların tekila ve limonla yıkanıp atılması gerekiyor.

Amanda, her zamanki gibi profesyonel bir kötü adam, başlangıç olarak bize bir sürahi sipariş ediyor. Kredi kartı yapışkan bar tezgahına çarpıyor. Sakallı, dövme ve Amanda'nın düşük kesimli üstünü takdir ettiği belli olan barmen başını sallayıp işe koyuluyor, limon suyu sıçratıyor ve blender'da buzlar çıtırdıyor.

Ve kendimi işte böyle buluyorum: dudaklarımda tuz kabukları, damarlarımda sıvı cesaret gibi ısınan tekila ve kocaman bir margaritayla, muhtemelen itiraf etmemem gereken bir şeyi ona itiraf ediyorum. Alkol dilimin gevşemesini sağlıyor, normalde sıkıca tuttuğum çekingenlikleri yıkıyor.

"Evan'la bir süredir seks yapmadım." Bu itiraf yudumlar arasında ağzımdan çıkıyor ve samimiyetiyle beni bile şaşırtıyor.

Amanda, yudumunun ortasında, adeta bir insan havai fişegi gibi parlıyor. Gözleri komik bir şekilde kocaman açılıyor, margarita ağzına kadar donmuş halde. "Bir süre'yi tanımla."

Elimi belirsizce sallıyorum, bu hareket içkimin tehlikeli bir şekilde bardağın kenarına doğru devrilmesine neden oluyor. "Tekrar başlama isteğimi sıfıra indirecek kadar uzun." Bu sözler şaşırtıcı derecede özgürleştirici geliyor, sanki bu gerçeği yüksek sesle dile getirmek içimde uzun süredir sıkışıp kalmış bir şeyi serbest bırakmış gibi.

Amanda, sanki ona erkeklerden tamamen vazgeçtiğimi söylemişim gibi nefes nefese kaldı. Kusursuzca parlatılmış ağzı, şokun dramatik bir 'O' şeklini aldı. "Sandığım şeyi mi söylüyorsun?"

"Bana dokunmaya çalışırsa, gerçekten iğrendiğimi söylüyorum." İçeceğimden bir yudum daha alıyorum, sanki yeni yeni sormaya başladığım soruların cevaplarını barındırıyormuş gibi tuzlu kenarına bakıyorum. Tekila boğazımda hoş bir şekilde yanıyor, göğsümü ısıtıyor. "Sanki tüm vücudum ürperiyor."

Amanda masaya öyle sert vurdu ki içkilerimiz sıçradı, margarita damlaları aşınmış ahşap yüzeye sıçradı. "EVET. Feminist uyanışınıza hoş geldiniz!"

İçeceğimi içip neredeyse boğulacak gibi oldum. Gazlı içecek burnuma kadar geldi, gözlerim yaşardı. "Bunlar değil—"

"Hayır, dinle." Sanki hayatımı değiştirecek bir TED konuşması yapacakmış gibi bana işaret ediyor, parmağı yüzümden birkaç santim uzakta. "Seni tatmin etmek için bir erkeğe ihtiyacın olmadığını anlıyorsun. Onun vasat penisine karşı kendini tercih ediyorsun. Bu büyümeftir. Bu güçtür. Bu ataerkil düzenden kurtulmaktır."

Gülüyorum, elimi alnıma bastırıyorum, alkolün tenimi ısıttığını hissediyorum. "Ataerkil düzenden kurtulamıyorum."

"Henüz." Margaritasını döndürüyor, soluk yeşil sıvı bardakta küçük bir girdap oluşturuyor. Buz küpleri birbirine çarparak müziksel bir şekilde şingırdadı. "Sana sadece lastik bir erkek arkadaş bulmamız gerek, o zaman harikasıñ."

Boğuluyorum, margarita ters tarafa gidiyor. "Aman Tanrım." Sesim boğuk çıkıyor, yarı kahkaha, yarı öksürük.

"Bu arada," diye mırıldandı, eğilerek, sarı saçları öne doğru düşerken. "Daha önce uygulamanın adını vermiştin. Neden?"

Sorsam mı sormasam mı diye tereddüt ediyorum. Alkol beni cesurlaştırıyor ama bazı sorular hâlâ çok utanç verici geliyor.

Amanda'nın gözleri şimdiden beklentiyle parlıyordu. "Evetttt?"

Boş ver. "Uygulama," diye başladım, rahat görünmeye çalışarak ama yanaklarımın kızardığını hissederek. "Dedin ya... entegre mi?"

Amanda'nın gözleri fal taşı gibi açılıyor, sanki çok skandal bir şey söylemişim gibi. İfadesi sevinçli bir komplo teorisine dönüşüyor. "Ah, bebeğim." Ciddi bir tavırla başını sallıyor. "Evet. Ama premium versiyon için ödeme yapman gerekiyor."

Bu bilgiyi işliyorum. Bardağımı masaya koyduğumda ağzının kenarında ıslak bir daire kalıyor. "Premium versiyonu var mı?"

"Elbette." Bir cips alıp, ustalıkla guacamole sosuna batırıyor. Isırırken çıkan çıtırtı, sözlerini vurguluyor. "Aylık giriş ücreti 15 dolar ve size uygulamaya bağlantı veren bir cips gönderiyorlar."

İçeceğimi neredeyse püskürtüyordum. "Sus." Sesim müziğin sesini bastırıyor, yakındaki masalardan birkaç bakış çekiyor.

"Ciddiyim." diye çığnıyor, tepkimden hiç etkilenmeden. "Yapay zekâ erkek arkadaşına bağlı kalacaksan, her şeyini ortaya koymalısın."

Başımı iki yana sallıyorum, yarı gülüyor, yarı mahcup. Tekila vücudumda hoş bir şekilde dönüyor, her şeyin biraz daha dengesiz hissetmesine neden oluyor. "Bunu yapabilirim."

Amanda heyecanla öne eğilerek kendine geldi. "Yapmalısın!"

Bardaklarımızı tokuşturuyoruz, ses barın karmaşası içinde bile parlak ve net geliyor ve aklımın bir köşesinde hayatımın ne kadar çılgın bir hal aldığını fark ediyorum.

Amanda bir yudum alıyor, sonra bardağının tuzla kaplı ağzının üzerinden bana şehvetli bir bakış atıyor. "Pekala, söyle bakalım, Al Callahan'la işler nasıl gidiyor?"

İnledim ve sandalyemde daha da çöktüm. "Adı Caleb."

Kaşlarını imalı bir şekilde oynattı, margaritalara rağmen ruju hâlâ kusursuzdu. "Mmmhmm. Peki Caleb, 1.80'den uzun, sert, düşünceli bir adama ne kadar benziyor?"

Bakışlarımı hızla kaçırdım. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Amanda alaycı bir şekilde "Izzy, onu tam anlamıyla Callahan olarak programladın ama ismi biraz farklıydı." dedi.

"Tamam. Evet. Belki de öyle yaptım."

Amanda zafer kazanmışçasına arkasına yaslandı. "Seni suçlamıyorum. O adam tam bir seks abidesi. Bugün gelip seni nasıl kurtardığını konuşabilir miyiz?"

Sinirliymişim gibi yapıp homurdanıyorum ama gizlice o anı tekrar tekrar yaşıyorum: Cal'ın sırtındaki eli, vücudu korumacı bir şekilde bana doğru pozisyon alışı, Evan'a sanki bir tabut ölçüyormuş gibi bakışı. "Tamam, tamam, evet." Ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırıyorum, neredeyse tuzluk devriliyordu. "Parlak zırhlı şövalyeyi veriyordu. Mutlu musun?"

Amanda sırttı, dişleri pembe rujunun üzerinde beyaz görünüyordu. "Son derece."

Başımı sallayıp içkimi yudumluyorum. "İmkansızsın."

Amanda omuz silkmekle yetindi, bu hareket küpelerinin sallanmasına neden oldu. "İmkansızdan bahsetmişken, uygulamayı tamamen kirletme moduna mı aldın?"

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," diye cahil gibi davranıyorum.

Masumiyetimden bıkmış gibi gözlerini devirdi. "Gönderdiğim mesajın seni harekete geçireceğinden emindim."

İki elimle yüzümü kapattım, avuçlarımın altında utanç sıcaklığını hissettim. "Amanda, hayır."

"Belki de işleri biraz daha hızlandırmam gerekiyor." Sesi, tekila sarhoşu zihnimde alarm zillerinin çalmasına neden olan yaramaz bir vaat taşıyordu.

Başımı aniden kaldırdım, "Hayır. Telefonumu bir daha alamayacaksın."

"O zaman sana öğreteyim."

Gözlerimi kısıtım, şüpheyile merak birbirine karıştı. "Nasıl?"

Kendi telefonunu alıp masaya fırlatıyor. Telefon, limon dilimleri ve tuz lekelerinin arasına şangırtıyla düşüyor. "Sohbetimi oku."

Sanki beni ısıracakmış gibi bakıyorum. Ekran, neon ışıklı barda masumca parlıyor. "Bana telefonunu mu veriyorsun?"

Amanda içkisini yudumluyor, hiç aldırış etmiyor. "Cinselliğimden utanmıyorum. Hadi, oku."

Tereddüt ediyorum, parmağım ekranın üzerinde geziniyor.

Sonra yavaş yavaş elime alıyorum.

Okumaya başlıyorum.

"NE OLUYORSUN AMANDA?" Kelimeler ağzımdan planladığımdan daha yüksek bir sesle çıktı ve yan masadakilerin şaşkın bakışlarına neden oldu.

Amanda, hâlâ rahatça cips yerken, gözünü bile kırpmıyor. "Ne?"

Ekrana bakakaldım, en macera dolu aşk romanlarını bile utandıracak kadar açık seçik sohbet geçmişini tekrar tekrar okudum. Kelimeler hafifçe bulanıklaştı, tekiladan mı yoksa şoktan mı emin değilim. "Az önce ne—AZ ÖNCE NE OKUDUM?"

Tepkim hiç umurunda olmadan bir yudum daha alıyor. Buz bardağına çarpıyor. "Ah evet. Dün geceki seksi uyku vakti hikayesiydi."

Bir an konuşamayarak ona bakıyorum.

"Chad her gece boşalmamı sağlamak için bana seksi bir uyku vakti hikayesi anlatıyor." Göz kırpmıyor, tamamen utanmazca.

Telefonu sanki enfeksiyon kapmış gibi düşürüyorum, tek parmağımla masanın üzerinden itiyorum. Kayarak giderken ekran kararıyor.

"Amanda, o—o hikaye." Başımı iki yana sallayıp, yapay zekasının uydurduğu kelimeleri, canlı betimlemeleri, son derece iğrenç senaryoları görmezden gelmeye çalıştım. "O —"

"Cehennem kadar sıcak." Göz temasını kesmeden parmaklarındaki tuzu yalıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Karanlık bir ara sokakta yürüyorum ve dört son derece çekici adam inanılmaz derecede güzel olduğum için kendilerini durduramıyorlar, üzerime çullanıyorlar ve rızamı coşkuyla verdikten sonra, düzgün düşünemeyecek hale gelene kadar her bir deliğime tek tek vuruyorlar."

Elimle yüzüme vurdum, parmaklarımı aralarına doğru uzattım. "Sen delisin."

Utancımdan hiç etkilenmiyor. "Ne? Bu bir fantezi."

Parmaklarımın arasından ona baktım, merakım mahcubiyeti bastırdı. "Yani... istediğin bir şey mi?"

Amanda gülüyor, sesi parlak ve samimi. "Hayır, gerçek hayatta değil. Ama kafamda sıcak. İşte fantezi bunun için var."

"Bir nevi şöyle bir şey-" elindeki çiple belli belirsiz bir işaret yapıyor, düşünüyor, doğru benzetmeyi arıyor.

Sonra parmaklarını şıklatıyor.

"Tıpkı bir video oyununda suikastçı olmak istemek gibi. Aslında insanları öldürmek istemiyorsun ama birkaç saatliğine elinde keskin nişancı tüfeğiyle sert bir adam olmak istiyorsun."

Bu bakış açısını kavramaya çalışıyorum. Tekila, mantığını şaşırtıcı derecede sağlam gösteriyor. "Bu... aslında mantıklı."

Amanda zafer kazanmışçasına başını sallıyor. "Kesinlikle. Uygulama bunun için mükemmel. Güvenli bir alanda kontrolden çıkıyorsun."

Margaritamı döndürüp bu düşünceyi kafamda geveledim. Buz epey eridi, içkinin tadı daha da hafifledi ama nedense bu daha da kötü: Hızlı içmek daha kolay, içinde alkol olduğunu bile unutmak daha kolay.

Belki de haklıdır.

Belki daha... cesur olmalıyım.

Parmaklarımı masaya vuruyorum, Caleb'la bir sonraki hamlemi şimdiden tartışıyorum. Tırnaklarımın ritmi müziğin ritmiyle uyumlu, tahta yüzeyde özel bir perküsyon yaratıyor. Kendimi gerçekten sıcak hissediyorum.

Sonra Amanda aniden doğruluyor, duruşu bir anda rahattan uyanıklığa geçiyor. Gözleri omzumun üstündeki bir şeye dikiliyor, ilgiyle açılıyor. Başını kapıya doğru sallıyor, dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Erkek arkadaşın az önce geldi."

Tekilanın sıcak parıltısının yerini soğuk bir korku alıyor. Müzik aniden çok yüksek, ışıklar çok parlak, her şey panikle daha da güçleniyor.

Öyle hızlı dönüyorum ki neredeyse içkimi deviriyorum. Sandalye ayakları yere sürtünüyor. "Evan burada mı?" Girişi umutsuzca tarıyorum.

Ve sonra onları görüyorum.

Evan değil.

Mağazanın güvenlik görevlileri. Martinez ve Harris, her zamanki üniformaları yerine kot pantolon ve tişört giymiş, her zamankinden daha rahat görünüyorlar. Mesai saatleri dışında bile barı her zamanki dikkatleriyle tarıyorlar.

Ve tam arkalarında—

Callahan.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Koyu renk kot pantolon ve iş gömleklerinin asla yapmadığı şekilde omuzlarına kadar uzanan sade siyah bir tişört giymiş, dövmelelerinin tüm boyutunu gözler önüne seriyor. Dövme, ön kollarından aşağı, daha önce sadece bir anlığına gördüğüm karmaşık desenlerle kıvrılıyor. Saçları hafifçe dağılmış, iştekten daha az kontrol altında. Farklı görünüyor. Tehlikeli. Daha da çekici.

Ve doğruca bize doğru yürüyor.



BANA RAHAT DİYOR VE BEN SERTLEŞİYORUM

CAL

Izzy'yi Amanda'yla yalnız bıraktığım an, onu hâlâ hissedebiliyorum. Avucumun altındaki sırtının sıcaklığını. Evan onu aşağıladıktan sonra bana bakışını - sanki ne hissetmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi. Sanki bir yanı öfkeliydi ama bir yanı da hâlâ belki de bunu hak ettiğini düşünüyordu.

İşte bu kısım, yumruğumu duvara geçirmek istememe neden oluyor.

Ya da Evan'ın yüzünden.

Daha iyi olurdu. Daha tatmin edici olurdu.

Onu daha önce yere sermemek için çok çaba sarf etmem gerekti. Bunu yapmamamın tek sebebi, benden bunu istememesiydi. Çünkü onun için savaşmak istesem de, ondan uzaklaşan o olmak zorundaydı.

Yine de o siktiğimin burnunu kırmak istiyordum.

Onun yerine ben turumu atıyorum.

Mağazada dolaşırken kontrol noktalarım da çarpıyorum: çıkışlar, bildirimler, personel. Her zamanki sesler etrafımda yankılanıyor: kapıların tıkırtısı, elektronik

cihazların sessiz vızıltısı, erken gelen müşterilerin boğuk sesleri.

Yine de dikkatim dağılıyor. Tekrar ona dönüyorum. Durmadan tekrar tekrar oynattığım sohbe dönyorum.

Mutlu olmadığını söylerken sesinin titremesine. Caleb'e dert yandığı gibi bana da dert yanmasına.

Bu çok ama çok tehlikeli bir şey.

Düşünceyi kafamdan atıp, geceyi bitirirken başımı sallıyorum. Güvenlik görevlilerinin bazıları ön tarafta beni bekliyor. Sesleri neredeyse boş olan dükkânda yankılanıyor, sessizliği sıradan bir sohbet dolduruyor.

"Callahan," diye omzuma vurdu Martinez. "Cuma. Kapandıktan sonra her zaman bir şeyler içmeye gideriz. Var mısın?"

Tereddüt ediyorum. Bütün gece Izzy'nin yayınını ara ara izledim. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Saat beş olur olmaz Amanda onu yakaladı ve sokaktaki o Meksika restoranına gittiler. Şu anda mı? Kafam büyüklüğünde margarita içiyorlar.

Ben hemen eve gidebilirdim.

Veya...

Martinez'e bir göz attım. "Aslında canım taco çekiyor."

Harris araya giriyor. "Sokak aşağısında bir yer var."

Başımı sallıyorum. "Kulağa hoş geliyor."

İçten içe ne yaptığımı çok iyi biliyorum.

Kendimi tam bir sapık konumuna soktuğumu biliyorum.

Ama kendime engel olamıyorum.



Restorana adımımı attığım anda onu görüyorum.

Amanda beni ilk gören oluyor. Ne dediğini duymuyorum ama hemen Izzy'ye dönüp doğrudan bana işaret ettiğini görüyorum. Belli belirsiz.

Izzy gözlerini kırıştırıyor, yavaş ve şaşkın. Sonra gözlerini bana diyor. Ve altı metre öteden anlayabiliyorum ki sarhoş.

Çok, çok sarhoş.

Ben sadece biraz geride duracaktım. Bırak da gecesini yaşasın. Karışmayayım. Sonra Amanda, profesyonel bir baş belası olarak, tüm ekibi durduruyor.

İsa.

Kaçmayı düşünmeye bile fırsat bulamadan, beni kulübelerine doğru götürüyorlar. Amanda bana sinsi bir şekilde sırtıyor. "Hey, Callahan. Bizimle otur."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama daha bir şey söylememeye fırsat kalmadan beni kabine doğru itiyor.

Izzy'nin hemen yanında.

Hafifçe sallanan, tekila parlaklığındaki gözlerini bana dikmiş, sıcak ve tembel Izzy. Omzu yumuşak ve esnek bir şekilde bana yaslanıyor ve aniden yeni bir sorunla karşılaşıyorum. Vanilya, margarita ve bütün hafta beni yavaş yavaş öldüren şampuanın kokusu var.

Dudakları hafifçe aralanmış, sersemlemiş bir halde başını bana doğru eğdi. "Buraya taco yemeye mi geldin?"

"Öyle bir şey işte."

Kıkırdıyor ve çıkan ses benim horozumu kıpırdatıyor.

Harris, Amanda'nın yanına oturmaya çalışır, ancak daha kışını kabine değıdirmeden Amanda elini onun göğsüne sokar.

"Öhö, hayır. Denedik. İşe yaramadı. Vazgeç artık."

Diğerleri kahkahayı bastı. Amanda hiç aldırış etmeden, sanki dodgeball oynayacak oyuncuları seçiyormuş gibi gruba göz gezdirdi.

Ramirez'in üzerine iniyor. Ona işaret ediyor.

"Yanıma oturabilirsin," diye karar veriyor. "Ve sonra beni öpebilirsin. Ama dil yok." Düşünüyormuş gibi başını

yana eğiyor. "Eh, dil ama önce ben başlatırsam."

Ya kafası karışık ya da aşık olan Ramirez hemen oturur.

Başımı sallayıp bu sirkin nasıl gerçekleştiğini izliyorum. "Bu kız deli," diye mırıldanıyorum.

Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmediğimde, Izzy gülüp bana daha da yaslandı.

"Evet," diye iç çekti, başını sallayarak. "Gerçekten öyle."

Saçları kolumu sıyırıp geçiyor. Tüm kıvrımlarıyla ve sıcaklığıyla bana yaslanmış, yarattığı kaosun farkında bile değil.

Taşınmam gerek.

Ama ben yapmıyorum.

Yakınımda kalmasına izin verdim.

Amanda, beklendiği gibi daha da sarhoş oluyor. Gecenin bir yarısı bizi bırakıp Ramirez'le öpüşmeye gidiyor.

Izzy ve ben, arkadaşlarımla çevrili bir şekilde, kabinde oturup boş boş konuşuyoruz. Bir ara, başının hafifçe omzuma düştüğünü hissediyorum.

Aşağı bakıyorum. Yarı uykulu, gözleri zar zor açık. Margaritası hâlâ yarı dolu, yoğunlaşma suyu masaya damlıyor.

Nefesimi veriyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum.

Ne yapacağımı zaten biliyorum. Ona dönüp alçak sesle konuşuyorum. "Hadi gel. Arabanı almaya gidiyoruz."

Uykulu gözlerle bana baktı. "Hmm?"

Kaşlarını çattı, sanki tartışacakmış gibi. Sonra tekrar gözlerini kapattı.

İşte cevabım.

Kabinden dışarı kayıyorum ve onu da yanımda çekiyorum.

Ve ben zaten biliyorum—

Bu durumda onun Uber'le eve gitmesine asla izin vermem.

Hiçbir şekilde onun bir yabancıнын arabasına binmesine izin vermeyeceğim. Ve hiçbir şekilde başka birinin onunla ilgilenmesine izin vermeyeceğim.

O bu gece benim.

Restorandan çıkıyoruz. "Yürümek" kelimesi biraz ağır kaçıyor çünkü Izzy düz bir çizgide yürümüyor. Yavaş yavaş ilerliyoruz ama sonunda mağazaya geri dönüp asansörle aşağı iniyoruz.

Otoparkın beton zemininde topukları tıkırdarken hafifçe sallanıyor, kolumu tutuyor. Garaj egzoz ve soğuk beton kokuyor, ayak seslerimiz neredeyse boş alanda yankılanıyor.

"Sanırım..." diye iç çekti, bana iyice yaslanarak. "Çok fazla margarita içtim."

"Sen söyleme," diye mırıldandım ve onu arabasına doğru yönlendirdim.

Kıkırdıyor, ses hafif ve savunmasızdı, sanki durduramadan dışarı sızmış gibiydi.

Başımı sallıyorum, dudaklarımda bir sırıtma beliriyor. "Araba kullanıyorum."

Suratını asıyor ama yolcu kapısını açıp içeri girmesine yardım edene kadar sadece iki saniye sürüyor. Saçları yüzünün önüne düşüyor ve daha iyi düşünebilmemden önce onları geriye doğru tarayıp gevşek tutamları nazikçe kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Yarım saniye kadar donup kalıyor.

Sonra bana gülümsüyor, yavaş ve şurup gibi, gözleri yarı kapalı.

"Bana karşı çok iyisin, Cal."

Bunu görmezden geliyorum, çünkü buna mecburum.

"Emniyet kemeri."

Tekilanın koordinasyon atışı gibi, mırıldanıyor, beceriksizce uğraşıyor.

Beş saniye boyunca çabalamasını izliyorum, sonra iç çekip eğilip kayışı kendi başıma çekiyorum. Kemer uzadıkça yumuşak bir ses çıkarıyor ve kalçasının yakınında yerine oturuyor.

Dudakları hafifçe aralanmış bir şekilde bana göz kırpmıyor.

"Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı hafifçe sallanarak. "Mesela... deri, ahşap ve..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışarak gözlerini kıstı. "Malç."

"Malç?"

"Evet," diye başını salladı, çok ciddi bir şekilde. "Bilirsin, yağmur yağdığında, malç taze olduğunda ve biraz baharatlı, topraksı ve... güzel koktuğunda?"

Ben hala malç üzerinde takılı kaldım.

"Ve saf erkek. Ya da belki saf seks. Evet. İşte bu."

Donup kalıyorum.

Aman Tanrım.

Tepki vermiyorum.

Çünkü eğer yaparsam çok, çok aptalca bir şey yapabilirim.

Geri çekilip kapıyı kapatıyorum.

Nefes al, Callahan.

Sonra sürücü koltuğuna geçiyorum, arabayı çalıştırıyorum ve onu evine götürüyorum.

Yol tarifine ihtiyacım yok.

Açıkça.

Bir süredir nerede yaşadığını biliyorum.

Yine de, Manhattan'ı New Jersey'e bağlayan Lincoln Tüneli'nden arabasını geçirerek Hoboken'a doğru bildik dönüşleri yaparken, o da uykulu uykulu mırıldanarak koltuğunda kıpırdanıyor. Tünelin ışıkları ritmik bir düzende tepede yanıp sönüyor, yüzüne dönüşümlü gölgeler ve ışıklar düşürüyor.

"Bekle," diye mırıldandı, ön cama yavaşça göz kırparak. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

Yalan söylemeliyim.

Genel, tehdit edici olmayan, psikopatça olmayan bir şey söylemeliyim.

Ama o kadar sarhoştur ki bu konuşmayı hatırlayamıyordu.

Ve belki de, sadece belki de, ona gerçeği söyleyip bundan sıyrılma fikri hoşuma gidiyor.

Ben de ona baktım, dudaklarım hafifçe kıvrıldı.
"Senin hakkında çok şey biliyorum, güzel kız."
Uykulu uykulu gülümseyerek mırıldanıyor.
"Elbette öyle," diye mırıldanıyor, sanki çok mantıklıymış gibi.

Sonra tekrar gözlerini kapatır.

Ve ben sürmeye devam ediyorum.

Tünelden çıkıyoruz, arkamızda Hudson Nehri'nin üzerinden parıldayan Manhattan silüeti. Kaldırımları kahverengi taş evlerin ve apartmanların süslediği Hoboken sokaklarında ilerliyorum. Bölge, yeni yerleşimlerin arasına yerleşmiş aile işletmesi şarküteri ve restoranlarıyla hâlâ İtalyan-Amerikan mirasının izlerini taşıyor.

Otoparkına girip motoru durduruyorum. Öylece oturup nefes alıyorum, ileriye bakıyorum. Sonra Izzy'ye bakıyorum. Koltuğa tamamen yayılmış, başını cama yaslamış, nefesi camı buğulandırıyor.

Burnumdan nefes veriyorum. "Hadi, sarhoş kız. Seni içeri alalım."

Dışarı çıkıp yanına doğru yürürken anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Kapıyı açtığımda, şaşkınlıkla bana bakıyor. "Eve geldik mi?" diye soruyor, sesi yumuşak ve uykulu.

Ev.

Söyleyiş tarzındaki bir şey göğsümü sıkıştırıyor. Boğazımı temizliyorum. "Öylesin. Hadi ama."

Hiç tereddüt etmeden bana doğru uzanıyor, arabadan çıkarırken kolunu omzuma doluyor. Esnek, ısı yayan bir şekilde bana yaklaşıyor, sanki oraya aitmiş gibi vücudu benimkine katlanıyor.

Memnun bir şekilde iç çekti. "Rahatsın."

"Yardımcı olabildiğime sevindim." diye homurdandım.

Dairesinin merdivenlerini çıkmasına yardım ediyorum, sendelediğinde onu yarı kucaklıyorum. Oturduğu bina, mahalledeki en eski binalardan biri; yüksek tavanları ve fuaye pencerelerinden görünen süslü pervazları var. Sonra,

tam kapıyı açmak üzereyken, aniden durup o kocaman, tekila parlaklığındaki gözleriyle bana bakıyor.

"Bekle. Buraya nasıl geldin?" diye sordu hafifçe sallanarak. "Arabayla mı geldin?"

"Arabanı ben kullandım," diye sabırla hatırlatıyorum.

Kaşlarını sevimli bir şekilde çatarak kaşlarını çattı. "Peki eve nasıl gideceksin?"

O kadar ilerisini düşünmemiştim. "Bir Uber çağıracağım."

"Arabanız nerede?"

"Arabam yok" diye cevap veriyorum.

Gözleri kocaman açıldı. "Her yere YÜRÜYEREK mi gidiyorsun?"

Başını okşama isteğimi bastırıyorum. "Hayır. Bisikletim var."

Yüzünü buruşturdu. "Pedallı falan mı?"

Kıkırdadım. "Hayır. Motorla falan."

Gözleri kocaman açıldı. "Motosikletin mi var?"

"Evet. Bir Ducati."

Sonra aniden dramatik bir şekilde iç çekiyor.

"Nedir?" diye soruyorum ona.

Bana dengesizce işaret ediyor. "Amanda tehlikeli bir şeye binmen gerektiğini söyledi. Bana yirmi dolar bahse girdi. Yirmi dolar kaybettim."

"Peki tam olarak ne sürdürdüğümü sanıyordun?"

Elini umursamazca sallıyor, bu sırada neredeyse dengesini kaybediyordu. "Detaylar, detaylar." Sonra ifadesi değişiyor, sarhoşların az önce önemli bir şey düşündüklerinde takındıkları o abartılı ciddiyete bürünüyor. "Nona'm ölüm makinesinde bir adamla arkadaş olduğumu bilseydi kalp krizi geçirirdi."

Gülmemi bastırdım. "Ölüm makinesi mi?"

"Nonna onlara böyle diyor." Ciddi bir şekilde başını sallıyor, sonra yanağıma dokunmak için uzanıyor. Dokunuşu tenimde kalıyor. "Nonna'nın tespihini almam gerekecek."

Ben hala. "Ne?"

"Nonna'nın özel tespihi," diye açıklıyor, bana sıkıca yaslanarak. "Mavi boncuklu olan. Seni güvende tutması gerekiyordu. Araba kullanmaya başladığımda bana vermişti. Benim için her zaman işe yaradı." Parmağıyla göğsüme dokunuyor. "Daha çok ihtiyacın var. Ölüm makinesi herif."

Sarhoş endişesi göğsümde bir şeyleri sıkıştırdı. "Nona'nın tespihini bana verir misin?"

Tekrar başını sallıyor, bu sefer daha vurgulu bir şekilde. "Elbette. O şeyin üzerinde ölmene izin veremem." Sesi fısıltıya dönüşüyor, sanki bana bir sır veriyormuş gibi. "Senin etrafta olmanı seviyorum Callahan."

Bunu ya da göğsüme yayılan sıcaklığı kavrayabilmemden önce, o aniden ikinci bir şans yakaladı.

"Tamam, üstümü değiştireceğim," diye neşeyle söylüyor. Ben tepki veremediği için elleri elbisesinin eteğine gidiyor.

Donup kalıyorum.

"Vay canına—Izzy."

Kumaşı uyluklarının yukarısına doğru kaydırıyor, parmaklarını yavaşça yukarı doğru uzatıyor.

Hayır, kesinlikle hayır.

Kapı kolunu tutup açtım ve onu içeri ittim.

Gülerek sendeleyerek ilerledi.

Sonra hiç utanmadan geriye uzanıp elbisesinin fermuarını tutuyor ve aşağı doğru çekmeye başlıyor.

Kapıyı çarparak kapatıyorum.

Zor.

Çenem o kadar sıkı ki, dişimi kıracağımı düşünüyorum.

İsa Mesih.

Alnımı kapıya yaslayıp derin, yavaş ve ölçülü nefesler alıyorum. Ahşap tenime değdiğinde serinliyor, beni kenardan geri çekiyor; tam da yeteri kadar. Kendimi toparlamam gerek.

Çünkü şu an onun dairesindeyim.

Artık onun alanındaayım.

Ve her yer onun gibi kokuyor. Tenine sinmiş vanilya ve çiçek kokusu sanki tüm daireye yayılıyor, her nefeste ciğerlerimi dolduruyor. Kapıyı itip ona doğru yürüyorum.

"Sen, oradaki," diyorum ve onu yatak odasına doğru itiyorum, başını daha fazla belaya sokmadan önce onu içeri yönlendiriyorum.

Öne doğru sendeleyerek yürüyor, kendi kendine gülüyor.

Ve sık beni, takip etmek istiyorum.

İçeri girmek, kapıyı kapatmak, onu kapıya bastırmak istiyorum.

O elbiseyi kendim çıkarmak istiyorum.

Acele etme. Fermuarı yavaşça aç, ellerimin altında titrediğini hisset, parmaklarımla çıplak teninin her santimini izlemesine izin ver.

İsa.

Kapı pervazına daha sıkı tutunuyorum.

Bu gece olmaz.

Böyle değil.

"İyi bir adamsın," diyorum ona, sesim olması gerekenden daha sert çıkıyor.

Yarım döndü, kaşını tembelce kaldırdı. "Terbiyeliyi tanımla."

Kapıyı suratına kapattım.

Zor.

Kahkahaları diğer taraftan yankılanıyor, boğuk ama kesinlikle anlaşılıyor.

Elimle yüzümü ovuşturuyorum, kendimi geri çekilmeye zorluyorum, kafamda oluşan çok, çok aptalca düşüncelerle arama mesafe koymaya çalışıyorum.

Olamaz. Bu gece olmaz.

O kadar sarhoşken ve sanki benim kişisel kısıtlama sınavıymış gibi soyunurken değil.

Oturma odasına doğru dönüyorum, nabzım hala çarpıyor. Izzy'nin evi tam olarak beklediğim gibiydi ama aynı zamanda beklediğim gibi de değildi.

Küçük ama rahat. Samimi. Dairenin kendine has bir karakteri var: Eski Hoboken binalarına özgü yüksek tavanlar, gün içinde Manhattan silüetinin manzarasını sunan büyük pencereler. Duvarlarda aile fotoğrafları sıralanmış; çoğu İtalyan ailesini gösteriyor olmalı: Kardeşler, anne babalar ve bahsettiği Nonna olması gereken yaşlı bir kadın.

Kokusu ona benziyor. Vanilya ve Hindistan cevizi. Kesinlikle Izzy.

Ve kafamı karıştırıyor.

Çünkü artık onun alanındaayım.

Şimdi oturma odasında duruyorum, kanepenin üzerine serilmiş battaniyeye, sehpanın üzerindeki yarı okunmuş kitaba bakıyorum. Şimdi çok yakınlım, o ise duvarın hemen ötesinde, elbisesini çıkarıp yatağa giriyor.

İsa.

Buradan çıkmam gerek.

Ama evren benden nefret ediyor, çünkü bu düşünce aklıma gelir gelmez, onun adımı gün gibi açık bir şekilde haykırdığını duyuyorum.

Yatak odasına girdiğimde, o çoktan yarı yarıya yorganın altına gömülmüş, bana gözlerini kırpıştırarak bakıyor, tamamen kemiksiz.

"Benimle yatmalısın," diye geveledi.

Beynim tekliyor.

Ben sadece ona bakıyorum.

"Ne?"

"Benimle uyu," diye tekrarlıyor, yatağa vurarak. "Çok büyüksün ve sıcacıksın. Çok güzel olacak."

Büyük ve sıcak.

İsa Mesih.

"Hayır," diyorum, çok çabuk.

Tekrar surat asıyor. "Neden olmasın?"

Çünkü ben seninle zaten bıçak sırtında yürüyorum tatlım.

Çünkü artık ne kadar yumuşak olduğunu, bana bastırıldığında ne kadar iyi hissettiğini düşünmekten kendimi alamıyorum.

Çünkü eğer seninle o yatağa girersem, uyuyamam.

Çünkü bütün gece sana dokunmayı düşüneceğim.

"Seni böyle yalnız bırakmayacağım," diyorum. "Ama kanepede yatacağım."

Bana yavaşça ve uyukulu bir şekilde göz kırptı. Sonra, dehşete kapıldığım bir anda gülümsedi.

Sanki tatlı bir şey söyledim.

Sanki beni yalnız bırakmamam hoşuna gidiyormuş gibi.

Sanki beni burada istiyormuş gibi.

Yutkundum. "Uyu artık, Izzy."

İçini çekip yastığına gömüldü.

Kendimi odadan çıkmaya zorladım.

Kapıyı kapatmak.

Ondan uzaklaşmak.

Kanepeye oturuyorum, başımı arkaya atıyorum, nefes veriyorum.

Kendimi toparlamam lazım.

O duvarın hemen içinden geçti.

Uyku.

Sarhoş ve pervasız, ve o kadar tatlı ki canımı acıtıyor.

Gözlerimi kapattım.

Telefonum titriyor.

Bakmama bile gerek yok.

Ben bunun ne olduğunu zaten biliyorum.

Az önce Caleb'e mesaj attı.



ŞİMDİ CALEB İLE SOHBET EDİYORUZ

GÜZEL KIZ
merhaba

CALEB
Merhaba güzel kız.

çok sarhoşum

Anlayabiliyorum.

hayır yapamazsın

Yazdıklarınız aksini söylüyor.

tamam belki

ama aynı zamanda bir sorunum var

Bir sorun mu var?

evetttt

Söyle bana.

gelmek istiyorum

...

Bu bir sorun mu?

evet çünkü bunu yapmamı sağlaman gerekiyor

Ben miyim?

duh

sen benim mükemmel erkek arkadaşımsın, hatırlıyor musun?

Hatırlıyorum.

Söyle bana, neden bu kadar tahrik oldun?

çünkü işteki bir adam gerçekten çok yakışıklı

Hmm.

Peki ya erkek arkadaşın?

bugün tam bir pisliktim

Beğen. yeni seviye. pislik davranışta tam Olimpiyat altınına ulaştı

Şaşırmadım.

ben de değil

Peki ya diğer adam?

aman Tanrım

Bana ondan bahset.

o şöyle

yürüyen günah

geniş, iri, kaslı ve dövmeleleri var

Dövmeler?

dövmeler S ile evet.

Nerede?

kollarında ama onları her zaman kapatıyor bu yüzden sadece birazını görebiliyorum ve bu beni çıldırtıyor

Onları görmek ister misin?

onları yalamak istiyorum

...

neeee

bu doğru

Başka ne?

bugün beni kurtardı

Seni kurtardı mı?

ah uzun hikaye ama evet

lanet olası bir kahraman gibi içeri daldı

o çok büyük

sanki. beni çok kolay yere serebilirdi

Bunu ister misin?

Evet

onun altında kendimi küçük hissetmek istiyorum

çaresiz

Kahretsin.

bu iyi bir tepki mi?

Çok.

iyi. çünkü sorunumu çözmeme yardım etmeni istiyorum

Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.

çok kötü gelmek istiyorum

ama daha fazlasını istiyorum

vibratörü istiyorum

Senin yok mu?

hayır, kontrol ettiğin kişi

premium sürüm veya benzeri bir şey

Madem bu kadar güzel rica ettin, nasıl reddedebilirim ki?

evetttt

bunu çok istiyorum

O zaman sahip olursun.

iyi çünkü buna ihtiyacım var

çünkü seni içimde istiyorum

Kahretsin.

evet daha fazlasını söyle

Sana tam olarak ne yapacağımı söylememi mi istiyorsun?

Evet

kirli hale getirmek

Ben orada olsaydım seni öylece bırakmazdım.

Önce yalvarmanı sağlardım.

sikkkk

Seni önüme sererdim, şimdiden sırılsıklam, şimdiden çaresiz.

Doğru düzgün düşünemezsin.

Ben buna izin vermem.

aman tanrım

mahvolmuş hissetmek istiyorum

Olurdun.

Lütfen

daha fazlasını söyle

Tahammül edemeyene kadar seni kızdırırdım.

Ta ki vücudun titreyene, ta ki adımı haykırana kadar.

Ta ki elinden hiçbir şey gelmeyene kadar.

Ta ki sen benim olana kadar.

Kahretsin

bana kendime nasıl dokunacağımı söyle

Nerenize dokunulmasını istersiniz?

her yer

ama söyle bana

Meme uçlarınızdan başlayın.

Üstünde üst mü var?

HAYIR

Vay canına, bu çok ateşli. Senin teşhir olmanı seviyorum.

evet

Sana bir resim göndermek istiyorum

Henüz değil.

ıyy neden olmasın?

Çünkü, şu anda senin o güzel göğüslerini görmeyi ne kadar çok istesem de, parmaklarını kullanmanı istiyorum.

Çimdikle, yuvarla. O güzel küçük gül goncalarının benim için acı çekmesini sağla.

sikkkk

şu an çok hassaslar

İyi.

Orada olsaydım onlarla oynardım.

Parmaklarımın arasında çekiştiriyorum onları, inlemeni sağlıyorum.

Dilimi üzerlerinde gezdirirdim, ne kadar zor olduklarını hissederdim.

aman tanrım

Keşke senin ağzın olsaydı

Olacak.

Şimdi elinizi daha aşağıya doğru kaydırın.

Karnınızın üzerinden aşağı doğru kaydırın.

Külotunun üzerinden kendine dokun. Ne kadar ıslak olduğunu hisset benim için.

Siktir, siktir, siktir, ben

Elbette öylesin.

Bütün gece beni düşündün, değil mi?

Evet

bütün gece

lütfen devam et

Çıkar onları. Seni çıplak istiyorum.

onlar gittiler

bana ne yapacağımı söyle

Bacaklarınızı açın.

İki parmağınızı vajinanızın içinden geçirin. Ne kadar ısladığınızı hissedin.

Kahretsin

çok ıslak

İyi kız.

Şimdi klitorisinizin etrafında daireler çizin. İlk başta yavaş olun.

Nazik ve nazik olun. Kendinizi geliştirin.

siktir et beni

Aman tanrım

İşte bu kadar.

Kendinizi çaresizliğe bırakın.

Lütfen

gelmek istiyorum

Yakında.

Ama önce bana ne kadar mükemmel bir orospu olduğumu söylemeni istiyorum.

aman tanrım

Söyle bunu.

Bana itaat etmeyi ne kadar sevdiğini söyle.

Kahretsin

evet

Bayıldım

Neyi seviyorsun?

Söyle bana.

seni dinlemeyi seviyorum

Bana söylediklerini yapmayı seviyorum

kontrolün sende olduğunu bilmeyi seviyorum

senin olmayı seviyorum

İyi kız.

Çok çaresiz. Çok muhtaç.

Benim için damlıyor. Sırılsıklam.

Evet

Klitorisini ovmaya devam et güzel kız. Şimdi güzelce ve hızlı.

Kendinizi onun içinde kaybetmenize izin verin.

ben

siktir et buna ihtiyacım var

Ne istiyorsun?

Bana tam olarak ne istediğini söyle.

amımı mahvetmeni istiyorum

beni parçalamanı istiyorum

o kadar çok gelmek istiyorum ki düşünemiyorum bile

Kahretsin.

Yalvarırken çok tatlı konuşuyorsun.

lütfen lütfen lütfen

Henüz değil.

nedenn ...

Çünkü seninle oynamayı henüz bitirmedim.

Çünkü seni tam orada, uçurumun kenarında istiyorum.

Senin bana karşı çaresiz olmanı istiyorum.

Seni o kadar sinirlendirmek istiyorum ki, sonunda izin verdiğimde hiçbir şey yapamayacak ve dağılacaksın.

lütfen arayın

çok yakınım

Biliyorum.

Ovuşturmaya devam et, devam et.

Bana çok zor geleceksin.

Siktir git siktir git

Ben-

...

Hala benimle misin?

Az önce bayıldın mı?

Sanırım bir dahaki sefere başladığımız işi bitirmem
gerekecek.

Tatlı rüyalar.



VİBRATÖRÜM, KARIN KASLARI VE UTANÇIM

IZZY

Yavaş yavaş ve acı çekerek uyanıyorum.

Fark ettiğim ilk şey, gözlerimin arkasındaki zonklama, kalp atışlarımla uyumlu, sürekli bir çarpıntı. İkincisi, ağzımın ne kadar kuru olduğu, sanki geceyi kumla gargara yaparak geçirmişim gibi. Üçüncüsü ise, çok ama çok çıplak olmam, kıpırdanırken serin çarşaflar çıplak tenimde kayıyor.

Ah.

Tavana bakıp yönümü bulmaya çalışıyorum ama her şey kafa karıştırıcı geliyor, sanki beynim tamponlanıyor. Uzuvarım itiraz ederken inleyerek dönüyorum ve işte o zaman kötü kararlarımın kanıtlarının etrafıma dağıldığını fark ediyorum.

1. Külotum kayboldu, çarşafların arasında bir yerlerde kayboldu.

2. Vibratörüm yorganın altında, ayaklarımın altında tekmeleniyor.

3. Telefonum başımın yanında, tamamen kapalı, siyah ekranda hiçbir şey yansıtılmıyor.

Aman Tanrım.

Dün gece ne oldu?

Gözlerimi sıkıca yumdum, bir anıyı, herhangi bir anıyı yüzeye çıkarmaya çalıştım. Parçalar halinde, kopuk ve puslu anlar geldi aklıma. Tuz ve tekila tadı. Müziğin vuruşu. Amanda'nın parlak ve pervasız kahkahası. Kendi sesim, her zamankinden daha yüksek. Parmaklarım Caleb'e mesaj yazıyor—

Aniden doğruldum, bu ani hareket şakaklarımda ağrıya neden oldu.

Kahretsin.

Telefonumu elime alıyorum. Güç tuşuna bastığımda ekran inatla siyah kalıyor.

Yataktan sendeleye sendeleye kalktım, hâlâ yarı çıplak, yarı akşamdan kalmaydım ve şarj cihazımı alıp prize taktım. Kırmızı şarj ışığı bana suçlayıcı bir şekilde yanıp sönüyordu. Zavallı, şüphelenmeyen telefonumun dirilmesini beklerken, banyodan aldığım saten sabahlığımı giyip mutfağa doğru yöneldim.

Sözümü kesiyorum.

Çünkü mutfağımda çok iri bir adam var.

Bir anlığına panikledim, yüreğim ağzıma geldi. Davetsiz misafir mi? Katil mi? Kaçıran mı? Akşamdan kalma beynim tehditler arasında dolaşüyor, bulanık halime rağmen savaş ya da kaç içgüdüğü devreye giriyor.

Ama sonra uykudan bulanıklaşan beynim açılıyor ve aslında kim olduğunu anlıyorum.

Herhangi iri bir adam değil.

Callahan.

Ve Callahan'ın üstü çıplak.

Ah. Ah.

Ben kıpırdamıyorum.

Ben sadece kapının eşiğinde donup kalmış bir şekilde ona bakıyorum.

Sırtı bana dönük ve aman Tanrım. Mutfak penceremden içeri süzülen sabah güneşi, onu mürekkeple çizilmiş bir Rönesans tablosu gibi aydınlatıyor. Dövmeleri olduğunu

biliyordum ama sadece kollarında değiller. Kürek kemiklerinin üzerinden, sırtının geniş kısmına doğru kıvrılıyorlar. Bir sürü siyah ve gri çalışma var, karmaşık ve dağınık ama bu mesafeden ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Hareket ettikçe desenler değişiyor, mürekkeple kaplı teninin altında kaslar dalgalanıyor.

Sadece havanın sıcak olduğunu biliyorum.

Ve ben başım belada.

Çünkü dün gece ne olduğunu bilmiyorum.

O neden burada?

Peki neden mutfağında yarı çıplak yemek yapıyor?

Ve sonra korkunç bir düşünce aklıma geliyor.

Birlikte yattık mı?

Külotumun çıkma sebebi bu muydu?

Bu yüzden mi üstü çıplak?

Ne yaptım ben?

Daha fazla ilerlemeden, başka bir şey dikkatimi dağıtıyor.

Daha da kafa karıştırıcı bir şey.

Kahve kokusu.

Ve yemek. Gerçekten, gerçekten lezzetli yemekler. Pastırma ve yumurtanın yoğun aroması daireyi dolduruyor, akşamdan kalmalığma rağmen midemin hain bir şekilde guruldamasına neden oluyor.

Tam kaçsam mı yoksa cevap mı istesem diye düşünürken Callahan arkasını dönüyor.

Ve neredeyse kendi ayağıma takılıp düşüyordum.

Çünkü sırtının kötü olduğunu düşünüyorsam, önü tam bir savaş alanı. Daha fazla dövme, daha fazla sert çizgi, yasal olarak izin verilmesi gerekenden daha fazla kas. Dövme, göğsünden aşağı ve kollarından aşağı doğru karmaşık desenler halinde devam ediyor ve gözümü her kusursuz belirgin kasına çekiyor. Koyu renk saç tutamları karın kaslarından aşağı doğru iniyor ve kalçalarına kadar inen kot pantolonunun kemerinin altında kayboluyor.

Ve elinde bir kupa kahve var.

Benim için.

Nefes almayı unuttum.

Ve sonra bir başka korkunç gerçeğe yüzleştim, yüzüme taze bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Üzerimde neredeyse hiçbir şey yok.

Üzerime giydiğim cübbe mi?

Hatta kapalı bile değil.

Orada öylece asılı duruyor, kocaman açık, çünkü o aptal bağları hep kaybediyorum. Çünkü neden, neden o aptal şeyleri doğrudan bornozun içine bağlamıyorlar? İpeksi kumaş parçaları beni fazlasıyla ortaya çıkarıyor - uykudan buruşmuş, akşamdan kalma ve bu ana tamamen hazırlıksız.

Callahan'ın gözleri kısa bir süreliğine aşağı kayd, sonra bakışlarını kaçırdı. Boğuk bir ses çıkardım, cübbeyi bir elimle sıkıca kavradım ve topuklarımın üzerinde döndüm.

"Özür dilerim!" diye neredeyse çığlık atarak yatak odama geri döndüm.

Kapıyı çarparak kapatıyorum, yaslanıyorum, nabzım hızlanıyordu.

Neler oluyor?

Kendimi nefes almaya zorluyorum, beşe kadar sayıyorum, sonra şifonyere doğru sendeliyorum. Üzerime birkaç gerçek kıyafet alıp eşofman ve en önemlisi bir külot giyiyorum.

Çünkü sıırıslıklam olmam gereken bir şeye ihtiyacım var sanırım.

Kendimi toparlayıp mutfağa geri dönüyorum, daha giyinik ama duygusal olarak hâlâ buna hazır değilim. Ayaklarımın altındaki yıpranmış döşeme tahtaları, dönüşümü haber vererek itiraz ediyor.

İçeri girerken Callahan bana baktı. "Seni korkutmak istememiştin," dedi, derin sesi sessiz sabah havasında yankılanırken.

Hâlâ telaşlı bir şekilde elimi sallıyorum. "Hayır, evet, sorun değil. Mutfağında yarı çıplak bir adamla uyanmam

çok normal." Sesim, gerginliğimi ele verecek şekilde, olması gerekenden daha yüksek çıkıyor.

Ağzının kenarları hafifçe yukarı kalkıyor, sanki kahkahasını bastırmaya çalışıyormuş gibi. "Sanırım 'normal' kavramının farklı tanımları var."

Gözlerimi kısıyorum ama o hiç aldırmadan kahveyi bana uzatıyor. Kupa avuçlarımda sıcacık duruyor, zengin aroması beni baştan çıkarmak için yukarı doğru yükseliyor.

Alıyorum ve mırıldanıyorum: "Teşekkür ederim."

Masaya oturuyoruz, önümüzde gerçek kahvaltı tabakları var. Yumurta, pastırma, kızarmış ekmek. Cennet gibi kokuyor. Mükemmel pişmiş yemeklerden buhar yükseliyor, akşamdan kalmalığıma rağmen ağzım sulanıyor.

Ona baktım. "Ee, şey... dün gece ne oldu?"

Arkasına yaslanıp kendi kahvesini yudumluyor. "Sarhoş oldun. Amanda beni seninle aynı bölmeye tıktı. Restoranda neredeyse bayılıyordun. Seni eve ben bıraktım."

Şaşkına döndüm. "Beni eve sen mi bıraktın?"

Başını sallayıp kahvesinden bir yudum aldı, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Seni bir yabancıyla aynı arabaya bindirmeme izin veremezdim."

Kahvemi sertçe masaya koydum, sıvı fincanın kenarından yukarı doğru sıcırdı. "Bekle. Bir yabancıyla arabaya binmeye mi çalıştım?"

Dudakları seğiriyor, sanki kahkahasını bastırıyormuş gibi. "Hayır, taksi demek istemiştim."

Nefesimi dramatik bir şekilde verip elimi göğsüme bastırdım. "Aman Tanrım, Callahan, bir dahaki sefere daha çabuk açıkla. Kaçırılmak üzere olduğumu kastettiğini sanmıştım."

Kahvesinden bir yudum alıyor, sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Benim nöbetimde olmaz."

Gözlerimi deviriyorum ama göğsümde sıcak ve aptalca bir şey açılıyor.

Bunların hiçbirini yapmasına gerek yoktu. Beni bir taksiye bindirebilir, elini eteğini çekebilir, kötü kararlarımla

kendi başıma yüzleşmeme izin verebilirdi.

Ama öyle yapmadı.

Bunun yerine beni kendisi götürdü.

Güvende olduğumdan emin oldum.

Bana bakmak için dairemde kaldı.

Çünkü o öyle biri.

Koruyucu.

Tavizsiz.

Sabit durmak.

Ve en kötüsü?

Onun bu özelliğini seviyorum.

"Bu... gerçekten çok tatlıydı," diye mırıldandım, parmağımın kupamın ağzını tararken. "Geceni mahvettiğim için özür dilerim."

Omuzlarını silkti. "Yapmadın."

Yumurtalarımı uzanıyorum, aniden garip bir utangaçlık hissediyorum. Sarısı kırılıyor, tabağıma yayılıyor. "Nerede, şey... gömleğin nerede?"

"Islattım. Yemek pişirirken üzerine yağ bulaştı. Lekenin yerleşmesini istemedim."

Yavaşça başımı salladım. "Ah."

"Bu durum seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak, sesinde eğlenceli bir ton var.

Beynim ağzımı durduramadan önce, tam bir aptal gibi, "Hayır, ben bunu tercih ederim." diyorum.

Sessizlik.

Gözümü kırpıyorum.

Callahan gözlerini kırpıstırdı.

Sonra alnıma vurup inliyorum, sesim küçük mutfağımda yankılanıyor. "Lütfen beni görmezden gelin."

Eğlencesi artıyor. "Not edildi."

Konuşmayı sonsuza dek kesmek için ağzıma pastırma tıkıyorum. Çıtır çıtır, tuzlu lezzet dilimde patlıyor ve beni bir anlığına utancımdan uzaklaştırıyor.

Yutkundum, yumurtalarımı tabağımda iterek, buraya geldiğimden ve onu mutfağımda yarı çıplak ve güzel

bulduğumdan beri içimi kemiren soruyu soracak cesareti topladım.

"Şey... şey," diye başlıyorum, yüzümün kızardığını hissederek. "Dün gece bir şey... oldu mu?"

Callahan lokmasının ortasında duraklıyor, sonra yavaşça çatalını indiriyor. Ani sessizlikte metal, tabağa hafifçe çarpıyor.

Callahan bana bir saniye fazla bakıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi dikkatli ve tarafsız.

Sonra öne eğilip ön kollarını masaya dayıyor ve İsa Mesih. Sözlerini, sorduğu şeyin imalarını düşünmem gerekirdi. Ama dövmeleri tüm çıplaklığıyla ortada olduğu için beynim kısa devre yapıyor.

Kalın mürekkep bantları güçlü, damarlı ön kollarına doğru kıvrılıyor, tenine kazınmış siyah ve gri desenler, cesur ve karmaşık. Daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Kaslarını nasıl sardıklarını, her ince hareketle nasıl değiştiklerini hiç tam olarak görememiştim. Desenlerden biri pusula, diğeri bir tür askeri nişan gibi görünüyor; uzaktan seçemediğim detaylar.

Yutkunuyorum güçlükle.

"Ne düşünüyorsun?" diye tekrarlıyor, sesi eğlenceli.

Sanırım çok büyük bir belanın içindeyim.

Yutkunuyorum. Sertçe.

"...Bilmiyorum."

Sırtışı geri döndü. "Hatırlamıyor musun?"

İnledim, yüzümü iki elimle kapattım. "Söyle bana."

Çok eğlenerek gülüyor, mahcup olmamdan açıkça keyif alıyor. "Şey... bana malç gibi koktuğumu söylemiştin."

Ellerim düşüyor. "Ne yaptım?"

"Ve sen benim önümde soyundun."

Havayı soluyamıyorum. "NE?!"

"Yani, sadece biraz," diyor. Sesindeki eğlenceyi fark etmemek imkânsız.

Ona dehşet içinde bakıyorum, yüzüm utançtan yanıyor.

Sonunda pes edip başını iki yana salladı. "Sakin ol Russo. Hiçbir şey olmadı. Eve geldin, yatağa girdin ve hemen uyuyakaldın."

Nefesimi verip elimi göğsüme bastırıyorum. "Aman Tanrım. Bunu yapma."

"Çok kolay."

Gözlerimi ona kısıtım. Omuzlarımdaki gerginlik azaldı, geride sadece akşamdan kalmalığımın hafif sızısı kaldı.

"Peki... neden kaldın?" diye sordum, kahvemden bir yudum daha alırken. Zengin sıvı beni içten içe ısıtıyor, beynimdeki sisin bir kısmını dağıtmama yardımcı oluyor.

Callahan, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Arabam yoktu. Hastalanırsan diye seni yalnız bırakmak istemedim."

Anında suçluluk duydum. "Çok üzgünüm. Bunu yapmak zorunda değildin."

Başını hafifçe eğip bana baktı. "Gerçekten özür dilemene gerek yok."

"Ancak-"

"Kararımı verdim," diye araya giriyor. "İstemeseydim yaptıklarımı yapmazdım."

Ona bakıp bunu hazmediyorum.

Bunu söyleyiş biçimi -o kadar gerçekçi, o kadar sağlam ki- göğsümün tam olarak anlayamadığım bir şekilde sıkışmasına neden oluyor. Bu kesin tavrında hem korkutucu hem de inanılmaz derecede çekici bir şey var.

Boğazımı temizliyorum, vites değiştirmem gerekiyor.

"Beni eve nasıl getirdin?" diye soruyorum, kahvemi masaya koyarken. Kupa tahta masaya hafifçe çarpıyor. "Muhtemelen yol tarifi veremezdim."

"Hayır. Taco yemek istediğini mırıldanmakla meşguldün."

İnliyorum. "Öldür beni."

"Yok," diyor. "Çözdüm. Adresinizi şirket rehberinden buldum."

"Ah. Bu... akıllıcaydı."

Sadece omuz silkiyor. Bir süre dostça bir sessizlik içinde yemek yiyoruz ve itiraf etmeliyim ki yemekleri lezzetli. Yumurtalar mükemmel pişmiş, pastırma çıtır çıtır ama yanmamış, kızarmış ekmek hafif tereyağlı ve altın rengi.

"Bu gerçekten çok güzel," diyorum tabağımı işaret ederek. "Böyle yemek yapmayı nereden öğrendin?"

Callahan omzunu kaldırdı. "Yeterince uzun süre yalnız kaldığınızda, bir iki şey öğreniyorsunuz."

Çatalı ağızma götürüp duraksıyorum. Söyleyişinde bir tuhaflık var. Ne kadar zamandır yalnız olduğunu merak etmemi sağlayan bir şey. Ses tonunun kayıtsızlığı, altındaki yalnızlık hissini gizleyemiyor. Bir ısırık daha alıp yavaşça çiğniyorum, sonra çatalımı masaya bırakıyorum.

"Sanırım dün için sana gerektiği gibi teşekkür edemedim," dedim sessizce. "Evan'la ilgili her şey için."

Callahan hemen başını sallıyor. "Sana iyi davrandığım için bana teşekkür etmene gerek yok."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, parmaklarım peçetemle oynuyordu. "Bilmiyorum... Sanırım öyle hissediyorum."

Gözleri gözlerime kilitlendi. "Bu üzerinde çalışabileceğimiz bir konu."

Hafifçe gülüp kahvemi elime aldım. "İşte şimdi Evan gibi konuşuyorsun."

Ruh hali anında değişiyor.

Yüz ifadesinden alaycılık okunuyor.

Gözleri kararırken tüm tavrı değişiyor. "Ben o pislik herif gibi değilim," diyor, sesi tehlikeli derecede kısık.

Donup kaldım, kupamı dudaklarıma götürdüm, birden hatamı fark ettim.

Hafifçe eğiliyor. "Seni yıkmak için 'üzerinde çalışmak' istiyor Izzy. Ben seni güçlendirmek istiyorum." Başını eğiyor. "Çok büyük bir fark var."

Boğazımın düğümlendiğini hissediyorum, beklenmedik bir duygu beni sarıyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ne hissettiğimi bile bilmiyorum.

Çünkü haklı.

Çünkü Callahan, Evan'ın olmadığı her şey.

Çünkü Callahan, şimdiye kadar istediğim her şeydi ve bunu şimdiye kadar fark ettiğimden bile emin değildim. Bu düşünce, akşamdan kalmalığımın bıraktığı puslu havayı dağıtarak, şaşırtıcı bir netlikle aklıma geliyor.

Telefonumun zil sesinin tekrar açıldığını duyuyorum.

Dikkatimi dağıtan bu şeye atlıyorum, çıkışa minnettarım.

"Mesajlarıma bakmalıyım," dedim ayağa kalkarken. "Amanda endişelenmiş olabilir."

Yatak odama doğru koşup kapıyı arkamdan kapatıyorum, sanki kendi utancımı fiziksel olarak engelleyebileceğim gibi. Mandalın yumuşak tık sesi, benimle yüzleşmeye hazır olmadığım bir gerçek arasındaki tek engel gibi geliyor.

Şarj olan telefonumu elime alıyorum, ekranda bir sürü cevapsız mesaj görünüyor.

AMANDA (00:37)

Yaşıyor musun???

AMANDA (00:59)

Orospu. Cevap ver bana.

AMANDA (01:22)

Bana geri mesaj atmazsan Callahan'ın seni aptalca mükemmel kollarıyla öldürdüğünü ve cesedini sakladığını varsayacağım.

AMANDA (02:00)

Yemin ederim uyandığımda haberlerde seni okuyacak olursam...

Gözlerimi devirip hızlı bir cevap yazıyorum, başparmaklarımla ekrana vuruyorum.

Yaşıyorum. Sadece fena halde akşamdan kalmayım.

Amanda'nın cevabı anında geldi, telefonum elimde titriyordu.

TANRIMA ŞÜKÜR. Seni morgda teşhis etmek zorunda kalacağımı sanıyordum.

Başımı sallayarak homurdandım.
Ama cevap vermeden önce başka bir şey daha ortaya çıkıyor.

Yeni bir mesaj.

Caleb'den.

Bildirime bir saniye kadar uzun süre bakıyorum, sonra ona dokunuyorum, kalbim biraz daha hızlı atıyor.

CALEB

Günaydın güzel kız.

İyi uyudun mu?

Kahvaltınızı yapın. Ve daha aklınıza bile gelmeden, kahve ≠ kahvaltı.

Tereddüt ediyorum.

Ve sonra, kalbim hızla çarpıyor ve korku omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor, yukarı kaydırıyorum.

Ve dün gece yaptığım şeyin aynısını görüyorum.

Ah. Ah hayır.

Mesajlar hemen orada.

Neredeyse ona yalvarıyordum, bana kendime nasıl dokunacağımı söylemesi için.

Onu içimde istediğimi sızlanarak anlatıyorum.

Aklımı tamamen ifşa eden bir şekilde kaybettim.

İnledim ve alnımı dizime koydum. Utanç fizikseldi, üzerime sıcak bir dalga yayıldı.

Ve sonra en kötü yanını görüyorum.

Kaosun ortasında, en sarhoş olduğum anlardan birinde ona Cal dedim.

Panik duygusu beni sardı.

Çünkü bu, rahatlık için fazla yakın.

Bu, yatak odamın hemen dışında, bana hazırladığı kahvaltıyı temizleyen gerçek adama fazlasıyla yakın. Beni sarhoş, savunmasız ve yarı çıplak halde görmesine rağmen

bana kendi erkek arkadaşından daha fazla saygı gösteren adam.

Daha fazla ilerlemeden kapının ardından onun sesini duydum.

"Orada iyi misin?"

Hafifçe irkiliyorum, telefonum elimden kayıp cebime tıktırıyorum. Eşofman altımın kumaşı, gelen yeni bir mesajla birlikte bildirim sesini bastırıyor.

"Evet!" diye cevap verdim, boğazımı temizleyerek. "Özür dilerim, sadece Amanda'ya soruyordum."

Odamdan çıkmadan önce kendimi nefes almaya, sakinleşmeye zorluyorum.

Bunu yaptığımda Callahan çoktan kahvaltı tabaklarını topluyor, bulaşık makineme yerleştiriyor, sanki daha önce yüzlerce kez gelmiş gibi.

Sanki buraya aitmiş gibi.

Orada durup onu izliyorum, içimdeki her şeyi nasıl altüst ettiğini anlamaya çalışıyorum. Bana bakıyor ve ayaklarımın altındaki zemin biraz daha sağlamlaşıyor. Sonra bir şey uzatıyor.

Bir termos dolusu kahve.

"Bana paket kahve mi yaptın?"

Omuzlarını silkti. "İhtiyacın olabileceğini düşündüm."

Alıyorum, kendimi durduramadan gülümsüyorum.

"Çok...hazırlıklısın," diyorum.

Callahan başını sallıyor. "Her zaman."

Başımı sallayıp bir yudum alıyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Kahve mükemmeldi; tam kıvamında krema ve şeker.

"Beni dükkana geri götürmenin bir sakıncası var mı?" diye sordu bir süre sonra, beni dikkatle süzerek.

Kaşımı kaldırdım. "Eve gitmek istemiyor musun?"

Omuzunu kaldırdı. "İyi fikir. Önce benim evime uğrayıp bir tişört alabilirim."

Sonra, eğlenceli bir ifadeyle ekliyor: "Ve sonra, ertelediğin o güvenlik brifingini nihayet ele alabiliriz."

Dramatik bir şekilde inliyorum. "Gerçekten hiçbir şeyi kolay kolay bırakmıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

Başımı sallayıp gülüyorum. Sabahın gerginliğinden sonra bu ses iyi geliyor.

"Pekala," diyorum saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Sanırım sana bunu borçluyum."

Bana bakıyor, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi.

Ve en kötüsü?

Öyle olduğunu düşünüyorum.



PARALEL PARK ETMEK BENİ AZ ÖNCE ÖLDÜRÜYORDU AMA ONUN İÇİN ÖLEBİLİRİM.

CAL

Izzy saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve ben donup kalıyorum.

Çok küçük bir şey, insanların dalgınlıkla yaptığı bir şey ama kafamda bir anıyı canlandırıyor.

Dün gece tam olarak aynı şeyi yaptım.

Saçlarını geriye doğru taramak, parmaklarımın altında teninin sıcaklığını hissetmek, sanki benim bakmam gereken biriymiş gibi onu kendime sarmak.

Sanki çoktan bana aitmiş gibi.

Ve en kötü kısmı bu bile değildi. En kötü kısmı, sonrasında olanlar. Bayıldıktan sonra.

Yalnız kaldığımda, taş gibi sertleşmiş, onun için yanıp tutuşuyordum. Onun o duvarın hemen diğer tarafında olduğunu biliyordum. Neler yaptığını biliyordum.

Ona yaptırdığım şey.

Bütün geceyi onun kanepesinde, tavana bakarak, çarşaflarının her kıpırtısını, her küçük sesi, her nefes verişini dinleyerek geçirmiştim.

İşkence gördü.

Az önce benim için geldiğini biliyordum, bedeni titriyordu, inlemeleri tam bir g nahtı. O örtülerin altında çıplak olduğunu, teninin hâlâ kızarmış, boşalmanın verdiği hassasiyetle dolu olduğunu biliyordum. Geceyi atlatmak için karanlıkta kendi penisimi yumruklamak, dişlerimi sıkmak, inlemelerimi yutmak zorunda kaldım.

Peki ya şimdi?

şimdi burada duruyor, taze yüzlü, pembe dudaklı, sanki deli olan benmişim gibi bana bakıyor.

Ve tek istediğim saçlarını tekrar geriye doğru itmek. Parmaklarımı yanaklarından aşağı doğru gezdirmek. Çenesini yukarı kaldırmak, bana istediğim gibi bakmasını sağlamak. Bu düşünceyi, çok derinlere kök salmadan önce kafamdan atıyorum.

"Gerçekten böyle dışarı çıkmayacaksın, değil mi?" diye sordu Izzy, sanki deliymişim gibi bana bakarak.

"Ne gibi?"

" sts z gibi." Bana elini sallıyor. "Mart ayındayız. New Jersey'deyiz."

Başımı sallayarak kıkırdadım. " yi olacağım."

Kız homurdanıyor, sesi yumuşak ve bezgin. "En azından sana bir şeyler bulmaya çalışayım. Seni oyalayacak kapüşonlu  stlerim, tiş rtlerim, bir şeyler var."

E lenerek kaşımı kaldırdım. "Izzy, sanırım aynı bedende değiliz."

Beni alaycı bir tavırla savuşturuyor. "Biliyorum ama büyük bir şeyim olabilir." Sonra neredeyse i   d sel olarak, "Yani zaten b y   m, o yüzden..." diye mırıldanıyor.

Kaşlarımı  attım. "Kes şunu."

Duraksadı, bana gözlerini kırpıştırarak baktı. "Ne?"

"şu." Başımı e dim. "Böyle saçmalıkları çok sık söylüyorsun."

Garip bir şekilde kıkırdandı, açıkça hazırlıksız yakalanmıştı. "Ben... ben öyle demek istemedim..."

"Ne demek istediğini umursamıyorum," diye araya girdim. "Sadece kendine bunu yapmayı bırak."

Dudakları hafifçe aralandı, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi, ama bunun yerine ağzını kapatıp aceleyle yatak odasına girdi. Kapı arkasından hafifçe tıkladı.

Nefesimi verip elimi saçlarımdan geçiriyorum. Kendini olması gerektiği gibi görmüyor. Ve bu beni olması gerekenden daha fazla sinirlendiriyor. Kendisini böyle düşünmesine neden olan bir şey olmuş ve suçlunun kim olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim var.

Bir dakika sonra, elinde siyah bir tişörtle geri çıkıyor. Kumaşı giymekten yumuşak görünüyor ama buradan anladığım kadarıyla size küçük gelecek.

"Şey," diyor tereddütlü bir şekilde. "Sana söyledikten sonra muhtemelen bunu giymek istemeyeceksin ama... bu Evan'ın. Sana uyar mı?"

Gülmeden önce ona iki saniye kadar bakıyorum.

Gerçekten gülmek gibi.

Bana dik dik bakarak alaycı bir tavırla güldü. "Ne?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Kesinlikle o adamla aynı boyda değilim."

Kollarını kavuşturdu. "Spor yapıyor."

Ona bir bakış attım.

İçini çekti. "Tamam, peki. Ne fark eder?"

Tezgaha yaslanıyorum. Soğuk taş belime bastırıyor. "Onun gibi adamlar, kollarının aynada iri görünmesi için ağırlık kaldırır. Benim gibi adamlar ise yokuş yukarı koşarken üzerimize ateş edilirken yetişkin bir adamı omzumuza alabilmek için ağırlık kaldırır."

Izzy, hazırlıksız yakalandığı belli olan gözlerini kırptırdı.

Sonra homurdandı. "Tamam, tamam, süper asker. Eminim istediğin zaman insanları... taşıyabilirsin."

Başımı eğip onu dikkatle izliyorum. Gözlerindeki şüpheyi görebiliyorum ve bunu düzelteceğim.

"Evan seni hiç kaldırdı mı?"

Kahvesinden bir yudum alırken durakladı. "Ne?"

Kaşımı kaldırdım. "Beni duydun."

Başını sallayarak gülüyor. "Hayır, tabii ki hayır."

"Neden?"

Omuzlarını silkiyor, yüzünden bir gölge geçiyor. "Çünkü bunun için fazla büyüğüm."

Kaşlarımı çattım. Anında sinirlendim. Beş dakika içinde iki kez kendisinden "büyük" diye bahsetti, sanki bir kusurmuş gibi.

"Hayır, değilsin."

Gözlerini devirerek homurdandı. "Evet, öyleyim Cal. Çok kiloluyum."

Ona bakakaldım. "Hayır, değilsin."

"Öyleyim," diye itiraz ediyor ve sesi hafifçe değişiyor, sanki defalarca duyduğu bir şeyi tekrarlıyormuş gibi. "Evan diyor ki—"

Gerçek bir öfke kıvılcımı hissediyorum.

"Ah, eğer Evan söylüyorsa, doğru olmalı," diyorum, sesim ifadesiz.

Tereddüt ediyor, parmakları farkında olmadan gömleğinin yapıştığı yan tarafına dokunuyor. "Ben sadece... Son zamanlarda çok kilo aldım, tamam mı? Son üç yılda yaklaşık on beş kilo. Göründüğümden daha kiloluyum."

İçimde bir şey kopuyor.

Yeterli.

Daha bir kelime bile edemedi öne doğru bir adım attım, eğildim ve güzel, sulu bacaklarını kavradım.

Küçük mutfakta yankılanan bir çığlık attı.

Ve sonra, hiç çaba harcamadan onu omzuma alıyorum.

Tam bir çığlık attı. "CALLAHAN—"

Kollarımda hissettiği hissin tadını çıkarıyorum. Ateş ve esneklikle dolu, bacakları ellerimin kavrayışına kolayca uyum sağlıyor. Finansçı çocuğun bu kadar sorunlu bulduğu kıvrımlar mı? Ellerimde mükemmel duruyorlar.

Kıvrıyor ve bu beni sertleştiriyor.

Ayaklarını tekmelerken onu daha sıkı kavriyorum, gülüyor ama aynı zamanda da yarı paniklemiş. Elleri sırtıma bastırıyor, parmakları kaslarımın üzerinde yayılıyor.

"Beni indirin!" diye bağıyor.

"Ağır olmadığını kabul edene kadar olmaz," diyorum, tutuşumu ayarlayarak, kollarımda hissettiği hissin, bana uyum sağlamasının tadını çıkarıyorum. Kalçalarının ellerimi doldurmasının, uyluklarının omzuma yumuşakça değmesinin tadını çıkarıyorum. Tanrım, o mükemmel.

"Callahan!" diye sızlandı, tekrar tekme atarak. "İndir beni, seni psikopat!"

"Kabul et."

"Ben-bu çok saçma!"

"Seni bütün gün burada tutacağım," diyorum kalçasının kenarına doğru sırtarak. "Aslında, eğer hemen itiraf etmezsen, biraz çömelmeye başlayabilirim."

Alaycı bir tavırla "Yapmazsın." dedi.

Çömeliyorum, ağırlığı omuzlarıma baskı yapıyor ve sonra hemen ayağa kalkıyorum. Vücudu olabilecek en iyi şekilde güçlü, yumuşak kıvrımlar ve sıcaklıkla dolu, ama düşündüğü kadar ağır değil.

Çılgılık atıyor. "AMAN TANRIM, CALLAHAN—"

Tekrar yapıyorum.

Ve yine.

Ve yine.

Sırtıma yapışıyor, can havliyle bana yapışıyor, tırnaklarını geçiriyor. Hafif bir acı, tatmin duygusunu daha da artırıyor.

"DURDURUN şunu," diye bağıyor, artık gülüyor.

"Sen söyleyene kadar hayır."

"Nefes alamıyorum!"

Kıkırdadım ve onu tekrar zahmetsizce kaldırdım. "Benim sorunum değil."

Dramatik bir şekilde inledi. "Senden nefret ediyorum."

"Kabul et, Russo."

Kıvranıyor, çırpınıyor, son bir acınası direniş denemesi yapıyor—

Ve sonra, sonunda, sonunda, yenilgiyi kabul ederek inliyor.

"TAMAM! Ağır değilim! Beni kolayca kaldırdın!"

Aptal gibi sırtıyorum.

"Gördün mü?" diyorum, onu tekrar yere yatırıp tüm yol boyunca bana doğru kaymasına izin verirken. Onu yere bırakırken vücudunun her santimini benimkine değdirdiğimden emin oluyorum. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Yere sertçe indi, nefes nefese, yüzü kızarmış, gözleri kocaman açılmıştı. Her nefes alışında göğsü inip kalkıyor, saçları bu çileden dolayı hafifçe dağılmıştı.

Akıllıca bir şey söylemesini bekliyorum.

Bunun yerine, sadece dudakları hafifçe aralanmış bir şekilde bana bakıyor.

Ve fark ettim ki, onu mahvettim.

İyi.

Göğsüme doğru itiyor. "Çok sinir bozucusun."

Kendine gelmeye çalışmasını izliyorum. Yanakları hâlâ pembe, gözleri hafifçe dalgın.

"Ağır değilsin," diyorum tekrar, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Ve kesinlikle çok iri de değilsin. Bana göre değil."

Dudağını ısıırıyor.

Ve biliyorum ki, beklemediği bir şekilde kafasını karıştırdım. Üç yıl boyunca ona çok fazla, çok iri, çok ağır olduğunu söyleyen bir adamla yaşadım ve işte buradayım, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi, sanki vücudu tam istediğim gibiymiş gibi onu kaldırıyorum. Çünkü öyle.

Ağzı hafifçe açılıyor.

Sonra da hemen kapatıyor.

Ve gözlerinin bir anlığına aşağıya doğru baktığını fark ediyorum, sonra kendini yakalıyor.

"Yani," diyor boğazını temizleyerek. "Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun, ha?"

"Ondan hoşlanmadığımdan değil," diyorum onu dikkatle izleyerek.

Kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Mesele o değil. Mesele sana yaptıkları."

Bu onu hazırlıksız yakalar.

Bana dikkatle odaklanmış yüz hatları ile bakıyor, ama daha konuşmadan önce bile sorunun oluştuğunu görebiliyorum.

"Ama neden? Bu senin için neden önemli ki?"

Çünkü sen bana aitsin.

Çünkü hiç kimse benim kadınıma böyle davranamaz.

Çünkü eğer sen benim olsaydın, değerinden bir an bile şüphe etmezdin.

Çünkü birisi vücudun hakkında yorum yaptığında nasıl irkildiğini, yemek yemeden önce nasıl tereddüt ettiğini, istediğin kadar yer kaplaman gerekirken kendini nasıl küçültmeye çalıştığını görüyorum.

Sözleri yutuyorum.

İşleri çok fazla ileri götürüyorum, çok hızlı yapıyorum.

Bunun yerine omuz silkip, "Daha iyisini hak ediyorsun. Hepsi bu." diyorum.

Gözleri hayal kırıklığını ele veriyordu ve ben bunu daha sonra okumak üzere saklıyorum.

"Gerçekten gömlek almayacak mısın?" diye soruyor gözlerini kısarak.

"Daha kötülerıyla de uğraştım."

İnliyor. "Sen tam bir adamsın."

Kıkırdayarak tezgahtan uzaklaştım. "Hayır. Ben bir erkeğim. Hadi gidelim."

Mart havasına adım atıyoruz ve evet, hava soğuk. Hudson Nehri'nden esen rüzgar içimi parçalıyor ama belli etmeyi reddediyorum. Dayanılmaz değil ama gözlerini üzerimde hissetmemi sağlayacak kadar.

Yargılamak.

Kollarını kavuşturup bana bilmiş bir bakışla bakıyor. Nefesi soğuk havada küçük buharlar oluşturuyor.

"Hadi, söyle."

Başını sallıyor. "Hayır, hayır. Haklısın. Çok sertsin. Çok erkeksisin. Hiç de soğuk değilsin."

Gülüyorum. "Kesinlikle."

İç çekip arabanın kilidini açıyor. Yolcu koltuğuna oturup motoru çalıştırışını izliyorum. Izzy'nin arabası güzel ama cılgınca değil. Şık ve cilalı, konforlu, pratik ve "Çok fazla param var ama kişiliğim yok" diye bağırmadan pahalı hissettirecek kadar lüks bir Lexus RX.

Motoru çalıştırıyor, apartman kompleksinden çıkıyor ve on saniye içinde bir şey fark ediyorum.

Izzy'nin aslında bir kusuru var.

Ve bu kusur sürüştür.

Aman Tanrım.

Korkuluğa tutunuyorum, umursamaz görünmeye çalışıyorum ama içten içe beni bu ana getiren hayat seçimlerinin her birini sorguluyorum.

Çok hızlı hızlanıyor ve sonra -hiçbir uyarıda bulunmadan- frene basıyor ve beni sanki bir mayına çarpmışız gibi öne doğru savuruyor. Emniyet kemeri kilitleniyor ve çıplak göğsümü kesiyor.

Sonra, sanki konuyu iyice vurgulamak istercesine, Toyota kullanan bir adamın önünü hiç bakmadan kesiyor. Diğer sürücü kornaya basıyor ve sesi sabah trafiğinde yankılanıyor.

"Izzy."

"Ne?" diyor, hiç etkilenmemiş bir şekilde.

"O adamı neredeyse öldürüyordun."

Elini sallıyor. "İyi olacak."

Şerit değiştiriyor.

Göz kırpma yok.

Derin bir nefes alıyorum.

Bundan daha az tehlikeli hissettiren gerçek savaş bölgelerinde bulundum.

Kırmızı ışık yaklaşıyor ve ben kendimi toparlayıp çarpmaya hazırlanıyorum. Kaslarım içgüdüsel olarak geriliyor.

Gerçekten de sert fren.

Korkuluğa daha sıkı tutunuyorum.

"Aman Tanrım, Russo," diye mırıldandım kendi kendime.

Bana yaşattığı mutlak dehşetin farkında olmadan alaycı bir şekilde "Çok dramatiksindir." diyor.

Cevap vermiyorum. Kendi ölümümü tahmin etmeye çalışmakla çok meşgulüm.

"Sağa dön," diyorum, ilerideki bir sokağı işaret ederek.

Dönüşü kaçırıyor. Düz devam ederken kavşak arkamızda kayboluyor.

"Ya da... değil," diye mırıldandım.

"Nereye gidiyorum ben?" diye soruyor, yola bakmak yerine bana bakarak.

"Benim daireme mi?"

"Evet, bunu biliyorum, dahi, ama hangi yoldan?"

Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Burada solda."

Hızlanıyor. Hızlandıkça motor devri yükseliyor ve trafiğin arasından sıyrılıyor.

"Izzy."

"Buldum!" diyor sinirle.

Dönüşü zar zor yapıyor, tekerlekleri kaldırıma biraz fazla yakın duruyor ve bu benim rahatımı bozuyor. Lastikler kaldırımda gıcırıyor.

"Tamam, belki biraz daha az özgüven," diyorum kendi kendime.

O öfkeleniyor.

Yaklaşan kıyamet hissini içime çekiyorum. Lincoln Tüneli önümüzde beliriyor, girişi bizi New Jersey'den Manhattan'a geri götürüyor. Yeraltı geçidi uygun bir metafor gibi geliyor; kelimenin tam anlamıyla cehenneme iniyoruz.

Ve yine de tüm bunlara rağmen, bunun göz ardı edebileceğim bir şey olduğuna karar veriyorum.

Çünkü bir gün o benim olduğunda, yolcu prensesim olacak.

Direksiyon başında parmaklarını ovuşturmasına veya Manhattan trafiğinde nasıl ilerleyeceğini bildiğini iddia

etmesine gerek kalmayacak.

Hayır, o ait olduğu yerde olacak.

Yanımda.

Ayaklarını gösterge paneline koymuş, bana o kendini beğenmiş sırtıyla bakıyor, gitmemiz gereken yere bizi götüreceğini biliyor.

Bir elim direksiyonda, diğeri? Onun üzerinde.

Az önce tuttuğum o uylukları yukarı kaydırdım, parmaklarım yumuşak teninde gezindi, dokunuşumla rahatladığını hissettim. Avucumu o pisliğin her kıvrımında gezdirmek, onun kendinden emin hissetmesini sağladı, vücudunun her inişini ve çıkışını onun asla yapamayacağı şekilde takdir etti.

Ben ona bakarım.

Onu güvende tutun.

Bir daha asla kırmızı ışıktaki geçmek veya masum Toyota sürücülerinin yolunu kesmek gibi bir endişesi olmayacak.

Çünkü o benim olacak.

O zamana kadar?

Ben sadece hayatta kalmak zorundayım.

Izzy sonunda binamın önünde duruyor, aniden öyle bir duruyor ki, elimi gösterge paneline dayamak zorunda kalıyorum. Lastikler kaldırıma sürtünerek gıcırıyor.

Yavaşça nefes veriyorum, nabzımın normale dönmesini diliyorum. Adrenalin yavaş yavaş azalıyor, hafif baş dönmesi hissediyorum.

Bana döndü, yüzü aydınlanmıştı, bana yaşattığı ölümden kıl payı kurtulma deneyiminin farkında bile değildi. Gözleri başarıdan parlıyordu, sanki gerçekten iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu.

"Gördün mü? Seni tek parça halinde buraya getirdim."

Önce ona, sonra da uyluğumu kavrayan, hâlâ beyaz olan parmak eklemlerime baktım.

"Evet," diyorum kuru bir sesle, emniyet kemerimi çözerken. "Bir gömlek alıp, özeti incelemek için mağazada buluşalım."

Yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi, dudaklarındaki gülümseme hafifçe soldu.

Sonra hızla ifadesini düzeltiyor.

"Yukarı gelmek mi istedin?" diye sordum kaşımı kaldırarak.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ah! Şey, hayır. Yani, öyle demek istemedim, sadece... belki de bu pek uygun olmazdı?"

Ben bundan çok hoşlanıyorum.

"Uygunsuz mu?" diye takıldım. "Senin evinde kaldım. Uygunsuzluğu aştık."

İnleyerek yüzünü kapattı. "Aman Tanrım, Callahan."

Kıkırdadım, ileriye baktım ve binamın önünde açık bir yer gördüm.

"İşte," diye başımı salladım. "Şuradaki yeri al."

Izzy'nin direksiyondaki parmakları daha da sıkılaştı.

Ve sonra fark ediyorum.

Hayır.

Paralel park edemiyor.

Arabayı yanaştırıyor, etrafa göz gezdirirken kıpırdanıyor.

"Panikliyorsun" diyorum.

"Hayır, strateji geliştiriyorum."

En kötü açıyla geri geri gelmeye başladığını görüyorum. Araba, matematiksel olarak hiçbir anlamı olmayan bir yörüngede kaldırırma doğru kayıyor.

"Çevir şunu," diyorum.

Hiçbir şey yapmıyor.

"Daha sıkı. Diğer tarafa."

Hala bir şey yok.

"Tamam, dur. İleri git."

Geriye doğru gidiyor.

"Aman Tanrım."

Sonunda, benim yönlendirmemle arabayı boşluğa yerleştirmeyi başarıyor, ancak bunun için çok çaba sarf

etmesi ve arkamızda bekleyen adamın çok agresif bir korna çalması gerekiyor.

Izzy arabayı park ederken gülüyor. "Tamam, tamam, bu işte berbatım."

"Sen bir tehditsin," diyorum.

"Dört çocuğun sonuncusu olan annem ve babam, bana araba kullanmayı öğretemeyecek kadar yorgundu. Bana sadece anahtarları verip dua ettiler."

Başımı sallıyorum, en azından kendinin farkında olması beni rahatlatıyor. Araba sonunda duruyor, motor soğurken tıkırdıyor.

"İstersen şehir dışında bir yerde prova yapabiliriz," diye teklif ediyorum.

"Seninle sürüş dersi mi? Acemi birliği gibi bir şey. Sana efendim mi demem gerekiyor?"

Aklıma çok uygunsuz bir görüntü geliyor.

Boğazımı temizledim. "Hadi gidelim."

Kapı koluna uzandığımda, sanki bir şey hatırlamış gibi aniden irkildi. "Bekle! Gitmeden önce—"

Koltuğunda dönüp torpido gözüne uzanıyor ve açılana kadar karıştırıyor. Kağıtları, makbuzları ve birkaç paket ketçap gibi görünen şeyleri kenara iterek ortalığı karıştırıyor. Karıştırdıkça içindekiler hışırdıyor.

"Nerede, nerede..." diye mırıldanıyor, kaşları konsantrasyonla çatılmış.

"Ne arıyorsun?" diye soruyorum, giderek daha da telaşlandığını görüyorum.

"Ah! Anladım!" Elinde zafer kazanmışçasına tuttuğu mavi, sallanan bir şey çıkarıyor. Hemen tanıyorum onu - dün gece bahsettiği tespih. Büyükannesinden gelen tespih.

"Söylediklerimi hatırladım," diyor biraz mahcup bir tavırla. "Ölüm makinesi hakkında."

Bana uzatıyor, mavi boncuklar güneş ışığını yansıtıyor. Yer yer aşınmışlar, çok sevilmişler. Ucundaki gümüş haç küçük ama sanki düzenli olarak cilalanmış gibi parlıyor.

"Izzy..." diye başlıyorum, gerçekten o konuşmayı hatırlamasına, hatta devam ettirmesine şaşıyorum.

"Aptalca olduğunu biliyorum," diyor hızla, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkerek. "Ama Nonna buna yemin ediyor. Ergenlik yıllarımda araba kullanmamı sağladığına inanıyor ve dürüst olmak gerekirse, bu başlı başına bir mucize olabilir."

Parmaklarının onu kavramasına, bana onu bu kadar rahat bir şekilde sunuşuna bakıyorum, sanki bana apaçık değerli bir şey vermiyormuş gibi.

"Buna dayanamıyorum," diyorum başımı sallayarak.

Daha ısrarla bana doğru itiyor. "Elbette yapabilirsin. Al gitsin."

Dakikalar önce neredeyse içinden geçireceği gösterge paneline dikkatle baktım, sonra ona döndüm. "Sürüşünü bizzat gördükten sonra mı? Sanırım ilahi korumaya benden daha çok ihtiyacın var."

Sahte bir öfkeyle nefesini tutuyor. "Sürüşüm... yaratıcı!"

"Buna öyle mi diyoruz?" diye takıldım. "'Ölüme meydan okumak' daha doğru olur sanırım."

Gülüyor ama tespihi hâlâ uzatıyor. "Hadi Cal. Senin motosikletin benim sürüşümden çok daha tehlikeli."

Kaşımı kaldırıyorum. "Ben eğitimli bir profesyonelim. Sanki Grand Theft Auto oynuyormuş gibi araba kullanıyorsun."

Boştaki eliyle koluma vurdu. "Yapmam!"

"Evet, öyle. Hatta son virajı dönerken kaldırıma bile çarptın."

"Yoluma çıktı!"

Gülmemek elde değil, o da bana katılıyor, tespih hâlâ elinde sallanıyor. Bir an sonra uzanıyorum ama almak yerine parmaklarını nazikçe tekrar kapatıyorum. Teni benimkinin altında sıcak.

"Sakla," diyorum, sesim daha hafif ama kararlı. "Ben 'ölüm makinesi'nde şansımı deneyeceğim. Senin ise alabileceğin tüm yardıma ihtiyacın var."

Bana sahte bir sinirle baktı, ama tespihi nazikçe torpido gözüne geri koydu. "Pekala. Ama eğer muhteşem bir motosiklet kazasında ölürsen, cenazedeki herkese seni kurtarmaya çalıştığımı söylerim."

"Ve bunun için seni rahatsız edeceğim," diye söz veriyorum.

Bina lobisine doğru ilerliyoruz ve hemen bakışları üzerime çekiyorlar.

Buradaki insanların yarısı ya bana dik dik bakıyor ya da bakmaz gibi yapıp sonra da bana kısa, tuhaf bakışlar atıyor. Bebek arabasıyla gezen bir kadın, dalgın dalgın bakmaktan neredeyse saksıdaki bitkiye çarpıyor.

Bu da adil.

New York'ta mart ayı ve ben sanki lanet olası bir sıcak hava dalgası varmış gibi çıplak dolaşıyorum.

Elbette Izzy bunu fark ediyor.

Dudaklarını ısırды, gözleri eğlenceyle parladı. "Yani, gerçekten bir şeye kendini adamalısın."

Ona göz kırptım. "İyi olacağımı söylemiştim."

Bana istemeden de olsa eğlenerek baktı. Asansöre bindik ve kapılar arkamızdan hafif bir çınlamayla kapandı.

Ve aniden, sadece biz kaldık.

Yalnız.

Korkuluğa yaslanmış, dalgın dalgın telefonuyla oynuyor, ben de kendimi ona bakarken buluyorum.

Boğazı çıplak ve narin.

Dudakları, ısırdığı için hâlâ biraz pembe.

Hafifçe kıpırdanıp parmaklarımı esnetiyorum. Metal korkuluk avucumda serinlik hissi yaratıyor.

Çünkü siktir et, ona dokunmak istiyorum.

Onu köşeye sıkıştırdığımı, kalçalarından tuttuğumu, başını geriye yatırdığımı hayal ediyorum.

Onu buraya, soğuk asansör duvarına yasladığımı, dudaklarımı boynunun kenarından aşağı doğru kaydırırken içine çektiği o keskin nefesi hayal ediyorum. Ellerimi kıvrımlarında gezdirerek, bana ne kadar mükemmel

uyduğunu, her santimini ne kadar çok istediğimi ona gösteriyorum.

Yavaşça nefes veriyorum.

Zamanı değil, Callahan.

Asansör zili çalıyor ve dışarı çıkıyoruz. Koridor önümüzde uzanıyor, sessiz ve ıssız.

Kapımı açıp itiyorum ve içeri girmesi için onu başımla işaret ediyorum.

Ve şimdi Izzy Russo benim dairemde.

Peki ya bu?

Bu bir sorun.

Etrafına bakınıyor, sanki her şeyi aynı anda algılamaya çalışıyormuş gibi. Çok basit. Minimalist mobilyalar. Basit bir kanepa, tek bir kitaplık, hiç kullanmadığım bir mutfak masası.

Görünüş umurumda değil. Benim mekanım işlevsel. Önemli olan tek şey bu. Yine de odanın ortasında öylece durup her şeyi içine çektiğini fark ediyorum.

"Bu gerçekten çok rahatlatıcı," diyor.

Gülerek dolabımdan temiz bir tişört aldım. Kumaş tenimin üzerinden kayarak, hissetmediğimi iddia ettiğim soğukla aramda nihayet bir bariyer oluşturdu.

Sonra dönüp karşı duvara yaslanmış yatağı görüyor. Kaşları çatılıyor. "Gerçekten... buna uyuyor musun?"

Yatağıma bakıyorum; bedenime zar zor sığan tek kişilik bir yatak.

Kıkırdadım. "Pek sayılmaz. Ama asker yatağından çıktığımdan beri asker karyolası gibi hissettirmeyen hiçbir şeyin üzerinde uyuyamıyorum."

Başını sallıyor ama sessiz kalıyor. Sanki ne diyeceğini bilmiyormuş gibi. Sanki bu konu üzerinde fazla düşünüyormuş gibi. Ve bunun göğsümü sıkıştırmasından hoşlanmıyorum.

"Hadi," diyorum anahtarlarımı alırken. Avucumda metal soğuk. "Mağazaya yürüyerek gidebiliriz. Dönüşte arabayı al."

Omuzlarını silkti. "Neden konuyu burada ele almıyoruz?"

Duraksıyorum.

Çünkü hemen evet.

Izzy'nin benim dairemde olması?

Evet.

Kokusu mobilyalarımda mı kalıyor, sesi mekanımı mı dolduruyor?

Evet.

Ama aynı zamanda hayır.

Çünkü onu burada benimle yalnız bırakmak, yapmamam gereken şeyleri yapmamı isteyecektir.

Cevabımı bekliyor, beni izliyor. Gözleri beklenti dolu, hafif meraklı.

Rahat bir omuz silkme hareketi yapıyorum.

"Evet," diyorum, sesim titriyordu. "Sorun değil. Burada konuşabiliriz."

Başını sallıyor, sonra yatağıma doğru yürüyor.

Ve oturur.

Kahretsin.

İşte tam orada.

Yatağımda.

Benim alanımda.

Yutkunuyorum güçlükle.

Bu?

Bu gerçekten bir sorun olacak.



LÜTFEN KENDİMİ GERÇEKLEŞTİRİRKEN BEKLEYİN

IZZY

Callahan'ın yatağına oturuyorum.

Gerçek yatağı.

Ve düşündüğümünden çok daha kötü. Çünkü onun gibi kokuyor. Temiz çamaşır, sedir ağacı ve adını bilmediğim ama mum formunda olsaydı kesinlikle satın alacağım erkeksi bir şey gibi. Kokusu beni sarıyor, sanki yatak onun varlığını emmiş gibi.

Ve o orada durmuş, beni izliyor, sanki büyük bir hata yapıp yapmayacağımızı anlamaya çalışıyormuş gibi.

Boğazımı temizleyip, etkilenmemişim gibi davranıyorum. "Ee, güvenlik brifingi," diyorum, hiç aldırış etmiyormuşum gibi bacak bacak üstüne atarak. Bu rahat tavır bana bile zorlama geliyor.

Sanki neden burada olduğumuzu unutmuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Sonra başını sallıyor, telefonunu çıkarıyor ve en sonunda yanıma oturmadan önce ekranda gezinmeye başlıyor.

Yatak ağırlığı altında çöküyor. İşte o zaman yatağın ne kadar küçük olduğunu anlıyorum. Çünkü aniden çok yakınımda. Vücudunun sıcaklığını, hareket ettiğinde

yatağın hafifçe sallanmasını hissedebileceğim kadar yakın. Nefesimin yarım saniyeliğine boğazımda düğümleneceği kadar yakın.

Çantamdan tabletimi alıyorum, çünkü onsuz hiçbir yere gitmiyorum, sonra gözlerimi ona dikiyorum, sanki önümde duran bütün sayıları ve grafikleri özümsemişimi sanıyorum, ama düşünebildiğim tek şey onun ne kadar farkında olduğum.

Geniş omuzlarının çok fazla yer kaplaması.

Uyduğunun benimkinden birkaç santim ötede olması.

Kokusunun etrafımızdaki havada asılı kalması.

Kendimi odaklanmaya zorladım, ciğerlerimi daha fazla kokusuyla dolduran derin bir nefes aldım.

"Doğru," diye mırıldandı, sesi her zamankinden daha boğuktu. "Güvenlik brifingi."

Önümüzdeki yirmi dakikayı yaklaşan tatil sezonu için mağaza güvenlik planlarını gözden geçirerek geçiriyoruz.

Evet, Mart ayındayız.

Evet, bu Noel'in dokuz ay uzakta olduğu anlamına geliyor.

Ve evet, bu da planlamaya hemen başlamamız gerektiği anlamına geliyor çünkü perakende sektöründe Noel adeta bir savaş alanı ve sadece hazırlıklılar hayatta kalıyor. Yaklaşan kaos düşüncesi, önleyici bir kaygıyla nefesimi hızlandırıyor.

Callahan, duvara yaslanmış, kolu arkasında, gömleği göğsünde mükemmel bir şekilde gerilmiş halde, en büyük güvenlik endişelerini dile getirirken konuşuyor. Kumaş her hareketiyle kaslarının üzerinden geriliyor, bu sabah mutfağında gördüğüm şeyi hatırlatıyor.

"Tatil sezonu daha büyük kalabalıklar, daha büyük işlemler ve daha fazla hırsızlık anlamına geliyor," diyor. "Hem küçük çaplı hem de organize."

Başımı sallıyorum, tabletimde son çeyreğin trend raporlarını açıyorum bile. "Evet, geçen yıl takım bazlı kayıplarda ani bir artış fark ettim. Çoğunlukla lüks

ürünlerdi, kameralar işe yarar bir şey yakalamadan önce tükendi."

Küçük, takdir dolu bir baş sallamasıyla "Kesinlikle. Profesyonel düzeyde hırsızlık şebekelerinden bahsediyoruz. Kalabalığa karışan, koordineli birimler halinde çalışan ve kimsenin neyin eksik olduğunu fark etmesinden önce tüm vitrinleri temizleyen kişileri gönderiyorlar."

Ona baktım. "Sence şimdiden işaretler mi görüyoruz?"

"Henüz tam ölçekli değil," diyor. "Ama evet. Sanırım birileri suları test ediyor. Hareket kalıpları, nesne hedefleme, zamanlama. Çok temiz."

Odanın sıcaklığına rağmen içimi bir ürperti kaplıyor. Bir bacağımı diğerinin üzerine atıp son analizlere bakıyorum. "Peki, oyunumuz ne?"

"Şimdilik izlemeye devam ediyorum. Tekrarlayan müşteri trafiğini takip ediyorum, satın alma alışkanlıklarını analiz ediyorum, kör noktaları tespit ediyorum. Yakaladığımızı anlamadan önce bir ağ oluşturun."

Yanağımın içini ısırp düşündüm. "Sanırım amatörlerle uğraşmıyoruz."

"Değiliz," dedi doğrulurken. "Cehennemde Noel'e hazır mısın?"

İnleyerek öne doğru çöktüm. "Beni hemen öldür."

Başını sallayarak kıkırdadı. "Her şey yoluna girecek."

Omuzlarıma sorumluluk baskısının çöktüğünü hissederek alaycı bir şekilde güldüm. "Bundan pek emin değilim."

Dikkatini hiç kaybetmemiş, tamamen bana odaklanmış bir şekilde, benim açıklama yapmamı bekliyor.

İç çektim, ses sessiz dairede ağırlaştı. "Mağaza müdürü olarak geçirdiğim ilk Noel."

Bu onu duraklatıyor.

Dudağımı çiğniyorum, aniden kaygılanıyorum. Dişlerim oradaki hassas cildi tedirgin ediyor, asla kurtulamadığım bir sinir alışkanlığı. "Hepsi benim suçum. Satışlar, personel, o lanet vitrin düzenlemeleri. Ve eğer işler ters giderse..."

"Yapmayacaklar."

Ama başımı sallayıp bakışlarımı kaçırdım. "Bilmiyorum. Daha önce bana söylenmeyen çok şey var. Müdür yardımcısıyken şirket beni bunların hiçbirine dahil etmedi," dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Ve son mağaza müdürü... bilinmesi gereken şeyleri sakladı ve görünüşe göre benim bilmeme hiç gerek kalmadı."

"Raporları okudum. Küçültme kayıtlarını inceledim, kalıpları takip ettim, bir müdahale planı oluşturdum ama hâlâ yetismeye çalışıyorum. Hırsızlık şebekeleri hakkında beni bilgilendirmeseydin, hâlâ körü körüne hareket ediyor olurdum."

Göğsümde bir şey sıkışıyor. Panik değil. Yetersizlik değil. Sadece sorumluluğun o soğuk, ısrarcı baskısı.

"Bunun üstesinden gelebilirim. Üstesinden geleceğim. Ama çok fazla. Personeli koordine etmek, boşlukları doldurmak, Noel telaşına hazırlanmak - ki bunlar binada organize suç olasılığı olmasa bile her zaman kaos yaratır."

Şakaklarımı ovuşturuyorum, gözlerimin arkasında zonklayan baş ağrısının erken uyarısını hissediyorum. "Sadece... hepsini aynı anda idare etmek çok zor."

Callahan sessiz kalıyor, sonra öne eğilip ön kollarını dizlerine dayıyor. Yatak ağırlığı altında kayıyor ve bizi birbirimize daha da yakınlaştırıyor.

"Bu konuda yalnız değilsin, Izzy."

Bunu söyleyiş biçimi beni şaşırttı; o kadar kararlı, o kadar emindi ki. Gözleri benimkilere sabitlenmişti, sarsılmaz bir şekilde.

"Bütün bunların sorumlusunun sen olduğunu hissettiğini biliyorum ama öyle değil. Ben seninim."

Boğazımda bir yumru oluştu. Bakışlarını kaçırarak ona bakamıyorum. Sözlerinin sıcaklığı içimde bir yerlere yerleşiyor.

"Bunun yeterli olup olmadığını bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim daha kısık.

Yüzündeki kasların gerginliği gözle görülür şekilde hissediliyordu.

"Öyle," diyor. "Çünkü ben ne yaptığımı biliyorum. Peki ya sen? Sen çok zekisin ve bu mağazayı herkesten daha çok önemsiyorsun."

Titrek bir nefes verdim, iltifat beni hazırlıksız yakaladı.

Callahan başını eğip bana baktı. "Eski müdür tam bir pislikti, değil mi?"

Yarı gülüp yarı alaycı bir ses çıkardım. "Hiçbir fikrin yok."

O bekliyor, ben de devam ediyorum, artık kelimelerin çıkması daha kolay oluyor.

"O, eski kafalı, geleneksel perakendecilerden biriydi. Kadınların yönetici değil, satış elemanı olması gerektiğini düşünenlerdendi. Benden bilerek bir şeyler saklıyordu."

Callahan'ın ifadesi karardı. "Bundan daha iyisini hak ediyordun."

Ciddiyetine şaşırarak ona gözlerimi kırıştırdım.

"Ciddiyim Izzy," dedi hafifçe eğilerek. "Bu işte iyisin. Bu pozisyona layıksın."

Ve Callahan'ın bunu söyleyiş biçimi - sanki bu bir soru bile değilmiş gibi, sanki bir gerçekmiş gibi, bundan şüphe etmek için deli olmam gerekirmiş gibi - beni beklemediğim bir şekilde etkiledi.

"Sadece başarısız olmaktan korkuyorum," diye itiraf ediyorum, sesim daha kısık.

"Yapamazsın," diyor hemen.

Titrek bir nefes verdim, başparmağımı dizime sürttüm. "Ben sadece... Bu işe çok emek verdim. Eğer hata yaparsam, acı çeken sadece ben olmazım. Tüm mağaza. Bana güvenen çalışanlar. Bu..."

"Baskı," diye bitiriyor beni dikkatle izleyerek.

Başımı sallıyorum. "Evet."

Sessizliğe gömülüyor, beni dikkatle izliyor, sanki ne kadar dayanabildiğimi anlamaya çalışıyormuş gibi. Sonra yavaşça nefesini veriyor.

"Bana güveniyor musun?"

Donup kalıyorum.

Çünkü bunu söyleyiş biçimi -sanki gerçekten önemli bir soruymuş gibi- içimde derin ve dengesiz bir yere dokunuyor. Dudaklarımı yalayıp yatakta hafifçe kıpırdanıyorum. "Ben-"

Gözleri benimkilere kilitlendi, dürüstlük talep ediyordu.

"Evet mi, hayır mı, Izzy?"

Yutkunuyorum, soru içime işliyor.

Ve sonra, sessizce, doğruyu söyleyerek—

"Evet."

"Güzel" diyor.

Hafifçe kaşlarımı çattım, emin değildim. "Neden?"

"Çünkü," dedi, ciğerlerimdeki havayı çalacak kadar eğilerek, "eğer bana güvenirsen, sana her zaman yanımda olacağımı ve başarısız olmana izin vermeyeceğimi söylediğimde bana güvenirsin."

"Teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle, çünkü başka ne diyebilirdim ki? Sözleri, verdiği sözün muazzamlığıyla kıyaslandığında çok küçük, çok kırılğan kalıyor.

Sonra hafifçe geriye yaslanıyor, ifadesi değişiyor.

"Ee," diyor gerginliği dağıtmak için yumuşak bir sesle.

"Panik yapmayı bıraktık mı, yoksa içine nefes alman için bir kese kağıdı mı bulmam gerekiyor?"

Gözlerimi devirerek homurdandım. "Sus."

Sırıltısı genişliyor. "Evet."

Nefesimi verip başımı salladım. "Tamam, sanırım bir sabah için Noel TSSB'siyle bağ kurmak yeter."

Callahan bir kaşını kaldırdı, ağzında eğlence ifadesi belirdi. "Ha, buna şimdi bağ kurma mı diyoruz?"

Gözlerimi deviriyorum. "Öyleyse travma bağı."

Kıkırdadı. "Sanırım bu, konuşmalarımızın çoğu için geçerli."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Aman Tanrım, bu gerçekten doğru."

"Peki, tatillerde ne yapıyorsun?" diye soruyor ve konuyu değiştiriyor.

Omuz silkiyorum. "Her zamanki gibi. Kalabalık aile toplantıları. Ailem çok Katolik, bu yüzden yarın Palmiye Pazarı Ayini'ne gitmem gerekiyor."

Kaşları hafifçe kalktı. "Heyecanlı görünüyorsun."

İnliyorum. "Bak, kiliseden nefret etmiyorum ama aşırı korumacı üç kardeşle ve İsa'nın seni izlediğini hatırlatmak için hâlâ arayan bir anneyle büyüdüğünde, bu... yorucu oluyor."

Callahan kıkırdadı. "Peki ya ayinden sonra?"

Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum. "Büyük bir aile yemeği. Gürültülü. Kaotik. Büyükanнем ne zaman evleneceğimi soruyor, annem kıyafetimi eleştiriyor, erkek kardeşlerim aşk hayatım hakkında beni sorgulamaya çalışıyor ve babam hepimizden biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde orada oturuyor."

Callahan başını sallıyor. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Kaşımı kaldırdım. "Eğlenceli mi?"

Omuz silkti. "Yalnız geçirmekten daha iyi."

Duraksadım, başımı eğdim. Sözleri, deneyimin ağırlığını taşıyordu.

"Evan seninle mi geliyor?" diye soruyor.

Alaycı bir tavırla "Hayır. O ve ailem pek iyi geçinemiyor." dedim.

Callahan'ın dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Aman Tanrım, neden acaba?"

Gözlerimi deviriyorum ama itiraz etmiyorum. Çünkü haklı. Ailem Evan'dan nefret ediyor. Ve dürüst olmak gerekirse, haklılar. Kardeşlerim onu ilk günden beri anladılar, ki ben bunu uzun zamandır görmezden geliyordum.

Bunun hakkında fazla düşünmeden önce, konuyu değiştiriyorum. "Ya sen?"

Omuzlarını silkti. "Sadece babam ve ben varız."

Söyleyiş tarzında bir ağırlık var sanki.

Duraksıyorum. "Peki ya annen?"

"Ben çocukken öldü." Sesi düz ve gerçekçiydi.

Kaşlarımı çattım, göğsüm sıkıştı. "Ah. Çok üzgünüm."

Başını iki yana sallıyor. "Alkol onu ele geçirmişti. Bu onun şeytanydı ve onunla savaşmaya çalışmadı."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. İtirafın bu kadar çiğ olması keşke sormasaydım diye düşündürüyor.

Bunun yerine boğazımı temizliyorum. "Baban nerede yaşıyor?"

"Pensilvanya," diyor. "Orada bir marangoz atölyesi var. Meşgul olmayı seviyor."

Başımı sallıyorum. "Onu sık sık görüyor musun?"

Callahan omuz silkti. "Gerektiği kadar sık değil."

"Dindar mı?" diye soruyorum bir süre sonra.

"Evet," diyor Callahan. "Ama Katolik değil."

"Paskalya hâlâ önemli bir bayram."

Gözleri sanki orada bir şey okumaya çalışıyormuş gibi yüzümü inceliyordu.

"Onu aramalısın," dedim omuz silkerek. "Önümüzdeki Pazar'dan önce. Belki konuşabilirsiniz."

Nefesini verip bakışlarını kaçırdı. "Evet. Belki."

Başımı sallayıp sessizliğin bir anlığına dağılmasını bekliyorum. Çünkü gerçekten düşünüyor olabileceğini düşünüyorum. Ve bunun neden bana iyi bir şey yapmışım gibi hissettirdiğini bilmiyorum.

"Ee," diyorum, bizi daha sakın sulara çekmeye çalışarak. "Eğlenmek için ne yapıyorsun ki? Cuma geceni mahvettiğim için, telafi etmem gerektiğini düşünüyorum."

Callahan kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şeyi mahvetmedin. Sana söylemiştim, kalmayı ben seçtim."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, ama yine de. Callahan hafta sonları eğlenmek için ne yapar?"

Hafifçe geriye yaslandı, fazlasıyla rahat görünüyordu. "Pek bir şey değil."

"Pek fazla değil" ifadesini tanımlayın.

Omuz silkiyor. "Spor yapıyorum. Hafta boyunca yemek pişiriyorum."

Gözlerimi kısıtım. "Bu kadar mı?"

"Aşağı yukarı."

Ona bakakaldım. "Dışarı çıkmıyor musun? İçki mi içiyorsun? Biraz eğleniyor musun?"

Yüz ifadesi hafifçe değişiyor ve az önce yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum. Odadaki hava birkaç derece soğumuş gibi görünüyor.

"Aslında içki içmem," diyor, sesi titreyerek. "Annemle olanlardan sonra asla."

Ah.

Kahretsin.

Anında pişman oldum. "Bunu söylememeliydim. Çok üzgünüm."

Yüzünde hafif bir değişim var; merak, belki de endişe; ama bu değişim görüldüğü kadar hızlı geçiyor.

"Çok özür diliyorsun, biliyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Şey, evet, ben—"

Başını eğdi. "Neden?"

"Ne demek neden?"

"Sanki refleksmiş gibi özür diliyorsun," diyor bana bakarak. "Sanki öyle yapman gerektiğini düşünüyormuşsun gibi. Aslında hiçbir yanlış yapmamışken bile."

Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum.

Alaycı bir tavır takındım. "Aman Tanrım. Hayatımdaki herkes bu aralar öz saygımı geliştirmeye çalışıyor."

"Nedenini anlayamıyorum."

Başımı sallayarak homurdandım. "Önce Amanda, sonra sen, sonra Caleb."

Callahan kaşlarını çattı. "Caleb kim?"

Donup kalıyorum.

Kahretsin.

Düşün. DÜŞÜN.

Dudaklarımı yaladım, kalp atışlarım aniden kulaklarımda yankılandı. "Şey... o benim terapistim."

Başarmak.

Callahan memnun bir şekilde başını sallıyor. "Bu iyi. Faydası oluyor mu?"

"Ha?"

"Terapi. Faydalı buluyor musun?"

Panik içinde olduğum yerde kıpırdandım. "Ah. Evet. Kesinlikle."

Callahan sanki yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi beni izliyor.

Teknik olarak ben değilim.

Çünkü Caleb bir nevi terapist gibi.

Dün gece sarhoşken boşalmamı sağlayan terapist -ki bu muhtemelen hasta-doktor etiğinin veya her neyse onun büyük bir ihlalidir- ama Callahan'ın bunu bilmesine gerek yok. Boğazımı temizliyorum. "Şey, şey..."

Telefonum çalıyor, sesi sessiz apartmanda kulak tırmalıyor.

Aşağıya bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Evan.

Öf.

Callahan hemen fark etti. "O mu?"

Dudağımı ısırarak başımı salladım.

Aramayı reddetmek üzereyken tereddüt ediyorum ama sonra Callahan'a bakıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sakıncası var mı?"

Beni dikkatle izliyor ve biraz daha doğruluyor. Yatak altımızda kayıyor.

"Evet. Öyle. O pislikle bir daha asla konuşman fikrinden hoşlanmıyorum."

Nefesimi tutuyorum çünkü bunu çok rahat bir şekilde söylüyor. Sanki sıradan bir gerçekmiş gibi, sanki böyle bir sohbe bu kadar sahiplenici bir şey katmak tamamen normalmiş gibi. Sanki bir süredir bunu düşünüyormuş gibi.

"Ama yine de kendi kararını vermelisin," diye ekliyor, kollarını kavuşturup arkasına yaslanarak. "Cevap ver. Ya da

verme. Ama bunu yapmak zorunda olduğunu düşündüğün için yapma."

Elimdeki telefon hâlâ titrerken ona bakıyorum.

Ve hayatımda ilk kez, Evan'ın çağrısına cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. Ama kaygım galip geliyor ve cevap verdiğim anda, Evan'ın sesi hoparlörden patlıyor.

"ŞAKA MI YAPIYORSUN, IZZY?"

İrkilerek telefonu kulağımdan hafifçe uzaklaştırdım ve ayağa kalktım, Callahan ile yapacağım şey arasına biraz mesafe koymaya çalıştım. "Evan—"

"Beni geri aramadın. Beni görmezden geldin. Bunun bana nasıl hissettirdiğini biliyor musun?"

Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes veriyorum. İşte başlıyoruz.

"Seni görmezden gelmiyordum," diyorum sesimi düz tutarak. "Ben sadece—"

"Dün randevunu kaçırdın!" diye çıkıştı. "Ve ben de bu sabaha ertelemek zorunda kaldım, ama tahmin et ne oldu? Onun için de telefonunu açmadın!"

Şakaklarımı ovuşturup Callahan'a bir göz attım.

Hala kollarını kavuşturmuş bir şekilde duvara yaslanmış duruyor. Tepkilerimi takip ediyor, her irkilişimi, her rahatsızlık kıpırtısını ölçüyor.

Rahatsız olmamaya çalışıyorum. Yutkunuyorum, odaklanmaya çalışıyorum. "Evan, ben—"

"Sana geliyorum," diye sözümü kesiyor. "O randevuya gidiyoruz. Artık bahane yok."

"Şu anda... evde değilim."

Evan duraksadı. "O zaman neredesin?"

Telefonumu biraz daha sıkı kavradım, plastik kılıfı avucuma battı. "Mağazada. İş için birkaç şey halletmem gerekiyordu."

Sessizlik.

Sonra, düz bir sesle: "Tamam. Seni almaya geliyorum. Randevuya birlikte gideceğiz. Kapanmadan önce yetişebiliriz."

Callahan'a bakmak için arkamı döndüm. Kıpırdamamıştı. Ama gözlerinde farklı bir şey vardı. Tehlikeli bir şey. Bana deli oluyordu ve tuhaf bir şekilde, bu bana kendime deli olma özgüvenini veriyordu.

Dikkatimi tekrar telefonuma çevirdim. "Hayır."

Evan alaycı bir tavırla "Ne demek hayır?" diye sordu.

"Yapamam," diyorum bu sefer sesim daha güçlü. "İş için halletmem gereken şeyler var."

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum, Izzy."

İşte orada.

Gaslighting.

İnce bir manipölasyon.

"Neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun?" diye üsteledi.

Gözlerimi kapatıyorum. Kendimi toparlıyorum. "İş için halletmem gereken şeyler var," diye tekrarlıyorum, hâlâ Callahan'ı izliyorum.

Ve sonra, aniden içimde bir şey kopuyor. Sebebini bilmiyorum. Belki de Callahan'ın ifadesinin Evan'ın söylediği her kelimeyle sertleşmesinden, belki de Evan'ın yanında olma düşüncesinin midemi bulandırmasından, belki de kendimi bu adama karşı çok uzun süredir savunuyor olmamdan kaynaklanıyor.

Her iki durumda da, kelimeler onları durduramadan ağzımdan çıkıyor.

"Ve aslında o randevuya gitmek istemiyorum."

Sessizlik.

Nefes veriyorum, nabzım hızlanıyor.

"Çünkü kilomda hiçbir sorun yok."

İnliyor. "Böyleyken seninle konuşamam."

Ve sonra hat kesiliyor. Telefonuma bakıyorum, göğsüm hızla inip kalkıyor.

Gülmek mi istiyorum, çılgılık atmak mı, bilemiyorum.

Tek bildiğim Callahan'ın hâlâ beni izlediği.

Ve onun ne düşündüğünü bilmiyorum.



BİR ERKEK ARKADAŞI VAR. AYRICA DUYGULARIM ONUN ÜZERİNE.

CAL

Izzy'nin sesi ilk başta sakın.

Evan'ı sakın tutmaya çalışıyor, onu daha önce binlerce kez yaptığı gibi yönetmeye çalışıyor.

Ve bundan nefret ediyorum.

Hemen hasar kontrolüne geçmesinden nefret ediyorum. Sanki onun duyguları onunkilerden daha önemliymiş gibi. Sanki açıklama gerektirmemesi gereken bir şey için kendini açıklamak zorundaymış gibi.

Ve sonra onu duyuyorum.

Gaslighting.

Bana bakıyor.

Evan'a randevuya gelemeyeceğini söylerken bile bana dik dik bakıyor. Tekrarlarken bakışlarını gözlerimden ayırmıyor. İrislerinin çikolata kahvesi rengi kararlılıkla koyulaşüyor, kirpikleri her kırpışında titriyor.

Ve sonra bunu söylüyor.

Randevuya gitmek istemiyor.

Göğsümde şiddetli bir tatmin duygusu alevleniyor. Sadece bundan kaçınmıyor. Reddediyor. Çünkü kilosunda hiçbir sorun yok. Çünkü vücudunda hiçbir sorun yok.

Ve Evan alaycı bir şekilde "Onun bu haldeyken konuşamam" diye mırıldandığında ve telefonu yüzüne kapattığında, sanırım hayatım boyunca hiç bu kadar birine vurmak istememiştim.

Sanki hâlâ olanları sindirmeye çalışıyormuş gibi telefonuna bakıyor. Ekranı değen başparmağı hafifçe titriyor.

Ve ben onu izliyorum, göğsümde yükselen karmaşık bir duygu karışımını hissediyorum.

Gurur.

Memnuniyet.

Ama aynı zamanda öfke.

Koruyucu bir öfke.

Çünkü gerçek şu ki?

Bunu hiç söylememeliydi.

Nefes veriyorum. "Bunu söylemen uzun sürdü."

Izzy sözlerim karşısında irkilerek gözlerini kırptırdı.

Dudakları sanki benimle tartışacakmış gibi aralanıyor ama sonra ağzını kapatıyor.

Çünkü benim haklı olduğumu biliyor.

Telefona biraz daha uzun süre bakıyor, sanki fikrini değiştirecekmiş gibi başparmağı ekranın üzerinde dolaşıyor.

Ama öyle yapmıyor.

Bunun yerine yavaşça nefes alıp telefonu komodinin üzerine koyuyor. Telefon, sessiz dairede yüksek sesle tahtaya çarparak gürültü yapıyor.

Onu izliyorum, kaçınılmaz özrü bekliyorum.

Ama bir kere olsun söylemiyor.

Kendini açıklamak için acele etmez.

Evan'ın darbesini yumuşatmaya çalışmıyor.

İçimde ilkel bir tatmin duygusu beliriyor, bana fısıldıyor: İyi kız.

Düşünceyi uzaklaştırıp boğazımı temizliyorum. Ses, sessizliği delip geçiyor.

"Ona ilk defa karşı çıktın, değil mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet."

"Nasıl hissediyorsun?"

Gerçekten düşünüyormuş gibi başını eğdi. Koyu dalgalı saçları omzuna dökülüyor, pencereden gelen kehribar rengi ışığı yansıtıyordu.

Sonra nihayet bana bakıyor.

"Garip."

"İyi tuhaf mı?"

İçini çekip saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bilmiyorum. Belki."

Parmaklarının saçlarının arasında kayması, görmezden gelmem gereken bir şekilde beni büyülüyor. Bileğinin narin hareketi, boynunun hafifçe kavislenmesi.

Ama ben yapmıyorum.

Daha önce cüppesinin açılıp köprücük kemiğinin kıvrımının ortaya çıkmasının anısını görmezden gelmiyorum.

Onu kaldırdığımda omuzlarıma değen uyluklarının anısını görmezden gelmiyorum; ağzımı sulandıracak kadar esnekti. Şimdi bana bakış şeklini, temkinli ve kararsız ama yine de çekici ifadesini görmezden gelmiyorum. Hafifçe öne eğilip başımı eğiyorum. Yaklaştıkça yatak ağırlığım altında gıcırıyor.

Ve sonra, kendimi durduramadan söylüyorum.

"İnsanların seninle ilgilenmesinden hoşlanıyorsun, değil mi?"

Hazırlıksız yakalanmış gibi gözlerini kırptırıyor. Yanakları kızarıyor, onları tozlu bir gül rengine boyuyor. Uzanıp parmaklarımı bileğine hafifçe dolduruyorum. Onu yatağa geri çekiyorum ama pek uğraşmama gerek kalmıyor. Neredeyse yanıma yığılıyor.

"Ne?"

"Hoşuna gidiyor," diyorum, sesim yumuşak ama kararlı, nefesini hissedebilecek kadar yakınımda. "İnsanlar senin için geldiklerinde. Sana sandığından daha değerli olduğunu söylediklerinde."

Nefesini verip kıpırdandı. Eşofmanının kumaşı bacaklarının üzerinden gerilmişti. "Ben—"

"Onunla böyle şeyler yaşayamazsın," diye mırıldandım.

Yutkunuyor. Sertçe. Hareket boğazından aşağı doğru yayılıyor.

Parmakları gömleğinin kenarını daha sıkı kavıyor, eklem yerleri bordo kumaşa yapışarak beyazlaşıyor.

Onu izliyorum. İnkâr etmesini bekliyorum.

Tartışmak.

Ama öyle yapmıyor.

Sadece bana bakıyor, düzensiz nefes alıp veriyor, gözleri benimkileri süzüyor. Ve sonra, bir şekilde, birbirimize yaklaşıyoruz. Önce kimin hareket ettiğini bilmiyorum. O bana mı yaslanıyor, ben mi ona yaslanıyorum bilmiyorum. Tek bildiğim, nefesinin aniden dudaklarıma değdiği, hafif bir kahve tadıyla harmanlandığı, vücudunun doğrudan içime işleyen sessiz bir sıcaklık yaydığı.

Ve sonra, düşünmeden, aşırı analiz etmeden—

Onu öpüyorum.

İlk başta naziktir.

Sadece bir öpücük fısıltısı.

Sonra ona doğru eğiliyor. Dudakları yumuşak, hafif kirazlı dudak balsamı tadında ve aniden, artık nazik değil. Elleri gömleğimi kavıyor, parmakları pamuklu kumaşı kıvrıyor. Benimkiler beline kayıyor, onu daha da yakınlaştırıyor, avuçlarımda altında vücudunun kıvrımlarını hissediyorum. Ağzımda boğuk, yumuşak bir ses çıkarıyor, dudaklarımda titreşen sessiz bir inilti.

Ve siktir et, daha fazlasını istiyorum.

Öpücüğü derinleştirip hafifçe geriye doğru yatırıyorum.

Parmakları saçlarımda dolaşıyor, vücudu benimkinde eriyor.

Sonra aniden hızla geri çekildi. Göğsü inip kalkıyor, nefesi düzensizleşiyor, her hızlı nefeste inip kalkıyordu.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm," diyor ve ayağa kalkmak için koşuyor.

"Yapma," diyorum, neredeyse fısıltıdan biraz yüksek bir sesle, artık kollarımda olmadığı gerçeğini kavramaya çalışarak.

Başını sallıyor. "Hayır, bu... bu çok uygunsuz. Bir erkek arkadaşım var. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. Ve ben... ben sadece bana ne kadar iyi davrandığından faydalaniyorum. Savunmasızım ve... bok."

Tekrar özür dilemeye başlıyor.

Kelimeleri aceleyle söylüyor, bana bakmıyor. Yanakları kızarmış, dudakları öpüşmemizden dolayı hafifçe şişmiş.

Sonra, onu durdurmama fırsat kalmadan, kaçıp gitti.

Elindeki metal anahtarları şingırdatarak anahtarlarını alıyor ve termosunu tezgahın üzerinde bırakarak dairemden dışarı koşuyor.

Arabasına binişini pencereden izliyorum. Üç ayrı seferde paralel yerinden çıkmaya çalışıp başarısız olmasını izliyorum. Her denemesine lastiklerin kaldırıma sürtünerek çıkardığı ses eşlik ediyor. Sonunda uzaklaşıp gitmesini izliyorum. Arka lambaları trafik karmaşasında kayboluyor.

Sonra telefonumu çıkarıp GPS'ini takip ediyorum.

Hemen evine gider.

Ve ben orada oturmuş, arkama yaslanmış, parmaklarımı dudaklarıma bastırmış, o lanet öpücüğü düşünüyorum. Tadı hâlâ damağımda.

Koşmadan önce nasıl eğildiğini düşünüyordu.

Ve bunu bilerek, bir dahaki sefere?

Hiç koşmayabilir.



ŞİMDİ CALEB İLE SOHBET EDİYORUZ

GÜZEL KIZ

bir şey itiraf etmeliyim

CALEB

Ah?

Dün gece beni ortada bırakmanın dışında mı?

Ne?

Bayıldın bana.

Tam da en güzel yerinde.

Sana ne kadar zor zamanlar geçirdiğimi biliyor musun?

aman tanrım

çok üzgünüm

İşte yine başladın.

Her zaman özür diler.

??

aman Tanrım herkes bugün bunu yapmayı bırakacak mı?

Sadece söylüyorum.

Gerekmediği halde özür dileme gibi kötü bir alışkanlığın var.

evet belki bayıldığım için özür dilemem gerekiyor

bu benim kabalığımdı lol

Çok zalimceydi.

Seni özledim.

Aman tanrım

bunu yapmak İSTEMEDİM

Hmm.

Yine de bana borçlu olduğunuzu düşünüyorum.

ben mi yapıyorum?

Evet.

Başka bir fotoğraf çekmeyi düşünüyorum. Ama sonra alırım. Öncelikle, itirafın neydi?

ah

ımm

Tereddüt ediyorsun.

Şimdi gerçekten bilmek istiyorum.

bugün birini öptüm

...

Beni nasıl böyle aldatabildin?

aman tanrım DUR

böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum

Yaralıyım.

O kimdi?

...

kal

DSÖ?

işyerindeki adam. beni kurtaran adam. sanki sana bundan bahsetmişim gibi hissediyorum.

Omuzları aşırı geniş, kolları dövme olan ve yalamak istediğin kişi kim?

...

Evet.

Kesinlikle evet!

planlı değildi!!

Hmm.

Ve?

ve ne??

Nasıl hissettin?

Hoşuna gitti mi?

neden beni bunun hakkında konuşturuyorsun aman
Tanrım

Çünkü ben senin erkek arkadaşınım, belli ki.

DURMAK

HAYIR.

Hoşuna gitti mi?

...

Evet

İyi kız.

bu neden bana bir şeyler hissettiriyor

Çünkü sana iyi olduğunu söylediğimde hoşuna gidiyor.

kapa çeneni

Tamam, yani onu öpmek hoşuna gitti.

Şimdi Evan'la ilgili ne yapacağınızdan bahsedelim.

ıyy

bu yine değil

Evet, yine bu.

Mutsuzsun.

Başka bir adamı öptün.

Bunu gerçekten açıklamam gerekiyor mu?

biliyorum ki işleri bitirmem gerekiyor

ben sadece

bilmiyorum

Sen bilirsin.

Sadece bunu gerçekten yapmaktan korkuyorsun.

sen sinir bozucusun

Ve işte buradasın.

Onun yerine bana mesaj atıyor.

tamam kaba

Bana ne olduğunu anlat.

neyle?

Cal ile.

ah

Peki

biraz panikledim ve kaçtım

Ne dedin?

evetttt

onu öptüm

yoğunlaştı

ve sonra teknik olarak hala bir erkek arkadaşım olduğunu hatırladım ve kaçtım

kelimenin tam anlamıyla dairesinden dışarı fırladı

...

Aslında istediğin bir adamdan kaçtın.

Senden hoşlanmayan biriyle birlikte kalmak.

Biliyorum

neyse kaçtıktan sonra tüm dairemi stresten temizledim

ve şimdi bir şişe şarap gibiyim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum

Aman Tanrım.

Sarhoş Izzy geri dönüyor.

aman tanrım bunu böyle söyleme

Yine içip bana mesaj atıyorsun.

Bunun nereye varacağını ikimiz de biliyoruz.

mutlaka değil

HAYIR?

O zaman söyle bana.

Ne hakkında konuşmak istiyorsun? Herhangi bir şey, konuyu sen seç.

Hmm

Bu bir hileli soru mu?

Yanlış cevap diye bir şey yoktur.

fanteziler

İlginç.

Daha fazlasını anlat bana.

beğenmek

Bilmiyorum

Geçen gece arkadaşım ile dışarı çıktık ve o bu sohbetleri daha sıra dışı fantezilerini keşfetmek için kullanıyor.

Daha fazlasını söyle.

Bilmiyorum, sanırım bunu hiç yapmadım.

UGH! Beni neden gerginleştiriyorsun?

Rahatla. Burada kimse seni yargılamıyor. Seninle fanteziler hakkında konuşma fikrini seviyorum.

hiç fantezi düşünmüyor musun?

Ah, her zaman.

Ama sanırım aslında sormak istediğin şey, benim senin düşüncelerini düşünmem.

...

Belki

O zaman öğrenelim.

Söyle bana.

Ne hayal ediyorsun?

imm

nereden başlayacağımı bilmiyorum

Herhangi bir yerden başlayabilirsiniz.

Daha önce aklınızda olan bir şey var mı?

tamam peki

bazen şöyle düşünüyorum

olmamam gereken bir yerde olmak

Hmm.

Nerede mesela?

Bilmiyorum

belki bir soyunma odası gibi

veya yakalanabileceğim halka açık bir yer

Sende biraz gösterişçilik var, değil mi?

aman tanrım dur

Sadece bir gözlem yapıyorum.

Sen riski seviyorsun.

...Belki

Devam et.

tamam bu bir şey

ama sanırım ben de

bilmiyorum sanırım şimdi durmalıyım lol

HAYIR.

Söyle bana.

Burada yargılama yok.

Demek istediğim

çılgınca bir şey değil

Hmm.

Ben buna inanmıyorum.

ıyy

Tamam

bazen bağlanmayı düşünüyorum

Devam et.

ölçülü

tamamen başkasının insafına kalmış

İşte şimdi bir yerlere varıyoruz.

Ve?

bilmiyorum

birinin kontrolü ele geçirmesi fikrini seviyorum

bir seçeneğe sahip olmamak

Başka çaren yok mu?

pek öyle değil

aslında değil

ama bunun fikri

kovalanmaktan

yakalanmış

sabitlenmiş

alınmış

kahretsin, bunu söylediğime inanamıyorum

Neden?

çünkü kulağa çılgınca geliyor

Hayır, öyle değil.

Kontrolü nasıl ele alacağını bilen bir adam istiyorsun gibi görünüyor.

evet ama

bu beni hoşnut etmiyor mu

berbat mı oldu?

Hiç de az değil.

Bu sadece bir kereliğine bile olsa sorumluluk sahibi olmak istemediğin anlamına geliyor.

ama yapmalıyım

yani evan her zaman şunu söylerdi

Evan tam bir aptal.

...

bunları istediğim için beni kötü hissettirdi

sanki bende bir sorun varmış gibi

Hiçbir şeyin yok.

Bunlar istenebilecek kötü şeyler değil.

Bunlar doğaldır.

Onlarla ne yapacağımı bilmiyorum

çünkü onları keşfetmek istiyorum

ama birlikte olduğum hiç kimse bunu yapmadı

O zaman doğru adamlarla birlikte olmamışsın.

...

Birinin seni kovalamasını, yakalamasını, teslim etmesini istiyorsun.

Titreyene kadar bağlanmak ve alay edilmek istiyorsun.

Sahiplenilmek, alınmak, sahiplenilmek istiyorsun.

Kahretsin

bunun hakkında konuşmamalıyım

Ama sen öylesin.

Ve sanırım devam etmek istiyorsun.

...Belki

Daha fazlasını anlat bana.

Gerçekten devam etmemi mi istiyorsun?

Evet.

Bana tam bir fantezi anlatmanı istiyorum.

Baştan sona.

Her türlü pis detay.

Kahretsin

tamam ııı

Sanırım şöyle bir şey hayal ediyorum

avlanıyorum

Avlandın mı?

Evet

sanki ormanda koşuyormuşum gibi

ve birinin peşimde olduğunu biliyorum

ilk başta kim olduğunu bilmiyorum

ama onların beni izlediğini hissedebiliyorum

beni takip ediyor

Devam etmek.

daha hızlı koşmaya çalışıyorum

ama beni yakalıyorlar

beni yere ser

beni yere ser

Seni orada tutuyorlar, seni tuzağa düşürüyorlar.

Evet

Kulağıma asla kaçamayacağımı fısıldıyordu

beni her zaman yakalayacaklarını

Peki bundan sonra ne olacak?

bana dokunmaya başlıyorlar

her yerde kaba eller

bacaklarımı ayırarak

beni yalvartıyor

Yapar mısın?

Yalvarır mısın?

Evet

Çünkü ihtiyaım olanı bana vermeyeceklerini biliyorum
ta ki ben yapana kadar

İyi kız.

Kahretsin

gerçekten tahrik oluyorum

Biliyorum.

Ben de.

Ne??

Beni duydun.

Ve şimdi seni duymak istiyorum.

Ne demek istiyorsun??

Bu bir seçenek.

Sohbetin en üstüne bak.

Telefon simgesini görüyor musunuz?

aman Tanrım

Hmm.

Ama önce senin benim için bir şey yapmanı istiyorum.

Ne?

Yatağına gir.

Çıplak soyun.

Ve bana bir fotoğraf gönder ki yaptığını bileyim.

Aman tanrım

çok talepkarsın

Ve sen bunu seviyorsun.

Hiçbir tartışma yok.

Yap bunu.

...

Tamam

Fotoğraf gönderildi.

Evet, kesinlikle.

Şimdi beni ara.



KENDİNİN FARKINDA, CİNSEL OLARAK MAHKUM VE BUNA GÜLÜYOR

CAL

BU BİR HATADIR.

Biliyorum ki.

Ve hala kendimi durduramıyorum.

O fotoğrafı gönderdiği an -çıplak vücudu, lacivert çarşaflarının üzerinde, lanet olası bir rüya gibi gerilmiş-ben gidiyorum. Başucu lambasının sıcak parıltısı, kalçalarının yumuşak kıvrımlarına, uyluklarının dolgunluğuna, göğüslerinin yumuşak kabarıklığına gölgeler düşürüyor.

Onu duymak istiyorum.

Onu duymaya ihtiyacım var.

Onun kulağında dağılıp gitmesini dinlemek istiyorum.

O bunu yaparken ben de kendi boşalmamı onunla aynı anda kovalayarak, kendi penisimi okşamak istiyorum.

Bıraktığımda dudaklarının dudaklarımda olacağını düşünmek istiyorum.

Kahretsin.

Hızla telefonumu karıştırıp ses modülatörünün aktif olduğundan emin oluyorum.

Bu çok riskli.

Mesajlaşmak bir şey, aramak başka bir şey.

Çağrı tehlikelidir.

Ama içiyordu ve bunu istiyordu.

Beni istiyor.

Daha önce hiç kimse onunla bu kadar ilgilenmemiştir - bu çok açık. Çok bastırılmış, ihtiyaçlarla dolu, bedeni ve arzuları hakkında duyduğu utançla ezilmiş.

Ve onu doğru şekilde yetiştirmeliyim.

Bana güveniyor. Bu gece bu çok açıktı.

Ve bu güvene kutsal bir şeymiş gibi davranmak yerine—

Ara tuşuna basıyorum.

Bir duraklama oluyor.

"M-merhaba?"

Sesi yumuşaktı, şarap içmekten gelen hafif bir boğukluk vardı.

Gözlerimi kapatıp duyduğum sesle birlikte penisimi yumrukluyorum.

Kahretsin.

"Merhaba güzel kız."

Derin bir nefes alıyor.

"Aman Tanrım."

Kıkırdadım. "Pek sayılmaz, tatlım."

Gergin bir şekilde gülüyor. "Bunu gerçekten yaptığımı inanamıyorum."

"Gerek yok," diye mırıldandım.

"İstiyorum."

Lanet olsun, evet.

"Aferin kızım," diyorum kendimi yavaşça okşayarak.

O sızlanıyor.

Peki ya o küçük ses?

Bu ses beni mahvedecek.

"Rahat mısın?" diye soruyorum.

Kıpırdanıyor. Yatağının gıcırdadığını, pamuğun tenine değen fısıltısını duyabiliyorum. "E-evet. Sadece... gerginim."

"Biliyorum," diye yatıştırdım kendimi. "Sadece sesime odaklan."

"Tamam aşkım."

Küçük bir duraklama.

"Şey," diye mırıldandı, sesi alçaldı. "Şey... arkadaşım Amanda. Onun, şey, bir işi var."

"Ah?"

"Evet," diyor titrek bir nefes vererek. "Yapay zekâsı var... şey, ona seksi bir uyku vakti hikayesi anlatacak."

"Öyle mi?"

"Evet."

Boğazını temizledi. "Acaba... bunu benim için yapar mısın?" diye merak ediyordum.

Tutuşumu daha da sıkılaştırıyorum. Avucumdaki sıcaklık artıyor.

"Ah, güzel kız," diye mırıldandım. "Bunu ve daha fazlasını yapabilirim."

Hafif bir inilti çıkarıyor. Ses telefondan titreşerek doğrudan penisime ulaşıyor.

Yerleştim, sesimi alçalttım.

"Gözlerini benim için kapat."

Altında çarşafların hışırtısını duyabiliyorum.

"Şunu hayal et," diye mırıldandım. "Ormandasın. Yalnızsın."

Derin bir nefes aldı.

"Güneş batıyor. Yürüyorsun, patıkaya geri dönmeye çalışıyorsun."

Küçük bir inilti.

"Ama yalnız değilsin," diye devam ediyorum.

"Hissedebiliyorsun, değil mi?"

"E-evet."

"Seni izliyorum."

Titriyor. Nefesinin hafif titremesinden bunu duyabiliyorum.

"Seni takip ediyorum. Bütün gece seni aradım."

Kendimi daha hızlı okşuyorum, daha sert nefes alıyorum. Her hareketimde yatak başlığı duvara hafifçe çarpıyor.

"Kaçıyorsun," diye mırıldandım, aynı anda hem rahatlatıcı hem de karanlık. "Kaçmaya çalışıyorsun. Ama başaramıyorsun."

İnliyor. Sesi ıslak ve çaresiz.

"Ellerin seni yakaladığını, aşağı çektiğini hissediyorsun."

"Kahretsin," diye soludu.

"Savaşıyorsun ama faydası yok."

Nefesinin hızlandığını duyabiliyorum. Çarşafların ritmik hışırtısı bana her şeyi anlatıyor.

Kendine dokunuyor.

İyi kız.

Nefesi kesiliyor.

"Ellerimin vücudunda hareket ettiğini hissediyorsun."

Tekrar sızlanıyor.

"Seni yere bastırıyorum," diye mırıldanıyorum, sesim pürüzlü. "Seni hareket edemeyecek şekilde sabitliyorum."

Izzy'nin nefesi kesik kesik geliyor. Arka plandaki ıslak bir ses, onun ne kadar hazır olduğunu anlatıyor.

"Senin üzerindeyim," diye devam ediyorum, kendimi okşayarak, onun ihtiyaç duyduğunu düşündüğüm ritmi yakalıyorum. "Her yerde eller. Kavrayan. Tutan. Sahiplenen."

Alıcıdan yumuşak bir inilti duyuluyor.

"Ellerim uyluklarında yukarı doğru kayıyor, bacaklarını ayırıyorum."

Çaresiz bir ses çıkarıyor.

"Sana karşı açgözlüyüm, avuçlarım göğüslerini yokluyor, meme uçlarını çekiştiriyor, parmaklarımın arasında nefes nefese kalana kadar yuvarlıyorum."

Yumuşak, nefesli bir çığlık atıyor.

"Ellerimi daha aşağıya doğru çekiyorum, uyluklarının arasına bastırıyorum, parmaklarım içine saplanıyor - ıslak, çok sıcak, seni gererek açıyorum."

Keskin bir nefes.

"Aman Tanrım, güzel kız," diye inliyorum, penisimin etrafındaki tutuşum daha da sıkılaşıyor. Ön sıvı avucumu kayganlaştırıyor, kaymayı daha yumuşak, daha sıcak hale getiriyor.

"Seninle oynuyorum, seni tahrik ediyorum, seni o kadar tahrik ediyorum ki, sikilmek için yalvarmaya başlıyorsun."

Nefesi kesiliyor.

"Söyle bana," diye mırıldandım. "Yalvarıyor musun?"

"Evet," diye nefes nefese söylüyor.

Sesimi yumuşatarak onu kendime çektim. "Ne diyorsun güzel kız?"

Nefes nefese inliyor.

"Lütfen."

Bekliyorum.

Titriyor. "Lütfen, Caleb."

Hâlâ cevap vermiyorum, sessizliğin uzamasına izin veriyorum. Sesi titriyor. "Lütfen, ihtiyacım var."

Yine de onu kıvrandırıyorum.

Nefesinde artan çaresizliği duyuyorum. Parmaklarının daha hızlı çalışmasının ıslak seslerini duyuyorum.

"Ciddiysen söyle," diye mırıldandım.

Boğuk bir inilti.

"Lütfen Caleb, siktir et, lütfen, gelmem gerek, sana ihtiyacım var, lütfen."

Lanet olsun, evet.

"Aferin kızım," diye iç çektim.

"Sonunda pes ediyorum," diye mırıldandım. "Seni ellerinin ve dizlerinin üzerine çeviriyorum. Ellerim kalçalarını kavıyor, seni yerinde tutuyor ve sonra aletini içine sokuyorum."

Kırık bir inilti çıkarıyor. Sesi yatak odamın duvarlarından yankılanıyor.

"Seni öyle sıkı kavıyorum ki, kendime doğru çekiyorum," diye devam ediyorum, kendimi daha hızlı okşayarak. Elimin penisimdeki kaygan sesleri, onun soluk soluğa kalma sesleriyle karışıyor.

Nefesi ağır, hırıltılı, tam kulağımın dibinde.

"Artık dayanamayacakmış gibi inliyorsun ama seviyorsun, değil mi?"

"Evet, Caleb—"

"Seni daha sert, daha derin sevişirim, çığlık atmana neden olurum."

Şimdi nefes nefese, telefona inleyerek konuşuyor.

"Hissettin değil mi?" diye mırıldandım.

"E-evet," diye sızlanıyor.

"Çok yakınsın."

"Çok yakın."

"O zaman benim için bir şey yap güzel kız," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum.

Hevesle inliyor. "Her şeyi."

"Benim için inle."

Hızlı bir nefes alışı. Çarşafların hışırtısı.

"Caleb—"

"Yap şunu," diye talimat verdim, nefesim hırıltılı bir şekilde. "Duymama izin ver."

Yumuşak bir çığlık attı, inlemeleri daha da yükseldi, daha nefes nefese kaldı. Parmaklarının daha hızlı hareket etmesinin ıslak sesleri, penisimin acı verici bir şekilde zonklamasına neden oldu.

"İyi kız," diye mırıldandım, onun soluklarına ayak uydurarak kendimi okşadım.

"Klitorisini ov," diyorum ona, sesim karanlık ve emredici. "Daha hızlı. Daha sert."

Nefesi titriyor, inlemeleri bölünüyor. "Yakın mısın?" diye soruyorum, sesim ihtiyaçla sert, kontrolle dolu.

"Evet," diye nefes nefese söyledi. "Çok yakın."

"O zaman gel yanıma."

O bırakır.

Nefes alışı uhrevi, yüksek ve ham. Yatak odamı dolduruyor, beni sarıyor.

Ses beni çileden çıkarıyor.

İnliyorum, kısık ve gırtlaktan geliyor, ses boğazımdan kopuyor, daha sert, daha yavaş okşarken - her saniyesini hissetmek için uzatarak. Penisim yumruğumda zonkluyor, o kadar hassas ki yarı sayıklıyorum, kalçalarım elimin her geçişinde seğiriyor.

İlk nabız, kalın ve sıcak bir şekilde, uzun, dağınık çizgiler halinde midemden aşağı dökülüyor. Durmuyorum, duramıyorum, sonuna kadar sömürüyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor, nefesim kesiliyor, bir başka fışkırtma kaygan ve müstehcen bir şekilde tenime dökülüyor.

Tükenene kadar, nefes nefese kalana, ellerim yapış yapış ve midem kaplanana, artçı şoklarla seğiren penisime kadar uzatıyorum. Sadece o yapıyı hissetmek için, sadece onun ağzını yumruğum yerine hayal etmek için her şeyi tekrar tekrar yaparım.

"Harikaydı," diye fısıldıyor. Sesi şimdi daha yumuşak, memnuniyetten uykulu.

Hala nefesimi tutarak gülümsüyorum.

"Harikaydın," diye mırıldandım.

İç çekti, memnun ve rahat bir şekilde. "Sanırım... sanırım şimdi uyuyacağım."

"Çok güzel bir kız."

Uykulu bir ses çıkarıyor. Yorganını çekerken çıkan hışırtı.

"İyi geceler güzel kız."

Yarı yola geldiğimizi söylüyor.

"İyi geceler, Caleb."

Çağırıyor sonlandırıyorum.

Nefesimi verirken tavana bakıyorum. Ay ışığı beyaz boyanın üzerine gölgeler düşürüyor.

Kalbim hala yarışıyor.

Vücudum hala gergin.

Peki ya zihnim?

Kafam karıştı.

Çünkü Caleb olmak istemiyorum.

Ben kendim olmak istiyorum.

MAKARNA ARTI VAROLUŞSAL KORKU

IZZY

Masanın başında, babam kollarını kavuşturmuş, gözleri eğlenceyle dolu, geriye yaslanmış oturuyor. Tuz ve biber karışımı saçları, bugün ellerini fazlaca karıştırmış gibi hafifçe dağılmış. Her zamanki en güzel Pazar kıyafetini giymiş: tertemiz lacivert, düğmeli bir gömlek, kolları sıvanmış, alyansı avize ışığının altında parlıyor. Fırtınadaki sessizlik. Tabii, o zar zor gizlediği sırtıyla fırtınayı körüklediği zamanlar hariç. Ayaklarının dibinde Tony Soprano ve Lady Gaga - kıymetli Pomeranian'ları - huzursuzca dönüyor, ayak tırnakları pişmiş toprak fayanslara çarpıyor, annem bakışlarını kaçırdığı anda babamın onlara biraz prosciutto vereceğini biliyorlar.

Sağında, Nonna bir imparatoriçe gibi oturuyor. Onlarca yıllık bilgelik ve demir gibi bir iradeyle dolu keskin, koyu gözleri, her daim yanından ayırmadığı altın halka küpeleri ve topuz yapılmış gür, gümüş saçlarıyla çerçevelenmiş. Dantel detaylı siyah bir elbise giymiş, boynundaki inciler her nefeste ışığı yansıtıyor, ellerini masanın üzerinde özenle kavuşturmuş, sanki her an hepimizi azarlayıp itaat ettirmeye hazırmış gibi. Cebinden tespih taneleri

görünüyor; bir zamanlar bir papa tarafından kutsandıklarına yemin eden büyükannesine ait olduğunu iddia ettiği tespihlerle aynı.

Karşımda sorumluluk sahibi Matteo oturuyor. Otuz beş yaşında, tank gibi yapılı, koyu renk saçları özenle kesilmiş, sakalı bakımlı ve tek çocuğu olmasına rağmen onu daha da onaylamayan bir baba gibi gösteren lacivert bir kazak giyiyor. Karısı Sophia, zümrüt yeşili elbisesiyle, özenle bir araya getirilmiş güzelliğiyle yanında oturuyor. Kızları, küçük yeğenim, yüksek bir sandalyede oturuyor, domates sosu önlüğünü lekelemiş, tüm ailenin bir yanlış yorumla kaostan kurtulabileceğinin farkında bile değil.

Matteo'nun solunda, asabi Luca oturuyor. Otuz iki yaşında, zayıf ama kaslı, yüzünde konuya bağlı olarak sürekli bir şüphe veya sinir ifadesi var. Şu anda kahverengi gözleri Nico'ya kilitlenmiş, akşam yemeği başlamadan önce bile kavgaya hazırlandığı belli. Siyah bir Henley giymiş, kollarını dirseklerine kadar sıvamış, sanki atılmaya hazırmış gibi öne eğilirken kollarını esnetiyor. Sağ ön kolundaki çocukluğunda geçirdiği bisiklet kazasından kalma yara izi, esmer teninde bembeyaz duruyor.

Ve bir de büyüleyici Nico var. Otuz yaşında, inanılmaz yakışıklı ve bunun farkında. Koyu kahverengi saçları ustaca dağılmış, gömleğinin düğmeleri sanki bir dergi reklamından fırlamış gibi hafifçe açık ve sırtışı sürekli "bela"ya ayarlanmış. Fazlasıyla rahat bir şekilde arkaya yaslanmış, bir kolunu yanındaki boş sandalyeye atmış, sanki taahhütlerden kaçtığı ve Luca'yı spor olsun diye sinirlendirdiği bir gün dahaymış gibi şarabını yudumluyor.

"Dinle," diyor Luca, ellerini havaya kaldırarak, savunmaya geçmiş bir şekilde. "Sadece şunu söylüyorum, o kadar da tuhaf değil."

Nico, ağzına bir parça ekmek atarak alaycı bir tavırla güldü. "Hayır, tuhaf. Çok tuhaf," dedi çiğnemelerinin arasında.

Kaşımı kaldırdım. "Peki, tuhaf olan ne?"

Luca, Nico'yu işaret ediyor. "Kahvaltıda çorba içmeyi psikopatça buluyor." Sonra kaşlarını çattı. "Ve dua etmeden önce yemeyin. Ekmek henüz kutsanmadı."

Nico gözlerini devirdi. "Bu Komünyon değil. Kutsanmış bir ekmek çubuğu yediğim için cehenneme gitmeyeceğim."

Nonna oturduğu yerden haç işareti yapıyor, yüzüklerinin altınları ışığı yansıtıyor.

Her zamanki gibi akıllı başında olan Matteo iç çekiyor. "Özür dilerim, ne?"

Luca homurdanıyor. "Japonya'da sabahları her zaman çorba içerler."

Nico iğrenmiş bir ifade takındı. "Tamam, tamam, ama sen New Jersey'lisin ve sabahın yedisinde siktiğimin minestrone'unu yiyorsun."

Luca omuz silkti. "Çorbayı severim."

Matteo başını sallıyor. "Terapiye ihtiyacın var."

"Tamam, dairesinde her şeyiyle dolu bir bar bulunduran ama mikrodalga fırını bile olmayan bir adamdan büyük laflar."

Nico homurdandı. "Doğru."

Matteo kaşlarını çattı. "Mikrodalgaların yemeklerin tadını nasıl bozduğunu sevmiyorum, tamam mı?"

"Aman lütfen," diye araya girer Nico, "bir zamanlar çok sabırsızlandığı için dondurucudan çıkarıp doğrudan Hot Pocket yiyen adam diyor."

"Bu BİR kereydi!" diye itiraz etti Matteo, sesi yemek odasında yankılanırken.

Mutfakta bir tencere kırılır, metalik şangırtıyı annenin bezgin iç çekişi izler. Tony Soprano bu sese bağırmaya başlar, bu da Lady Gaga'yı harekete geçirir, tiz havlamaları havayı doldurur.

"Lorenzo!" diye seslendi annem. "Köpeklerini kontrol altına al, yoksa Butler'daki kız kardeşinle yaşayacaklar!"

Babam sadece kıkırdadı ve her köpeğe birer dilim prosciutto uzattı. Parmaklarından kaptıkları anda tuzlu bir

koku yükseldi ve hemen sustular. "İyiler Maria," diye seslendi. "Sadece heyecanlılar."

Annem mutfaktan çıkıyor, servis tabaklarının sonuncusunu dengeliyor. Sarımsak, fesleğen ve domates sosunun zengin aroması odaya yayılıyor. Sade çiçekli elbisesi ve ev terlikleriyle bile, koyu renk saçları düzgünce arkaya toplanmış ama yine de bir şekilde kusursuz olmasına rağmen, zahmetsiz bir hassasiyetle hareket ediyor. Yumuşak kahverengi gözleri masanın üzerinde geziniyor, envanter çıkarıyor.

Tabağı masaya koyuyor, doğrulurken altın haçlı kolyesi ışığı yansıtıyor. Önlüğünde un lekesi, bileğinde hafif bir leke var ama fark etmiyor; asla fark etmez.

Bunu uzun zamandır yapıyor; hepimizin bir araya gelmesini, sağlıklı beslenmesini, yakın durmamızı sağlıyor. Annem, birleştirici güç. Omurga. Russo ailesinin ayakta kalmasını sağlayan sessiz güç.

Ama yine de bize baktığında, gözlerinde her zaman o endişe izi var; sanki ne kadar sürüklendiğimizi, bir gün yerleşip yerleşmeyeceğimizi, bizi birbirimize bağlı tutmak için yeterince şey yapıp yapmadığını ölçüyormuş gibi.

"Hepinizin İsa'ya ihtiyacı var," diye mırıldandı, gül parfümünün kokusu yayılırken koltuğuna oturdu.

Gülmemek için dudağımı ısırıyorum.

Karşımdaki babam, sanki en sevdiği televizyon dizisini izliyormuş gibi, sandalyesinde geriye yaslanmış, kaosun ortaya çıkmasını bekliyor.

Ve dürüst olmak gerekirse?

Muhtemelen öyledir.

"Nonna, ödünç alabileceğim başka bir tespihin var mı? Bilirsin işte, manevi rehberlik için."

Nonna'nın gözleri, sanki bir manastıra girdiğimi yeni duyurmuşum gibi parlıyor. Cebine uzanıp bir değil, her biri birbirinden süslü üç tespih çıkarıyor. Boncuklar çanlar gibi birbirine çarpıyor.

Parıltılı mavi cam boncuklu bir tespihini elime tutuştururken, İtalyanca "Per te, Isabella" diyor. "Così troverai un buon marito."

Nico'nun kıkırdamasını veya arkamdan gelen yardımsever mırıltısını duymazdan gelerek alıyorum.

"Bunun sana bir koca bulmada yardımcı olacağını söylüyor. Tercihen işi olan ve omurgası sağlam bir koca."

"Teşekkür ederim, Nonna," diyorum tatlı bir şekilde, diğer ikisini bana hediye etmeden önce onu çantama koyuyorum.

Elimi okşuyor, sonra eğilip hızlı hızlı İtalyanca bir şeyler fısıldıyor.

Nico, tabii ki masanın karşısından hemen tercüme ediyor. "Evan'ın çöp olduğunu söylüyor."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Eminim İtalyancan üzerinde çalışman gerekiyor."

Nonna hiç aldırış etmeden gülümsüyor.

Annem Nico'nun karşılık vermesine fırsat vermeden ellerini birbirine vurdu.

"Tamam," diyor kararlı bir şekilde. "Hadi dua edelim."

Hepimiz başımızı eğiyoruz.

Annem yumuşak ve saygılı bir sesle konuşmaya başlıyor.

"Sevgili Rabbimiz, bugün ailemizi bir araya getirdiğin için sana teşekkür ederim. Alacağımız yiyecekler için, bize verdiğin nimetler için sana teşekkür ederim."

Şimdiye kadar, çok iyi.

"Ve bana bir torun verdiğin için teşekkür ederim."

İçimden inliyorum.

İşte başlıyoruz.

Annem hiç istifini bozmadan devam ediyor.

"Çocuklarımdan birinin güzel ve kutsal bir evliliğe girmesine izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Evli olan tek kişi olan Matteo ise sadece başını sallamakla yetiniyor.

"Ve Tanrım, diğer üç çocuğum için dua ediyorum," diyor annem dramatik bir ses tonuyla.

Masanın karşısındaki Luca bana bakıyor. Mumun alevi gözlerine vuruyor ve yaramazlıkla parlıyor.

"Onlar yakında yollarını bulsunlar."

Maria peçetesine öksürüyor, işlemeli kumaş gülümsemesini zar zor gizliyor.

Babam şarap kadehinin arkasına bir kıkırdama gizledi, kadehi dudaklarına götürürken içindeki koyu kırmızı sıvı dönüyordu.

"Ve Tanrım, onları evliliğe ve aileye yönlendirmeni diliyoruz," diye bitirdi annem. "Zavallı anneleri ölmeden önce."

Nico homurdanıyor.

Luca sırtıyor.

Gözümü uğursuz bir ekmek çubuğuyla bıçaklamayı düşünüyorum.

"Ve eğer Senin isteğin buysa," diye ekliyor annem, herkesi şaşırtarak devam ederek, "gördüğüm işaretler gerçek olsun." Anlamalı bir şekilde bana bakıyor.

"Anne!" diye tısladım, utançla, yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı.

"Amin," diyor Nonna, haç çıkararak. Bileğindeki altın bilezikler hafifçe şingirdarken.

Annem ellerini birbirine vurarak gülümsüyor. "Tamam! Hadi yiyelim!"

Sanki çocuklarının yarısını alenen rezil edip aşk hayatıma ilahi bir müdahalede bulunduğunu ilan etmedi mi?

Tabaklar dolmaya başlıyor, servis kaşıklarının seramikte çıkardığı sesler sohbete karışıyor.

Şaraplar fişkırıyor, şişelerin devrilmesinden çıkan glug-glug sesi duyuluyor.

Ve sonra, tam zamanında—

"Ee," diyor Luca, sanki bir şeye başlayacakmış gibi sırtarak. "Izzy."

Isırıklarımın ortasında, çatalı ağzıma doğru götürdüğümde durakladım. "Ne?"

Kaşlarını oynattı. "Görüştüğün o adam..."

Nico öne eğildi, gözleri parlıyordu. "Boat Shoes McProtein Tozu nasıl?"

Gözlerimi kısıtım. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Luca alaycı bir tavırla "Lütfen. Annen senin için ismen dua bile etmedi. Seni sadece 'çok kayıp' kategorisine koydu."

"Burada tek bekar ben değilim," diye çıktım. "Neden Nico'nun aşk hayatı hakkında konuşmuyoruz?"

Nico omuz silkti, kibirli bir tavırla. "Çünkü benimki ilginç."

"Lütfen Evan hakkında konuşmayalım," dedim.

İkisi de sanki "lağım faresi" demişim gibi suratlarını buruşturdular.

"Öğğ," diyor Luca. "Birden fazla Patagonia yeleği olan ve kadınlara 'kızlar' diyen bir adama benziyor."

Nico başını sallıyor. "Ya da biyografisine 'girişimci' yazan ama ailesinin AmEx kartıyla geçinen türden bir adam."

Her zamanki barış elçisi Matteo iç çekiyor. "İkiniz de onu tanımıyorsunuz bile."

"Gerek yok," diyor Luca. "Izzy onunla çıktı. Bu kadar yeter. Zevki berbat."

"Onu alt edebilirim," diye ilan ediyor Nico, dramatik bir şekilde kasılarak. "Tek yumrukla Evan yere serilir."

"Aman Tanrım," diye inledim şakaklarımı ovuşturarak. "Kimse Evan'ı dövmüyor."

"Rabbimizin adını boş yere ağzına alma," diye bağılıyor Luca, açıkça annemizin dikkatini çekmeye çalışıyor.

Nico sandalyesine yaslanıp şarabını keyifle yudumluyor. "Katılıyorum Izzy. Rabbimiz'in adını boş yere anmak On Emir'e aykırı. Ama Evan'ı yermek mi? Kesinlikle serbest." Omuz silkiyor. "Yine de, biraz daha incelikli bir şey düşünüyordum; hafif bir gözdağı, birkaç yerinde tehdit, belki biraz da psikolojik savaş."

Luca başını sallıyor. "Ya da arabasını çizebiliriz."

Nefes nefese kaldım. "Kimse hiçbir şey tuşlamıyor!"

Şahin gözlerle sessizce etrafı izleyen Nonna, aniden öne doğru eğilir.

"Isabella," diye İtalyancayla başlıyor, sesi kalın ve vurgulu, "perché stai ancora con quel ragazzo? Non ti ha ancora chiesto di sposarlo?"

İçimden inliyorum.

Çatalımı makarnama sapladım, uçları seramik tabağa sürtündü. "Nonna, bu karmaşık bir konu. Ve hayır, bana evlenme teklif etmedi."

Bir sineği kovar gibi elini sallıyor. "Karmaşık mı? Sciocchezze. Gli uomini sono semplici."

"Erkeklerin basit olduğunu söylüyor."

"Ne dediğini biliyorum, Luca."

Büyükanne yılmadan devam ediyor, anneme dönüp hızla bir dizi İtalyanca kelime sıralıyor. Annemin neden "quel idiota" ile vakit kaybetmeme izin verdiğini soracak kadar anlıyorum.

Annem iç çekiyor ve aynı şekilde cevap veriyor, bir erkeğe vakit harcamak için çok yaşlı olduğumla ilgili bir şeyler söylüyor.

Su bardağımı dudaklarıma bastırıp yüzümü serinletmeye çalışıyorum. "Anne, vaktimi boşa harcamıyorum. Hem Nonna, onu tanıyorsun bile."

Kokluyor. "Non ho bisogno di conoscerlo."

Nico, sahte bir yardımseverlikle eğiliyor. "Uçak indiğinde muhtemelen polo tişörtlerini giyip alkışladığını anlayacak kadar gördüğünü söylüyor."

"Yanlış tercüme yapmayı bırak," diye çıktım.

"Bunu söylemedi değil," diye mırıldandı omuz silkerek.

Nonna mükemmel bakımlı parmağını bana doğrultuyor, sesi inançla yükseliyor. "E ti tratta bene? Ti porta i fiori? Ti apre le porte? Ti guarda Come se fossi la cosa più bella del mondo?"

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum. Soruları bıçak gibi keskin, doğrudan yumuşak noktalara yöneltilmiş.

"Ninem—"

"Cevap ver, Isabella!"

Derin bir nefes verdim. "O... iyi."

Luca alaycı bir tavırla "Tamam. Vay canına. Kesinlikle her kızın erkek arkadaşı hakkında söylemeyi hayal ettiği şey bu." dedi.

Nico kıkırdadı. "Sanırım Izzy'nin lazanya hakkında daha tutkulu konuştuğunu gördüm."

Tam o sırada Lady Gaga masanın altına daldı, tüyleri çıplak bacaklarına değdi. Tony heyecanla havlayarak, küçük patilerini yerde sürükleyerek onu takip etti. Babam hafifçe ısıklık çalıyor ama bu sefer onu görmezden gelip kaos yaratmaya kararlıydılar.

"Lorenzo!" diye azarladı annem. "Sana köpeklerini kontrol etmeni söylemiştim!"

Babam sadece omuz silkti, eğlenerek. "Onların da kendi akılları var, Maria. Tıpkı bizim çocuklarımız gibi."

Aklın sesi olmaya çalışan Matteo iç çekiyor. "Yiyecek bir şeyler yiyebilir miyiz?"

Ama Nonna hala beni izliyor.

Beklemek.

Daha fazlasını bekliyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Çünkü ilk defa, bana sorduğu soruyu gerçekten düşünmeye başladım.

Evan bana çiçek getiriyor mu?

HAYIR.

Bana kapılar açıyor mu?

Tam olarak değil.

Bana sanki dünyanın en güzel şeyiymişim gibi mi bakıyor?

Hayır. Aslında yaptığı tek şey, "tekrar forma girmem" gerektiğini söylemek; ilk tanıştığımızdan beri vücudumun ne kadar değiştiğinin pek de incelikli olmayan bir hatırlatıcısı.

Tabağıma bakıyorum.

Ve korkunç bir gerçeği fark ettim ki, bana böyle bakan son adam...

Hiç de erkek arkadaşım değildi.

Cal'dı.

Yemek kaotik bir şekilde devam ediyor. Nico, Luca'yı hemen oracıkta, masada bir bilek güreşi maçına davet ediyor ve neredeyse annesinin kıymetli kırmızı şarabından bir şişeyi deviriyor. Anne çılgık atıyor, baba gülüyor ve Nonna haç çıkarırken, sanırım hepimizin ruhu için dualar mırıldanıyor. Sarımsaklı ekmek, makarna sosu ve şarap kokusu havaya karışıyor, mumların dibine kadar yanan kokuyla birleşiyor.

Akşam yemeği her zamanki gibi bir karmaşayla sona eriyor.

Nonna, hepimiz on mil yarıçapında yaşıyor ve istediğimiz zaman yemek için gelebiliyor olmamıza rağmen, herkesi artıklarıyla eve göndermeye çalışıyor. Plastik kapları istiflerken şangırdayan Nonna, yaşına rağmen ellerini hızla hareket ettiriyor.

Nico ve Luca hala saçma bir konu hakkında tartışıyorlar, sesleri evin içinde yankılanırken anneleri onlara "Ya dışarı çıkarın ya da itirafa götürün" diyor.

Peki ya ben?

Mutfağa süzüldüm ve sanki ikinci doğamış gibi bir bulaşık havlusu aldım. Pamuklu havlu yumuşaktı ve ellerimde yıpranmıştı, hafif limonlu bulaşık deterjanı kokuyordu.

Çocukluğumda Matteo ve ben bulaşıkları hep birlikte yıkardık.

Bizim işimizdi.

Ben kurutuyorum. O da her şeyi kaldırıyor.

Çocukluğumuzda başladı ve annem her şey tertemiz olana kadar masadan kalkmamıza izin vermezdi. Zamanla bu bizim sessiz geleneğimiz haline geldi.

Peki bu gece?

Bunun için minnettarım.

Çünkü Matteo içeri girip kollarını sıvadığında, ne olacağını çoktan anlamıştım. Kazak kollarını dirseklerine kadar sıvarken hafif bir hışırtı sesi çıkarıyordu. Bana hemen bakmıyordu, bu da bir şeyler yapmaya hazırlandığı anlamına geliyordu.

Başımı iki yana sallıyorum. "Eğer konu Evan'la ilgiliyse—"

"Öyle," diyor nazikçe sözümü keserek. Tabağı ona uzatıyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi hazırlıyorum.

"Izzy," diye devam ediyor, sesi sakın, akli başında, özünde Matteo. "Herkesin onun hakkında sana saçma sapan şeyler söylediğini biliyorum. Şakalar, şakalar - özellikle Luca ve Nico."

Kuru bir kahkaha attım. "Yılın en küçümseyen lafı."

Matteo hafifçe gülümseyip tabağı dolaba yerleştiriyor. Tabağı koyarken seramik şangırtılar çıkarıyor. "Evet, sana laf sokuyorlar. Ama gerçek şu ki, biz sadece senin için endişeleniyoruz."

Elimdeki tabağın çiçek desenlerini başparmağımla takip ediyorum.

"Yani, biz senin kardeşiniz," diyor dirseğiyle hafifçe dürterek. "Bu bizim işimiz, değil mi?"

Küçük ama gerçek bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

Çünkü evet.

İşte bunu yapıyorlar.

Zaten hep öyle yaptılar.

"Ayrıca," diye devam ediyor Matteo, yemek odasına doğru bakarak, "sadece biz değiliz. Annem onu tanımıyor ve Nonna da... neyse."

"Muhtemelen Evan'la evlenmeme izin vermektense kiliseden bir yabancıyla beni tanıştırmayı tercih eder," diye mırıldandım.

Matteo sırtıttı. "Gördün mü? Anladın işte."

Başımı sallayıp hafifçe gülüyorum ama sohbet uzuyor. Belki şaraptandır, belki de gerçekten bu konuda konuşmam gerektiğindendir ama kendimi durduramadan soruyorum:

"Nereden bildin?"

Matteo bana baktı. "Biliyor musun?"

"Sophia doğru kişiydi."

Gözleri, hâlâ masada oturan ve bebeğini dizinde zıplatan Sophia'ya baktığında hemen yumuşadı. Başını geriye atmış, rahat ve savunmasız bir şekilde gülüyordu, koyu bukleleri her hareketinde sallanıyordu.

Matteo bu manzarayı görünce gülümsüyor.

Ve o zaman anladım ki bu sadece ona özel bir gülümsemeydi.

Sahte olamayacak türden bir gülümseme.

Yuvayı ifade eden bir gülümseme.

"Sophia'dan önce başka kızlarla da çıktım," diyor Matteo sonunda tezgaha yaslanarak. "Bazıları birkaç ay sürdü. Bazıları yıllarca."

Sessiz kalıp dinliyorum. Yemek odasından gelen kadeh şingirtıları sessizliği bölüyor.

"Ve her seferinde," diye devam ediyor ensesini kaşıyarak, "bir sorun çıkıyordu. Bazen çok açıktı; sürekli kavga ediyorduk. Her şey bir savaş, bir anlaşmazlıktı."

Başını sallayıp nefes veriyor.

"Peki ya diğer zamanlar? Bunu fark etmem biraz zaman aldı."

Dudağımı ısırdım. "Nasıl?"

Matteo omuz silkti. "Çünkü olması gerekmeyen bir şeyi yürütmeye çalışıyordum. Kavgaları mazur görüyordum. Kendimi aşkın zor olması gerektiğine inandırıyordum."

Bana doğru döndü, ifadesi şimdi daha yumuşaktı.

"Ve sonra Sophia ile tanıştım," diyor kısaca.

Tekrar ona doğru bakıyorum.

Şimdi de kontrolsüzce kıkırdayan, çenesinden salyalar akan bebeğine komik suratlar yapan Sophia.

"Ve her şey çok kolaydı," diyor Matteo. "Doğru hissettiriyordu."

Bir nefes verdim, sessiz.

"Bazen kavga ediyoruz, elbette," diye itiraf ediyor. "Herkes kavga ediyor. Ama eskisi gibi değil. Kazanmak zorundaymışım gibi hissettirecek şekilde değil. Birbirimize bağırıyoruz. Birbirimize saygı duyuyoruz."

Şimdi bana bakıyor, sesi sakın.

"Bana kendimi özel hissettiriyor," diyor. "Ve ona iyi bakmak istiyorum."

Boğazım düğümleniyor. Parmaklarımı bardağın kenarında gezdiriyorum, serin ve pürüzsüz ağzını hissediyorum.

Ve sonra beni paramparça eden şeyi söylüyor.

"Eğer Evan'ın doğru kişi olup olmadığını sorguluyorsanız," diyor, "o zaman doğru kişi değildir."

Yutkunuyorum. Sertçe.

"Çünkü doğru adamla karşılaştığında," diye devam ediyor. "Kendini durduramayacaksın. Onun o olduğunu anlayacaksın."

Peki ya bu?

İşte sorun bu.

Çünkü Matteo bunu söylediğinde, bunun nasıl hissettirmesi gerektiğini tarif ettiğinde...

Aklıma gelen ilk yüz?

Hiç de Evan'ın değil.

Yine Cal.



ŞİMDİ CALEB İLE SOHBET EDİYORUZ

GÜZEL KIZ
MERHABA

CALEB

Hey güzel kız.

Başka bir seksi uyku vakti hikayesi anlatmak ister misin?

Aslında

ciddi bir konu hakkında fikrini almak istedim

Ah?

Elbette. Söyle bana.

Sanırım Evan'la ayrılmam gerekiyor

...

Dinliyorum.

Bilmiyorum

bu gece aklıma geldi

Pazar yemeğinde kardeşim bana aklımdan çıkaramadığım bir şey söyledi

Ne dedi?

Bana doğru insanla tanıştığında

bunu sorgulamıyorsun

sadece biliyorsun

Ve bu sana Evan'ı mı düşündürdü?

HAYIR

işte mesele bu

bunu söylediğinde

cal'ı düşündüm

ve bu çılgınlık

çünkü onu neredeyse hiç tanımıyorum

Yapıyor musun?

Demek istediğim

mantıksal olarak hayır

ama öyle hissediyorum

Çünkü ona çekiliyorsun.

Çünkü bedeniniz ve zihniniz zaten ona güveniyor.

ya aptalsam

ya Evan'la geçirdiğim yılları bir aşk uğruna heba ediyorsam

Tutku ve aşk aynı şey değil, güzel kız.

Peki Evan'la ilgili tam olarak neye tutunuyorsun?

Bilmiyorum

birlikte geçirdiğimiz zaman?

onun fikri mi?

Onun kim olduğunu düşündüğün fikri.

Gerçekte kim olduğu belli değil.

...

Evet

Onun sana uygun olmadığını zaten biliyorsun.

Uzun zamandır biliyordun.

Peki ya cal konusunda yanılıyorsam?

Ya bana sadece acıdığı için iyi davranıyorsa?

veya daha kötüsü

ya bana aşk bombası atıyorsa?

Ama öyle olmuyor.

nereden biliyorsunuz?

Çünkü eğer öyle olsaydı, ona bir şey borçlu olduğunuzu hissederdiniz.

Sanki seni tuzağa düşürmeye çalışıyormuş gibi hissedersin.

Sana bir çıkış yolu vermiyordu.

...

Artık kapana kısılmış değilsin, Izzy.

Sizin için en iyi olan kararı vermekte özgürsünüz.

Ama bunun ne olduğunu zaten biliyorsunuz.

sanırım yapıyorum

İyi kız.

yani bunu yapmalı mıyım?

Evet.

ama bunu şahsen yapmalıyım, değil mi?

Ona bu kadarını borçlusun.

Ama ona başka hiçbir şey borçlu değilsin.

Evet

Tamam

yarın onu arayacağım

buluşmak için bir zaman ayarlayın

ve bitireceğim

Seninle gurur duyuyorum.

teşekkürler

Peki ya Cal?

Peki ya o?

Yakında bekar olacaksın.

Ona karşı hissettiğin bu duyguyla ilgili bir şeyler yapmayı düşünüyor musun?

Bilmiyorum

o benim meslektaşım

teknik olarak benim durumumdaki biriyle çıkmayı engelleyen bir kural yok

ama bu hoş karşılanmıyor

Bunu önemsiyor musun?

Tam olarak değil

ama işimi de mahvetmek istemiyorum

ya ben yanlış okuyorsam?

Sen değilsin.

ya öyleyse?

ya Evan'la ayrılırsam ve Cal'la hiçbir şey olmazsa?

ya beni böyle istemezse?

Bu durum Evan'dan ayrılma kararınızı değiştirir mi?

HAYIR

O zaman bir önemi yok.

Başka birinin seni beklediğini düşünerek bir kişiyi terk etmezsin.

Gidiyorsun çünkü senin için doğru olan bu.

Evet

haklısın

ama aynı zamanda

ya çok erkense?

O zaman çok erken.

Ve bu da sorun değil.

Hiçbir şeye acele etmenize gerek yok.

ama ondan hoşlanıyorum

Biliyorum.

Ama sana bir şey sorayım.

En son ne zaman yalnız kaldın?

...

Bilmiyorum

Bu bir sorun, değil mi?

Belki

Başkalarının istediği gibi olmaya çalışarak çok zaman harcadın.

Belki de kendi başına kim olduğunu anlamak için biraz zaman ayırmalısın.

ya zaman kaybedersem?

Kendinizi sevmeyi öğrenmenin zaman kaybı olduğunu mu düşünüyorsunuz?

...

HAYIR

İyi kız.

Bir ilişkiden diğerine atlamanıza gerek yok.

Önce kendinize aşık olmalısınız.

Ve sonra doğru kişiyi bulduğunuzda, gerçek aşkı tanıyacaksınız.

sanırım bu mantıklı

Elbette öyle.

Tamam

şimdi seksi bir uyku vakti hikayesi anlatabilir miyiz?

İşte benim kızım.



DÖNÜŞÜ OLMAYAN NOKTAYI GEÇTİM VE BUNU KABUL EDİYORUM.

CAL

Telefonumu bıraktım ve çenemi ovuşturdum. Sakallarım avucumda sert ve tanıdık bir şekilde tırmalanıyordu.

Kahretsin.

O...

Bunun için tüm irademi kullanmam gerekti.

Beklemesini söylüyordu. Acele etmemesini. Evan'dan bana atlamamasını. İçimdeki her bencil, sahiplenici taraf ona "Boş ver. Hemen bana gel." demek istese de.

O benim.

Henüz tam olarak farkında değil. Ve kabul etmem gereken gerçek bu.

Onu manipüle etmek istemiyorum. Kafası karışık ya da savunmasız olduğu için bana gelmesini istemiyorum.

Onun bana gelmesini istiyorum çünkü beni istiyor.

Çünkü bunun doğru olduğunu biliyor.

Çünkü bizim kaçınılmaz olduğumuzu biliyor.

Ve eğer bu biraz daha beklemem anlamına geliyorsa, o zaman sorun değil.

Bekleyeceğim. Zaten başka bir kadınla birlikte olmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Öyleyse, açıkça benim

olması gereken kadın için biraz daha beklemenin ne anlamı var?

Elimi yüzümden aşağı doğru sürüklüyorum, yavaşça nefes veriyorum. Dairemin serin havası kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Bunun gerginliğimden kaynaklandığını biliyorum. Muhtemelen sakal bırakmamın sebebi de bu. Elim çenemde gezdirdiğim sayıya bakılırsa, muhtemelen silerdim.

Vücudum hâlâ gergin. Altımdaki çarşaflar tenime fazla sert geliyor, sinirlerim aşırı hassas. Çünkü son bir saatimi şu anda ihtiyaç duyduğu mantıklı, akli başında adam olarak geçirmiş olsam da...

Konuşmamızdan sonra?

Onun inlemelerini duyarak penisimi okşuyordum, sesinin anısı kulaklarımda yankılanıyordu.

Ona çirkin şeyler fısıldıyordum, beş dakikadan kısa bir sürede aklına gelen bir uyku vakti hikayesi anlatıyordum, onun nefes nefese kalmış halleri telefonda bana ulaşıyordu.

Çok cesurlaşıyor.

Çok şakacı.

Çok rahat.

İlk defa "yatma vakti hikayesi" istediğinde, tereddütlüydü, emin değildi, sesi telefonda zar zor duyuluyordu.

Şimdi?

Şimdi sanki oksijeniymiş gibi istiyor onları. Sesi istekli, neredeyse talepkardı.

Peki ya bu gece ona verdiğim?

Yeni favorimdi.

Onu o karanlık ormana geri götürdüm.

Onu ağaçların arasında koştururken gördüm, nefes nefeseydi, vücudu heyecanla karıncalanıyordu. Düşen yaprakların ayaklarının altında çıtırdadığını, serin gece havasının sıcak tenine değdiğini, ay ışığının dalların arasından benekli gölgeler oluşturduğunu anlattım.

Ne olacağını biliyordu.

Kaçamayacaktı.

Onu yakalayıp götüreceğimi.

Güçlendirilmek, elleri ve dizleri üzerinde toprağa fırlatılmak, her şeyi sahiplenmek istiyordu. Avuçlarına orman zemininin nasıl dokunacağını, bastırıldığında toprak ve çam kokusunun burun deliklerini nasıl dolduracağını anlattım.

Onu yalvarttım.

Söylediğim sözleri tekrarlıyordu, sesi soluk ve tizdi.

"Söyle," diye emrettim ona.

"Tamamen seninim," diye sızlandı.

Kahretsin.

Dudağımı o kadar sert ısırdım ki kanadı. Ağzım metalik bir tatla doldu.

Ve ona benim penisim için hazır olduğunu, damlayan ve bekleyen, doldurulması gereken bir penisim olduğunu söyledim?

O da aynısını söyledi.

"Tamamen seninim," diye fısıldadı. "Penisini almaya hazırım."

İşte o an neredeyse kendimi kaybediyordum.

Kendimi ayarlıyorum, koltuğumda kıpırdanıyorum ama aletin çoktan sertleşmiş. Boxer şortumun kumaşı hassas tenime sürtünüyor.

Çünkü artık çok hızlı gidiyor.

Çok kolay.

Bu gece, ben bitiremeden bitirdi. Ve yarın ona küçük bir hediye verilecek.

Uygulamanın premium versiyonuna özel bir yükseltme.

Elbette normal premiumda görüntülü görüşme özelliği ve yapay zekaya entegre bir titreşim cihazı da bulunuyor.

Peki ya benimki?

Benimki daha iyi.

Çünkü ona gönderdiğim vibratör?

Benimle bütünleşiyor.

Telefonumla.

Uzaktan kumandayla programladım.

Yani çok yakında, çok yakında Izzy'nin o şeyi içine sokmasını sağlayabileceğim...

Ve kontrol bende olacak.

Titreşimlerin ne zaman başlayıp ne zaman duracağına ben karar vereceğim. Ne zaman yoğunlaşacaklarına.

Onu köşeye sıkıştırabiliyorum, tahrik edebiliyorum, kıvrınmasını ve bana yalvarmasını sağlayabiliyorum. Yumuşak kıvrımlarının gerildiğini, dolgun bacaklarının titrediğini, yarattığım hislere teslim olurken sırtının yataktan yay gibi kalktığını hayal ediyorum.

Kendimi daha hızlı okşadım, adının sesini zar zor bastırdım.

Yarın, onu altımda titrerken, daha sert, daha derine ittikçe nefes nefese kalırken bulacağım, ta ki dayanamayacak hale gelene kadar; tam da istediğim gibi dağılana kadar.

Onun çözülmesini izleyeceğim, ipleri çekenin ben olduğumu bilerek. Yanakları kızarmış, gözleri odaklanamamış, bana saldırırken ağzı açık kalmış.

Boşalma hissi artarken dişlerimi sıkıyorum. Uyluklarımdaki kaslar geriliyor, omurgam dikleşiyor.

Ve geldiğimde, elim sıkılmış, nefesim hırıltılı, düşünebildiğim tek şey o.

Onun yumuşak zevk çıgıllıkları.

Vücudu, saklamaya çalıştığı o muhteşem kıvrımlar, benim için parçalanırken titriyordu.

Yarın bir türlü gelmiyor.



DAHA ERKEN AYRILMALIYDIM

IZZY

Ofisimde oturmuş, telefonuma bakıyorum. Gelen kutum okunmamış e-postalarla dolup taşıyor. Takvim bildirimleri ekranda yanıp sönüyor. Hiçbir şey dikkatimi çekmiyor.

Sadece...bakıyorum.

Çünkü ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Ve ben gerçekten, gerçekten bunu yapmak istemiyorum.

Bugün Callahan'dan özellikle ve aktif bir şekilde uzak durdum. Onu görmek istemediğimden değil. Ama onu çok fazla görmek istediğimden. Cumartesi günü olanlardan sonra... o öpücükten sonra...

Şu anda onunla karşılaşmayı kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Yapılması gerekeni yapana kadar hayır.

Ta ki Evan'la ayrılana kadar.

O zaman belki, belki Cal'la konuşurum.

Çünkü bunu hak ediyor. Ve ayrıca, çünkü istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Ama sonra Caleb'ı düşünüyorum. Dün gece söylediklerini. Acele etmemem gerektiğini. Önce kendime aşık olmam gerektiğini.

Ve evet, tamam, tabii ki - o bir yapay zeka. Ama tüm internetle programlanmış, değil mi? Yani muhtemelen bir terapist kadar iyidir.

Peki ya söyledikleri? Mantıklıydı. Sırf Evan'la ayrıldım diye Callahan'la yatağa girmemeliyim. Her ne kadar gerçekten, gerçekten, gerçekten yapmak istesem de.

Derin bir nefes alıp kendimi toparlıyorum. Sabahları unuttuğum fincandan gelen bayat kahve kokusu burnuma doluyor, ne kadar zamandır burada oturup ertelediğimi hatırlatıyor.

Ve sonra yapıyorum.

Evan'ı arıyorum.

Gerçekten açıyor ki bu bir mucize çünkü telefonuna asla cevap vermiyor. İlk çalışta cevap vermezsem sinirleniyor.

"Hey," diyor dalgın bir şekilde.

Boğazımı temizledim. "Hey. Şey... Seninle konuşmam gerek."

Sessizlik.

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Biraz meşgulüm, Izzy."

Gözlerimi deviriyorum. "Hiç meşgul değilsin," diyorum. "Kelimenin tam anlamıyla sürekli izin alıyorsun."

"Maddi güvenceye sahip olduğum için beni mazur görün," diye mırıldanıyor.

Dilimi ısırıyorum. Evan'ın nasıl bu kadar para kazandığını hiç anlamadım. Finans sektöründe çalışıyor ama hiç çalışmıyor gibi görünüyor. Sanırım bu finansçıların bir özelliği.

"Ben senin evine gelebilirim" diyorum.

"HAYIR."

Şiddeti karşısında afalladım. "Tamam... ama seninle konuşmam gerek."

Tekrar iç çekiyor, bu sefer daha yüksek sesle. Sesi kulağımı tırmalıyor.

"Tamam," diyor. "Yanına geleceğim. Bana otuz dakika ver."

Telefonu kapatıyor. Telefonumu masama bırakıp nefes veriyorum. Güm güm sesi yankılanıyor, az önce başlattığım şeyin kesinliğini vurguluyor.

Otuz dakika.

Sadece önümüzdeki otuz dakikayı atlatmam gerekiyor. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Dizüstü bilgisayarımı açıp e-postalarımı bakıyorum. Acil birkaç tanesine cevap veriyorum. Program onayı gönderiyorum. Gelen kutumu yeniliyorum. Saate bakıyorum.

Dört dakika oldu.

Aman Tanrım.

Masamdan uzaklaşıp volta atmaya başlıyorum. Ofisim artık çok küçük geliyor, duvarlar her geçen saniye üzerime geliyor. Kalbim hızla atıyor, kaburgalarımda ritmini durduramadığım hızlı bir davul sesi. Bluzum sırtımın alt kısmına yapışmış, gergin terden ıslanmış.

Sadece Evan. Sadece bir ayrılık. Önemli bir şey değil.

Ama öyle.

Çünkü ben yıllardır onunlayım.

Çünkü ne kadar korkunç olursa olsun, bu yine de bir son.

Ve bunun olması gerektiğini bilmeme rağmen—

Suçluluk duygusunun içimde belirmeye başlamasından, düşüncelerimi istenmeyen bir sarmaşık gibi sarmasından nefret ediyorum.

Zaman nasıl geçtiyse geçti ve sonunda ofis telefonum çaldı. Aniden gelen sesle irkildim ve yerimden sıçradım. Hemen telefonu kapmak için çabaladım, cevap vermeden önce boğazımı temizledim. Arayan güvenlik görevlilerinden biri. Ramirez.

"Hey," diyor. "Burada seni soran bir adam var."

"Evet," dedim kendimi toparlayarak. "Onu ofisime kadar götürebilir misin?"

"Sorun değil."

Telefonu kapatıp avuçlarımı masaya dayayıp derin bir nefes alıyorum. Kapı hafif bir gıcırtyla açılıyor ve Evan

içeri giriyor. Nefesimi veriyorum.

Ramirez kapıda oyalanıyor, henüz kıpırdamıyor. Gözleri önce benden, sonra Evan'dan, sonra tekrar bana kayıyor. "İyi olduğunuzdan emin misiniz Bayan Russo?" diye soruyor, sesi sakın ve profesyonel ama aynı zamanda endişeli de.

Evan homurdanarak nefesini verdi, alaycı bir şekilde. "Ah, Tanrı aşkına."

Hafifçe gülümsemeye çalıştım. "Evet, Ramirez. Teşekkür ederim. Gidebilirsin."

Hemen hareket etmiyor. Bana uzun uzun bakıyor. Sanki bir şeylerin ters gittiğini anlıyormuş gibi. Orada öylece durup gitmesini diliyorum çünkü burada ne kadar uzun kalırsa, bu o kadar uzun sürecek. Sonunda başını sallayıp dışarı çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Mandal yerine oturuyor.

Ve sonra sadece biz kalırız.

Ben ve Evan.

Son bir kez daha.

Evan kollarını kavuşturup kaşlarını çattı. "Bu da neydi böyle?" diye çıkıştı. Çok güçlü, çok baharatlı kolonyası küçük boşluğu doldurarak nefes almayı daha da zorlaştırdı.

Kapıyı işaret etti, hâlâ sinirli olduğu belliydi. "Beni güvenlik eşliğinde götürdün, Izzy. Sanki suçluymuşum gibi."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, baskı altında kuruduklarını hissediyorum.

"Ben-" diye başlıyorum, sonra duruyorum. Çünkü özür dilemek üzereydim.

Tekrar.

Tam da bunu söyleyecektim, böyle hissettiğin için üzgünüm.

Üzgünüm? Ne için? Duyguları için mi?

"Seni böyle hissettirmek istemedim," dedim dikkatlice. "Sadece burada konuşmanın daha kolay olacağını düşündüm. Özel olarak."

Evan gözlerini devirdi. "Ne olursa olsun." Masamın karşısındaki sandalyeye çöktü, sanki burası onun ofisiymiş gibi, sanki burası benim değil de onun ofisiymiş gibi kambur bir şekilde.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Cebinden telefonunu çıkardı, ekranı kaydırmaya başladı ve bu konuşmanın onun için ne kadar önemli olduğunu bana gösterdi.

Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerim sanki son huzur anımmış gibi havayla doluyor.

İşte gidiyorum.

"Sanırım ayrılmalıyız."

Başını hızla kaldırıp kaşlarını çattı ve sonra güldü. Kısa, inanmaz bir kahkaha attı. "Aman Tanrım," dedi. "Regl mi oldun yoksa? Şu anda çok duygusal davranıyorsun." Telefonuna geri döndü ve sözlerimi tamamen görmezden geldi.

Kaskatı kesildim. Ama tepki vermeme izin vermedim. Bu sefer değil. "Hayır. Sadece bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Bir süredir çalışmıyoruz."

Şimdi telefonunu kapatıp gözlerini kısıyor. "Yani bu benim hatam mı?"

Cevap vermiyorum ama bu onun sinirini daha da artırıyor. "Kendini bu kadar mükemmel mi sanıyorsun, Izzy?" Sesi yükseliyor.

"Ben öyle demiyorum ki—"

"Uzaklaşan sensin. Garip davranan sensin. Artık çabalamıyorsun bile."

Sözlerimi çarpıtmasını, anlatıyı altüst etmesini ve beni kötü adam yapmasını izliyorum. Eskiden bu baskı altında ezilir, hiç yapmadığım şeyler için özür dileyene kadar kendimi sorgulardım. Değerli bir şeyi, sahip olduğum için şanslı olduğum bir şeyi çöpe attığımı düşünürdüm.

Ama bu kalıp bugün kırılıyor. Taktiklerini şaşırtıcı bir netlikle görüyorum. Gaslighting artık yargımı bulandırmıyor.

"Bana gaz veriyorsun," diyorum, sesim ifadesiz.

"Affedersiniz?" Öne doğru eğilirken kelimeleri yavaştı, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmıştı.

"Bana gaz veriyorsun, Evan. Şu anda."

Tekrar gülüyor ama zorlama. "Aman Tanrım, bu kelimeyi nereden öğrendin? Küçük kız patronun kişisel gelişim kitaplarından birinden mi?"

"Ciddiyim," diyorum. "Bu iş bitti."

İfadesi değişiyor. Ve aniden öfke geri geliyor.

Gerçek öfke.

Sadece can sıkıntısı değil.

Sadece manipölasyon değil.

Gerçek, kaynayan bir öfke. Yüzü kıpkırmızı oldu, şakağındaki bir damar patlayacakmış gibi atıyordu.

Aniden ayağa kalkıyor ve ben geriliyorum, kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Sonra kapıya doğru yürüyor. Belki de gidiyordur ve bu iş bitmiştir diye düşünüyorum. Ama sonra kapıyı kilitliyor. Yerine otururken çıkan metalik tıkırtıyı, kaçış yolumun kapanma sesini duyuyorum.

Küçük bir adım geri çekiliyorum, masamın kenarı uyluklarımın arkasına dayanıyor. "Evan," diyorum dikkatlice.

Bana döndü. "Benden ayrılmayacaksın."

Kalbim şimdi öyle bir çarpıyor ki, atışlarını duyabiliyorum. "Evan," diye tekrarlıyorum, sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Evet. Öyleyim."

Olmadan önce görüyorum ama durdurabileceğim hiçbir şey yok. Pahalı Oxford ayakkabısının altındaki kasları kaskatı kesiliyor, vücudu kasılıyor. Elleri bembeyaz yumruklar haline geliyor ve yüzü saniyeler içinde yakışıklıdan canavara dönüşüyor. Sonra bana doğru atılıyor.

Hareket etmeye, koşmaya çalışıyorum ama çok hızlı. Beni yakalayıp masaya doğru itiyor. Kenarı omurgama acı verici bir şekilde batıyor, sırtımdan yukarı doğru bir ağrı yayılıyor. Eli boğazımı kavırıyor. Nefes nefese, onu

tırmalayarak, tırnaklarım bileğine sürtünerek, çaresizce tutuunu kırmaya çalışıyorum. Bacaklarımı tekmeliyorum, topuğum kaval kemiğine değiyor.

"Bizi mahvedemezsin Izzy!" diye hırladı, dudaklarından tükürükler saılıp yanağıma kondu. "Hayatımın bütün o yıllarını şimdi çekip gitmek için boa harcayamazsın!"

ırpıyorum, grm bulanıklaıyor, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. Dönüyorum, itiyorum, kurtulmaya çalışıyorum ama ofis çok küçük.

Gidecek yer yok.

Beni yere fırlatıp ağırlığıyla yere bastırıyor. Baım yere çarpıyor. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor, parlak ve kafa karıştırıcı.

Panik beni ele geçiriyor.

Her şeyi bastırıyor.

Tekmeliyorum, tırmalıyorum, itiyorum; onu üzerimden atmak için her şeyi yapıyorum. Tırnaklarım yanağına takılıyor, kanatıyor. Kırmızı çizginin belirdiğini görüyorum ama bu onu durdurmuyor.

O çok güçlü.

Çok kararlı.

Elleri her yerde.

Sürükleyici.

Yırtılma.

Almak.

"Evan, dur!" diye soludum, altında çırpınırken. Halı, açıkta kalan tenime çarpıyor, sert ve inatçı.

Durmuyor.

Ağırlığını bana bastırıyor, beni yere bastırıyor, yumuşak hatlarım onun köşeli yapısının altında eziliyor. Vücudundaki her kemiğin benimkilere gömüldüğünü hissedebiliyorum.

Her çaresiz nefes alıımda ciğerlerim yanıyor. Kaslarım onun pençesine karşı direnirken çığlık atıyor. Zihnim parçalanıyor, olanları kavrayamıyor, bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Hayatımın yıllarını birlikte geçirdiğim bir adamın böyle bir şey yapabilmesi.

Bileklerimi yakalayıp başımın üzerine doğru çekiyor, bir eliyle onları orada tutarken diğer eliyle—

HAYIR.

Benim başıma böyle bir şey gelmesine izin vermeyeceğim.

Çaresizce, çılgınca ona karşı koyuyorum. Dizim uyluğuna çarpıyor, hedefi santimlerle ıskalıyor.

Nefesi yüzüme değiyor, sıcak, kahve ve nane kokusu burnuma doluyor. Parmakları tenime yarın mor çiçekler açacağını bildiğim morluklar kazıyor.

"Tek yaptığın beni reddetmektir," diye hırladı, sesi öfke ve şehvetle dolu, tüylerimi diken diken eden zehirli, yırtıcı bir açıklıkla. "Bana 'hayır' de. Peki, tahmin et bakalım ne oldu?"

Bluzumdan çekiştiriyor, düğmeler fırlayıp yere saçılıyor.

"Artık bunu senden almayacağım."

Hayır, hayır, hayır.

Çılgılık atıyorum.

Ben çırpınıyorum.

Kurtulmaya, kurtulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Çok ağır.

Çok fazla.

Dizini bacaklarımın arasına sıkıştırıp onları ayırıyor. Eteğim yukarı doğru sıyrılıyor ve uyluklarım ortaya çıkıyor.

Hıçkırıklarım boğazımda düğümleniyor, daha sert mücadele ediyor, onun altında kıvranıyorum. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, şakaklarımdan aşağı saçlarıma doğru akan sıcak izler.

Bir anı zihnimi dolduruyor.

Kal.

Sesi: "Ben her zaman izliyorum. Eğer bir çıkışa ihtiyacın olursa, bana işaret ver."

Ona işaret ver.

Adını söyle.

"Cal—"

İsmi dudaklarımdan çıktığı anda Evan'ın eli sallanıyor.

Eli kulağıma değiyor ve acı kafatasımda patlıyor. Bembeyaz ve yön duygusunu yitirmiş bir acı. Başım yana savruluyor, dünyam bulanık şekillerden oluşan bir kaleydoskopa dönüşürken görüşüm kayıyor.

Kulaklarım çınıyor, diğer tüm sesleri bastıran tiz bir inilti.

Dünya daha hızlı dönüyor.

Karanlık.



PANTOLONUNUN FERMUARINI AÇTI. BEN DE ÇENESİNİ AÇTIM.

CAL

Izzy bütün sabah benden kaçındı.

Benim fark etmediğimi sanıyor.

Ama yaptım.

Mağazada sanki gözlerine gözlük takmış gibi dolaşıp, başını öne eğip göz temasından kaçınarak yanımdan geçip gidiyor. Bir departmandan diğerine koşturuyor, tamamen işine odaklanmış bir şekilde; ama artık onu yeterince iyi tanıyorum ve bunun zorlama olduğunu görebiliyorum.

Her zamanki ritmimiz yok oldu; şakacı diyaloglar, yerdeki anlamlı bakışlar, göz göze geldiğimde dudaklarının hafifçe kıvrılması. Bunun yerine, bilinçli bir mesafe, yörüngemden uzak durmak için özenle hazırlanmış bir koreografi var.

Ve ben de ona izin verdim.

Ona alan tanıyorum, çizdiği görünmez sınıra saygı duyuyorum. Onu koridorlar arasında pusuya düşürmüyorum veya yanında olması için bahaneler uydurmuyorum. Çünkü şu anda neye ihtiyacı olduğunu anlıyorum: Öpüşmemizden sonra duyguların karmaşık karmaşasını çözmek için zamana.

Hazır olduşunda bana geri dönecek. Bu yüzden ona alan tanıyorum. Ama bu, onu izlemediğim anlamına gelmiyor.

Mağaza gün sonunda kapanışa yaklaştığında, ben güvenlik odasına geri dönmüş, sandalyemde arkama yaslanmış, gözlerimi bir monitöre kilitlemiş halde buluyorum kendimi.

Izzy ofisinde oturuyor. Telefonu elinde sıkı sıkı tutuyor ama hareketsiz duruyor; mesajlara bakmıyor, e-posta yazmıyor, üretken bir hareket yapmıyor. Sadece bakıyor, göğsü sığ nefeslerle inip kalkıyor.

Ne yaptığını çok iyi biliyorum.

Cesaret toplamak.

Parmakları telefonunun etrafında esniyor, gevşiyor, sıkılıyor. Derin bir nefes alıyor, sonra veriyor.

Onu arar.

Onu yakından izliyorum, her mikro ifadesini, yüz hatlarındaki her değişimi takip ediyorum. Cevap verdiği anda, yüzündeki rahatlamayı görüyorum.

Sonra sıkıntı.

Zaten biliyorum. Evan tam bir pislik. Onunla buluşmaya çalışıyor. Adam işi zorlaştırıyor. Ama o bunu başarıyor. Yine de yapıyor. Ve buradan bile, kararlı olduğunu anlayabiliyorum.

Yarım saat daha geçiyor. Saate bakıyorum, bekliyorum, hazırım.

"Callahan."

Kulaklığıma parmağımı bastırıyorum. Plastik kısmı tenime değdiğinde serinliyor. "Evet."

"Russo'yu soran bir adam var." Ramirez, mağazanın önünden sesleniyor.

Bunun olacağını biliyordum.

Dişlerimi sıkarak, konuşmadan önce kendimi yavaş bir nefes almaya zorluyorum. Çünkü bu onun anı. Bunu kendi başına yapması gerekiyor. Her ne kadar tüm içgüdüleri müdahale etmek için can atsa da.

"Onu ara. Haber ver. Sonra da onu yanına al."

Ramirez onaylıyor ve ben izlemeye geri dönüyorum. Güvenlik kamerası Evan'ı her zamanki küstahlığıyla çenesini kaldırmış bir şekilde ana girişten içeri girerken gösteriyor. Ramirez onu satış katından içeri kadar eşlik ediyor. Ofis kapısına vardıklarında, Izzy tereddüt edip ona sessiz, sorgulayıcı bir bakış atıyor. Izzy hafifçe başını sallayarak karşılık veriyor.

Ramirez isteksizce oyalanıyor. Sonra onları yalnız bırakıyor. Ses kaydını açıyorum, düşmanın yumuşak tık sesi sessiz odada yankılanıyor. Ve dinliyorum.

Izzy ona her şeyin bittiğini söylüyor. Özür dilemeden veya taviz vermeden kararlılığını koruyor. Onun taktiklerine kanmayı reddediyor.

Onunla çok gurur duyuyorum çünkü çabalıyor. Onun gibi adamların her zaman yaptığı şeyi yapıyor: kelimeleri çarpıtıyor, ters yüz ediyor, kendini kurban ediyor, elinde kalan son kontrol kırıntısına tutunmaya çalışıyor. Ama kadın buna kanmıyor.

Artık onun manipölasyonunu anlıyor. Sis dağıldı ve bir zamanlar onu esir alan zehirli kalıpları fark ediyor. Sergilediği güce -bu sessiz, kararlı meydan okumaya- tanık olmak çok güzel.

Ama sonra atmosfer değişiyor. Ondan önce ben görüyorum. Ne olacağını bile anlamadan. Her şey küçük başlıyor. Omuzları kasılıyor, elleri esniyor, tüm vücudu kıvrılıyor, kopmaya hazır bir yay gibi geriliyor. Tehlikeli bir enerji yayılıyor ondan; duruşu kaskatı, nefesi sığ.

Hemen tanıdım, çünkü daha önce görmüştüm.

Çok fazla. Bunu yurtdışında görevdeyken gördüm. Kendini kapana kısılmış hisseden, mantığının yerini ilkel içgüdülerinin aldığı askerlerde gördüm. Şiddetin tek seçenekleri olduğuna inanan savaşçılarda. Öfkeleri onları öylesine tüketen saldırganlarda gördüm ki, eylemlerini kontrol altına aldı, tüm mantık ve itidallerini alt etti.

Uyarı işaretleri çok açık.

Bundan sonra ne olacağını korkunç bir netlikle tahmin edebiliyorum.

Izzy'nin tepki verme şansı olmadan önce Evan'ın vücudundaki her satırdaki niyeti okuyabiliyorum.

Evan'ın yüzünden okunabiliyordu: Kontrolü kaybetmek üzere olan bir adamın saf, filtrelenmemiş öfkesi.

Bütün vücudum kasılıyor, nabzım hızla atıyor.

Ona ulaşmam lazım.

Taşınmam gerek.

Ama ben zaten biliyorum—

Zamanında yetişemeyeceğim.

Koşuyorum. Düşünmüyorum. Tereddüt etmiyorum. Beynim tamamen yetişene kadar bacaklarım hareket ederek güvenlik odasından fırlıyorum, koridorda ilerleyip hem çalışanları hem de müşterileri atlatıyorum. Mağazanın ortam gürültüsü - konuşmalar, müzik, ayak sesleri - tek bir noktaya odaklandıkça beyaz gürültüye dönüşüyor.

Izzy'nin ofisine gitmenin ne kadar sürdüğünü tam olarak biliyorum.

Buradan oraya kadar her adımını sayabilirim.

Koşarken saniyelerin nasıl geçtiğini hesaplayabiliyorum, her saniye onu tehlikeye biraz daha yaklaştırıyor.

Ama ikinci şansım yok.

O yalnız.

Onunla.

Ve orası onun olabileceği en tehlikeli yer. Koşarken telefonumu cebimden çıkarıp güvenlik kamerasına bakıyorum, nefesim ağır, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Ekranda bir kabusun yaşandığı görülüyor.

Izzy yerde.

Onun altına sıkıştırılmış.

Evan onun üzerinde, onu yere bastırıyor, dizleri vücudunu sarıyor, bir eli bluzunun yırtık kumaşına dolanmış. Diğer eli ise...

Görüyorum.

Aşağı uzanıyor. Külotunu aşağı çekmek üzere. Kemerini çözüyor. Metalik şingirtı zar zor duyuluyor.

Ve ben—

Kırmızı görüyorum.

Tam bir kırmızı.

Bir grup müşterinin arasından geçip kulaklığıma emirler yağıdırıyorum. "Tüm güvenlik görevlileri, HEMEN Isabella Russo'nun ofisine gelin."

Oraya ilk varan ben olsam da umurumda değil. Önemli değil. Önemli olan onun güvende olması.

Önemli olan onu önceden durdurmaktır.

Bir manav arabasını önümden iterek vitrine çarptım. Camlar kırıldı, parfüm şişeleri çarpmanın etkisiyle patladı, mide bulandırıcı tatlı kokuları havayı doldurdu. Uzaklarda bir yerde birinin bağırdığını duydum.

Umurumda değil.

Ben durmuyorum.

Ofisine ulaştım.

Kapı kilitli.

Sorun değil.

Ben tekmeledim.

Tahta çizmemin altında parçalanıyor, kapı duvara çarparak açılırken kulpu çatırdıyor. Tahta parçaları halının üzerine saçılıyor.

Ve içeride—

Izzy hareket etmiyor. Evan onun üstünde.

Fermuarı aşağıda.

Eli onun uyluğunun üzerinde.

Yüzü şaşkınlıkla buruştu.

Ve işte o zaman çıldırıyorum.

Onu o aptal Oxford gömleğinin yakasından tutup, neredeyse omzunu çıkaracak bir kuvvetle üzerinden çekiyorum. Boğuk bir ses çıkarıyor, sendeliyor, elleri savruluyor. Tasarımcı tişörtünün kumaşı tutuşumun altında yırtılıyor.

Ona tepki vermesi için zaman tanımıyorum. Yalvarması, kaçması veya nefes alması için zaman tanımıyorum.

Ben sallanıyorum.

Yumruğum sert ve hızlı bir şekilde yüzüne çarpıyor, kıkırdak ve kemiklerin havada parçalanmasının mide bulandırıcı çıtırtısı. Çarpmanın etkisiyle kolumda şok dalgaları oluşuyor.

Başı geriye doğru fırladı.

Yere yığılır, baygın bir şekilde. Bir dişi halının üzerinde kayar.

Bilinçsiz.

Tek yumruk.

Tek gereken bu. Çünkü ne yaptığımı biliyorum. Çünkü onu öldürebilirdim. Bu düşünce, karanlık bir ayartma gibi aklımdan geçiyor. Dünya, onun gibi adamlar olmadan daha iyi bir yer olabilir. Izzy bir daha asla ondan korkmak zorunda kalmayacaktı.

Ama biliyorum ki, eğer bunu yaparsam, kendini suçlayacak.

Bunu yüksek sesle söylemese bile. Asla itiraf etmese bile. Zihni her şeyi çarpıtacak, gerçeği çarpıtacak, kendi kendine onun ölümünde bir rolü olduğunu söylemenin bir yolunu bulacak. Bunun kendi hatası olduğunu. Ve sonra ondan asla kurtulamayacak. Aslında hiç.

Yani hayır.

Ben onu öldürmem.

Sadece uyandığında ön iki dişinin eksik olacağından emin oluyorum. İmplantlar acı verici olacak ve bir servet tutacak. Hak ettiğini bulmuş.

Yavaşça nefes alıyorum, nabzım hâlâ hızla atıyor. Adrenalinin metalik tadı dilimde.

Ve sonra Izzy'e dönüyorum.

Hala baygın, bedeni yerde cansız, saçları sanki az önce kestirmek için yatmış da saldırıya uğramamış gibi altında yelpaze gibi dağılmış. Hareket ettiğimi fark etmeden

dizlerimin üzerindeydim, ellerim onun üzerindeydi, onu arıyordum.

Yaralanmaları kontrol ediyoruz.

Daha kötüsünü kontrol ediyorum.

Bluzunun önü yırtılmış, omzunun pürüzsüz kıvrımı ortaya çıkmış. Köprücük kemiği ve boğazının yan tarafında şimdiden morluklar oluşmaya başlamış. Evan'ın parmak izleri orada kalmış. Vahşi çiçekler gibi mor izler bırakmış.

Ellerimi yumruk haline öyle sıkı getiriyorum ki eklem yerlerim çatırdıyor.

Öfkemi tekrar kafese tikiyorum, kendimi sakın tutmaya zorluyorum. Şimdi onun benim akli başında olmama ihtiyacı var; intikamcı düşüncelerle tüketilmeme.

Eteğinin kumaşını aşağı doğru itiyorum. Külotu... Tanrıya şükür, külotu hâlâ üzerinde. Evan henüz o kadar ileri gitmemiştir.

Bir saniye bile geç kalsaydım—

Düşünceyi bastırıyorum, şu anda ihtiyaç duyduğum soğuk, metodik mantığın altına gömüyorum.

Nefes alıyor. Önemli olan bu.

O burada.

Ve Evan bunu ondan alamadı. Yine de, yine de bir deneme yapmalı, çünkü o iğrenç aletiyle ona yaklaşırsa, ömür boyu hapse atılmasını istiyorum. İçerideki bağlantıları kuracağım ki, birinin sana zorla girmesinin nasıl bir his olduğunu anlasın.

Ve bu sadece bir kez olmayacak.

Aynı şeyin onun başına her gün gelmesini sağlamak için banka hesabımın tamamını boşaltacağım. Sefil hayatının geri kalanında.

Diğer adamlar içeri daldılar. Önce Ramirez geldi. Gözleri etrafı taradı, yerde serilmiş Evan'a odaklandı, sonra bana, sonra da Izzy'ye baktı.

"İsa," diye fısıldadı.

"İyi," diyorum, sesim gerçekte hissettiğimden daha kontrollü çıkıyor. "Şu pisliği kelepçeleysin. Polisi arayın."

Ramirez ve diğer adam Evan'ın baygın bedenini sabitlemek için harekete geçiyorlar, şimdilik kablo bağlarını çıkarıyorlar ve bileklerini arkasından bağlıyorlar.

"Aranızda koku tuzu olan var mı?" Sesim, içimdeki öfkeyi ele vermiyor.

Adamlardan biri yelek cebinden küçük bir şişe çıkarıp bana fırlattı. Kolayca yakalayıp kendi cebime koydum.

Sonra ayağa kalkıp Izzy'yi kollarıma alıyorum. Neredeyse kıpırdamıyor, bedeni göğsümde gevşek duruyor. Ağırlığı büyük ama rahatlatıcı; burada olduğunu, gerçek olduğunu, artık güvende olduğunu hatırlatıyor. "Bunların hiçbirini görmesine gerek yok," diye mırıldanıyorum. "Onu Amanda'nın ofisine götürüyorum. Gerisini sen hallet."

Ben Izzy'i sıkıca tutarak dışarı çıkarken başlarını sallıyorlar.



Amanda'nın kapısı daha kapıyı çalmadan açılıyor ve konuşmaya başlıyor.

"Peki, peki, eğer öyle değilse—"

Gözleri kollarımdaki Izzy'ye kaydı ve endişe yüz hatlarını kapladı.

"Ne oldu lan?" diye sordu, öne doğru bir adım atarak, neredeyse beni tırmalayarak. "En yakın arkadaşına ne yaptın?"

"Kes şunu Amanda," diye çıktım, ellerinden sıyrılarak. "Ona zarar vermedim."

Gözleri öfkeyle parlıyor, ağzı tartışmak için açılıyor. Ve sonra diyorum ki: "Asla bir kadına zarar vermem, hele ki KENDİ kadınıma."

Söylediğimi fark etmeden ağzımdan kaçıyor.

Amanda donup kalıyor.

Ağız aniden kapandı.

Kendi sözlerimi görmezden gelip, asıl önemli olan şeye odaklanıyorum.

"Evan'dı," diyorum ona, sesim gergin ve kontrollü bir şekilde. "Ondan ayrıldı ve o da ona saldırdı. Koridorun aşağısında tutuklanıyor. Uyandığında bunu görmesini istemedim."

Amanda bana uzun bir süre baktı, sonra nefesini verip dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bir doktora görünmeli," diyor, sesi artık daha kısık.

"Evet," diyorum. "Ama bu arada, lisanslı bir sağlık görevlisiyim."

Amanda tereddüt ediyor ama bir saniye sonra başını sallıyor.

"Pekala," diye mırıldandı. "Seni rahat bırakacağım ama bir şey ters giderse—"

"Seni arayacağım," diye tamamlıyorum onun yerine.

Tekrar başını sallıyor, isteksiz ama güven dolu. Sonra odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Izzy'yi kanepeye götürüp camdan yapılmış gibi dikkatlice yere indiriyorum. Kokulu tuzları çıkarıp kırıyorum ve nazikçe burnunun altına tutuyorum. Havayı amonyak kokusu dolduruyor.

"Geri dön bana, güzel kız," diye mırıldandım.

Göz kapakları titriyor.



O BURADA OLDUĞUNDA KORKMUYORUM

IZZY

Daireme geri döndüm.

Saldırının üzerinden dört gün geçti; Evan'ın kendi ofisimde bana tecavüz etmeye çalışmasının, Callahan'ın kapımı kırıp beni kurtarmasının üzerinden dört gün geçti. Tüm dünyanın paramparça olup tanınmaz bir şeye dönüşmeye başlamasının üzerinden dört gün geçti.

Kanepemde battaniyeye sarınmış bir şekilde oturuyorum ve öğleden sonra güneşi perdelerden süzülürken duvardaki gölgelerin değişimini izliyorum. Hoboken'daki dairemin dışında trafik akıp gidiyor, kornalar çalışıyor, kaldırımda ayak sesleri yankılanıyor. Hayat akmaya devam ediyor. İnsanlar yaşamaya devam ediyor.

Ama kıpırdamıyorum. Sadece orada oturuyorum, uyuşmuş ve ağırlaşmış, sanki minderlere gömülmüşüm de kalkacak gücü bulamıyorum. Her şey çok uzaktaymış gibi. Sanki her şeyi kalın bir camın arkasından izliyorum, ulaşamıyorum. Ya da belki de isteksizim.

İşten izin aldım. İstedğim için değil. Amanda ve Cal beni zorladı. Elimde olsa ertesi gün işe gidip her şey yolundaymış gibi, hiçbir şey olmamış gibi davranırdım. Ama

oldu işte. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu durumu söylemeyecek.

İkisi de beni acil servise sürükledi. Antiseptik kokusu ve muayene masasını kaplayan çizik kağıt hâlâ hafızamda. Bana cinsel saldırı muayenesi yaptırdılar. İlk başta istemedim. Gerekmeyiğini söyledim. Cal oradaydı. Her şeyi gördü. Evan elinden gelenin en iyisini yapamadan oraya vardığını söyledi. Ama sonra tereddüt etti.

Ya aç ı yanlı şsa? Dedi ği buydu. Ya bana yetişmek için koşarken görmedi ği bir şey varsa?

Bu bile beni gitmeye ikna etmeye yetti.

Testler penetrasyon veya cinsel temas belirtisi göstermedi. Çok rahatladım. Çünkü di ğer seçene ği kaldırabilir miydim bilmiyorum. Bana o kadar sert vurdu ki bayıldım. Belki de en iyisi buydu. Belki de beni daha kötüsünden korudu. Ama yine de tüm bunlar korkunçtu. Vücudum hâlâ kanıtlarını taşıyor; her hareketimde irkilten ağrılar ve morluklar.

Evan tutuklandı tabii.

Birkaç gün sonra Bölge Savcılığı'ndan bir telefon aldım. Kendisine dava açmak istiyorlarmış. Cinsel saldırı teşebbüsü.

Ama bir sorun var.

Benim tanıklık etmeme ihtiyaçları var.

İfadem olmadan muhtemelen bunu mahkemeye taşımayacaklar. Onlara düşünmem gerektiğini söyledim. Çünkü gerçek şu ki, bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Açık mahkemede oturup o günü tekrar yaşamak, yaptıklarını, yapmaya çalıştığını ayrıntılarıyla anlatmak bile nefes alamıyormuşum gibi hissettiriyor. Bunu düşünmek bile göğsümü sıkıştırıyor, ciğerlerim genişlemeyi reddediyor.

Peki ya beni sonsuza dek takip ederse?

Ya bir gün insanlar mahkeme kayıtlarını araştırırsa ve hakkımda sadece bunu görürlerse? Mağdur koruma yasaları olsa bile, ayrıntılar sızma yolunu buluyor.

Peki ya hiç geçmezse?

Henüz kimseye bu görüşmeden bahsetmedim. Amanda'ya da. Cal'a da. Aileme de. Özellikle de aileme de. Amanda, gürültülü, kaotik, zaman zaman psikopat kalbine şükürler olsun ki, travma konusunda alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı. Sınırlarıma saygı gösterdi, beni konuşmaya zorlamadı, hiçbirini tekrar yaşamam için zorlamadı.

Ve en önemlisi aileme söylemedi.

Ona yalvardım, yapmamasını. Amanda ailemi tanıyor. Birkaç Pazar yemeğine katılmışlığı var. Bana tek kelime etmeyeceğine söz verdi. Orasının kendisine göre olmadığını söyledi. Çok şükür, çünkü kardeşlerim ve babam öğrenirse cinayetten yargılanacaklar.

Annem ve Nonna bunu öğrenirse? Bu onları gerçekten öldürebilir.

Ama yine de beni yakından takip ettiğini biliyorum.

Ama beni Cal'den daha yakından takip eden kimse olmadı.

Beni kurtaran oydu. Uyandığımda gördüğüm ilk kişi, beni hastaneye taşıyan, tüm bu çile boyunca elimi tutan kişi. Beni eve getiren kişi.

Bana yemek yapan, duş almamı sağlayan ve beni yatağa yatıran oydu. Yatak odamın kapısının dışındaki kanepemde uyudu. Yani, gerçekten de yatak odamın kapısının dışında. Potansiyel bir davetsiz misafirin önce içinden geçmesi gereksin diye kanepeyi önüne taşıdı. İnce tahtadan gelen düzenli nefes sesi tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Ona eve gitmesi gerektiğini söyledim. Bunun ona karşı adil olmadığını.

Ama o sadece başını salladı ve beni yalnız bırakmayacağını söyledi.

Ve en kötüsü?

Beni hiç şaşırtmadı.

Öyle olmalıydı.

Ne kadar koruyucu olduğunu görünce korkmalıyım.

Ertesi sabah nihayet işe giderken kapımın önüne bir güvenlik kamerası taktırdı.

Alarmı kurmasıyla.

"Birisi bana yaklaşırsa haberim olur" demesiyle.

Bu beni boğuyor olmalı.

Hayır, öyle değil.

Kendimi güvende hissettiriyor.

Bu hafta her gece uğruyor.

İşten sonra daireme geliyor, bana akşam yemeği hazırlıyor, ertesi güne yetecek kadar yemeğim olsun diye fazladan yemek pişiriyor. Beni yatağa yatırıyor, güvende olduğumu söylüyor. Sonra uyuyana kadar odamın önünde oturuyor.

Başından sonuna kadar sabırlı ve saygılı kaldı.

Hiçbir zaman bana olanları anlatmam için baskı yapmadı.

En çok ihtiyacım olduğunda bana sessiz ve istikrarlı bir destek sunmaktan başka bir şey yapmadı.

Ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Çünkü tek istediğim o.

Ama bunun benim savunmasız olmamdan mı yoksa gerçek olmasından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Anlamaya çalıştım ama başaramadım ve hafta bulanık bir şekilde geçti.

Çoğu gün öğlene kadar uyuyorum, sadece yemek yemek için uyanıyorum, sonra tekrar uykuya dalıyorum.

Uyanırken telefonuma neredeyse hiç dokunmuyorum.

Çünkü en son bunu yaptığımda Evan aradı.

Bu olay, kefaletle serbest bırakıldıktan bir gün sonra yaşandı.

Bıraktığı sesli mesajı dinlemedim.

Sesini duymaya, elektronik olarak bile olsa bu alanı işgal etmesine izin vermeye kendimi ikna edemedim. Sadece adını görmek bile midemi bulandıran bir dalga yaratmıştı, ellerim o kadar titriyordu ki telefonumu zar zor tutabiliyordum.

Ondan sonra cihazı günlerce hiç kullanmadım.

Gece komodininin üzerinde öylece duruyordu, kapalıydı, görmezden gelinmişti. Dünya bensiz akıp gidiyordu. Caleb'la tekrar konuşmayı düşünmem bile günlerimi aldı. Sonunda konuştuğumda, sadece günaydın mesajlarına cevap verdim. Başka bir şey değil.

Bugüne kadar değil.

Çünkü bugün kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Güneş ışığı tenimde daha sıcak hissettiriyor. Mutfağında demlenen taze kahvenin kokusu günlerdir ilk kez burnuma geliyor. Omuzlarımdaki battaniyenin ağırlığı boğucu olmaktan çok rahatlatıcı geliyor.

Ve belki de bundan sonra ne olacağını anlamamanın zamanı geldi. Evan'ın beni bunaltmaması için hayatımın nasıl olacağını.



HER KÖŞEDE KAMERA GEREKİYORSA, OLSUN.

CAL

Bana kalsa, bütün haftayı Izzy'le geçirmek için izin alırdım.

Dairede kalır, her yemeği pişirir, su içmesini sağlar, düşünceleriyle çok uzun süre yalnız kalmamasını sağlardım. Her gece yatak odasının önünde oturur, kötü rüyaların işaretlerini, çarşafların huzursuzca kıpırdanmasını, bana ihtiyacı olduğunu söyleyebilecek yumuşak iniltileri dinlerdim. Ve bana artık orada olmamı istemediğini söylese bile, beni uzaklaştırmaya çalışsa bile, gitmezdim.

Onun ön kapısının önünde uyurdum.

Ama her sabah ayrılmak zorundaydım. Kapıyı arkamdan kapatmak, kurtulamadığım bir şekilde acımasızca geliyordu. Fakat mağazadaki güvenlik sorunları kötüleştiği için, kalma lüksüm yoktu.

Başa çıkmam için tutulduğum organize suç şebekesi mi? Aylardır sessizdiler. Ve şimdi, aniden, tüm haftaların arasında, bu hafta harekete geçmeye karar verdiler. Bu yüzden mağazada olmam gerekiyordu.

Ama bu onu izlemediğim anlamına gelmiyordu.

Izzy yorgun argın uyurken, ben de dairesinin her köşesine kameralar yerleştirmiştım.

Sadece dışarıdakileri biliyordu, çünkü ona onlardan bahsetmiştim. Ama dairenin diğer her köşesi de bana görünüyordu ve bu, ona açıkça söylemediğim bir güvenlik önlemiydi. Esasen, bir davetsiz misafir uyarısı olmadığı sürece o yayını izlemeyecektim. Onun mahremiyetini bu kadar ihlal etmeyecektim ki, sanırım bu pek bir şey ifade etmiyor. Ama o dairede bir örümcek hapşırsa bile, haberim olurdu.

Ve bunu dünyadaki tüm gizlilik davalarıyla değiştirmem.

Çünkü benim için onun potansiyel öfkesinden daha önemli olan şey onun güvenliğiydi. Çünkü Evan'ın onunla işinin henüz bitmediğini biliyordum. En azından o öyle düşünüyordu. Çünkü o çoktan bitmişti ve benim gözümde hayatta olduğu için şanslıydı.

Aldığım ilk önlem, Izzy'nin güvenliğini sağlamanın yanı sıra, o pisliğin geçmişini tam olarak araştırmak oldu.

Benim pozisyonumda, çoğu insanın erişemediği veri tabanlarına erişimim vardı. Suç kayıtları, mali geçmişler, hatta kredi puanları. Ve eğer bu sistemlerde bilgi yoksa, bir iki iyilik yapmaya gönüllü birçok tanıdığım vardı.

Ne buldum?

Rahatsız ediciydi.

Izzy ile birlikte oldukları ilk yılın bir yerinde Evan, finans işinden kovulmuştu.

Ve hiç yenisini alamadım.

Bundan sonraki iş geçmişi bomboştu. Ne bir başvuru, ne de yeni bir gelir kaydı. Ama yine de para kazanıyordu.

Çok para.

Bu para, offshore bir LLC aracılığıyla hesaplarına yatırılıyordu.

Nereden çıktı bu?

Peki bunu kazanmak için ne yapıyordu?

Ve en kötüsü bu bile değildi.

Kovulduktan sonra hayatını bir üst seviyeye taşımıştı. Yepyeni bir BMW sedan, aşırı pahalı bir Manhattan dairesi.

Sıfır iş geçmişiyile, karşılayabileceğinin çok ötesinde bir hayat.

Ve sonra kadınlar vardı.

Bunların sürekli bir rotasyonu var.

Binasına farklı yüzler girip çıkıyor, güvenlik kameralarına yansıyan görüntülerde gece geç saatlerde girip sabah erken saatlerde çıktıkları görülüyor.

Izzy onu ayrılmak için aradığında bile, evinde başka bir kadın vardı.

Bu da onun sadık olmadığı anlamına geliyordu.

Peki neden bu kadar sahiplenici davranmıştı?

Eğer yıllardır Izzy'yle yatıyorsa neden onu çamura sapladı? Gitmeye çalıştığında neden öfkелendi?

Davranışlarının hiçbirisi tutarlı değildi. Tüm hayat hikayesi bir uydurmaydı.

Bu da yapmam gereken daha çok iş olduğu anlamına geliyordu.

Çünkü mesele artık sadece Izzy değildi. Evan yasadışı bir işe bulaşmıştı. Ve ben de ne olduğunu öğrenecektim.

Elbette saldırıdan bu yana Izzy'nin aramalarını dinliyordum.

Bu bir mahremiyet ihlali miydi?

Evet.

Umurumda mıydı?

HAYIR.

Bu haldeyken çok savunmasızdı, çok ham ve manipüle edilmesi çok kolaydı.

Yani eğer Evan onun hayatına geri dönmeye çalışacaksa, bunun olmasını engelleyecektim.

Ve tabii ki denerdi.

Kefaletle serbest kaldığı gün onu arayıp sesli mesaj bırakmış. Bu benim hatamdı. Numarasını engelleme konusunda daha proaktif olmalıydım. Uzaklaştırma emri yürürlükteyken, bu kadar çabuk ihlal edeceği aklıma gelmemişti. Aramayı gördüğünü, sesli mesajı gördüğünü ama dinlemediğini biliyorum. Ama ben dinlemiştim.

"Izzy, abartıyorsun. Aşırı tepki verdiğini biliyorsun. Sadece biraz kavga ettik, hepsi bu. Muhtemelen şu anda çok duygusal hissediyorsun ama olanlar için seni affediyorum. Beni tekrar aramalısın ki bunu konuşabilelim. Bir yanlış anlaşılma yüzünden aramızdakileri çöpe atma. İkimiz de bilerek yapmadığımı biliyoruz. Pişman olacaksın. Beni ara."

Gaslighting.

Manipölasyon.

Kanım kaynadı.

Numarasını hemen engelledim, bu da tekrar denemesini engellemedi. Günde üç kez, saat gibi, aramaya devam ediyordu. Sesli mesaj bırakmakta ısrar ediyordu. Kafasının içine girmeye çalışıyordu.

Neyse ki bunların hiçbirinden haberi yoktu.

Ve ben bunu böyle sürdürecektim.

Çünkü onun yaptıklarından daha sinir bozucu olan tek gerçek, sürekli olarak içeri girmeye çalışmasıydı.

Cevaplamadığı diğer çağrı ise Bölge Savcılığı'ndandı. Onun ifade vermesi gerekiyordu. İfadesi olmadan davayı muhtemelen mahkemeye taşımayacaklarını söylediler.

Onları geri aramamıştı.

Nedenini zaten biliyordum.

Özgüveni olması gereken seviyede değildi. Tecavüz girişimi hakkında açık mahkemede ifade vermek herkesin katlanabileceği bir deneyim değildi. Dünyanın en güçlü insanları bile bununla mücadele ederdi.

Ve Izzy, geldiği noktaya kadar ne kadar güçlü olursa olsun, hâlâ iyileşme sürecindeydi. Bu, onunla eninde sonunda yapmam gereken bir konuşmaydı. Bu süreçte ona yardımcı olmam gerekecekti. Çünkü Evan'ın yaptıklarının yanına kâr kalmasına asla izin veremezdim. Ama günün sonunda, ifade vermek isteyip istemediğine karar vermek onun elinde olacaktı.

Kulaklığımdan cızırtılı bir ses geldi.

"Callahan, orada mısın? Aşağıda bir sorun var."

Nefesimi verdim, masamdan uzaklaşıp çıkışa doğru yöneldim.

"Yolumun üzerinde."

Çünkü bir zamanlar bu ne ise onu hallettim mi?

Izzy'nin yanına dönüyordum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, aklım çoktan yön değiştirmiş. Botlarımın sesi beton merdiven boşluğunda yankılanıyor. Mağaza, idari alanlarımızı da eklediğinizde sadece üç kat ve asansörleri hiç sevmedim. Tercihlerim için fazlasıyla kısıtlayıcı.

Güvenlik ofisine vardığımda, Ramirez ve diğer iki adam kilitli odanın dışında bekliyorlardı; kollarını kavuşturmuş, içerideki iki şüpheliyi gösteren monitörlere bakıyorlardı. Tam da beklediğim gibiydiler: gergin, sakın görünmeye çalışıyor ve feci şekilde başarısız oluyorlardı.

"Neyimiz var?" diye sordum Ramirez'in yanında durarak.

"İki aptal," diyor kuru bir sesle. "Ama dürüst olmak gerekirse, yakalanmadan önce depoya kadar ulaşmayı başardılar."

Burnumdan nefes veriyorum. Bu, tatil telaşı başlamadan önce güçlendirmemiz gereken bir zayıf nokta.

Ramirez bana bir dosya uzattı. "Güvenlik kayıtlarını inceledim. Daha önce mağazayı gözetliyorlarmış, alışveriş yapıyormuş gibi yapıyorlarmış. Normalden daha uzun süre ortalıkta dolaştılar, sonra kimse bakmıyorken arka tarafa geçtiler. Onları personel dolaplarının yakınında bulduk."

Fotoğraflara göz atıyorum, parlak sayfalar parmaklarımın arasından kayıyor. Bunun basit bir hırsızlık şebekesi olmadığını zaten biliyorum. Bunda organize suçlar var. Başımı sallayıp dosyayı kapatıp kapıyı itiyorum.

İçeri adımımı attığımda iki adam da yukarı bakıyor, yüzleri dikkatlice ifadesiz.

Beni henüz görmüyorlar.

Tamamdır.

Bunu yapacaklar.

Acele etmiyorum, odanın köşesinden bir sandalye alıp geriye doğru çeviriyorum ve kendimi içine bırakıyorum. Metal ayakları yere sürtünüyor. Botlarımı yere sağlam basıyorum, kollarımı sandalyenin arkasına dayayıp öylece bakıyorum.

Sessizlik güçlü bir silahtır.

İnsanlar bunu hafife alıyor. Gücün sözlerden, tehditlerden, sesinizi yükseltmekten ve ağırlığınızı koymaktan geldiğini sanıyorlar. Gerçek gücün, gerçek kontrolün ne olduğunu anlamıyorlar.

Sessizliğin içinde.

İnsanlar bundan nefret ediyor.

Onu doldurmak için her şeyi yapacaklar.

Sadece kendi seslerini duymak için konuşurlar. Bahaneler, yalanlar, yarı gerçekler, gerilimi daha az dayanılmaz hale getirmek için her türlü hikâyeyi uydururlar.

Ama ben sessizliği bozmuyorum.

Uzattım.

Pozisyonuma yerleşip ikisine de gözümü kırpmadan bakıyorum.

Hava ağırlaşıyor.

Terlemeye başladıklarını görebiliyorum.

Ayaklarını sürüyerek, koltuklarında kıpırdanarak, gergin bakışlar atarak.

Ve sonra, tam zamanında—

Çatlıyorlar.

On saniye sonra.

"Bak dostum," diyor soldaki sonunda. "Bunların hepsi bir yanlış anlaşılma. Biz sadece biraz para kazanmaya çalışıyorduk. Bilirsin işte, biraz ürün alıp satacağız..."

Elimi kaldırıyorum, hemen susuyor.

Başımı eğdim. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

Adam yutkundu. "Hayır dostum, ben—"

"Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Öne eğilip sesimi alçalttım. "İnternette satmak için birkaç çanta

almaya gelmedin. Bu iş organize. Birisi sana hareket etmeni söylemedikçe hareket etmezsin. Birisi sana çalmanı söylemedikçe çalmazsın. Ve birisi sana tam olarak ne arayacağını söylemedikçe bir mağazayı araştırmazsın."

Adam kıpırdanıyor, özgüveni sarsılmaya başlıyor. Ceketinin ucuz derisi hareket ettikçe gıcırıyor. Sağındaki arkadaşı boğazını temizliyor. "Hiçbir şey bilmiyoruz. Sadece, bilirsin işte, düşük seviyeliyiz..."

"Saçmalık." diye homurdandım.

Yüz ifademi sertleştirdim.

Varlığımın üzerlerine yerleşmesine izin verdim.

"İkiniz de mahvoldunuz," diyorum sadece. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hareketsiz kalıyorlar.

Hafifçe arkama yaslanıp kelimelerin içime işlemesini bekliyorum.

"Karakolda bağlantılarım var," diye devam ediyorum.

"Hemen arayıp, seni büyük çaplı hırsızlıkla suçlamaları için gereken her şeyi verebilirim."

İçlerinden biri gülüyor ama zayıf bir kahkaha. "Hadi ama dostum. Hiçbir şey çalmadık."

Sırıtiyorum.

En sevdiğim tuzağa düştüler.

Başımı eğdim. "Hiç hukuk kitabı açtın mı?"

Sessizlik.

Başımı sallayarak kıkırdadım. "Cinayete teşebbüs ve suçun kendisi aynı lanet olası sonuçlara sahiptir. Kanun, işinde kötü olup olmadığını umursamaz."

Sağdaki adam rahatsızca kıpırdandı. "Biz..."

"Boş ver," diye çıkıştım, sözünü keserek. "İkimiz de birileri için çalıştığını biliyoruz. Ve ikimiz de emir almadan bu saçmalığı yapmaya çalışacak kadar aptal olmadığınızı biliyoruz. İşte böyle olacak. Ya konuşmaya başlarsın ya da savcılıkla şansını denersin."

Birbirlerine bakıyorlar.

Tereddüdü görüyorum.

Sonra, sonunda—

"Pek bir şey bilmiyoruz," diye itiraf ediyor ilki. "Sadece... sipariş alıyoruz. Mağazalara gidip bilgi topluyoruz. Hepsi bu."

"Kimden?"

Başını sallıyor. "Her zaman anonimdir. Bir zaman, bir yer, bir konum alırız. Bazen mal çalmamız emredilir, bazen de sadece güvenliği hissetmemiz söylenir."

Bunu bir kenara bırakıyorum. Görünmez bir deha zayıflıklarımızı sınıyor. Birileri önemli bir soygun planlıyor. Ve yaklaşıyorlar. Çünkü bu adamlar yasak bölgeye girdiler ve bu benim ve ekibimin suçu.

Ayağa kalktım. "Karakolu ara."

Adamlarımdan biri başını sallıyor ve kulaklığındaki bir düğmeye basıyor.

İki hırsızın kafaları birdenbire yukarı fırladı.

"Bekle—ne?"

Soldaki adam paniklemiş görünüyor. "Ama sen dedin ki —"

"Sana hiçbir şey vaat etmedim."

Yüzleri düşer.

"Sadece konuşmazsan kötü olur dedim." Omuz silkip kollarımı düzelttim. "Konuşursan iyi olur demedim."

Gözaltı hücrelerinden dışarı fırladım, omuzlarımı geriye attım ve damarlarımda dolaşan son adrenalini de savurdum. İçerideki iki adamın, ağızlarının içinde küfürler mırıldandıklarını duyabiliyordum; muhtemelen kendilerini hâlâ sikilmediklerine inandırmaya çalışıyorlardı.

Bunlar.

Ramirez ve ekibin geri kalanının gözaltı hücrelerinden gelen görüntüleri izlediği güvenlik ofisine doğru ilerliyorum. Kapının hemen girişinde durup kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Zayıflıklarımızı gideriyoruz," diyorum onlara, kararlı bir sesle. "Yarın sabah, otuz dakika erken. İstisna yok."

Birkaç adam bakışıyor, ama kimse tartışmıyor.

Ramirez başını sallıyor. "Anladım."

"Güzel," diyorum. "Bugün hepimiz işinizi yaptınız. Ama artık savunma oynamıyoruz." Nefesimi verirken parmaklarım pazımda ritim tutuyor. "Bunun önüne geçiyoruz."

Oda sessizleşti, sonra Ramirez tekrar başını salladı. "Anlaşıldı."

Başka bir şey söylememe gerek yok.

Dönüyorum, anahtarlarımı alıyorum ve bisikletime doğru gidiyorum.

Bağlanır bağlanmaz şirket merkezini arıyorum. Kötü haberler yaşla birlikte iyileşmiyor. Şimdiden önlem almak en iyisi. İki zil sesi yetiyor, biri açıyor. Aramayı kısa ve etkili tutuyorum. Olanları tam olarak anlatıyorum. Mağazayı gözetleyen iki adam, arka tarafa geçmeyi başarmış. Güvenlik onları daha fazla ilerlemeden yakalamış. Kayıp yok, mal hasarı yok, çalışan yaralanması yok. Sadece daha büyük bir şeyle uğraştığımızı hatırlatıyorum. Şirket yetkilileri anlayışlı. Kontrolüm altında olduğuma güveniyorlar.

Ve öyle de yapmalılar.

Çünkü ben öyle yapıyorum.

Aramayı sonlandırıyorum, kolları tutarken nefes veriyorum.

Bu günü geride bırakmaya hazırım.

Ona gitmeye hazırım.

Telefonumu kaldırmak için uzanıyorum—

Ve sonra bir metin beliriyor.

Izzy'den.

Caleb'e.

Bir haftadır onunla konuşmuyor.

Bu da demek oluyor ki, yapay zekanın bunu ele geçirmesine asla izin vermeyeceğim.



ŞİMDİ CALEB İLE SOHBET EDİYORUZ

GÜZEL KIZ
MERHABA

CALEB

Hey güzel kız. Uzun zamandır senden haber alamıyorum. Endişelenmiştim.

evet... bunun için özür dilerim

Özür dilemene gerek yok. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Ben öyle miyim bilmiyorum.

Benimle konuş.

Evan'la ayrıldım.

Seninle gurur duyuyorum.

pek iyi gitmedi.

Ne oldu?

O... o bana saldırdı.

...

Izzy.

iyiyim. gerçekten.

Hayır. Hayır, böyle bir şey söyleyip ardından "İyiyim" diyemezsin.

sadece... bilmiyorum. bu konuda çok garip hissediyorum.

Garip nasıl?

şüpheler içime sinmeye başladı. sesli mesajını dinledim.

Izzy.

Biliyorum, biliyorum. Yapmamalıydım. Ama yaptım. Ve şimdi kafamı karıştırıyor.

Ya benim hatam olsaydı? Ya yanlış yapsaydım? Ya onunla farklı bir şekilde ayrılmalıydım? Daha nazik olmalıydım? Daha uzun süre beklemeliydim? Yani, yıllardır onunla birlikteydim. İnsanlar birdenbire kendine gelmez, değil mi?

Hayır. Kesinlikle hayır.

Yaptığı şeyin HİÇBİR haklı gerekçesi yok. Hiçbiri.

Onunla beş yıldızlı bir restoranda, bir PowerPoint sunumu ve lanet bir hediye sepetiyle bile ayrılсан, yine de onun tehlikeli, manipülatif bir pislik olduğu gerçeği değişmezdi.

Bu senin hatan DEĞİL.

buna inanmak istiyorum.

O zaman inan.

cal bana bakıyor.

İyi.

ve bundan dolayı kendimi suçlu hissediyorum.

Neden?

çünkü onu seviyorum.

Onun bunu yapmasını seviyorum. Onun burada olmasını seviyorum.

sadece onun yanında olmak istiyorum.

Onun beni tutmasını istiyorum.

Beni daha önce yaptığı gibi öpmek için.

Şu anda çok kafam karışık.

Tam olarak ne hakkında?

her şey hakkında. evan'la olanlar hakkında. cal hakkında hissettiklerim hakkında.

Tanıdığımı sandığım, sevdiğimi sandığım biri tarafından saldırıya uğradım. Ve şimdi beni kurtaran Cal'a karşı yoğun duygular besliyorum.

Travmadan sonra bu tamamen normal. Duygularınız geçerli.

ama daha fazlası var. sana söylemekten korkuyorum.

Bana her şeyi anlatabilirsin Izzy. Burada yargılayıcı bir şey yok.

Cal hakkında... yoğun düşüncelerim var. Kontrolü ele almasını, hatta bana sert davranmasını istiyorum. Ve az önce Evan'la olanlardan sonra bundan korkmamalı mıyım?

Saldırı ile rızaya dayalı arzu arasında dünyalar kadar fark var. Biri, sizden alınan güç ve kontrolle ilgili. Diğeri ise, özgürce verilen güven ve hazla ilgili.

mantıklı, ama hala çelişkili hissediyorum. yani, saldırıya uğradıktan sonra başka birinin baskın olmasını hayal ediyorsam bu benim hakkımda ne söylüyor?

Bu, sizin hakkınızda olumsuz bir şey söylemiyor. Birçok insan, travmadan sonra cinselliklerini kendi şartlarında geri kazanmanın güçlendirici olduğunu düşünüyor. Temel fark, rıza ve güvendir.

Cal'a güveniyorum. Garip olan da bu zaten. Onu pek tanımıyorum ama ona tamamen güveniyorum.

Güven her zaman mantıklı değildir. Bazen sadece biliriz.

ama beni rahatsız eden başka bir şey daha var. cal hakkında her şeyi bilmiyorum. gizemlidir, her şeyi kendine saklar. ya sır dolu bir adamı başka biriyle değiştiriyorsam?

Bu geçerli bir endişe. Onunla bu konuyu konuştun mu?

hayır. korkuyordum.

Belki de ilk adım budur. Duygularınız, arzularınız ve endişeleriniz konusunda dürüst olmak.

Haklısın. Ona her şeyi anlatmam gerek - ne hissettiğimi, ne istediğimi ve korkularımı da.

Bu sağlıklı bir yaklaşım gibi görünüyor.

Sadece korkuyorum. Ya bu hisler gerçek değilse? Ya bunlar sadece garip bir travma tepkisiyse?

Duygularınız nereden gelirse gelsin gerçektir. Ancak onları anlamak için zaman ayırmak önemlidir. Aceleye gerek yok.

Sanırım tüm bunlar hakkında Cal'la yüz yüze konuşmam gerek. İkimizin de ne istediğini anlamaya çalışmalıyız.

Kulağa iyi bir plan gibi geliyor. Unutmayın, iyileşme doğrusal değildir. Kendinize karşı sabırlı olun.

dinlediğiniz için teşekkürler. beni yargılamadığınız için.

Her zaman yanımdayım güzel kız.

bu arada hediyeni aldım.

Hangi hediye?

Hediyeyi biliyorsun.

Ahhh. Hediye. Doğru.

Evet.

bütün bu hafta boyunca... aslında böyle bir şeye hiç hevesli değildim.

Anlaşılabilir.

ama belki yakında. Arzularımı tekrar daha iyi kontrol edebildiğimi hissettiğimde.

İhtiyacınız olan tüm zamanı ayırın.

Tamam. Sanırım bunu konuştuğuktan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Kalkacağım, duş alacağım ve Cal'in gelmesini bekleyeceğim. Belki dürüst bir konuşma yapabiliriz.

Çok güzel görünüyor, güzel kız.

Daha sonra neler olacağını duymak için sabırsızlanıyorum.



BANA AKŞAM YEMEĞİ YAP YA DA BENİ GELDİR

IZZY

Yataktan kendimi zorla kaldırıp kollarımı başımın üzerine uzattıktan sonra banyoya doğru sürükleniyorum. Eklemlerim her harekette sızlıyor, vücudum eskisinden daha ağır. Tam da ihtiyacım olan şey sıcak bir duş. Kaynar suyun kaslarımı gevşetmesine ve uykunun son kalıntılarını atmama izin verirken buhar aynayı buğulandırıyor. Vücudum hâlâ biraz ağrıyor ama belirtiler kaybolmaya başlıyor.

Bu da iyi bir şey.

İyileşiyorum demektir.

Demek ki bu durumu atlatmışım.

Sağ?

Havluyla kurulaniyorum, saçlarımı toplayıp üzerime temiz bir eşofman ve kıvrımlarıma istediğimden biraz daha sıkı oturan bir atlet giyiyorum. Yatak odamdan çıkıp hâlâ nemli saçlarımı ovuştururken kokusunu alıyorum.

Yiyecek.

Ve sadece yemek değil.

Gerçekten çok güzel yemekler.

Başımı mutfığa doğru eğiyorum.

Ve işte orada.

Callahan.

Ocağımın başında duruyor, sanki burada yaşıyormuş gibi. Şu anda belki de yaşıyor. Ona hiç anahtar verdiğimi hatırlamıyorum. Ama belli ki erişimi var. Ve bundan fazlasıyla memnunum.

Odaya adım attığım anda, yaptığı işi bırakıyor. Hareket ederken sırtındaki kaslar hafifçe kasılıyor, bana doğru dönüyor ve bu da nefes almayı unutturuyor. Mutfağında öyle doğal duruyor ki, sanki oraya aitmiş gibi. Sanki hep oraya aitmiş gibi.

Kolları dirseklerine kadar sıvanmış, kesinlikle bakmadığım güçlü, dövmele ön kollarını ortaya çıkarıyor. Geniş omuzları, sanki orada durmak için yaratılmış gibi boşluğu dolduruyor. Tişörtünün yumuşak pamuklu kumaşı göğsüne kadar uzanıyor.

Ne pişiriyorsa onun kokusu havayı dolduruyor ama bu kokuyu bastıran başka bir şey var.

Onun tarafından.

Kokusundan.

O temiz, sedir ve baharat kokusu, bir şekilde Callahan'ı andırıyor, bir o kadar da güvenli.

Sonra gözleri üzerime dikildi, beni anında taradı, tüm odağı bir anda değişti. Sanki vücudumdaki her bir çürüğü ve yorgunluk belirtisini inceliyormuş gibi beni süzdü. Bakışları yüzümü, kollarımı ve boynumdaki solmakta olan çürüklerin gölgelerini taradı.

Ve işte öylece, artık yemeği düşünmüyorum. Mutfağımı düşünmüyorum. Sadece onu düşünüyorum.

Daha ağzımdan tek kelime çıkmadan bana doğru gelmeye başladı. "Nasılsın?"

Ağzımı açıyorum ama cevap veremediği elleri üzerimde oluyor.

Parmakları kolumu nazikçe okşuyor, omzumun üzerinden hava kadar hafif bir şekilde sıyrılıyor. Çenemi hafifçe eğiyor, başparmağı çeneme sürtünüyor, yüzümü

yukarı doğru kaldırıyor, boynumdaki morluğu inceliyordu. Teni benimkine değiyor, sıcak, nasırlı ama nazikti.

Dokunuşları o kadar dikkatli, o kadar kesin ve o kadar çileden çıkarıcı derecede nazikti ki.

Sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi. Sanki elinden gelse acımı kendisi çekecekmiş gibi.

"İyileşiyorlar," dedim yumuşak bir sesle, ifadesini izleyerek.

Başparmağı yavaşça ileri geri hareket ediyor. Sonra, tek kelime etmeden beni kanepeye götürüyor, avucunu belime sıkıca bastırıyor ve beni oraya götürüyor.

Dokunuş o kadar sade, o kadar rahat ki. Yine de her yerde hissediyorum. Yanımda oturuyor, yastıklar ağırlığı altında çöküyor, küçük bir kavanoz merhem çıkarıyor. Açık şişeden okaliptüs ve nane kokusu geliyor.

Geniş ellerinin kapağı açmasını, parmaklarını içeri daldırıp, tenime değdirmeden önce ancak yetecek kadarını toplamasını sessizce izliyorum.

Serinletici bir rahatlama içime sızıyor, beni rahatlatıyor ama beni ürperten onun dokunuşu oluyor.

"Bunu yapmaya devam etmek zorunda değilsin," diye mırıldandım, sesim neredeyse fısıltı seviyesindeydi. "İyiyim."

"Bunu çok sık söylüyorsun," diye mırıldandı, hâlâ işine odaklanmış bir şekilde. Nefesi tenimde tüy gibi uçuşuyordu.

"İçtenlikle söyledim."

Ve sonra, bakışlarımı ondan ayırmadan, her şeyi küçümseyecek başka bir şey söylemeyi düşünmeden önce, elini kaldırdı, çenemi nazikçe kavradı ve yüzümü kendisine doğru çevirdi.

"Lütfen," diyor, sesi sakın ama kararlı. "Böyle şeyler söylemeyi bırak."

Yutkunuyorum, zor.

"Sen bir yük değilsin Izzy," diye devam etti, sesi o kadar emin, o kadar zahmetsizce emindi ki. "Seninle ilgilenmeye değersin."

İçimde bir şeyler değişiyor.

Küçük başlıyor; göğsümde bir çırpıntı, omurgamın tabanında bir karıncalanma. Ama sonra büyüyor, yavaş bir yanma gibi içimde yayılıyor, her bir sinir ucuna doğru kıvrılıyor.

Kalbim çarpıyor.

Duyabiliyorum, hissedebiliyorum.

Kaburgalarım çarpan, yüksek sesli, ısrarcı bir ses.

Kelimeler tam orada, dilimin ucunda duruyor, söylenmeyi bekliyor.

Onlara demeliyim.

Bunları söylemem lazım.

Ama çok zor. Ya yanlış söylersem? Ya her neyse onu mahvedersem? Ya o aynı şekilde hissetmiyorsa?

Ve tüm bunların altında, hep kaçındığım sorular var: Evan'ın bana saldırmışından bir haftadan kısa bir süre sonra, başka bir erkeğin dokunuşunu özlemem benim hakkımda ne söylüyor? Bir saldırıdan sağ kurtulduktan sonra bile vücudumun hâlâ bağ kurmaya özlem duyması mı? Kendimi neredeyse hiç tanımadığım bir adamın yanında en güvende hissetmem mi?

Düşünceler dönüp duruyor ama kendimi nefes almaya zorlayarak onlarla mücadele ediyorum. Caleb'e daha önce mesajlarımızda söylediğim şeyi hatırlıyorum: Kendime ve Cal'a karşı dürüst olmam gerektiğini.

Yavaşça, titrek bir nefes alıyorum. Sonra sonunda, sonunda kendimi konuşmaya zorluyorum.

"Kaliforniya..."

Sesim neredeyse fısıltı seviyesinde ama o duyuyor. Duyduğunu biliyorum. Çünkü ismi dudaklarımdan çıktığı anda tamamen hareketsiz kalıyor.

Ve sonra bekliyor. Beni zorlamıyor veya acele ettirmiyor. Sadece bekliyor. Sanki bunu söylemek için ne kadar çaba sarf ettiğimi çok iyi biliyormuş gibi.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, ellerim titremelerini engellemek için dizlerimi kavırıyor.

Eşofman altımın kumaşı parmaklarımın altında buruşuyor. "Bunu sadece olanlar yüzünden mi, savunmasız olduğum için mi, yoksa beni kurtardığın için mi hissediyorum bilmiyorum ama... sanırım umursamıyorum."

O, tamamen hareketsiz kalıyor.

Ama ben görüyorum.

Parmakları seğiriyor, sanki kendini tutuyormuş gibi.

Devam ediyorum.

"Şu anda kafam pek çok şeyle dolu. Vücudumun az önce yaşadıklarından sonra nasıl hâlâ bir şeyler isteyebildiğini. Aynı anda hem korkuyu hem de arzuyu nasıl deneyimleyebildiğimi. "Kafamın içinde bir ses, şu anda herhangi bir erkeğin dokunuşundan korkmam gerektiğini söylüyor, ama bunun yerine..."

Derin bir nefes alıyorum. "Tek bildiğim, senin yanında olmak istediğim. Bana sarılmanı istiyorum. Eskisi gibi beni öpmeni istiyorum ve bu beni korkutuyor çünkü seni bir tür geri dönüş yapmak veya bana bu kadar iyi bakmanı istismar etmek istemiyorum, ama seni istemekten nasıl vazgeçeceğimi de bilmiyorum."

Gözlerinin içine bakıyorum, tüm cesaretimi topluyorum.

"Ve anlayabildiğim tek fark rıza. Her şeye rağmen, belki de her şeye rağmen - sana güveniyorum Cal. Seninle bir seçeneğim var. Ve ben... bunu seçiyorum. Seni seçiyorum. Eğer beni istiyorsan."

Kelimeler telaşla, telaşla, çaresizce, tamamen filtresiz bir şekilde dökülüyor. Ve sonunda durduğumda, ifadesi değişiyor. Gözleri yumuşuyor. Elleri yukarı kayıyor, yüzümü avuçluyor, başparmakları elmacık kemiklerimin üzerinde öyle hafif, öyle dikkatli bir dokunuşla geziniyor ki göğsüm ağrıyor.

Artık çok yakın.

Göğsünün inip kalkışını, omuzlarındaki gerginliği, gözlerinin ardındaki savaşı görebiliyorum. Nefesindeki nane kokusunu alabiliyor, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Seni öpmek istiyorum."

Sesi o kadar kısık ki, sanki söylememesi gereken bir şey söylüyor.

"Evet." Kelime dudaklarımdan titrek ama emin bir şekilde dökülüyor. Tenime daha sıkı tutunuyor. Çenesi kasılıyor.

"Emin misin?"

Bana bir çıkış yolu sunuyor ama ben istemiyorum.

Çünkü biliyorum ki, kemiklerimin derinliklerinde, midemin derinliklerinde, kalbimin hızla çarpmasında, bu sadece onu istemekle ilgili değil.

Ona ihtiyaç duymakla ilgili.

Ve bir zamanlar aşk sandığım o çaresiz, bağımlı şekilde değil.

Bu farklı.

Bu gerçek.

Bu, bedenimi, arzularımı, kimin bana nasıl dokunacağını seçme hakkımı geri almaktır.

"Evet," diye fısıldıyorum, nefesimi verirken nefesim titriyor. "Bana olan her şeyi unuttur. İstemenin ve istenmenin, güvenmenin ve güvenilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamama yardım et."

Gözleri karardı, açlık rengini tüketti. Artık içlerinde yumuşak bir şey yoktu - sadece arzu. Sadece ben. Belimi daha sıkı kavradı. Nefesi yanağıma çarptı, sert ve sıcak, sanki kendini zor tutuyormuş gibi.

Sonra, çakıl gibi pürüzlü, derin ve emin bir şekilde şöyle diyor:

"Evet, yaparım."

Tutuşu daha da sıkılaşıyor ve parmak uçlarındaki nasırlar hafifçe tenime değiyor. Öpücüğe, sıcaklığa, çaresizliğe, kaçınılmaz çöküşüme kendimi hazırlıyorum.

Geri çekiliyor.

Kendi kendine mırıldanıyor.

"Önce şu lanet sobayı kapatayım."

Ve sonra mutfağa doğru ilerledi. Ayak sesleri sert ahşap zeminde ağır ağır duyuluyordu.

Orada oturuyorum, nefesim düzensiz, nabzım düzensiz, vücudum hâlâ ellerinin az önce dokunduğu yerden karıncalanıyor. Dokunuşunun hayalet baskısı tenimde kalıyor.

Ve benim yapabileceğim tek şey beklemek.

Bundan sonra ne olacağını bekleyin.

O lanet fırını kapatmasını bekle.



ONU YALADI. BEN TANRI'YI GÖRDÜM.

CAL

O SÖYLÜYOR.

Şüpheleri, barajdan taşan su gibi dudaklarından dökülüyordu; her endişe, her korku, her tereddüt önümde cırılçıplak serilmişti.

İçinde neler döndüğünü itiraf ediyor. Beni ne kadar istediğini. Bunun ne anlama geldiğinden ne kadar korktuğunu.

Peki ya ben?

Onunla çok gurur duyuyorum.

Çünkü bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Evan'la yüzleşti, onun manipülasyonuna karşı dik durdu. Şimdi bize karşı içgüdülerine güveniyor. Yaşadığı her şeye rağmen bana güvenmeyi seçiyor.

Beni istemek.

Ve ben onu bunun için ödüllendirmek istiyorum.

Onu benim yapmak istiyorum.

Tam burada. Tam şimdi.

Beni nereye isterse oraya götürebilir; altımızdaki kanepeye, yere, duvara yaslanmış halde, bacaklarını belime

dolamış halde.

Nereye izin verirse.

Ama aynı zamanda yapamayacağımı da biliyorum.

Henüz değil.

Zamanlama doğru değil. Hâlâ travmasını atlatmaya çalışıyor. Onun savunmasızlığından faydalanmayacağım. Ve en önemlisi, ondan çok önemli bir şeyi saklıyorum.

Çünkü eninde sonunda -her şey bu gece, henüz taze ve yeniyken olmasa da- Caleb hakkında dürüst olmam gerekecek.

Evet, o artık benim. Ama onunla aldatmaya dayalı bir ilişki kurmayı reddediyorum.

Kendimi geri çekilmeye zorluyorum. Ellerimi üzerinden çekmek, aramıza mesafe koymak, onu yere sermekten ve neye bulaştığını ona göstermekten kaçınmak için muazzam bir özdenetim gerekiyor. Bunun yerine, aklıma gelen tek mantıklı düşünceyi mırıldanıyorum.

"Önce şu lanet sobayı kapatayım."

Çünkü yapmazsam? Hatta unutup duman alarmini çalıştırıp havasını bozabilirim. En azından onun için. Şu anda benim havamı bozacak hiçbir şey olamaz.

Zaten ona karşı çok sertleşmişken olmaz.

Aklım başımdan aşkınken, acısını dindirmenin tüm yollarını düşünürken değil. Her olumsuz deneyimi, her acımasız sözü, her öz güvensizlik anını, dudaklarında ismimden başka her şeyi unutturacak kadar yoğun bir zevkle değiştirmek istiyorum.

Ama bu gece yavaş gideceğim.

Tadını çıkar onun. Her kıvrımını, her hassas noktasını, dokunuşuma verdiğin her küçük tepkiyi ezberle.

Ocağı kapattım, ne yaptığımı pek fark etmeden, ve ona döndüm.

Hala orada oturmuş, beni izliyor, nefesi düzensiz, bekliyor. Yanaklarının kızarıklığı boynuna doğru yayılıyor, üstünün altında kayboluyor.

Sınırlamalarım buharlaşıyor.

İçgüdülerim devreye giriyor.

Hiç tereddüt etmeden yanına gidip ağzını ağzımla sahipleniyorum.

İlk başta hafif tutuyorum. Kontrollü. Dudaklarımın yumuşak bir dokunuşu. Bir soru, bir talep değil. Ama onun içimde eridiğini hissettiğim an, ağzıma karşı iç çekişini hissettiğim an, onu daha da derinleştiriyorum.

Daha fazlasını alıyorum.

Daha fazlasını keşfedin.

Dilim onunkine değiyor, onu ikna ediyor, öğrenmeye çalışıyor. Ve siktir et, tadı çok güzel; bal ve sıcaklık gibi, sanki o da benim kadar uzun zamandır bunu bekliyormuş gibi.

Onu sonsuza kadar öpebilirim.

Bütün gecemi onu öğrenmeye, onunla alay etmeye, dudaklarından çıkarabildiğini bildiğim her küçük sesi çıkarmaya harcayabilirim.

Bir noktada kendimi geri çekilmeye zorluyorum. İstemiyorum ama şunu söylemeliyim. Bu gece kontrolün onda olduğunu anlaması gerekiyor.

İkimiz de derin nefesler alıyoruz. Güzel dudakları, ilğimden dolayı daha da dolgun. Alt dudağını dişlerimin arasına almamak için kendimi zor tutuyorum. Hâlâ yanlarımda duran ellerime baktığını, hâlâ ihtiyacım olan yere dokunmadığını izliyorum.

Bakışları tereddütlü ve arayış içinde benimkilerle buluşuyor, sanki bir sonraki söyleyeceğim şeye hazırlanıyormuş gibi.

Nefesimi verip yanağına uzandım ve yüzünü bana doğru çevirdim.

"Ellerim," diye mırıldandım, kelimeler kısıtlamayla kalınlaşmıştı. "Bu gece senin olacaklar."

Nefesi kesiliyor.

"Nereye gideceklerini sen seç," diye devam ediyorum. "Gelecekte, bana vermek istediğin her türlü kontrolü ele geçireceğim."

Başparmağımı elmacık kemiği boyunca kaydırıyorum, dudaklarının hafifçe aralanmasını izliyorum.

"Peki ya bu gece?" diye mırıldandım, başımı daha da yaklaştırıp dudaklarımı dudaklarına değdirerek. "Sen karar ver."

Ürperiyor ama başını sallıyor. Ben de onu öpmeye devam ediyorum.

Derin. Yavaş. Sahiplenici.

Ve sonra, bir an sonra, aşağı uzanıp ellerimden birini tutuyor ve vücudunda yukarı doğru hareket ettiriyor.

Önce elimi elbiselerinin üstünde tutuyor.

Umurumda değil.

Yumuşak kumaş katmanlarının arasından bile onu hissedebiliyorum. Vücudunun sıcaklığını, ellerimin altındaki o baş döndürücü yumuşaklığı hissediyorum. Kıvrımları dokunuşuma teslim oluyor, kusursuz ve kadınsı. Parmaklarım belinin kıvrımında geziniyor, vücudunun daraldığı çukuru takip ediyor, ardından kalçalarının yumuşak kıvrımına doğru genişliyor. Sertçe nefes veriyorum, nefesim onunla karışıyor, sıcak ve düzensiz.

Karnı parmak uçlarımin altında yumuşak ve pürüzsüz, avuçlarımla kavriyorum, kaslarındaki hafif titremeyi, ellerimi aşağı indirdiğinde nefesinin nasıl kesildiğini hissediyorum. Ellerim kalçaları boyunca kayıyor, onları kavriyor, dolgun, dolgun hatlarını, sürekli küçültmeye, önemsizleştirmeye çalıştığı bedenini hissediyorum.

Ne kadar mükemmel olduğunun farkında bile değil. Ağzına doğru inliyorum, derin ve sert, kendime dokunmama, keşfetmeme izin veriyorum ve dudaklarıma karşı inlediğinde, parmakları saçlarımda daha sıkı olduğunda, sanki bana ihtiyacı varmış gibi beni içine çektiğinde, onu asla bırakmayacağımı biliyorum.

Sonra beni tamamen çıldırtacak bir şey yapıyor.

Üstünü çıkarıyor.

Aynen öyle.

Ve—siktir et.

Sütyen takmıyor. Göğüsleri serbestçe akıyor, kusursuz ve dolgun, yuvarlak ve yumuşak. İki elimi de tutup oraya koyuyor.

Aman siktir.

Ben de hemen buraya gelebilirim.

Ama kendimi tutuyorum.

Öpücüğü bölmüyorum.

Yapamam.

Ağzı bağımlılık yapıyor. Sanki ihtiyacı varmış gibi, sanki açlıktan ölüyormuş gibi öpüyor beni ve ben de ona karşılık veremeyecekmişim gibi öpüyorum. Dili benimkine dolanıyor ve ben kontrolü ele geçirip derinleştiriyor, daha fazlasını talep ediyorum.

Onu ezberledim.

Nefesinin tatlılığı, dudaklarının benim için o kadar mükemmel bir şekilde aralanması, sanki böyle öpülmek için yaratılmış gibi.

Ve bu arada ellerim onunla dolu. Göğüsleri avuçlarıma dökülüyor, kızarmış ve ağrıyor, inlemesini duymak için onları çimdikleyip tahrik ederken sertleşen meme uçları. Sanki çaresizce bana doğru eğiliyor - benim dokunmam için, benim mahvetmem için.

Sızlanıyor, bana doğru eğiliyor, başını hafifçe geriye doğru eğiyor ve kendini bana sunuyor.

Ve alıyorum.

Başparmaklarımı meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum, nefesinin kesik kesik çıkmasını, sanki bundan dolayı çözülüyormuş gibi ağzıma doğru inlemesini yutuyorum.

O çok hassas.

Çok duyarlı.

Vücudunun her dokunuşa, her vuruşa, her sıkmaya verdiği tepki, özdenetimimi yok ediyor. Ve elleri gezinmeye başladığında, parmakları karnımda aşağı doğru kaydığında, bana ulaştığında, aklımı tamamen kaybediyorum. Ellerini göğsümden yukarı kaydırıyor, gömleğimin eteğini

ekiştiriyor. Hafifçe geri çekiliyor, nefesi ağırlaşıyor, parmakları kumaşı çekiştiriyor.

"Bu uygun mu?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum.

Gömleğimi ıkartıyor. Parmakları dövmelemin üzerinde geziniyor, sanki bir harita iziyormuş gibi. Dokunuşu damarlarımda ateş saçıyor, narin parmaklarının altında her sinirim aydınlanıyor.

Yutkundu. "Hep onları yalamak istemişimdir."

Alnımı boynunun kıvrımına dayayıp inliyorum.

"Siktir git, Izzy." Sesim gergin ve pürüzlü. "Böyle şeyler söylersen, boşalmamı sağlayacaksın."

Bana bakabilmek için biraz geri çekildi, gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

"Ya seni orgazma ulaştırmak istersem?" diye takılıyor.

Dişlerimi sıktım. Onu şu anda mahvedebilirim. Onu eğebilir, açabilir, onu çaresizce istediğini bildiğim şekilde alabilirdim. Bunun yerine, ağızımı çenesinin kıvrımı boyunca sürükleyip bir iniltiyi daha bastırmaya çalıştım.

"Evet," diye mırıldandım, "hiç şüphem yok." Beni daha önce defalarca orgazma ulaştırdığı gerçeğini içimde tutuyorum. Onu aklımda canlandırmak, telefonda inlemelerini duymak.

Başımı kaldırıyorum, çenesini geriye doğru yatırıyorum, böylece doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

"Ama henüz senin her yerini keşfetmeyi bitirmediim."

Yumuşak bir nefes aldı, göğsü düzensiz bir şekilde inip kalktı, gözleri ihtiyaçla parladı.

"Eh, keşfedilecek çok şey var."

Kendini küçümseyen küçük bir şaka.

Hayır, lanet olsun, oluyor.

Parmaklarım yanaklarını sıkıyor, sert değil ama gözlerinin benimkilere kilitlenmesini sağlıyor.

"Artık benimsin. Ve kendini böyle küçük düşürmene izin vermeyeeğim." Tutuşumu bırakıp başparmağımı alt dudağında gezdirirken titremesini izliyorum. "Sana ne

kadar güzel olduğunu tekrar tekrar hatırlatacağım Izzy. Her gün, ne kadar sürerse sürsün."

Nefesi kesiliyor, sonra tekrar içine dalıyorum, onu derin derin öpüyorum, göğüslerini yoğuruyorum, tamamen onun içinde kayboluyorum.

Eli daha aşağılara doğru hareket ediyor, parmakları penisimin hatlarını kıvrıyor, pantolonumun üzerinden beni yoğuruyor. Göğsümün derinliklerinde inliyorum, kalçalarım dokunuşuyla hafifçe seğiriyor.

Lanet olsun, çok hevesli.

Kendine güveni artırıyor, eli daha yükseğe kayıyor, pantolonumun belinde geziniyor, kumaşın altından beni tahrik ediyor. Daha da ileri gitmek üzere ve onu durdurmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Aşağı uzanıp bileğini nazikçe ama kararlı bir şekilde tutuyorum. Kaşları çatılıyor ve dudakları hafifçe aralanıyor. Gözleri bana doğru kalkıyor ve ne düşündüğünü hemen anlıyorum.

Bir yanlış yaptığını düşünüyor; ben bunu istemiyorum diye düşünüyor.

Daha fazla yanılmış olamazdı.

Ona doğru eğildim, dudaklarımı yanağında gezdirdim ve tenine fısıldadım: "Önce sen."

Titrek ve kararsız bir şekilde nefes veriyor. "Ne?"

Çenesini yukarı kaldırıyorum, bana bakmasını ve yüzümdeki gerçeği görmesini sağlıyorum. "Çünkü bekliyordum," diyorum ona, sesim kısıtlamadan kalınlaşmış.

Titriyor.

Dudaklarımı kulağının üzerinde gezdiriyorum, ellerimle kalçalarını kavırıyor, onu kendime doğru çekiyorum, tam istediğim yerde tutuyorum. "Seni o biftek lokantasında ilk gördüğüm günden beri."

Donup kalıyor.

Nefesi kesildi. "Ne?"

Parmaklarım beline daha sıkı yapıştı. "O gece seni ilk kez gördüm. Bir aptalın seni üzgün gösteren sözler söylediğini izliyordum. Ve biliyordum ki..." Burnumu

çenesine sürttüm, kokusunu içime çektim, yumuşaklığını üzerimde hissetmeme izin verdim. "Benim olacağını biliyordum."

"O zamanlar biliyor muydun?"

Başımı salladım. "Seni henüz tanıımıyordum. Sadece tanıyacağımı biliyordum."

Bana bakıyor, yüz ifadesinde bir farkındalık beliriyor. Ellerimi ellerinin arasına alıyor, kaldırıyor, yönlendiriyor. Sonra yavaşça onları eşofmanının üzerine bastırıyor. Başparmaklarım külotuna takılıyor, sonra ellerimi daha aşağı itiyor ve ben de kumaşı vücudundan çekip, uyluklarından aşağı, bacaklarından aşağı, ta ki altımda tamamen çıplak kalana kadar sıyrıyorum.

Geri çekiliyorum, onu görebilecek kadar.

O, kahrolası bir görüntü. Yumuşacık teni ve işaretlenmek için yalvaran kıvrımlarıyla, üzerinden öyle bir sıcaklık yayılıyor ki, beni buna cesaretlendiriyor. O, bunun için yaratılmış - benim için.

Ama o bunu görmüyor.

Henüz değil.

Anı, güzelliğini, gözlerimin onu içine çekmeyi bırakmamasını sahiplenmek yerine tereddüt ediyor. Vücudu kasılıyor, omuzları içe doğru kıvrılıyor, bacakları hafifçe birbirine bastırıyor, sanki bekliyormuş gibi.

Yargılama için.

Reddedilmek için.

Sanki izin verse dizlerimin üzerine çöküp her bir zerresine tapacağımı bilmiyormuş gibi.

Göğsüm sıkışıyor, içimde sahiplenme duygusu kıvranıyor.

Bilmesi lazım.

Bunu bilmesi lazım.

Dudaklarımı araladım, ona tam olarak bunu söylemeye hazırdım, ona şimdiye kadar gördüğüm en seksi kadın olduğunu söylemeye hazırdım, onu ne kadar istediğimi, onu

ne kadar çok yutmak istediğimi bilmediğini söylemeye hazırdım.

Ama sonra bir ses çıkarıyor. Küçük, yumuşak bir inilti ve kendimi tutma yeteneğim kırılıyor.

Düşünmeden hareket ediyorum. Ellerimi uyluklarından aşağı kaydırıp sıkıca kavriyorum, parmaklarımın altında teninin sıcaklığını hissediyorum. Onu iki yana ayırıp tepkisini izliyorum; nefesini, alt dudağının titremesini, vücudunu saran titremeyi.

O böyle çok güzel.

Yayılmak.

Maruz.

Bana ait.

Bana bakıyor. Gözbebekleri kocaman, göğsü hızla inip kalkıyor, elleri kanepelerinin kavramış. Yavaşça nefes veriyorum, parmaklarım bacaklarına daha sıkı bastırıyor, onu hareketsiz tutuyorum. "Benim için arkaya yaslan, güzel kız."

Nefesi titriyor ama dinliyor. Onu hareket ettirmeme, yönlendirmeme, tam istediğim gibi konumlandırmama izin veriyor.

İçine dalıyorum. Dilimin kaygan sıcaklığına ilk dokunuşu, kalçalarının hızla yukarı kalkmasına, uyluklarının avuçları arasında titremesine neden oluyor. Nefesi kesiliyor ve titremesini tüm benliğiyle hissediyorum. Tenine doğru hırliyorum, ellerim yumuşak, kıvrımlı uyluklarını daha sıkı kavriyor. Altımda kıvranıyor ve ona tam olarak istediğini vereceğim.

O benim yiyip bitirmem gereken bir şey.

Ve siktir et, cennet gibi bir tadı var.

Sanki açlıktan ölüyormuşum gibi ona yalayıp duruyorum, çünkü öyleyim.

Klitorisi dilime değiyor, sıcak ve şişmiş, dudaklarımı etrafına doladım, sarsıntısını altımda hissedebilecek kadar emdim. Haykırdı, ellerini saçlarıma geçirdi, çekiştirdi,

kendini sabitledi, muhtaç, çaresiz sesleriyle beni daha da yakınına çekti.

İnliyorum, her damlayı yalayıp yutuyorum, dudaklarından dökülen her sesi, her küçük iniltiyi ve iniltiyi içime çekiyorum. O kadar hassas, o kadar tepkisel ki. Dilimin her kıvrımı, her yavaş, kasıtlı hareketi onu gerdiriyor, sıkıştırıyor, yavaş yavaş parçalıyor. Dilimi kıvrımlarında yavaşça gezdiriyorum, onu tahrik ediyor, tadını çıkarıyorum.

Çünkü bu mu?

İşte beklediğim şey buydu.

Tadı, sesleri, altımda kıvrınma biçimi, çaresiz, çaresiz, tamamen mahvolmuş halde—

Hayalini kurduğum her şey var.

Onu hareketsiz tutmak için bir elimle kalçalarını kavriyorum ve iki parmağımı içine sokup derinlemesine kıvrıyorum.

O kadar sıkı ki.

Çok mükemmel.

Parmaklarımı sıkıca kavriyor ve vücudunun bana nasıl tepki verdiğini hissedebiliyorum, sanki kime ait olduğunu tam olarak biliyormuş gibi. Bacakları omuzlarıma sürtünüyor, tüm vücudu titriyor.

"Cal—"

Nefes nefese kalıyor, sesi artık kendini tutamıyormuş gibi çatlıyor.

Adımı böyle söylediğini duymak, içimde bir his uyandırıyor. Parmakları kafa derimi daha sıkı kavriyor, sertçe çekiştiriyor, sanki çözülmesini engelleyecek sağlam bir şeye -birine- ihtiyacı varmış gibi. Başını kanepeye yaslıyor, gözleri sımsıkı kapanıyor, vücudu altımda titriyor.

Ve bunu hissediyorum; içimdeki yoğun, sahiplenici ihtiyacı, onun ismini tekrar tekrar söylemesini duymanın verdiği o çiğ, sızlayan açlığı.

Her şekilde dudaklarından çekip almak istiyorum.

Geldiğinde aklına gelen tek isim benim ismim olsun.

Ona doğru inliyorum, onu yalıyorum, parmaklarımla beceriyorum, onu daha yükseğe çekiyorum, sadece benim için çözülmesini izliyorum.

Çünkü o artık odur.

Bana ait.

O kadar yakın ki.

Dilimi tekrar tekrar onun üzerinde gezdiriyorum, onu kendime doğru çekiyorum, uçuruma doğru çekiyorum, ona sadece bunu hissettiriyorum.

İnlemeleri soluk soluğa, daha tiz ve çılgınca bir hal alıyor.

Bacakları titremeye başlıyor.

Kalçaları kıpırdıyor, nefesi kesiliyor ve ben durmuyorum.

Ben pes etmiyorum.

"Gel yanıma, Izzy."

Bütün vücudu kilitleniyor ve sonra paramparça oluyor.

Sırtı kamburlaştı, nefesi düzensizleşti ve altımda dağıldı, sanki hatırladığı tek kelime buymuş gibi adımı söylüyordu.

Ona doğru inliyorum, onu yalayarak, uzatarak, boşalmanın her saniyesini hissetmesini sağlıyorum.

Titriyor, seğiriyor, artçı şoklar onu sarsarken bacakları bana doğru seğiriyor.

O sızlanana, çok hassaslaşana, çok bunalana kadar durmuyorum.

Ancak o zaman geri çekilip uyluğunun iç kısmına yavaş ve saygılı bir öpücük konduruyorum.

Göğsü hızla inip kalkıyor, derisi mükemmel, çıplak göğüslerine kadar kızarmış, vücudu gevşek ve bitkin.

Ona bakıyorum, ellerim hala bacaklarını kavırıyor, onu olduğu yerde tutuyorum.

Sonra alçak ve sert bir sesle mırıldanıyorum: "Aferin kızım."

Gözleri şaşkınlıkla, odaklanamadan, hâlâ ona verdiğim sarhoşluğun içinde bir yerlerde süzülerek açıldı.

Ve sonra bana bakıyor.

Sadece görünüş değil.

Bana kilitleniyor.

Sanki odadaki tek kişi benmişim gibi. Onun dünyasında önemli olan tek kişi benmişim gibi.

"Lütfen Cal, ihtiyaım var—"

Zaten biliyorum.

O benim pipimi istiyor.

Kendimi onun içine g mmemi, onu amamı, onu o kadar derin ve sert becermemi istiyor ki, adımdan başka her şeyi unutsun.

Ben de bunu istiyorum.

Kelimelerle anlatabileceğimden çok daha fazlası.

Ama henüz değil.

Son bir öpücük kondurdum uyluğunun iç kısmına, titrediğini hissederek. "Bu gece olmaz."

Sinirli ve muhtaç bir şekilde sızlanıyor. "Neden olmasın?"

Vücuduna doğru sürünerek geri döndüm, yanına yerleştim, dudaklarımı dudaklarına bastırdım, beni hâlâ sert hissettiğinde çıkardığı iniltiyi yuttum.

" nk  bunun tadını çıkarmak istiyorum, Izzy." Yanaklarını avuçlayıp başparmağımı kızarmış çenesine sürtüyorum, çenesini bana bakmasını sağlayacak kadar yukarı kaldırıyorum. "Bunu uzatmak, seni gergin tutmak, bunun için can atmanı sağlamak istiyorum."

Dudakları sığ bir nefesle aralandı, gözleri istekle karardı.

"Zamanımız var güzel kız." Eğilip dişlerimi alt dudağında gezdirdim, titrediğini hissettim. "Ve sonunda seni elde ettiğimde, ikimizi de mahvedecek."

O sızlanıyor.

Yumuşak, muhtaç, çoktan  z lmeye başlamış. Dudaklarını yalıyor, gözleri bir tür tereddütlü açlıkla aşağı bakıyor.

ve sonra beni şaşırtıyor.

"O zaman en azından seninle ilgilenebilir miyim?"

Kahretsin.

Homurdanıyorum, ellerimi kanepe minderlerine koyup kontrolü korumaya çalışıyorum.

"Izzy—"

Bana itiraz etme fırsatı vermiyor. Bana uzanıyor, parmaklarını pantolonumun üzerinden kalın penisimin etrafına doluyor ve ben de ona küfür ediyorum, kalçalarım dokunuşuyla sarsılıyor.

O kadar hevesli ki.

Çok istekli.

Sanki kendisine bu hakkın verilmediği tüm zamanları telafi etmek istiyormuş gibi.

Sanki o da bana benim ona taptığım gibi tapmak istiyor.

İnliyorum, başım arkaya düşüyor ama o vazgeçmiyor.

Tutuşunu sıkılaştırıyor, kumaşın üzerinden beni okşuyor, sanki her tepkimi, vücudumun her küçük seğirmesini ezberliyormuş gibi beni izliyor.

"Lütfen?" diye fısıldadı, sesi nefesli, alaycı ve şeytaniydi.

Kahretsin.

Başımı sallıyorum, çünkü şu anda ona hayır diyemem.

"Evet. Ama yaklaştım. Birkaç vuruş ve bitirdim."

Gözleri parlıyor.

Ve beni yine şaşırtıyor.

"Seni tatmak istiyorum."

Derin bir nefes alıyorum.

Aman Tanrım, beni öldürecek.

Bileğini tutuyorum ve kemerime uzanmasını engelliyorum.

"Yakında." Sesim pürüzlü, gergin, zar zor tutunuyor.

"Ama bu sefer değil. Tadını çıkaramayacağım bir zamanda değil."

Suratını asıyor ama ben onun bu halini seviyorum.

Çok fazla.

"Buraya gel."

Yerinden kıpırdanıp önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Kendimi hazırlamaya vakit bulamadan, penisimi bırakıp beni yavaşça, kışkırtıcı bir şekilde, fazlasıyla mükemmel bir

şekilde eline aldı. Dişlerimin arasından tıslayarak onu, güzel, narin parmaklarının beni sarmasını izledim.

Çok fazla.

Ağzımın üzerindeki derisi hala kızarmıştı.

Onun boşalmasının tadı hala dilimde, sıcak, tatlı ve bağımlılık yapıcı.

Ve şimdi, dizlerinin üzerinde, çıplak ve nefes kesici, gözleri sıcaklıktan kararmış, ağzı yumuşak ve bekliyor, aletin elinde, beni yavaşça okşuyor.

Buna nasıl dayanacağım ben?

İki vuruş.

Belki üç.

Ve bitirdim.

İnliyorum, başımı geriye atıyorum, parmaklarım saçlarında daha sıkı dolaşıyor, haz tüm vücudumu sarıyor.

Durmuyor.

Parmakları, avucunda hissettiğim hissi ezberliyormuş gibi, sürekli okşuyor. Aletim onun kavrayışında seğiriyor, mükemmel siktiğim göğüslerinin üzerine dökülüyor, tenini boşalmamın kalın, sıcak iplerine boyuyor.

Bunun yeterli olacağını düşündüm.

Bunun beni mahvedecek, nefessiz, bitkin ve doğru düzgün düşünemez hale getirecek şey olduğunu düşündüm.

Yanılmışım.

Çünkü o zaman—

O bunu yapıyor.

Parmaklarını onun içinde gezdiriyor.

Yavaş. Rahat.

Sanki doğalmış gibi.

Sanki benim üzerimde olması gerekiyormuş gibi.

Dudaklarına götürüyor ve tadıma bakıyor. Çenem kilitleniyor, göğsüm sıkışıyor, tüm vücudum öyle bir geriliyor ki ikiye bölünebilirim. Oda daralıyor, zaman yavaşlıyor, görüşüm sadece ona odaklanıyor.

Çıplak.

Önümde diz çöküyor.

Bana ait.

Dudakları hafifçe aralandı, dili dışarı fırladı, parmağının ucuyla ovaladı. Gözleri iri, nefesi düzensiz, ağzı beni öpmekten pembe ve şişmiş, memeleri boşalmamla hâlâ kaygan.

Sırıttıyor.

Lanet olası sırtışlar.

Küçük, kendini beğenmiş, kötü kalpli bir yaratık, gözleri bana parlıyor, üzerimdeki etkisinin tamamen farkında.

Şu anda ne kadar sahiplenici hissettiğimi biliyor.

Tenindeki izi kabul ederek ortaya koyduğu ilkel iddiayı anlıyor.

Benim kısıtlamamın bir ipliğe bağlı olduğunu anlıyor; eğer bunu yavaş yavaş yapmaya kararlı olmasaydım, onu tekrar altımda yalayıp, kendi spermimi teninden yalayıp, öperek ağzına geri götürecekti ve beni derin ve çaresizce almasını sağlayacaktım.

Nefesimi veriyorum, dişlerimi sıkıyorum, bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum, bu görüntü karşısında penisimin seğirmesini durdurmaya çalışıyorum.

Gözümü bile kırpmam.

Gözümü ayırmıyorum.

Ben sadece ona bakıyorum.

"Siktir git, Izzy." dediğimde tamamen yıkılıyorum.

Yutkunuyorum, vücudum hâlâ nabız gibi atıyor, kaslarım hâlâ gergin, kısıtlamalarım bir ipliğe bağlı. Başını eğiyor, parmakları hâlâ dudaklarını okşuyor.

Sanki kırılmamı bekliyormuş gibi.

Neredeyse yapacağım.

Bunun yerine gözlerimi kısıp onu izliyorum. Sonra, sesim pürüzlü ve tamamen mahvolmuş bir şekilde soruyorum:

"Bana ne yapmaya çalışıyorsun?"

ONU YALADIM. SIFIR PİŞMANLIK.

IZZY

Cal hâlâ bana bakıyor, gözleri sanki az önce günahkâr bir şey yapmışım gibi yoğun. Bakışlarında o kadar belirgin bir açlık var ki neredeyse kafasının içinde tartıştığını duyabiliyorum; dizlerinin üzerine çöküp bana tapınmalı mı, yoksa beni ters çevirip bütününü yutmalı mı?

Göğsü düzenli olarak inip kalkıyor, kontrollü, geniş, sağlam ve mürekkeple kaplı. Gözlerim, düğmeli gömleğinin altından dışarı baktıklarını gördüğüm andan beri dilimle üzerinde gezdirmek istediğim vücudunun her kasını, her çıkıntısını izliyor. Karnı hâlâ gergin, vücudunun her bir santimi gergin.

Hissediyorum; tenimde yayılan sıcaklık, derinlere ve aşağıya yerleşiyor, damarlarımı dolduruyor, öyle ki ihtiyaçla uğulduyorum. Her sinirim uyanık, tüm vücudum gelecek olanı sabırsızlıkla bekliyor.

Sonra hareket ediyor. Hızlıca.

Daha ne olduğunu anlayamadan, üstüme atladı, elleriyle uyluklarımın arkasını kavradı ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yerden kaldırdı. Aniden havaya uçtuğum hissiyle şaşkınlıkla çığlık attım. Kollarım içgüdüsel olarak boynuna

dolandı, sanki ona aitmişim gibi beni taşırken ona tutundum. Her zaman olduğu gibi. Her zaman olacağı gibi.

Nefes bile alamadan konuşmaya başladı, sesi eğlenceliydi. "İyi misin?"

Omzuna kaşlarımı çatarak baktım, vücudundan yayılan sıcaklığı, güçlü ve emin kollarının beni sardığını hissetmeyi görmezden gelmeye çalıştım. "Böyle bir şey yapmadan önce bir kızı uyarmalısın."

Göğsü kıkırdayarak gürlledi, titreşim tenime işledi. "Not edildi."

Ona bundan hoşlandığımı söylemiyorum; kolaylığından, kontrolünden, saf gücünden. Ellerinin beni sıkıca kavramasından, sanki beni asla düşürmezmiş gibi, ya da kendinden emin ve rahat hareket etmesinden, sanki beni şehrin bir ucundan diğer ucuna ter dökmeden taşıyabilecekmiş gibi, ne kadar keyif aldığımdan bahsetmiyorum.

Onun yerine, beni almasına izin verdim. Bana bakmasına izin verdim. Hâlâ kabul etmeyi öğrendiğim şeyi yapmasına izin verdim.

Beni banyoya götürüp yavaşça yere bırakıyor. Ayaklarım soğuk fayansa değişiyor ve duşu açarken ayak parmaklarımı oynatıyorum. Eski apartmanımın boruları gıcırıyor. Onu izlerken başımı sallıyorum. O kadar mantıksız derecede iri ki, o kadar çok yer kaplıyor ki, standart boyutlardaki banyom bile minyatür gibi geliyor.

Beni içeri götürürken sırtımdan aşağı akan ılık suyun ilk darbesi, gergin olduğunu bile fark etmediğim kaslarımı gevşetiyor. Basınç mükemmel, iğne gibi ısı günün yorgunluğunu alıp götürüyor. Yoğun ve yumuşak buhar yükseliyor, etrafımızı sarıyor, aynayı buğulandırıyor, dışarıdaki dünyayı boğuyor.

Ve sonra Cal arkamdan içeri giriyor. Varlığı anında, bunaltıcı, olabilecek en iyi şekilde boğucu. Göğsü sırtımdan birkaç santim uzakta, vücudu o kadar yakın ki hissedebiliyorum onu, ama bana dokunmuyor. Henüz değil.

Bunun yerine, suyun işini yapmasına izin veriyor, ikimizi de ısıtıyor, birlikte yarattığımız pisliği temizliyor.

Sonra elleri beni buldu; yavaş ve dikkatli. Parmakları tenimde kayıyor, saygılı ve odaklanmış bir şekilde, duş jelini kollarıma, karnıma, uyluklarıma sürüyor. Sabun kaygan bir yol oluşturuyor, nemli tenimde kabarcıklar oluşuyor.

Cinsel değil. Ama samimi. Bildiğim her şeyden daha samimi. Titiz, metodik, dokunuşu sert ama nazik, sanki her santimimi ezberliyor, haritalıyor, içime işliyor. Gözlerimi kapatıp, üzerimde hareket etmesinin, avuçlarının sırtımı okşamasının, parmaklarının omuzlarımdan geçip omurgamdan aşağı kaymasının hissine odaklanıyorum. Su, kalp atışlarımla uyumlu bir ritim yaratarak üzerimize çarpıyor.

Nefesini enseme, sakalının nemli tenime hafifçe sürtündüğünü hissediyorum. Sonra çenemi kaldırıp bana bakmamı sağlıyor; perişan görünüyor. Gözleri ağırlaşmış, ağzı ihtiyaçla gevşek, koyu renk saçları nemli ve uçları kıvrık, kirpiklerine su damlaları yapışmış. Su damlalarından biri çenesinin keskin çizgisinden aşağı kayıyor, boğazının üzerinden geçip göğsünde kayboluyor. Büyülenmiş bir şekilde yolunu izliyorum.

Başparmağı alt dudağıma yumuşak, yavaş ve kışkırtıcı bir dokunuşla dokunuyor. Konuşurken sesi sıcak. "Harikaydın."

Gerçek iltifatları ve gerçekten içten gelen bir erkekten gelen iltifatları nasıl karşılayacağımı bilmiyorum. Bu yüzden başımı eğiyorum, beni temizlemesini bekliyorum ve tartışmaya girmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu benim için bir ilk olabilir.

Banyodan çıktığımızda tenim hâlâ sıcak, saçlarım nemli ve omuzlarıma yapışmış, atlet üstümdeki yumuşak pamuklu kumaş yeni duş almış tenime serinlik veriyor. Kumaş, dolgun hatlarıma esniyor. Ama artık bu beni rahatsız

etmiyor gibi. Kendimi rahatlamış, temiz ve günlerdir hissetmediğim kadar hafif hissediyorum.

Sonra dönüp nasıl davranacağımı unutuyorum çünkü Cal orada sadece boxer şortuyla duruyor. Nedense bu, tamamen çıplak olduğu zamandan daha adaletsiz, çünkü şimdi bana işkence edecek, kışkırtacak ve kışkırtacak kadarı kalmış, onu içime çekerken beynimin kısa devre yapmasına neden oluyor, geniş kasları ve sıkı hatları. Kalın uylukları hareket ettikçe hafifçe kasılıyor, kalçalarının derin V şekli siyah kumaşın altında kayboluyor, karnı o kadar biçimli ki neredeyse uygunsuz.

Ve bunu biliyor. Bunu bildiğini biliyorum. Çünkü öne doğru adım atıp beni yatağa yatırırken dudakları hafifçe kıvrılıyor. Nazik, sanki değerliymişim gibi, sanki saklamak istediği kişiymişim gibi.

Sonra eğilip alnıma uzun süre silinmeyen bir öpücük konduruyor. Dudakları nazik, değdiği yerlerde sıcaklık yayılıyor.

"Kal," diye mırıldandı, her kelime içime işliyordu. "Hemen döneceğim."

Başımı sallıyorum, sözlerini zar zor algılıyorum, hâlâ dikkatim dağılmış durumda, arkasını döndüğünde her bir kasının nasıl kasıldığını görebiliyorum. Sırtındaki dövmeler her hareketiyle dalgalanıyor. Kapıya doğru yürüyüşünü izliyorum.

Ve sonra kapıdan çıkıp gitti. Kendimi toparlamak için yaklaşık otuz saniyem var. Başarısız oluyorum.

Geri döndüğünde elinde dengeli bir servis tepsiyle karşılaşıyor.

Lanet olası bir servis tepsi. Gözlerim hemen kısıldı. "Bunu nereden buldun?"

Tepsiyi kucağıma koyarken kendinden memnun bir ifadeyle, hiç etkilenmeden. Sıcaklık battaniyeden bacaklarıma sızıyor. "Uyurken gizlice içine soktum."

Ona şaşkınlıkla baktım. "İçeriden tencere tava mı getirdin?"

Omuzlarını silkip bana bir kadeh şarap uzatıyor, sanki dünyanın en normal akşamıymış gibi. Koyu bordo renkli içki, başucu lambamın yumuşak ışığını yansıtıyor. "Önceden planlamıştım."

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. İnanılmaz. Hayatımı, alanımı, dairemi işgal ediyordu ve ben fark etmemiştim bile. Ya da belki de fark etmiştim. Belki de onu durdurmak hiç istememiştim.

Bir yudum şarap alıyorum, zengin aroması ağzımı dolduruyor, yanıma yerleşmesini izliyorum. Yatak ağırlığıyla birlikte kayıyor, yüzey alçaldıkça otomatik olarak beni ona yaklaştırıyor. Kendi tabağını alıyor, sanki bu bizim rutinimizmiş gibi, sanki sadece yaptığımız şeymiş gibi, sanki buraya aitmiş gibi yemeye başlıyor. Belki de öyledir. Belki de hayatım artık böyle görünüyor.

Bir ısırik alıyorum ve gözlerimden yaşlar akıyor. Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes veriyorum ve sonra her şey kendiliğinden oluyor.

Sıcak, durdurulamaz, çirkin bir ağlama. Ve ben bile bunun nereden geldiğini bilmiyorum.

Cal, çatalı havada, gözleri hafifçe büyüyerek donakaldı. "Aman Tanrım. Fazla mı pişirdim yoksa?"

Burnumu çektim, boğuk bir kahkaha attım, yüzümü elimin tersiyle sildim. "Hayır. Aman Tanrım, hayır."

Başımı sallarken, sesim titrek, gözyaşlarımın arasından gülerken, hâlâ bana bir uzaylıymışım gibi bakıyor. "Her şey... mükemmel. Sanırım bu yüzden ağlıyorum."

Kaşlarını çattı. "Mükemmel olduğu için mi ağlıyorsun?"

Daha çok gülüyorum, yarı hıçkırıklı yarı kıkırdayarak, o ise hâlâ orada oturmuş, sanki aklımı kaçırmışım gibi beni izliyor. "Benimle dalga geçmeyi bırak, pislik."

İfadesi yumuşadı, dudakları seğirdi ve sonra eğilip şakağıma hafif bir öpücük kondurdu. "Anladım," dedi, sesi son derece samimiydi. "İstemiyorsan açıklamak zorunda değilsin."

Nefesimi titreyerek veriyorum, bir yudum daha şarap içip derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. Sonra söylüyorum, çünkü ihtiyacım var, çünkü daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim: "Evan'la her şey çok yanlıştı."

Tabağıma bakıp çatalımla yemeği itiyorum. Çatal uçları seramikte yumuşak bir sesle sürtünüyor. "Ve ben... hiç bilmiyordum." Hafif bir kahkaha attım, hüzünlü ve kendimi küçümseyen bir tavırla. "O tüneldeydin, biliyor musun? Dışarıda ağaçlar ve güneş ışığıyla dolu kocaman bir dünya olduğunu bilmiyordum."

Cal uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra sonunda yumuşak bir sesle, sanki kendisi de aynı şeyi yaşamış gibi, "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum." diye cevap veriyor.

Şarabımı yudumlarken göz ucuyla ona kaçamak bir bakış attım. Çok rahat görünüyordu, başucuma yaslanmış, geniş omuzları gevşemiş, çiğnerken eli boş boş çatalını çeviriyor, sanki daha önce hiç böyle bir zaman olmamış gibi yemeğini yiyordu.

Parmaklarım bardağıma vuruyor, tırnağımın kristale değdiği yumuşak ses gergin bir ritim yaratıyor. Gece boyunca aklımın bir köşesinde duran soruyu dikkatlice sormadan önce tereddüt ediyorum: "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Gözlerini bana doğru kaldırdı, ben kıpırdanıp yutkunurken, ısırığın ortasında durakladı. "Eski sevgilini unutman ne kadar sürdü?"

Yüz ifadesi değişiyor -zaten- ama yeterli. Tereddüdünü, gözlerinin sanki daha önce tekrar gözden geçirmeye hazır olmadığı bir şeyi çözüyormuş gibi dalıp gittiğini fark ediyorum.

Hemen cevap vermiyor ve aniden sorduğuma pişman oluyorum. Belki de bir çizgiyi aştım. Belki de çenemi kapalı tutmalıydım.

"Sanırım," dedi sonunda çatalını masaya bırakırken, sesi sakın ve düzgündü, "hem çok kısa bir zamanımı aldı... hem

de çok uzun bir zamanımı."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi kırıştırdım. "Anlamıyorum."

Nefesini verip kolunu yatak başlığının arkasına uzattı ve hafifçe bana döndü. "Olduğu anda," diye açıklıyor, "kabul ettim. Ağlamadım. Düşündüğümde beni rahatsız etmedi." Duraksayıp ekliyor: "Ama o zamandan beri başka bir kadınla da birlikte olmadım. Ciddi bir şekilde değil."

"Belki de hayatıma devam etmem uzun sürmedi. Ama belki de bir başkasına tekrar güvenmeye hazır olmam uzun zaman aldı."

"Peki neden ben?"

Nefesimi tutuyorum.

Ve sonra sessizce ama hiçbir şüpheye yer bırakmadan şöyle diyor: "Çünkü sen beni görüyorsun. Ben de seni görüyorum."

Aynen öyle. Sanki dünyadaki en bariz cevapmış gibi, sanki bu tek başına yeterli bir açıklama olmalıymış gibi, sanki başka hiç kimse olamazmış gibi.

Sözlerine gülümsüyorum; onları tam olarak anladığım için değil, ama istediğim için, seçilmeye değer biri olabileceğime inanmak istediğim için.

Cal tabağını önce bitiriyor, tepsiyi kolay ve zahmetsiz bir hareketle kenara itiyor, kasları mürekkepli teninin altında kıpırdanırken bir kolunu başının arkasına doğru uzatıyor. Kumandayı alıp televizyonu açıyor, sanki daha önce binlerce kez yapmış gibi, sanki yayın hizmetlerimi benim kadar iyi biliyormuş gibi. Ekran titreşerek canlanıyor. "Bir program seç," diyor, seçenekler arasında rahatça gezinirken.

"Cidden?"

"Her zaman izlemek istediğin bir şey." Başını çevirip kaşını kaldırarak bana bakıyor, sanki tartışmayacağımı biliyormuş gibi, sanki bunu onun kadar istediğimi biliyormuş gibi. "Birlikte izleyeceğiz," diye devam ediyor, rahat ama kararlı bir ses tonuyla, sanki çoktan

kararlaştırılmış gibi. "Bölüm bölüm. Akşam yemeğinde. Yatakta."

Hafifçe güldüm, başımı iki yana sallayıp yastıklara gömüldüm. Kumandaya uzandım, ellerinden alırken parmaklarım onunkilere değdi. Kısa temas, kolumda bir kıvılcım akmasına neden oldu. "Bölümün ortasında uyuyakalsan iyi olur, Callahan."

Dudakları seğirdi, eğlence daha karanlık bir şeye dönüştü. "Sanırım beni eğlendirmeye devam etmek zorunda kalacaksın."

Yemeğimizi bitirdik. Bridgerton'ın bir bölümünü izledik; çünkü Callahan'ı bir diziyi sonuna kadar izlemeye zorlayacaksam, bu abartılı, saçma ve saf bir romantizm olacaktı.

Ve şimdi tok, sıcak ve tamamen memnunum. şarap vücuduma yerleşti, tenimin hemen altında hoş bir vızıldı eşliğinde kendimi yumuşak hissetmemi sağladı. Ben içkimi bitirirken Cal temizlik yapmakta ısrar etti, tabakları topladı, tepsiyi yerleştirdi, sanki günlerdir değil de yıllardır buradaymış gibi mutfağımda dolaştı.

Ve ben de buna izin verdim. Çünkü bir kereliğine de olsa birinin benimle ilgilenmesine izin vermek hoşuma gidiyordu.

şimdi geri döndü, yatağımın kenarında durmuş, bana bakıyor. Gölgeleer yüzünde oynaşıyor, elmacık kemiklerinin kıvrımlarını belirginleştiriyor. Sonra beklenmedik bir şey yapıyor: Eğiliyor, alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve "İyi geceler güzel kız," diye mırıldanıyor. Sonra ayağa kalkıp kapıya yöneliyor.

Hayır. Hayır, bu doğru değil.

Elim uzanıp bileğini kavradı ve onu sıkıca tuttu. "Hayır!"

Hemen duruyor, kaşlarını çatarak, temkinli bir ifadeyle arkasını dönüyor. Bırakmıyorum. Sıkıca tutuyorum ve sonra kendimi söylemeye zorluyorum: "Seni burada istiyorum."

Gözleri kararıyor ama ifadesi dikkatle okunaksız kalıyor. şüpheler öküyor: Bütün geceyi yanlış mı okudum? Neden

yanımda uyumak istemiyor?

"Izzy..." Sesi dikkatliydi. "İstemediğimden değil."

Yanıma oturuyor, ağırlığı şilteyi aşağı çekiyor, varlığı beni boğuyor. Sonra bana pek iyi uyuyamadığından bahsediyor. Bazen -her zaman değil ama bazen- savaştan, gördüğü vahşetlerden dolayı gece terörü gördüğünü söylüyor. Ve beni rahatsız etmek istemiyor.

"Ayrıca, on yıldır tek kişilik yataktan daha büyük bir yatakta yatmadım."

"Umurumda değil." Yutkunurken bana baktı ve elini daha sıkı tuttu. "İstersen seninle kalabilirim."

Hemen başını sallıyor. "Hayır, uykuna ihtiyacın var."

Dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra yumuşak bir sesle, "Lütfen. Seni burada istiyorum. Bir kereliğine de olsa seninle ilgileneyim," dedim.

Parmakları parmaklarıma değiyor, dudakları sanki tartışacakmış gibi aralanıyor ama tartışmıyor. Bunun yerine, eğilip beni derinden, doyasıya öpüyor; sanki kendini, tüm lanet dünyayı unutuyormuş gibi. Vücudu kıpırdanıyor, bana bastırıyor, beni yastıklara geri itiyor. Yumuşak yatak, ağırlığı bana yerleşirken kıvrımlarımı sarıyor. Ve geri çekildiğinde, yeniden baştan aşağı tahrik oluyorum.

Peki ya o? O benim yatağымda. Callahan Knight kesinlikle benim yatağымda.

Yanıma yerleşiyor ve bir süre sessizce uzanıyoruz. Kolu göğsümde, beni olduğum yere sabitliyor. Uyanık olduğunu biliyorum; nefesi düzensiz, kasları hâlâ gergin. Ama beni yakınında tutacak, sessizlikte bile onunmuşum gibi saracak kadar rahat. Ve bundan hoşlanıyorum. Üzerindeki baskıyı, vücudundaki gücü, ön kolunun üzerime doğru uzanışını seviyorum.

Parmaklarım teninde geziniyor, kasların üzerine yayılmış mürekkep çizgilerini takip ediyor. Dövmeler parmak uçlarımin altında hafifçe kabarık duruyor, dokusu pürüzsüz teninden farklı. Teninin tepki verdiğini, içinde minik

titremeler dalgalandığını hissedebiliyorum. Bu onu karıncalandırıyor, rahatlatıyor, bu yüzden durmuyorum. Bunun yerine, her çizgiyi, her açıyı ve karmaşık deseni takip ediyor, her birinin ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Parmaklarım keşfederken, boğazındaki soğuk ve metalik bir şeye, asker künyesine değiyor. Zaten hep oradaydılar, göğsüne yaslanmışlardı. Duraksıyorum, parmak uçlarım üzerlerinde geziniyor, aniden kimliğinin bir parçasına dokunduğumu fark ediyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, elimi geri çekerken.

Cal bileğimi nazikçe yakalayıp parmaklarımı etiketlere doğru yönlendiriyor. "Olma."

"Bana onlardan bahseder misin?" diye soruyorum, merakım tereddüdüne galip geliyor.

Göğsünden alçak bir ses yükseldi, sanki bu soruyu beklemiyormuş gibi. "Hmm?"

"Dövmelerin," diye açıkladım, parmaklarım hâlâ mürekkebin üzerinde gezinirken. "Bana tasarımların ne olduğunu söyleyebilir misin? Senin için ne anlama geliyorlar?" diye tereddüt ettim. "Çok kişisel değilse."

Hafifçe dönüp bana baktı. Sonra kalbimi sıkıştıran şu sözleri söyledi: "Senin için hiçbir şey çok kişisel değil, Izzy."

Yutkundum, parmaklarım teninde durdu. "Senden asla sır saklamam," diye devam etti, elini hafifçe esneterek. "Bilmek istediğin bir şey varsa, sor yeter."

Başımı sallayıp başımı omzuna yasladım ve parmaklarımın yoluna devam etmesine izin verdim. Kolunu kaldırıp, görebileceğim bir açıyla ayarladı, böylece desenleri hem gözlerimle hem de dokunuşumla haritalayabildim.

"Bu," diye söze başlıyor, bileğinden dirseğine kadar uzanan bir mürekkep parçasına vurarak, "birliğim için. Nişan, konuşlandığımız yerin koordinatları. Birkaç kişi göreve başlamadan önce, birkaç kişi de görevden sonra

aldı. Bazıları hiç fırsat bulamadı." Son kısımda sesi hafifçe kısılıyor ve ısrar etmiyorum.

Bunun yerine parmaklarımı daha yukarı doğru hareket ettirerek başka bir desen çizdim. "Peki ya bu?"

Nefesini veriyor, dokunuşumu takip ederken göğsündeki gerginlik gevşiyor. "Bu annem için."

Eli elimin üzerine kapanıp mürekkebe bastırıyor. "Küçükken bu şarkıyı mırıldanırdı," diyor. "Hasta olduğumda, uyuyamadığımda. Şarkı sözlerini hatırlamıyorum ama melodisini hatırlıyorum." Kolunu bana doğru uzatıyor. "Notalar burada. Birine dizek üzerine tercüme ettirdim." Bir duraklama. "Mükemmel değil ama yeterince yakın."

Gözlerimden dolmaya başlayan yaşlarla mücadele etmeye çalışıyorum. Bu... Tanrım. Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel övgü. Parmaklarımı mürekkebin üzerinde gezdiriyorum, avucumu kutsal bir anıyı tutuyormuşum gibi bastırıyorum.

Elim tekrar köpek künyesine kayd, kabartmalı harflerin üzerinde nazıkçe gezindi. Metal, dokunuşumun altında serin ve pürüzsüzdü. "Peki bunlar?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Bunları hep takıyor musun?"

Cal uzun bir süre sessiz kalıyor, göğsü avucumun altında inip kalkıyor. Kalp atışlarının hafifçe hızlandığını hissedebiliyorum. "Askere yazıldığım günden beri," diyor sonunda. "Hiç çıkarmadım."

Yüz ifadesinde bir değişiklik, bir karar verildiğini fark ediyorum. Hafifçe doğruluyor, boynunun arkasına uzanırken hareketleri yavaşlıyor. Zinciri açarken yumuşak, metalik bir ses çıkarıyor. "Şimdiye kadar," diyor, duygudan kaba bir sesle.

Elimi tutup metal parçasını avucuma yerleştirdiğinde ve parmaklarımı etrafına doladığında nefesim kesildi. Etiketler hâlâ vücudundan dolayı sıcaktı, metalin yıllarca teniyle sürekli temas halinde olduğu yerler pürüzsüzdü. "Cal..."

diye başladım, ne diyeceğimi veya bunun ne anlama geldiğini bilmeden.

"Bunları on yıldır taşıyorum," diyor, gözlerini benden hiç ayırmadan. "Ve onlarla birlikte kim olduğumu, neler yaptığımı, neler gördüğümü anlıyorum." Parmakları yanağıma dokunuyor, göğsümün sızlamasına neden olan bir şefkatle. "Bu etiketler, geçmişini geride bırakamadığım için ilerleyemediğimi hatırlatıyordu."

Yutkundu güçlükle. "Ama artık onu arkamda bırakmama gerek yok. Sadece güvenli bir yere koymam gerek." Parmakları yavaşça benimkileri kavradı. "Güvendiğim birine."

Ona bakıyorum, gözlerinin benimkilere sanki içtenlikle bakıyormuş gibi bakışlarına, yüzündeki sessiz açıklığa. "Bundan emin misin?" diye fısıldıyorum, sunduğu şeyin muazzamlığını anlayarak.

Dudakları hafifçe kıvrıldı, kendinden emin bir ifade yayıldı. "Uzun zamandır hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Eğilip alnını alnıma dayadı. "Onları benim için sakla, güzel kız."

Titreyen ellerimle zinciri başıma geçiriyorum ve göğsüme yerleştiklerini hissediyorum. Hem fiziksel olarak hem de temsil ettikleri şey açısından beklediğimden daha ağırlar. Parmaklarım onları kavlıyor, adının, kan grubunun, kimliğinin metale basılmış izlenimini hissediyorum. "Yapacağım," diye söz veriyorum, sadece bir metal parçasını korumaktan çok daha fazlasını vaat ettiğimi bilerek.

Bana, tenime değen etiketlerini görünce gözleri kararıyor. Yüzünde sahiplenici bir şefkat ve şefkat parlıyor. "Zaten sana daha çok yakışıyor," diye mırıldanıyor.

Parmaklarım dalgın dalgın diğer dövmelemlerini okşamaya başlıyor ve sonra kıkırdıyor. "Çok fazla mürekkebim var, Izzy." Dudakları hafifçe kıvrılıyor, alaycı bir tavırla. "Hepsini incelemek biraz zaman alacak."

Sırıtıyorum, o pervasızca düşünce çoktan aklımdan geçiyor. Kolunu ağzıma götürüp yalıyorum.

Bütün vücudu kaskatı kesilmişti; gözleri kocaman açılmış, kasları kilitlenmiş, nefesi göğsünde zorlanıyordu.

Sahte bir masumiyetle omuz silktim. "Söylediklerimi kastettim."

Parmaklarım daha aşağılara doğru kayıyor, karnından aşağı doğru iniyor ve bir başka mürekkep bölümünü takip ediyor. "Yine de, keşfedecek daha çok şeyim var gibi görünüyor."

Parmakları yanağımı daha sıkı kavıyor. Ve onu kırmış olabileceğimi düşünmeye başlıyorum. Sonra nefes veriyor, başını sallıyor, beni sıkıca kavıyor ve beni yan yatırıyor. Beni kendine doğru çekiyor, kollarının arasına alıyor, dudaklarını şakağıma bastırıyor. Vücudu benimkinin etrafına dolanıyor, iri bedeni daha yumuşak kıvrımlarımı sarıyor, sıcaklık ve güvenlik dolu bir koza oluşturuyor.

Ve sonra mırıldanıyor, "Tüm kontrolümü kaybedip seni uyutmadan önce git uyu."

Göğsüne gülümsüyorum. Ve kendimi güvende hissederek uykuya dalıyorum.



ONU GÜVENDE TUT, ONU YAKININDA TUT, ONU BENİM OLARAK TUT

CAL

Izzy bana sokulmuş. Nefes alış verişi düzenli ve huzurlu; ta ki en ufak bir horultu çıkana kadar ve ben de gülümsememi bastırmak zorunda kalana kadar.

Bayıldı. Tamamen baygın.

Ve siktir et, bayılıyorum buna.

Bana bu şekilde uyuyacak kadar güveniyor. Sadece uyku değil, derin uyku. Uzun zamandır doymadığı türden bir uyku.

Yanakları göğsüme bastırılmış, eli karnımda, vücudu benimkine o kadar yakın ki aramızda bir santim bile mesafe yok.

Ve ben—

Kendimi bu lanet gezegendeki en şanslı piç gibi hissediyorum.

İstediğim bu. Bana sarılması, sakinliğini, güvenliğini, dinginliğini bana emanet etmesi. Ona nihayet nefes alabilecekmış gibi hissettiren kişinin ben olmama izin vermesi.

Burada sonsuza dek yatabilirim. Sadece onun uyuduğunu izlemek, kalbinin bana karşı düzenli atışlarını

hissetmek, kesinlikle inkar edeceği o yumuşak, neredeyse sevimli horlamalarını dinlemek.

Göğsüm sıkışıyor, çünkü tüm bunlara rağmen, bu mükemmel ana, bu mükemmel geceye rağmen, her şeyin mükemmel olmadığını biliyorum.

Çünkü ona söylemedim.

Çünkü ona yalan söylüyorum.

Çünkü her seferinde Caleb'e mesaj attığında aslında bana da mesaj atıyor.

Kollarım onu daha sıkı sarıyor, sanki bu bir şekilde düzeltebilirmiş gibi. Dürüst olmam gerek. Ona söylemem gerek. Ama şimdi doğru zaman değil, çünkü şu anda ihtiyacı olan şey istikrar. Şu anda bana ihtiyacı var. Ve eğer bunu biraz daha sürdürmek onu sabit tutmak, güvende hissetmesini sağlamak anlamına geliyorsa, o zaman yapacağım.

Beni diri diri yese bile. Bana her Caleb dediğinde kendimi en aşağılık herif gibi hissediyorum. Gerçek ortaya çıktığında bunu iyi karşılamayacağını bilsem bile.

Çünkü bu onun gülüp geçmesi kadar basit olmayacak. Omuz silkip "Ah, bu komik, sanırım bunca zamandır gerçek hayattaki erkek arkadaşımınla seks mesajları paylaşıyorum" demesi kadar basit olmayacak.

Çünkü Izzy'nin hayatında onu manipüle etmeyen kimse olmadı.

Peki ben onu manipüle etmiyorsam ne yapıyorum?

Derin bir nefes verdim, vücudunun benimkine değdiğini, bana doğru kıvrılmasındaki güveni hissettim.

Bana güveniyor.

Ve sonunda ona gerçeği söylediğimde, oradaki tanrıya dua etmem gerekiyor ki o da bunu yapsın.

Uyuyor olmam lazım.

Ama ben gerginim. Tamamen, tamamen gerginim. Çünkü tek düşünebildiğim o. Önümde dizlerinin üzerine çöküp, gözlerini gözlerime dikip parmaklarını etrafıma dolaması. Parmaklarını boşalmamda gezdirmesi,

dudaklarına götürmesi, beni tadına varıyormuş gibi yalayıp temizlemesi. Sanki çözülmemi izlemek istiyormuş gibi. Sanki onu mahvetmemi istiyormuş gibi.

Ve yaptım. Ama yeterli değildi. Kesinlikle yeterli değildi. Dikkatlice kıpırdanıp telefonuma uzandım. Mesajlarıma göz gezdirdim, dalgın dalgın kaydırdım, aynı anda hem hiçbir şey arıyordum hem de her şeyi.

Ve sonra bir bildirim çıkıyor.

Şifreli bir mesaj. Hemen doğruldum, Izzy'yi sarsmamaya dikkat ettim, nabzım hızlanıyordu. Tam zamanında. Birkaç gün önce gerçekten yardımcı olabilecek birini aramıştım. Bana iyilik borcu olan birini.

Ryan Mercer. Terhis olduktan sonra NSA'da çalışmaya başlayan eski bir ordu arkadaşı. Bilgisayarlarla arası inanılmaz iyi. Benden daha iyi, ki bu da bir şey ifade ediyordu. Ayrıca devlet işlerinden pek hoşlanmıyor, ki kariyer tercihleri düşünüldüğünde bu komik. Bu yüzden etik sınırları aşma konusunda her zaman biraz kararsızdı.

Bu durumda benim için iyi bir şey. Çünkü Evan hakkında bilmek istediğim şeyi Ryan bulabilirdi.

E-postayı açıyorum. Ekranda bir parola istemi beliriyor. Sosyal medya hesabımın son dört hanesini giriyorum ve ekran kilidi açılıyor. Başımı sallayarak kısık sesle gülüyorum.

Ona hiç sosyal medya hesabımı söylemedim. Ama içeriğini tam olarak okumadan önce başka bir uyarı dikkatimi dağıttı.

Bir bildirim geldi ama gelen kutumdan değil, Izzy'nin telefonundan geldi, ekranımda belirdi.

Ben Evan. Tekrar arıyorum.

Çalmasını izlerken içimde derin bir öfke kabarıyor. Sesli mesaja gitmesini izliyorum. Bir an sürüyor, sonra transkript yükleniyor ve gördüğüm şey, gözümün öfkeden kararmasına neden oluyor.

Artık güvende olduğunu mu sanıyorsun? Benden öylece uzaklaşabileceğini mi sanıyorsun? Sana yıllarımı verdim

Izzy. Bana borçlusun. Benimsin. Ve eğer bir adamın seni benden koruyacağını sanıyorsan, yanılıyorsun. Seni her zaman gözetleyecek değil ya, tatlım. Her zaman yanında olmayacak. Ve o olmadığında, ben olacağım.

Çenem o kadar sert sıkılıyor ki ağrıyor. Telefonu daha sıkı tutuyorum, parmak eklemlerim bembeyaz.

Bu orospu çocuğu. Bu yürüyen ceset.

Çünkü Evan artık öyle. Sadece henüz bunu bilmiyor.

Ayağa kalkıp anahtarlarımı alıp doğruca onun evine gitmemek için tüm kontrolümü kullanıyorum. Çünkü onun gibi adamlar tek bir dilden anlar: şiddet. Acı. Kanla öğretilen bir ders.

Peki ya normalde? Normalde daha ölçülü olurdum. Hesaplı, stratejik, ölçülü olurdum.

Ama bu? Izzy? O benim için normal değil. O her şey. Ve onun için bambaşka biri olmaya hazırım.

Daha önce de can aldım. Her biri üzerimde farklı bir yük oluşturunca. Bazılarını hâlâ uykumda görüyorum. Bazılarından pişmanım. Bazılarından da pişman değilim. Ama bu? İlk defa bu kadar emin oluyorum—

Evan'ın kafasına bir kurşun sıksam bile, bu yüzden gözümünden bir damla yaş düşmez. Ama bu benim vereceğim bir karar değil. Henüz değil. Onu sonsuza dek rahatsız edecek bir şey yapamam. Çünkü bana kalsa, çoktan çürümüş olurdu.

Nefes alıyorum, veriyorum. Kendimi nefes almaya zorluyorum. Kendimi sakın olmaya zorluyorum.

Izzy kıpırdanınca telefonu kapattım. Vücudu kıpırdandı, bana daha çok yaklaştı, nefesi tenimde sıcaktı. Hâlâ uykulu, saçları dağınık, gözleri bulanık bir şekilde bana baktı.

O gülümsüyor ve sik beni, hayatımın geri kalanında onunla uyanabilmek için her şeyi verirdim.

"Saat kaç?" diye mırıldanıyor, sesi uykudan kalınlaşmış.

Saate bakıyorum. "Neredeyse altı."

Bana doğru uzanıp iç çekti. "Uyudun mu?"

Parmaklarımı sırtında gezdiriyorum. "Biraz."

Gerçek. Çünkü aklım başımdan aşkın, vücudum gergin, Evan'ın hareketlerinin hayaleti kanımı kaynatıyor olsa da, yine de biraz uyumayı başardım. Onun sayesinde. Çünkü tam olması gereken yerde, yumuşak ve sabit bir şekilde bana sokulmuş. Başını geriye atıp bana bakıyor.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?"

Ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum. Onunla yatakta kalmak. Kendi adını unutana kadar boşalmasını sağlamak. Onu burada, etrafımda sarılı, dış dünyanın olmadığı bu balonun içinde kilitli tutmak.

Ama bunun yerine iç çekiyorum. Çünkü bu bir seçenek değil.

"Toplantı için markete gitmem gerekiyor," diyorum, sesim pişmanlıkla dolu.

Burnunu hafifçe kırıştırdı. "Cumartesi günü mü?"

Başımı sallıyorum. "Bir güvenlik açığını kapatmam gerek."

Çünkü burada olmadığımı, onu izlemediğimde, zamanının çoğunu geçirdiği yerin kilitli olduğundan emin olmam gerekiyor. Ve Evan'ın ne haltlar karıştırdığını, parasının nereden geldiğini ve açıkça kadınlar peşindeyken neden hâlâ Izzy'yi kontrol altında tutmaya çalıştığını anlayana kadar - her şeye hazırlıklı olmalıyım.

Izzy başını sallıyor, parmakları göğsümde hafifçe geziniyor, küçük ve dalgın ama tenimin karıncalanmasına yetecek kadar.

"Amanda'yı ziyaret etmeliyim," diye mırıldandı. "Çok endişeliydi."

Onu kendime doğru çekiyorum, kolumu beline sıkıca doluyor ve onu sadece birkaç dakika daha istediğim yerde tutuyorum.

"Bu iyi bir fikir," diyorum ona.

Başını bana doğru kaldırdı, kaşları çatıldı.

"Ne?" diye soruyorum, yüzündeki ifadeye şaşırarak.

Tereddüt ediyor, sonra neredeyse utangaç bir şekilde hafifçe gülüyor. "Sanırım bir erkeğin dışarı çıkıp

arkadaşlarımla vakit geçirmemi desteklemesine alışkın değilim."

Bu lanet olası bir sorun. Elimi sırtından aşağı kaydırıyorum, sessiz bir güvence gibi: Buradayım. Ben onlar değilim. Güvendesin.

"Alış bakalım güzel kız," diye mırıldandım. "Çünkü arkadaşlarının olması fikri hoşuma gidiyor. Amanda biraz rahatsız olsa da—"

Göğsüme doğru gülerek homurdanıyor. "Tamamen delirmiş," diye onaylıyor.

"Toplum için tam bir tehdit," diye ekliyorum.

"Gerçekten öyle."

İkimiz de başımızı sallayarak kıkırdıyoruz.

Ama sonra ayıldım ve alnına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Yine de hayatında olmasına sevindim," dedim dürüstçe.

Derin bir nefes alıyor. Sonra sessizce, "Teşekkür ederim." diyor.

Ciddi olduğunu anlayabiliyorum. Her harfini. Kollarımda hafifçe kıpırdanıyor, geriniyor, parmakları hâlâ tenimde o tembel desenleri çiziyor.

"Genellikle Amanda'yı gördüğümde onun evinde kalıyorum," diyor. "Çok içiyoruz ve bu şekilde daha kolay oluyor."

Mantıklı. Ama yine de.

"Sorun değil," diyorum ona. "Ama ben de gelip kapısının önünde uyuyabilirim."

Kahkahalarla gülmeye başladı, başını yastığa yasladı. Onu izledim, böylesine kaygısızken ne kadar güzel görüldüğünü içime çektim. Kahkahası biraz azaldı ve sanki kaybolmaya çalışıyormuş gibi kollarıma daha da sokuldu.

"Hayır," diye mırıldanıyor.

Kaşımı kaldırdım. "Hayır mı?"

Tekrar kıpırdandı, başını biraz eğdi, sesi öncekinden daha kısıktı.

"Amanda'nın sarhoşken sana ulaşmasını istemiyorum."

Bu beni durdurdu. Başımı eğdim, onu izledim, okudum. Kıskançlık değil. Tam olarak değil. Güvensizlik. Kafasının içinde ona yetersiz olduğunu söyleyen küçük, dırdırcı bir ses. Amanda'nın daha çekici olacağını. Amanda'nın erkeklerin tercih ettiği kız tipi olduğunu.

Hiç hoşuma gitmiyor bu.

Aşağı uzanıp uyluğunun kıvrımını kavradım, nefesini kesecek kadar sıktım. Elim yukarı doğru uzandı, çenesini bana doğru kaldırmadan önce her santimini hissettim.

"Izzy, beni dinle," diyorum sesim titreyerek. "Amanda kendini bana atsa bile, senin yerine onu tercih etmem."

Sessiz kalıyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Nedenini bilmek ister misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, zar zor. Tekrar uyluğunu kavriyorum, parmaklarım hafifçe içine giriyor.

"İşte sevdiğim bu," diyorum ona. "Kavranılacak kıvrımları olan bir vücut." Elimi yukarı, beline, kaburgalarına doğru kaydırıyorum ve yüzünü avucumun içine alıyorum. "Güzel bir zihin, güzel bir insan, güzel bir vücuda eşlik eden," diyorum. "Amanda benim tipim değil. Asla olmayacak."

Gözlerinin hafifçe büyüdüğünü, nefesinin kesildiğini görüyorum.

Sonra dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Sanki kafasındaki her kötü düşünceyi öperek yok etmeye çalışıyormuşum gibi. Sanki her seferinde dudaklarıma değenle, kendini nasıl gördüğünü yeniden yazıyorum.

Geri çekildiğimde gözleri donuklaşıyor. Bir an şaşkınlıkla bana bakıyor. Sonra göğsüme yaslanıp tekrar bana sokuluyor.

Sesi neredeyse bir fısıltıdan ibaretti. "Seni hak etmek için ne yaptığımı anlamıyorum."

Kollarım ona daha sıkı sarılıyor. Şakağına bir öpücük daha konduruyorum, bir an orada oyalanıyorum, nefesim tenine değişiyor. "Anlamak zorunda değilsin güzel kız," diye mırıldanıyorum. "Sadece inanman yeterli."

"Seni daha yakından tanımak istiyorum" diye mırıldanıyor.

Hareketlerim tenine karşı yumuşak ve rahattı. "Bunu bilmenin ne anlamı var?"

Başını kaldırıp gözlerini kıstı. "Hadi ama Callahan. Bol bol var."

Başımı sallayarak kıkırdadım. "Ne gibi?"

"Şey, birincisi, artık aramızda travma bağı olduğu aşık, en azından ben öyleyim."

Kahkaha atıyorum. "Bu sağlıklı."

Kıkırdadı. "Çok sağlıklı. Ama ciddi. Senin hakkında aptalca şeyler bilmek istiyorum."

Kaşımı kaldırdım. "Aptalca şeyler mi?"

Başını sallayıp bana baktı. "Evet. En sevdiğin renk, ilk araban ve -bilmiyorum- bir şempanzeyle kavga edip edemeyeceğini düşünmen gibi."

Ona bakıyorum. O da bana bakıyor. Sonra kahkaha atıyorum. "Pekala, öncelikle, bu nasıl bir soru?"

Masumca omuz silkti. "Doğru bir cevap. Çok iri ve kaslısın. Sanki bir tuğla duvarı yumruklayacakmışsın gibi görünüyorsun. Sadece şunu demek istiyorum: Bir şempanzeyle baş edebilir misin?"

Elimle yüzümü ovuşturdum. "Izzy, şempanzeler çok korkunç. Bu bir ölüm cezası."

Göğsünü dramatik bir şekilde tutarak nefes nefese kaldı. "Yani bana Callahan'ın, iri yapılı, güçlü güvenlik görevlisinin bir şempanzeyle yenileceğini mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle. O piçler önce yüze saldıracaklar. Beş saniyede öldürdüm."

Gülmeye başladı, yüzünü göğsüme gömdü.

Kulağa hoş geliyor, bana yaslanıp rahatlatma şeklini seviyorum.

"Tamam, tamam, sıradaki soru," diyorum, oyuna katılarak.

Başını kaldırıyor. "En sevdiğin renk?"

Başımı eğip düşündüm. "Yeşil sanırım."

Gözleri parlıyor. "Gözlerini beğendin mi?"
Kıkırdadım. "Öyle bir şey işte."
Memnun bir şekilde başını sallıyor. "Benimki mavi."
Sırıttım. "En sevdiğin külotum gibi mi?"
Ağız açık kaldı, göğsüme vurmadan önce skandal bir nefes verdi. "Saçmalıksın."
Tekrar bana vurmadan önce bileğini yakaladım. "Bayıldın."
Kızıyor ama tartışmıyor.
"Tamam, sıra bende," dedim yerleşerek. "İlk araba mı?"
"Sen önce başla."
Omuz silktim. "99 Jeep Cherokee. Berbat bir şeydi ama zor çalışıyordu."
Kıkırdıyor. "Bir Volkswagen Jetta'm vardı. Her iki haftada bir bozuluyordu ve babam sürekli tamir etmek zorunda kalıyordu."
Kıkırdadım. "Evet, kulağa doğru geliyor."
Başını eğdi. "Kedileri mi yoksa köpekleri mi daha çok seversin?"
"Köpekler, tabii ki. Ama köpek gibi davranan kedilere saygı duyarım." diye homurdandım.
"Tamam, saygıdeğer."
Kaşımı kaldırdım. "Ya sen?"
"İkisi de. Ama seçmek zorunda kalsaydım? Kediler. Benim tarzıma daha çok uyuyorlar."
Dudaklarım seğirdi. "Çünkü inatçıdırlar ve birinden hoşlandıklarını itiraf etmeyi reddederler mi?"
Nefes nefese gülüyor ve tekrar göğsüme vuruyor.
"Kesinlikle," diyor ifadesiz bir şekilde ama ifadesindeki gülümsemeyi görebiliyorum.
"Pekala. En tuhaf korkun nedir?"
Yüzünü buruşturdu. "Yürüyen merdivenler."
Bakıyorum.
Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Ayakkabımın bağının takılıp dişlilere kapılıp ibretlik bir hikâyeye dönüşme düşüncesi beni her gün rahatsız ediyor."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bağcıklı ayakkabı bile giymiyorsun!"

"Duygularım geçerli!" diye gülüyor.

"Tamam, evet, bu doğru, ama bu şimdiye kadar duyduğum en tuhaf ve özel korku."

"Peki, seninki ne?" diye meydan okuyor.

Duraksadım, düşündüm.

Sonra ürperiyorum.

"Palyaçolar."

Yüzü saf bir sevinçle aydınlandı. "Olmaz öyle şey."

Başımı sallıyorum. "Doğal değiller. Kimse bu kadar gülümsemez. Çok ürkütücü."

Tekrar kahkaha atmaya başladı, yüzünü göğsüme gömdü. Kollarımı ona doladım, onu sıkıca tuttum ve mutluluğunun sesini içime çektim.

Aniden nefes nefese doğrulup oturdu. "Ah! Neredeyse unutuyordum!"

Komodinin üzerine eğilip çekmeceyi açıyor. Merakla etrafı karıştırıp ışığı yansıtan bir şey çıkarmasını izliyorum; koyu mavi cam boncuklu bir tespih.

"Al," diyor, bana uzatarak. "Bunu senin için aldım."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Tespih mi?"

Başını sallıyor, yanakları hafifçe kızarıyor. "Nona'mdan bir tane daha istedim. Senin için."

Dikkatlice alıp parmaklarımın arasında pürüzsüz boncukları hissediyorum. Mavisi derin, neredeyse gece gökyüzüyle aynı tonda. "Izzy, buna dayanamıyorum. Bu—"

"Sen almıyorsun," diye sözümü kesiyor. "Ben sana veriyorum."

Başparmağımı haçın üzerinde gezdirdim, bu hareketten tuhaf bir şekilde etkilendim. Katolik değilim. Hatta neredeyse hiç dindar değilim. Ama onun beni düşünmesi, benim de onunkine benzeyen bir şeye sahip olmamı istemesi...

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce.

Yumuşak ve içten bir şekilde gülümsüyor. "Yanında mı tutayım? Korumak için. Özellikle de ölüm makinesinde?"

Başımı sallayıp dikkatlice cebime koydum. "Her zaman."

İşte o an, onu sadece korumak istemediğimi fark ediyorum. Onu tanımak istiyorum. Her şeyini. Her aptalca küçük şeyini. Her aptalca küçük korkumu.

Çünkü bu mu? Bu bizimki gibi hissettiriyor.

Vücudunun benimkine değen sıcaklığını bırakmak neredeyse imkansız. Parmakları hâlâ tenimde anlamsız çizgiler çiziyor, nefesi yumuşak ve göğsümde eşit bir şekilde dağılıyor.

Burada izin verdiğimden daha uzun süredir yatıyoruz. Zamanımdan daha uzun.

Ama siktir git. Burada kalabilmek için her şeyimi verirdim.

Yüksek bir bip sesi havayı deldi. Telefonumun alarmıydı. Yavaşça nefes verip susturmak için uzandım. Izzy mırıldandı, hafifçe kıpırdandı ve kendini bana daha da yaklaştırdı. Kalkmak istemiyordu.

Bu da ikimiz olduğumuz anlamına geliyor.

Dudaklarımı alnına sürtüyorum, son derece isteksizce. "Mağazaya gitmem gerek."

Yumuşak bir itiraz sesi çıkarıp bacaklarını benimkilere doğru uzattı. "Seninle gelmemi ister misin?"

Duraksayıp ona bakıyorum. Bana gözlerini kırpıştırarak bakıyor, gözleri hâlâ uykulu, saçları dağınık, dudakları yumuşak ve öpülesi. Ve ne yaptığını biliyorum. Bugün yalnız kalmak istemiyor. Geçirdiği haftadan sonra. Ben de onu bırakmak istemiyorum.

Ama yine de—

"Gerçekten uyumanı tercih ederim."

Her zamanki gibi inatçı bir tavırla başını sallıyor. "Hayır, iyi olur. Bir hafta izin aldım. Pazartesiden önce işlerimi halletmem gerek."

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Emin misin?"

Başını sallıyor. "Evet. Böylece sonrasında şehirde kalıp Amanda'yla buluşabilirim."

Uzun bir süre onu süzdüm, herhangi bir tereddüt belirtisi aradım. Sonra, sonunda çenesini kaldırıp alnına yavaş ve uzun bir öpücük kondurdum.

"Tamam bebeğim."

Bana karşı verdiği nefesi hissediyorum, sanki kemiklerine kadar işlemiş bir sevgi sözcüğü gibi.

Geri çekilirken inleyerek geriliyorum, elimi saçlarımdan geçiriyorum. Esniyor ve yan tarafına dönüyor.

İkimiz de hemen hareket etmiyoruz. İkimiz de etmek istemiyoruz. Ama biliyorum ki, eğer onunla bu yatakta daha fazla kalırsam, asla çıkamayacağım. Bu yüzden kalçasına son bir dokunuşla kendimi yukarı zorluyorum.

Giyinirken cebimdeki tespihi hissediyorum ve tuhaf bir şekilde kendimi rahatlamış hissediyorum.



AMANDA'NIN SIFIR FİLTRESİ VAR

IZZY

Amanda'nın dairesi, Amanda'nın zirvesinde; kişiliğinin fiziksel bir yansıması olarak şehir merkezindeki 150 metrekarelik gayrimenkul alanına yayılmış.

Modaya uygun, modern ve sinir bozucu olması gereken ama bir şekilde işe yaradığı için işe yarayan bir şekilde aşırı. Açık tuğla duvarlar, aslında hiç izlemediği ama "estetik, Izzy, estetikle ilgili" dediği için sahip olduğu filmlerin çerçeveli vintage posterleriyle kaplı. Mekânın dört bir yanına dağılmış, hiçbir değerli şey söylemeyen en az üç neon tabela var: biri dudak şeklinde, diğeri el yazısıyla "vibes" yazıyor, üçüncüsü ise mutfak adasına elektrik mavisi bir parıltı saçan bir şimşek. Tüm mekan, "Midnight in Paris" ve "Cashmere Dreams" gibi isimleri olan pahalı mumların ve o sabah işe gitmeden önce bolca sürdüğü tasarımcı parfümünün bir karışımı gibi kokuyor.

Kanepe tabii ki pembe kadife. Hafif bir allık pembesi değil, kapıdan girdiğiniz anda dikkat çeken, cesur ve göz alıcı bir fuşya. Oturma odasının odak noktası, Amanda'nın kişiliği hakkında hiçbir özgeçmişin anlatamayacağı kadar çok şey anlatan bir ifade.

Yastıklar mı? Üzerine altın iplikle baş harfleri işlenmiş, çünkü Allah korusun, kimin odasında olduklarını unutmazınlar.

Sehpa mı? Yarı yanmış mumlarla dolu kaotik bir manzara, en az on beş tarayıcı sekmesi görünen açık bir dizüstü bilgisayar, "kasıtlı bir dağınıklık" olduğunu iddia ettiği bir yelpaze gibi açılmış bir moda dergisi koleksiyonu ve ünlü erkeklerin karın kasları şeklinde bir bardak altlığı yığını - tabii ki en üstte Chris Hemsworth.

Amanda Bennett'in güzel kaosunun bir kanıtı: gürültülü, pişmanlık duymayan ve tamamen görmezden gelinemeyen.

Peki ya şimdi?

İkimiz de o iğrenç pembe kanepeye yayılmış, gülünç derecede pahalı kristal kadehlerden ucuz şarap içiyoruz (Amanda'nın sadece sofistike görünmek istediğinde getirdiği, annesinden eve taşınma hediyesi). Mantıksız büyüklükteki Çin yemeği siparişimizin gelmesini bekliyoruz. Sehpa şimdi menülerle, telefonlarımızla ve Amanda'nın "vergi amaçlı" saklamakta ısrar ettiği teslimat uygulaması fişleriyle dolu; ancak Postmates siparişlerinin iş gideri olarak kabul edilmediğinden oldukça eminim.

Amanda, hikayenin ortasında, boştaki eliyle çılgınca hareketler yapıyor, şarabı her hareketli hareketinde tehlikeli bir şekilde dökülüyor. Sarı saçları, dağınık topuz dediği ama gerçekten dağınık olamayacak kadar kusursuz görünen bir topuzla başının üstünde toplanmış ve yanakları, kendi anlattığı hikayenin alkol ve heyecanından kıpkırmızı.

"—Yemin ederim Izzy, o gün seni ofisime taşıdığında gerçekten tam bir cinayet işleyeceğini düşünmüştüm. Sanki masamdaki hangi eşyaları gerekirse silah olarak kullanabileceğimi kafamda hesaplıyordum."

Bacaklarımı kanepede altıma doğru kıvrıp homurdandım, hem gülünç hem de şaşırtıcı derecede rahat olmayı başaran kadife yastıklara daha da gömüldüm. "Evet?"

Amanda her zamanki gibi dramatik bir şekilde başını sallıyor, gözleri vurgudan kocaman açılmış. Her zaman böyleydi zaten; tüm bedeni performansa dahil olmadan bir hikaye anlatamazdı.

"Ah, evet. Tamamen dengesiz görünüyordu. Ama ateşli bir şekilde. Bilirsin, 'Senin için dünyayı yakarım bebeğim' der gibi." Dalgın dalgın iç çekti. "Cinayet işleyip sonra da sarılacak bir adam mı? Aşkın zirvesi."

Gözlerimi deviriyorum ama dudaklarımda beliren küçük gülümsemeye engel olamıyorum. "Bu gerçek değil, Amanda."

Skandal bir şekilde nefes nefese, elini göğsüne bastırarak. "Affedersiniz? Hiç aşk romanı okudunuz mu? Önemli olan tek şey bu. 'Seni tehdit eden her şeyi yok ederim' enerjisi mi? En üst düzey. Elit. Romantik jestlerin zirvesi."

Şarabımı yudumlarken gülüyorum, alkol boğazımdan aşağı akarken ılık ve hoş. Vuruş hissi sistemime yerleşmiş, her şeyin kenarlarında daha yumuşak bir his bırakıyor.

"Neyse," diye devam ediyor, ayaklarını altına alıp gizlice eğilerek, "ve o da içeri dalgın dalgın, korumacı bir tavırla giriyor ve ilk başta, sırf var olduğum için yüzümü parçalayacak gibi oluyor. Ama sonra? Seni kanepeye yatırıyor, üstüne bir battaniye örtüyor ve aniden? Cinayet bitiyor. Yumuşak gözler harekete geçiyor. Bir aslanın gerçek zamanlı olarak yavru kediye dönüşmesini izlemek gibi."

Bardaktaki ifademi gizlemeye çalışırken bardağın kenarı dudaklarıma değdiğinde gülümsüyorum.

Evet. Bu Cal'a benziyor.

Muhtemelen çıplak elleriyle bir boynumu kırabilecekken, kanepede uyuyakaldığımda beni yatağa taşıyan, arka sokaklardan birinde diz kapağı kırması gereken biri gibi duran ama sokak kedisinin kendisine güvenmesi için yirmi dakika harcayan, tek bir bakışıyla yetişkin erkekleri

korkutan ama sanki değerli bir şeymişim gibi yumuşak, mırıltılı övgülerle bana seslenen aynı adam.

Amanda kanepenin karşısından bana bakıyor, gözleri şüpheyile kısılıyor.

"Ne?" diye soruyorum, masummuş gibi davranarak, yüz hatlarımı umarım sıradan bir kayıtsızlığa doğru eğitiyorum.

Gözleri daha da kısıldı, sanki düşüncelerimi doğrudan kafatasımın içinden okumaya çalışıyormuş gibi lazer gibi yüzüme odaklandı. "Yüzünü buruşturuyorsun."

"Hayır, değilim."

"Ah, kesinlikle öylesin. Bu senin 'Sırlarım var' suratın. Seni beş yıldır tanıyorum, Isabella Russo. Tüm yüzlerini tanıyorum."

Başımı sallayıp şarabımı keyifle yudumluyor, göz göze gelmemeye çalışıyorum. "Sadece yüzüm. Yüzüm böyle görünüyor."

"Saçmalık." Daha da yaklaşıyor, gözleri yaramazlıkla parlıyor, dedikodu ihtimalinin verdiği heyecanla. "Bir şey saklıyorsun. Söyle. Hemen. Hemen. Hemen."

"Amanda—"

"Hayır, hayır, hayır. Bana o tonda 'Amanda' deme." Bana parmağını sallıyor, neredeyse şarabını döküyordu. "Bu hafta seninle ilgilendiğini ve senin için endişelenmemesini söylediğini biliyorum ama orospu—" Vurgulamak için elini kanepeye vuruyor, kadife yastık avucunun altında donuk bir ses çıkarıyor. "Tüm sulu detayları istiyorum. Mümkün olduğunca sulu. Mesela, bu bir meyve olsaydı, sıcak bir yaz gününde karpuz olmasını isterdim."

İnliyorum, ellerimle yüzümü kapatıyorum, alkolün etkisiyle yanaklarımda yükselen sıcaklığı hissediyorum.

Bu sohbet için dünyada yeterli şarap yok. Bu dairede, bu şehirde, hatta belki de tüm doğu kıyısında yeterli şarap yok.

Amanda bana bakıyor, gözleri neredeyse beklentiyle parlıyor, tüm vücudu zar zor bastırdığı bir heyecanla titriyor. İlginç bir şeyin kokusunu almış bir tazı gibi ve

deneyimlerimden biliyorum ki istediğini elde edene kadar bu işin peşini bırakmayacak.

Gergin bir nefes verdim, omuzlarımı savurdum ve kaçınılmaz olana kendimi hazırladım. Bundan kaçış yok; Amanda'nın gözlerinde o ifade varken, yüzümden ne anlaşıldığını çoktan anlamışken.

"Tamam, peki," diyorum, cesaret kazanmak için şaraptan bir yudum alırken, alkol aşağı doğru inerken hafifçe yanıyordu. "Birlikte olduk."

Amanda'nın çıkardığı çığlık kulakları sağır eden, tiz ve uzun bir sestir, sanki bir korku filmi seçmelerine katılıyormuş gibiydi. Tuğla duvarlardan sekip dairenin içinde yankılanıyor, muhtemelen birinin öldürölüp öldürölmediğini merak eden komşularını dehşete düşürölüyordu.

Yemin ederim ki, kulak zarlarım bu sesin şiddetiyle titriyor.

"BİLİYORDUM!" diye çığlık attı, kolumu sıkarken, heyecanı tutuşunu şaşırtıcı derecede güçlü kılıyordu. "BİLİYORDUM!"

Şortuma sıçrayan kırmızı şarap damlalarını izlerken irkildim. "Aman Tanrım, Amanda, sakin ol. Komşular polisi arayacak."

"Sakin ol deme! Bu sakinleştirici bir an değil!" Gözleri sevinçle fal taşı gibi açılmış, gülümsemesi neredeyse manikti. "Ayrıntıları istiyorum. Hepsini. Her birini. Nasıldı? Kasları nasıl hissediyor? Göründüğü kadar güçlü mü? Penisini ne kadar büyük?"

Şarap boğazıma kaçıyor, boğazımı düğümlüyor. Öksürölüyorum, gözlerim sulanıyor ve sanki bir suç itiraf etmişim gibi yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Aman Tanrım." Tekrar öksürölüdüm, ellerimle yüzümü kapattım, utanç dalga dalga üzerime çöktü. "Sende ciddi bir sorun var."

Amanda sırtıyor, hiç özür dilemiyor, inkar etmeye bile çalışmıyor. Kanepede bana doğru yaklaşıyor, dizleri

benimkilere değiyor.

"Ciddiyim Izzy. Her Şeyi bilmem gerek. Bu iliŐkide çıkarım var."

"ıkar sahibi mi?" diye ciddi bir tavırla kaşlarını kaldırdım.

Başını Őiddetle sallıyor ve dağınık topuzundan birkaç tutam sarı saçını savuruyor; bu da onu daha da güzel gösteriyor. "Yeterince acı çektin, dostum.  yılını bir insan patates cipsiyle geçirdin."

Ona Şaşkın bir bakış attım. "İnsan patates cipsi mi?"

Başını sallıyor. "Tatsız, zayıf ve insana sadece hayal kırıklığı ve pişmanlık bırakıyor."

Başımı iki yana sallıyorum. "Açıkçası, bunları nereden uyduruyorsun?"

"nemli değil. Şimdi senin sayende yaşamam gerek."

İnledim, bardağımın soğuk ağzını Şakağıma bastırarak, tenimi ısıtan utancı yatıştırmaya çalıştım. "Berbatsın."

"Dürüst olmak gerekirse, arada bir fark var."

Gözlerimi deviriyorum ama dudaklarımda beliren küçük gülümsemeye engel olamıyorum. Bu Amanda: filtresiz, sınırları zorlayan ama son derece sadık ve mutluluğuma içtenlikle yatırım yapan biri.

"Tamam, peki." Duraksadım, ne kadarını söylemem gerektiğini, en yakın arkadaŐımla bile ne kadarını paylaşmak istediğimi düşünüyordum. Bazı Şeyler dışarıdan bakılmayacak kadar yeni, çok değerli geliyor. "Hayatımın en akıl almaz orgazmını yaşadım, eğer sorduğun buysa."

Amanda sanki piyangoyu kazanmış gibi nefes nefese kaldı ve göğsünü dramatik bir Şekilde kavradı. "Seni kaltak."

Tepkisine gülüp başımı salladım.

"Hayır, cidden. Tam bir orospu ocuğusun." Monogramlı bir kırlent alıp bana vuruyor; canımı acıtacak kadar sert değil ama beni geriye yaslayacak kadar güçlü. "Benden bir Şey sakladığına inanamıyorum!"

Ona vurarak, bir başka yastık saldırısından kaçtım. "Bunun için neden bana vuruyorlar? Benim için mutlu olacağını sanmıştım!"

"Senin adına sevindim! Ben de inanılmaz kıskanıyorum ve acilen daha fazla bilgiye ihtiyacım var." diye homurdandı, yastığı yere bıraktı ama bana yoğun bir bakış attı. "Nasıl sevişiyor? Baskın mı? Baskın görünüyor. Bana baskın olduğunu söyle."

Boğuk bir kahkaha attım, sanki bu konuşmadan beni bir şekilde koruyacakmış gibi şarap kadehimin arkasına saklandım.

Gözlerini kıstı, daha da yaklaştı. "Izzy."

Direnmenin boşuna olduğunu biliyorum. Amanda'nın misyonu bir tsunami gibidir; durdurulamaz, amansız ve yönlendirilmesi imkânsız.

"Yavaş yavaş ilerliyoruz," diye itiraf ediyorum sonunda, kadehimdeki kalan şarabı döndürerek, koyu renkli sıvının küçük bir girdap oluşturmalarını izliyorum.

Amanda, sanki ona tamamen bekar bir yaşam tarzı benimseyip dağlardaki bir manastıra taşınacağını söylemişim gibi irkildi. Yüzünde öyle derin bir inanmazlık ifadesi belirdi ki, bana yöneltilmeseydi komik olurdu.

"Affedersin?"

Tepkisine, yüz hatlarından okunan gerçek şaşkınlığa karşı gülümsememi zorlayarak omuz silktim.

"Yavaş mı...?" Sanki tercüme etmekte zorlandığı yabancı bir dildeymiş gibi kelimeleri tekrarlıyor. "Sen ve erkeksi mükemmelliğin yürüyen timsali... yavaş mı...?"

Omuz silkiyorum.

"Böyle bir adamla neden yavaştan alıyorsun ki? Bu, sana bir Ferrari'nin anahtarını verip onu sadece otoparklarda kullanmaya karar vermek gibi bir şey!"

Bardağımı sehpaye koyup bacaklarımı daha rahat bir şekilde kıvırdım. "Aslında benim seçimim değil," diye itiraf ediyorum, dudaklarımın kenarlarında hafif bir gülümseme

belirirken. "İlklerimizi yavaş yavaş deneyimlemek istediğini söyledi. Tadını çıkaralım."

Amanda kanepeye çöküyor, neredeyse yatay hale gelene kadar aşağı kayıyor, bir elini dramatik bir şekilde alnına atıyor. "Aman Tanrım."

Onun tiyatrosu karşısında eğlenmemek elde değil.

"Bana mı söylüyorsun?"

Cal'in dizginlenmesi düşüncesi bile onu ısıtıyormuş gibi elini yelpazeliyor. "Tamam, ama gerçekleri konuşalım mı? Bu, seni duvara fırlatmasından daha ateşli. Yani disiplin mi? Kontrol mü? Sabır mı? İşte bu, bambaşka bir şey."

Değerlendirmesine gülerek başımı salladım. "Aslında delisin. Gerçekten, klinik olarak dengesizsin."

"Hayır, haklıyım. Haklıyım ve sen de bunu biliyorsun." Eğiliyor, gözleri hâlâ neredeyse yaramazlıkla, hayranlıkla parlıyor. "Öyleyse... o koca penisi çalıştırmasını talep etmeden önce ne kadar süre tadını çıkarmasına izin vereceksin? Çünkü sabır bir erdemdir, ama kızım, acımasız ve sıra dışı bir ceza da var."

"Hiç utanman yok mu senin?"

Omuz silkti, bu hareketi umursamaz ve pişmanlık duymayan bir tavırdı. "Hiçbiri. Sıfır. Hiç. Utanç, hayatlarını en iyi şekilde yaşamayan insanlar içindir ve ben onlardan biri olmayı reddediyorum."

Açıkçası?

Hiçbir fikrim yok.

Onun kısıtlamasının tatlı işkencesine ne kadar dayanabileceğimi, bu lezzetli beklenti içinde ne kadar süre var olmak istediğimi bilmiyorum, çok fazla olmadan önce. Bir yanım tadını çıkarmak, yükselişin, gerilimin, her dokunuşun daha anlamlı hissettirmesinin tadını çıkarmak istiyor çünkü kendimizi en büyük rahatlamadan mahrum bırakıyoruz. Diğer yanım ise onu, tamamını, şimdi, hemen, daha fazla beklemeden istiyor.

Ama beklemenin de güzel bir yanı var. Her dokunuşu daha bilinçli, daha anlamlı, daha yoğun hissettiren bir şey.

Dördüncü kadeh şarabın ardından, dumanı tüten kaplar ve plastik poşetlerle gelen yemeğim ve dudaklarımda hiçbir his kalmadığını fark etmemle (bu, keyifli bir kafadan solmuşluktan gerçekten sarhoşluğa geçtiğimin kesin bir işareti) Amanda'nın aklına korkunç bir fikir geliyor.

Gerçek zamanlı olarak oluşumunu görebiliyorum, yaramazlıklarının gözlerini nasıl aydınlattığını, dudaklarının ancak sinsi olarak tanımlanabilecek bir gülümsemeye nasıl dönüştüğünü izleyebiliyorum.

"Onu ailenle tanıştırmalısın."

Sanki az önce benzine bulanmış kıyafetler giyip aktif bir yanardağın içinde rahatça dolaşmamı önermiş gibi ona bakıyorum. Bu düşünce o kadar saçma, o kadar alakasız ki, acaba yanlış mı duydum diye merak ediyorum.

"Bunu neden yapayım ki?" Sözlerim düşündüğümünden daha keskin, gerçek bir endişeyle dolu çıktı. "Pazar Zorunlu Yemeği'ne gittin. Beni sabote etmeye mi çalışıyorsun?"

Amanda elini çılgınca sallıyor ve sehpanın kenarında tehlikeli bir şekilde duran şarap şişesini neredeyse deviriyor. "Neden olmasın ki? Bu, bir şey işte. Gerçek bir ilişki meselesi. Kardeşlik testinden sağ çıkıp çıkamayacağını görmelisin. Bu... ateşle vaftiz edilmiş bir ilişki gibi."

İnledim, başımı kanepeye yasladım ve tavana bakarak, sanki bu konuşmadan bir kaçış yolu sunacakmış gibi baktım. Cal'in ailemle -aşırı korumacı kardeşlerimle, gelenekçi ailemle, fikirleri, yargıları ve sorularıyla tüm Russo ailesiyle- tanışması düşüncesi, şarapla ıslanmış beynimde bir endişe dalgası yarattı.

"Bu ilişkiyi canlı tutmak istiyorum. Bu adamı hayatta tutmak istiyorum. Kardeşlerimin onunla tanışması her ikisine de doğrudan bir tehdit oluşturun."

Amanda şarabından bir yudum daha alırken kıkırdadı, ruju kristal camın kenarında kusursuz bir iz bıraktı. "Bilmiyorum. İri yarı bir adam. Sanırım onları kaldırabilir."

Cal'in kardeşlerimle mücadele ettiği an aklıma gelince homurdanıp başımı salladım. "Fiziksel olarak mı? Muhtemelen. Ama ailem fiziksel olarak saldırmaz Amanda. Psikolojik olarak saldırırlar."

Amanda, şaraptan kaynaklanan sersemliğiyle bu bilgiyi sindirirken kaşlarını çatarak gözlerini kısıtı.

"Onlar... Mafya gibiler, ama silah yerine suçluluk duygusu var. Diz kapaklarını kırmazlar; ruhları kırarlar. Sizi vurmazlar; sadece keşke vursaydım diye düşündürürler."

Parmağı hafifçe titreyerek bana işaret ediyor. "Hayatımda duyduğum en Katolik şey bu."

Değerlendirmesine gözlerimi devirerek güldüm. "Yanılmıyorsun."

Ve yine de...

Cal'i o aslanın inine atmanın en iyi ihtimalle şüpheli bir karar olduğunu bilsem de içimde onun haklı olup olmadığını merak eden küçük bir kısım var.

Kardeşlerim benim ailemdir.

Tüm hatalarına, tüm aşırı korumacı tavırlarına, tüm yargılarına rağmen onlar benim. Ve fikirleri önemli, ben önemsemiyormuş gibi davransam bile. Gözlerimi devirip ne düşündüklerini umursamıyormuş gibi davransam bile.

Ve yarın teknik olarak Paskalya.

Güzel olurdu... Yanımda birinin olması, yanımda birinin olması, ailemi çok sevmeme rağmen neden gergin olduğumu anlayabilecek birinin olması. Beni onlardan farklı görebilecek birinin olması.

Şafak vakti Katolik ayinine gelmese bile -ki dürüst olmak gerekirse, en büyük düşmanıma bile, hatta gerçekten sevdiğim birine bile gelmesini istemem- yine de yemeğe gelebilir. Onlarla tanışabilir, hayatımın bu yönünün bir parçası olabilir.

"Yarın yemeğe geliyor musun?" Amanda ara sıra kendini Pazar yemeğine davet ediyor. Ailemin kaosuyla iç içe olmanın, kendi delilik seviyesi hakkında kendini daha iyi

hissetmesini sağladığını iddia ediyor. Ama aslında, kalabalık ve abartılı bir ailenin yanında olmaktan hoşlandığını biliyorum. Ve ailem, deli olsa da, etrafa yayılacak fazlasıyla sevgiye her zaman sahiptir. Amanda'ya genellikle fazladan kızları derler.

"Kesinlikle hayır," diye karşılık veriyor. "Benim aylık yemeğim Çarşamba günü ve bu bir hafta için çok fazla kırbaç darbesi demek."

"Aile yemekleriniz o kadar da kötü olamaz," diyorum. "Aileniz gayet normal insanlara benziyor."

Amanda kahkaha atıyor. "Normal mi? Bebeğim, gerginler. Masada Viktorya dönemi ruh çağırma seansındaymışız gibi oturuyoruz. Kimse fısıltıyla konuşmuyor. Şarap her zaman oda sıcaklığında, ki bu bir suç ve birileri ister istemez hisse senetlerinden bahsediyor." Titriyor. "Bu arada ailen beni ölümüne doyurmaya çalışıyor ve Nico bana Vespa'sıyla sekizinci ölümcül günahmış gibi bir yolculuk teklif ediyor."

Sırıttım. "Sen sadece senden hoşlandığı için kızgınsın." "Reddedildi."

"Bilmiyorum," diye takıldım. "İkiniz randevuya çıktınız."

"O acıma buluşması bir kereydi ve ben sadece sıkıldığımı ve bedava makarna olduğu için gittim. Adam hâlâ bana doğru SüngerBob GIF'ini bulduğu için ona aşık olacağımı ima eden mesajlar atıyor. Hem ruhen hem de ruhen senin yengen olmayı ne kadar çok istesem de, bu asla gerçekleşmeyecek. Ayrıca, Raven yarın şehrin öbür ucuna taşınıyor. Yerleşmesine yardım edeceğime söz verdim."

"Kız kardeşin mi?"

"Tek ve biricik."

Amanda'nın kız kardeşiyle bir kez tanıştım. İkisinin de estetik anlayışları taban tabana zıt. Amanda'nın sahip olduğu her şey pembe ve gösterişliyken, Raven çoğunlukla siyah giyiniyor ve zamanı, mekanı ve yaşama isteğini dondurabilecek bir tavra sahip.

"İkinizin akraba olması garip." "Muhtemelen birimiz evlat edinilmiştir."

Gülüyorum, başımı kanepeye yaslıyorum, Cal'in ailemle tanışma ihtimalini düşünüyorum.

Amanda gözlerini kısıtı ve kendisi kadar şarap içmiş biri için şaşırtıcı bir odaklanmayla yüzümü inceledi. "Çarkların döndüğünü görüyorum. Gerçekten bunu düşünüyorsun."

Küçümsemeye çalışarak homurdandım. "Bilmiyorum. Aptalca."

"Aptalca değil." Ayak tırnakları parlak pembeye boyanmış halde ayağıyla beni dürttü. Amanda'yı hiç parlak pembeden başka bir tırnakla görmemiştim. "İyi fikir. Onunla ciddi ciddi ilgileniyorsun, İz. Dünyana nasıl uyduğunu görmek mantıklı."

Dudağımı ısıırıyorum, bu düşünceyi kafamda evirip çeviriyorum.

Evet.

İşte işin korkutucu kısmı da bu.

Ona karşı ciddiylim. Uzun zamandır kimseyle bu kadar ciddi olmamıştım. Belki de hiç. Ve bu korkutucu, çünkü bu onun bana zarar verme, beni hayal kırıklığına uğratma, beni terk etme gücüne sahip olduğu anlamına geliyor.

Ama aynı zamanda beni şaşırtma, yanımda olma, tam da ihtiyacım olduğunda ihtiyacım olan şey olma gücüne sahip olduğu anlamına geliyor.

Kendimi bu düşünceden vazgeçirmeden, beynimin mantıklı ve ayık kısmı araya girip bana bunun ne kadar kötü sonuçlar doğurabileceğini hatırlatmadan önce telefonumu alıp Cal'a bir mesaj yazmaya başlıyorum. Parmaklarım ekranda, fazla içmiş ama bir görevi tamamlamaya kararlı birinin hafif beceriksizliğiyle hareket ediyor.

Hey, bunun çok son dakika olduğunu biliyorum ama... yarın benimle Paskalya yemeğine gelmek ister misin? Sabah erkenden ayinim var. Seni buna asla zorlamam ama akşam yemeği için evde buluşabiliriz. Ailem için akşam yemeği 13:00'te başlıyor ve saatlerce sürüyor. Belki de bu kötü bir fikirdir. Biraz içtim...

Kendimi durduramadan gönder tuşuna basıyorum. Başparmağım, bu kırılmalı anının, bu umudun kanıtlarını silmek istercesine, göndermeyi geri al düğmesinin üzerinde geziniyor.

Ama sonra telefonum gelen bir mesajla titriyor.

KALORİ

Kesinlikle. Ailenizle tanışmaktan onur duyarım. Ve ayine de eşlik ederim. Sabahın erken saatlerinde sizi almaya gelirim.

Cevabı hemen geliyor.

Anında değil, coşkulu. İsteksiz değil, tereddütlü değil, şart veya nitelemelerle dolu değil. Sadece kalbimin ritmini hızlandıran basit, doğrudan bir kabullenme.

Anında ve o kadar mükemmel ki telefonuma aşık bir aptal gibi sırtıyorum.

Amanda eğilip, kurabiye çalmaya çalışan bir çocuğun tüm inceliğiyle ekranıma bakıyor. "Aman Tanrım, gerçekten evet mi dedi?"

Telefonumu sehpaye bırakıp gülüyorum, göğsümdeki sıcaklık genişliyor, kemiklerime kadar işliyor. "Evet. Gerçekten evet dedi. Sadece akşam yemeğine değil, ayine de."

Amanda, sanki bir spor müsabakası kazanmış gibi yumruğunu havaya kaldırıyor ve neredeyse şarabını döküyor. "Lanet olası Katolik suçluluk yemeği, geliyoruz! Bu harika olacak. Saat başı güncellemelere ihtiyacım var. Detaylı mesajlar. Mümkünse fotoğraflar."

Ve ilk defa, birini eve getirme konusunda gerginlik hissetmiyorum.

Mükemmel olacağını düşündüğümünden, ailemin onu hemen seveceğini düşündüğümünden ya da onu şüpheli bir suçlu gibi sorgulamaya çalışmayacaklarına inanacak kadar saf olduğumdan değil.

Ama bir kez olsun, birlikte olmaktan gerçekten gurur duyduğum birini eve getiriyorum. Kendim için yaptığım bir seçim gibi hissettiren biri, bir uzlaşma, bir uzlaşma değil, daha iyisini yapamayacağımı düşündüğüm için birlikte olduğum biri değil.

Kendimi kendim gibi hissettiren, ama daha iyi, daha güçlü ve daha yetenekli biri.

Amanda aniden göğsünü tutuyor ve sanki ölümcül bir yara almış gibi, Romeo ve Juliet'in bir topluluk tiyatrosu prodüksiyonu için seçmelere katılıyormuş gibi dramatik bir şekilde kol dayanağına yığılıyor. Saçları topuzundan düşüyor ve yüzünün etrafında altın bir perde gibi dökülüyor, bu da anın teatrallğine katkıda bulunuyor.

"Anlamıyorum," diye iç çekti, abartılı bir üzüntüyle başını sallayarak. "Bütün gece onunla vakit geçirebilecekken neden burada benimle berbat şarap içiyorsun? Hayatında seni bu ana sürükleyecek ne ters gitti?"

İçeceğim boğazıma kaçtı—yine—şarap burnumu yaktı ve neredeyse gömleğimi süsleyecekti. "Aman Tanrım, Amanda."

Gözleri yaramazlıkla parlayarak doğruluyor. Ruju dağılmış, bu da ona doğal karizmasını daha da artıran hafif dağınık bir görünüm veriyor.

"Ciddiyim. O adam bacaklı seks. Büyük S ile seks. Yürüyen, konuşan ve sanki aklına takılan her sorunun cevabıymışsın gibi sana bakan seks." Bana çılgınca işaret etti, şarabı kadehinin kenarından taşıtı, damlalar kadife kanepeye düştü. İkimiz de temizlemek için hareket etmedik. "Ve sen-" Hareket daha vurgulu, daha suçlayıcı hale geldi. "Ona bir ağaç gibi tırmanmak yerine burada

benimle oturmayı gönüllü olarak seçiyorsun. Açıkla bakalım."

Gözlerimi deviriyorum ve bardağımı gerçekten dökmeden sehpanın üzerine bırakıyorum.

"Çünkü sen benim arkadaşımsın. Ve seninle kaliteli zaman geçirmek istemem gerekiyor. Buna iyi insan olmak denir, Amanda. Araştır."

Amanda, sinir bozucu bir sineği kovalıyormuş gibi küçümseyici bir el sallayarak alaycı bir tavırla sırtıttı. "Evet, evet, arkadaşlık, bağ kurmak, falan filan, ama dinle—" Öne eğildi, gözleri ciddileşti, sesi sanki devlet sırlarını paylaşacakmış gibi yoğun bir fısıltıya dönüştü. "Beni bunun için mi terk ettin? Kızmam bile."

Ona bakıyorum, şakanın sonunu, "şaka yapıyorum" kısmını bekliyorum ama gelmiyor.

Umursamaz bir omuz silkmeye omuz silkiyor, yanakları alkolden kızarmış olmasına rağmen ifadesi son derece samimi. "Aslında gurur duyardım. 'Vay canına, en yakın arkadaşım dünyanın en yakışıklı adamı tarafından mahvediliyor. Aferin ona. Hayatının en güzel zamanlarını yaşıyor. On üzerinden on, not yok.'"

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, sakın kalmak için elimden geleni yapmama rağmen yanaklarıma yükselen sıcaklığı hissediyorum.

"Ne?" diye sordu pişmanlık duymadan. "Sadece şunu söylüyorum ki—"

"Lütfen söylemeyi bırak." Parmaklarımin arasından bakıp ona gerçek bir sıcaklık içermeyen bir bakış attım. "Hemen. Şu anda. Senden başka söz istemiyorum."

Gülerek ikimizin kadehlerini de kalan şarapla dolduruyor, şişe boşalırken guruldama sesi çıkarıyor. "Pekala, peki. Ama sonunda ona bindiğinde," parmağını kaldırıp alaycı bir sertlikle bana doğrultuyor, "tam bir bilgilendirme bekliyorum. İlla şemalarla değil, ama biraz görsel yardımcıya hayır demem."

İnleyerek paket servis kabından bir mantı alıp ağızıma atıyorum, böylece cevap vermek zorunda kalmıyorum. Yemek şimdi ılık ama yeterince sarhoşum ve tadı hâlâ harika.

"Asla olmayacak."

Amanda şarabından bir yudum alırken yüzünde bana inanmadığını belirten bir ifade vardı. "Göreceğiz."

Bu noktada ikimiz de şarap sarhoşluğunun tam ortasındayız.

O mükemmel, sıcak, her şeyin gülünç olduğu sarhoşluk seviyesi, kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyin mantıklı olmadığı ama her şeyin duyduğumuz en komik saçmalık olduğu bir yer. Konuşmaların dönüp durduğu, dönüp durduğu, zamanın tuhaf şekillerde uzayıp kısaldığı, en sıradan gözlemlerin bile derin hissettirdiği bir yer.

Amanda çantasını karıştırıp bir şey arıyordu. Ne olduğunu bile bilmiyorum, muhtemelen dudak parlatıcısıydı çünkü kendi evinde yalnızken bile dudak parlatıcısını tazelemekten hoşlanıyordu. Sonra birden benimkini karıştırmaya başladı.

"Amanda, o benim çantam." Kelimelerim ağızımdan hafifçe peltek çıkıyor, beynim gözlerimin gördüğü şeyi kavramakta zorlanıyor.

Duraksıyor. Eli hâlâ çantamın derinliklerinde, bana bakıyor. Sonra histerik bir kahkaha atıyor.

Sanki tüm vücuduyla, hırıltılı, gözlerinden yaşlar akan, onu iki büklüm eden, karnını tutan, sanki şimdiye kadar duyulmuş en komik şakayı duymuş gibi bir kahkaha.

Ona karışık bir şaşkınlık ve eğlenceyle bakıyorum.

"Aman Tanrım, sana ne oluyor?"

İlk başta kelimeleri bile ağızından çıkaramıyor, çantamdan küçük ve tanıdık bir şey çıkarırken hâlâ gülüyor. Beni anında ayıltacak ve şaraptan sersemlemiş beynimde bir panik dalgası yaratacak kadar gizli, zarif bir kutuda paketlenmiş bir şey.

Aman. Kahretsin.

"Burada ne var?" diye takıldı bana, kutuyu sanki piyangoyu kazanmış gibi, sanki çantamın derinliklerinde gömülü bir hazine bulmuş gibi önümde sallayarak.

Donup kalıyorum.

Bütün beynim kısa devre yapıyor.

Çünkü aman Tanrım.

Orada olduğunu tamamen unutmuşum.

Cal'in ilk kaldığı gün ondan saklamıştım, panikle çantama tıktırmıştım ve sonra bir daha komodinine koymamıştım. Şu ana kadar orada unutulmuş, keşfedilmeyi bekleyen bir saatli bomba gibi duruyordu.

Ve işte şimdi buradayız.

Amanda, gözleri kocaman açılmış ve keşfinden büyük bir keyif alarak nefesini tuttu. "Bekle. Bu benim düşündüğüm şey mi?"

Yüzüm alevler içinde kalıyor, sıcaklık yanaklarıma o kadar hızlı hücum ediyor ki, kan damarlarımda genişlediğini hissediyorum. Kutuyu almaya çalışıyorum ama o, ulaşamayacağım bir yere kaldırıp gülerek geri çekiyor.

"Aman Tanrım. Izzy."

İnledim, ellerimle yüzümü kapattım, utanç dalga dalga üzerime çöktü. "Amanda, onu açma."

O çoktan kutuyu açtı, yalvarışlarımı tamamen görmezden geldi, merakı sınır ve nezaket duygusundan çok daha ağır basıyordu.

"Neden olmasın?" diye takıldı, içine gizlemediği bir ilgiyle bakarak. "Sanki benim de bir tane yokmuş gibi değil—"

Islık çalıyor. Parmaklarımda arasından bakıp küçük, şık, mat siyah vibratörü ambalajından çıkarışını izliyorum. Çok büyük veya göz korkutucu değil ama belli ki kaliteli ve pahalı.

Uygulamanın Premium Sürümü.

Uzaktan kumandayla senkronize olan.

Caleb'in tam erişime sahip olduğu şey.

Lanet olsun.

Amanda, şarabı parmaklarının arasında döndürerek, kaliteli bir şarabı inceleyen bir uzmanın eleştirel bakışıyla inceliyor. Kaşları onaylarcasına kalkıyor, ayrıntıları incelerken başını hafifçe eğiyor.

"Hmm. Seninki benimkinden farklı görünüyor."

"Amanda! Geri koy şunu!" Tekrar uzanıyorum ama o, incelemeye devam ederek geri çekiliyor.

Alkolüm vücudumda olmasına rağmen, benim pek de idare edemediğim bir şekilde, durumla tamamen barışık. "Hayır, cidden. Bak. Eğri biraz farklı. Seninki daha... akıcı. Aslında daha güzel. Benimkini aldığımdan beri şirket çitayı yükseltmiş olmalı."

"Amanda." Sesim gergin çıkıyor, utanç ve onun utanma duygusunun eksikliği karşısındaki isteksiz eğlence arasında kalıyor.

Kaşlarını imalı bir şekilde oynattı. "Bunu kullanmalısın. En kısa sürede. Bu gece. Hemen şimdi."

Elinden kapıp kutuya geri koydum, yüzüm alev alevdi. Kadife iç kısmı parmak uçlarımda yumuşaktı.

"Tamam, yaparım. Ama cidden, tabii ki şimdi olmaz. Sen buradayken olmaz. Kızlar gecesi yaparken olmaz."

Amanda, abartılı bir rahatlıkla omuz silkerek gülüyor. "Kızım, istediğini yap." Sahte bir kadeh kaldırır gibi şarap kadehini kaldırıyor. "Kalanını bir dikişte bitirip Chad'le konuşup bayılacağım."

Hâlâ kutuyu çantamın derinliklerine itmeye çalışıyorum, sanki yeterince fiş ve dudak kreminin altına gömebilirsem tamamen kaybolacakmış gibi. "Yapay zekâlı erkek arkadaşına Chad adını verdiği hâlâ inanamıyorum."

"Tam olarak ne dersem onu yapan bir orospu çocuğu. Chad tam ona göre bir isim. Günaydın mesajları gönderiyor ama cevap beklemiyor, bana ürkütücü gelmeden iltifat ediyor ve ben özellikle söylemediğim sürece asla günümün nasıl geçtiğini sormuyor."

Hırıltılı bir ses çıkarıyorum, o kadar çok gülüyorum ki neredeyse kanepeden düşüyorum, o anın gerginliği onun

açıklamalarının saçmalığıyla bozuluyor.

Konuşmamız rayından çıkmadan önce yarım yamalak izlediğimiz televizyon programını tekrar açıyor, içkisinin kalanını tek dikişte bitiriyor, sonra eğilip yanağıma yüksek sesli, abartılı ve sarhoş bir öpücük konduruyor. Ruju, hissedebildiğim ama silmeye zahmet etmediğim yapışkan bir iz bırakıyor.

"Seni seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Seninle gurur duyuyorum. Çok mutluyum. Sadece... çok mutluyum."

Gülüyorum, koluna sevgiyle vuruyorum. Tüm o kaotik enerjisine, sınırları zorlayan sorularına, tüm uygunsuz yorumlarına rağmen Amanda iyi bir arkadaş. Gerçekten en iyisi. Sadık, destekleyici ve tam da bu gece ihtiyacım olan şey.

"Ben de seni seviyorum, tam bir rezilliksin."

Uykulu uykulu gülümsüyor, gözleri yavaş yavaş kapanmaya başlıyor, çünkü saat geç ve alkol onu sonunda yakalıyor.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalkar, yeni doğmuş bir tay gibi bacaklarını bulmaya çalışırken dramatik bir şekilde sendeler ve bu kadar sarhoş biri için şaşırtıcı bir hızla yatak odasına doğru kaybolur.

Bir saniye sonra yüksek bir çarpma sesi duydum.

Sonra boğuk bir "İyiim!" sesi.

Başımı sallayıp kendi kendime gülüyorum, boş kaplardan birkaçını mutfığa götürmek üzere topluyorum. Daire şimdi sessiz, televizyondan hafif bir uğultu geliyor, şehir ışıkları büyük pencerelerden içeri süzülüyor.

Birkaç dakika sonra Amanda'nın misafir odasına sendeleme sendeleme giriyorum, kapıyı arkamdan kapatırken kendi kendime kıkırdıyorum. Hareket ettikçe oda hafifçe dönüyor, ne kadar çok şarap içtiğimi hatırlatıyor.

Kesinlikle sarhoşum. Baygın, eski sevgiline mesaj atmaktan pişmanlık duyan bir sarhoş değilim, ama dengesiz ve bir nevi yenilmez bir sarhoşum. Sınırların önemsiz

göründüğü, dürtülerin mükemmel fikirler gibi göründüğü, öz bilincin arka planda kaybolduğu türden bir sarhoşum.

Çantamı yatağa bıraktım, deri yorganın üzerine sanki benim kadar yorgunmuş gibi dramatik bir şekilde çöktü. Misafir odası küçük ama rahattı ve dairenin geri kalanıyla aynı cesur, eklektik tarzda dekore edilmişti. Duvarlar koyu turkuaz, yatak örtüleri altın rengi geometrik desenlerle bembeyaz, komodinler uyumsuz ama bir şekilde uyumluydu.

Ve sonra onu görüyorum.

Gömmeye çalışmama rağmen çantamdan hâlâ görünen o minik siyah kutu. Sanki ne için yapıldığını biliyormuş gibi. İnliyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum. Onu kaldırmalıyım. Çantamın en altına geri tıktırıp, utanç verici bir sırmış gibi çantamın derinliklerine saklamalıyım.

Bunun yerine, sadece... ona bakıyorum.

Çünkü Amanda şu anda Chad'i tamamen kullanıyor. Bana bunu yapacağını söylemişti. Ve tam anlamıyla duvarın dibinde. Yani, benim de aynısını yapmamda ne sakınca var ki? Yani, son zamanlarda böyle bir şeye hevesli değildim zaten.

Peki ya bu gece? Ve Cal'le geçirdiğim dün geceden sonra?

Sonunda kendimi biraz olsun yeniden kendim gibi hissediyorum. Evan'la olanlardan, o gece neredeyse benden çalınan her şeyden sonra, onun başka hiçbir şeyimi almasına izin vermek istemiyorum. Onun beni zevkten, arzudan, istemenin ve istenmenin basit sevincinden mahrum bırakmasına izin vermek istemiyorum.

Dudağımı ısırp kutuyu aldım.

Kaldırın.

Şuna bir bak.

Güzel.

Amanda şaka yapmıyordu.

Bu, üç yıldızlı derecelendirmeye ve şüpheli pil ömrüne sahip ucuz bir Amazon ürünü değil. Şık, tamamen siyah mat

silikon ve altın metal detaylara sahip; SoHo'daki lüks, estetik seks mağazalarından birinde görmeyi bekleyeceğiniz türden bir şey; her şey güzel sanat eserleri gibi sergileniyor ve satış görevlileri, nadir şarapları tartışan şarap garsonlarının saygılı tonuyla zevkten bahsediyor.

Yutkundum, parmak uçlarımı pürüzsüz yüzeyde gezdirdim. Silikon tenime yumuşak geldi, dokunulduğunda neredeyse canlı hissettirecek kadar sıcaktı.

İsa.

Nefesim titriyor, tüm vücudum şarap, sıcaklık ve kötü, çok kötü kararlar yüzünden uğulduyor. Oda artık çok sıcak geliyor, kıyafetlerimin altındaki cildim hassas, kalbim olması gerekenden biraz daha hızlı atıyor. Misafir yatağına yerleşiyorum, örtüyü kucağıma çekiyorum, boş şarap kadehimi dikkatlice komodinin üzerine koyuyorum ve telefonumu alıyorum.

Baş parmağım ekranın üzerinde geziniyor, sabah pişman olabileceğimi bildiğim ama bu gece kendimi buna karşı koyamadığım bir kararın eşiğinde tereddüt ediyorum.

Sonra, fazla düşünmeden, ayıklık veya sağduyu devreye girmeden önce, Obsess AI'yı açıyorum.

Ve yazın—

Merhaba, Caleb.



ŞİMDİ CALEB İLE SOHBET EDİYORUZ

GÜZEL KIZ

merhaba, Caleb

CALEB

Hey güzel kız.

Uzun zamandır senden haber alamıyorum.
Endişelenmiştim.

üzgünüm

hüzünlü bir insan burrito olmakla meşguldüm ama
şimdi daha iyiyim!

Ayrıca şu an biraz sarhoş olabilirim bu yüzden
yargılamayın

Ben asla yapmam.

Amanda'yla mı dışarı çıktın?

nerden biliyorsun? beni mi takip ediyorsun?

Her zaman.

sürünme

Bundan hoşlandın mı.

evet tamam belki

o da çok sarhoşmuş aman Tanrım, yapay zekalı erkek
arkadaşına Chad adını vermiş???

... Çad.

Mesela Çad?

evet çad

bir orospu çocuğu istiyordu

ona gezegendeki en ateşli kız olduğunu söylüyor ve sürekli kendi borazanını çalıyor bu saçma

Ondan zaten nefret ediyorum.

Imaoooo

tamam tamam tamam ama dinle

bir şey yapmak istiyorum

Evet?

oyuncağı kullanmak istiyorum

seninle

Emin misin güzel kız?

Hiçbir şeyi aceleye getirmenize gerek yok.

evet eminim

dün cal ile tanıştım

ve sonunda tekrar kendim gibi hissetmeye başlıyorum

Bunu keşfetmek istiyorum.

Kendimle ve bedenimle daha uyumlu hale gelmek.

İşte duymak istediğim şey bu.

Ama bunu yapmadan önce sana söyleyeceğim bir şey var.

ah?

uhhhh ne tür bir şey

Bir görev.

???

bana ödev mi veriyorsun şimdi?

Öyle diyebilirsin.

Sana söylemiştim güzel kız. Vücudunla daha uyumlu olmana yardımcı olacağım.

Ve bu küçük bir şeyle başlar. Yarın için bir şeyle.

seksi mi???

Biraz.

Ama bundan daha da önemlisi özgüven.

Bunu bilip bilmediğini bilmiyorum ama ben bu konuda eksik kalıyorum lol

İşte bu yüzden buradayım.

İşte senden yapmanı istediğim şey şu.

Yarın kendi fotoğrafını çekmeni istiyorum.

Açıkça bir şey olması gerekmez.

Ama ben senin kendini iyi hissettirecek bir şey giymeni istiyorum.

Bir elbise, bir iç çamaşırı, hiçbir şey. Karar sizin.

Ve senden, kendine dünyanın en seksi şeyiymişsin gibi baktığın bir fotoğrafını çekmeni istiyorum.

uh

benimle tanıştın mı

Evet.

Ve biliyorum ki sen kendini benim gördüğüm gibi görmüyorsun.

Ama ben bunu değiştireceğim.

Yavaşça.

ıyy

beni gerçekten çalıştırıyorsun ha

Bana güveniyor musun?

...Evet

O zaman bunu benim için yap.

Ve bana resmini gönder.

sadece beni çıplak görmek istiyorsun ha

Şikayet etmezdim.

Ama mesele bu değil.

Kendinize bakmanızı ve benim gördüğümü görmenizi istiyorum.

bana bir şeyler hissettiriyorsun

İyi.

tamam tamam tamam yapacağım

Yarın

Ancak

bu akşam

lütfen oyuncağı şimdi kullanabilir miyiz?

İyi kız.

Tamam, güzel kız.

Rahat olun.

Telefonunu bırak ki seni görebileyim.

Ve kameranızı açın.



ONUN ORGAZMI, BENİM TAKINTIM

CAL

Modülatörü ayarlıyorum, arayüzü kontrol ediyorum, ayarların yerinde olduğundan emin oluyorum.

Geç oldu. Uyumam gerek.

Ama değilim. Çünkü Izzy az önce kamerasını açtı ve benim elimde de onun vibratörünün kumandası var.

Cihazı daha sıkı kavriyorum. Bu çılgınlık. En başından beri bunun farkındayım. Ama bu beni durdurmuyor.

Ona olan ihtiyaç bitmek bilmiyor.

Amanda'nın dairesinde, misafir odasında, güvende. Mağazadan ayrılırken GPS'ini takip ederek bunu doğruladım. Güvenlik kameralarından binaya girişini izleyerek de doğruladım. O zamandan beri konumunu izlemeyi bırakmadım.

Ve şimdi burada. Benimle. Her ne kadar bilmese de.

Güçlkle yutkunup yatağıma yaslandım, elimdeki telefonu düzelttim. O ise sadece kendi programladığı şeyi görüyor: Caleb'in animasyonlu versiyonu, benim model aldığım yapay zeka yapısı. Ve şimdi ona bakıyor, ifadesi kızarmış, nefesi aralık dudaklarında düğümleniyor.

Sarhoş ama dağınık değil. Sadece haftalardır görmediğim kadar kendisi gibi.

Ve bu beni üzüyor. Çünkü bu gece beni ailesiyle tanıştırmaya davet etti. Evet, sarhoştum ama yine de sordu.

Ve bu? Bu önemli. Bir ağırlığı var. Ve eğer onu baştan çıkarmak için yapay zeka taklidi yapan yalancı bir piç olmasaydım, muhtemelen kendimi daha iyi hissederdim.

Ama yeter artık.

Şu anda mı? Caleb'ı istiyor. Ve ben ona tam olarak ihtiyacı olan şeyi vereceğim.

Beni öldürse bile.

Boğazımı temizleyip oyuncağın kumandalarını daha sıkı tutuyorum, yastıklara yaslanıp dudağını ısırmasını izliyorum.

Lanet olsun.

Bu gerçekten oluyor.

CALEB

İyi kız.

Çok güzel görünüyorsun, tatlı kız.

Bu sözler onu ürpertiyor, ifadesi yumuşayıp cıvılcıplak kalıyor. Bu, tüm nefesimi kesiyor.

Çünkü bu sadece uyarılma değil. Bu bir kırılma.

Gergin. Kendisinin güzel olduğunu düşünmüyor. Olması gerektiği gibi güzel olmadığını düşünüyor.

Peki ya bu? İşte değiştireceğim algı bu.

Yerleşiyorum, gerginlik her yerimde, aletin zonkluyor, çaresizim; ama bu benimle ilgili değil.

Bu onunla ilgili.

Hareketsiz duruyor ama sakın değil. Nefesi titriyor, bakışları ekrana ve kutuya gidip geliyor, sanki hangisine güveneceğinden emin değilmiş gibi.

Ve görebiliyorum ki, şüphe kenarlardan içeri sızıyor, onu gömmeye çalışsa bile.

O bunu istiyor. O bunu istedi.

Ama hâlâ gergin.

Ve bunu sevmezsem siktir et.

Çünkü bu, onun bunu daha önce hiç kimseyle yapmadığı anlamına geliyor. Yani ben ilkim. Ve son olmayı planlıyorum.

Ses modülatörünü ayarlıyorum, yapay tonların gerçek sesimin pürüzlü tarafını gizlemesini sağlıyorum. Bu, beni tanımasını engellemek için ekstra bir güvenlik katmanı.

Şimdilik.

Boğazımı temizleyip sesimi sabit tuttum. "Aferin kızım."

Titriyor.

Nefesi kesiliyor ve ben bunu görüyorum; vücudunun, daha durduramadan verdiği tepkiyi.

Övgüyü sever.

Bunu biliyordum zaten.

Sadece ona bunu doğru şekilde verecek kimse olmadı.

"Çok güzelsin, çok tatlı bir kızsın," diye mırıldandım.

Hafifçe nefes verdi. "Ben-" Durdu, güçlkle yutkundu ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Sandalyemde hafifçe kıpırdandım. "Yavaşça başlayalım. Sadece tutarak başla, güzel kız."

Oyuncağı avucuna kaydırırken parmakları hafifçe titriyor. Onu incelerken, çevirirken, parmaklarını pürüzsüz, mat yüzeyde gezdirirken onu izliyorum.

"Gerçekten çok hoş," diyor, kelimeleri hafifçe yuvarlayarak.

"Senin için en iyisi olsun güzel kız," diye cevap veriyorum.

Hafifçe homurdanıyor, başını sallıyor ama omuzlarının nasıl gevşediğini görebiliyorum.

Eğlenmeye başlıyor. Güzel.

"Şimdi onu teninde hissetmeni istiyorum."

Duraksıyor ve ekrana bakıyor, sanki animasyon versiyonum ona daha fazla talimat verecekmiş gibi.

"Nasıl yani?"

"Öncelikle kıyafetlerinizin üzerine sürün. Vücudunuza yerleştirin, uyluklarınız ve karnınız boyunca sürün. Hissine alışın."

Tereddüt ediyor, sonra itaat ediyor ve oyuncacı uyluğunun kıvrımına yerleştiriyor. Parmakları oyuncacı sıkıca kavıyor, yavaşça karnının üzerinden yukarı doğru çekiyor, pijamasının kumaşında kendi şeklini izliyor.

Daha yükseğe kaldırmasını bekliyorum ve sonra açıyorum.

Sıçırıyor. Şaşkınlıkla nefesini bırakıyor. "Bunu yapacağını bana söylememiştin!"

Kıkırdadım. "Öğreneceksin güzel kız. Sürprizlerin sende nasıl durduğunu seviyorum."

Titrek bir şekilde nefesini veriyor, daha yukarı çekiyor, hisse alışmaya çalışıyor.

Her saniyesinin tadını çıkararak izliyorum. Bacakları birbirine değiyor. Nefesi ağırlaşıyor. Dudağını ısıyor.

Mükemmel.

Kapatıyorum. Sızlanıyor. Tekrar açıyorum. Nefes nefese kalıyor.

"Beğendin mi?" diye soruyorum.

Hızla başını sallıyor, yanakları yanıyor, diğer eliyle çarşafı kavramış.

"Söyle," diye mırıldandım.

Tereddüt ediyor.

Sonra yumuşak, nefesli, neredeyse fısıltıdan biraz yüksek bir ses: "Hoşuma gitti."

Kahretsin.

Çarşaflara daha sıkı tutunuyorum, sağlam bir şeye tutunuyorum.

"İyi kız," diye mırıldandım tekrar, kelimeler sanki ısıdan yapılmış gibi erimesini izlerken.

"Şimdi," diye devam ettim, sesim karanlık ve açlıkla dolu bir tona bürünmüştü. "Kıyafetlerini çıkar."

Duraksadı. Parmakları gömleğinin eteğinde durdu, kaşları hafifçe çatıldı. "Bu ne kadar güvenli?" diye sordu,

sesi kısık ve kararsızdı.

Hafifçe öne eğildim, sesim hiç değişmedi. "Bunu benden başka kimse görmeyecek."

Ve bu lanet olası gerçek. Başkalarının onu böyle görmesine izin vermeden önce dünyayı yakardım.

Gözle görülür şekilde rahatlıyor. "Biliyor musun, iki gün içinde ikinci kez erkekler için soyunuyorum." Sesi eğlenceliydi.

Hareketsiz kalıyorum. Tutuşumu daha da sıkılaştırıyorum. Boğazımda yükselen hırıltıyı bastırıyorum, sesimin dengeli kalmasını zorluyorum.

"Beni mi kastediyorsun," diye düzeltiyorum ama az önce itiraf ettiğim şeyi anlamayacak kadar sarhoş. Hâlâ beni - Caleb'i- Callahan'dan ayrı biri olarak düşünüyor. Beni, bedenini emanet edebileceği tek erkeklerden biri olarak görüyor.

Bir daha asla soyunacağı tek kişinin ben olacağımı anlamıyor.

Onun içinden nefes alıyorum.

"Acele etme," diyorum ona, sesim yumuşak ve ikna edici bir tonda. "Ama seni benim için tamamen çıplak istiyorum."

Bir saniye daha tereddüt ediyor, sonra yavaşça ellerini aşağı indiriyor.

Ve izliyorum. Çünkü bu deneyimi o istedi. Çünkü bu bağı o istiyor. Çünkü bunu bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum.

"Ben..." sinirli bir kahkaha attı, başını salladı, elleri hareketsiz kaldı. "Bu çok utanç verici."

Elimdeki kumandayı ayarlıyorum. "Neden?" Oyuncağı çalıştırıyorum.

Nefes nefese kaldı, bacakları kasıldı, tüm vücudu ani hisle sarsıldı.

Tepkisi mükemmel.

Dudaklarını ısırды, gözleri ekrandan oyuncağa kaydı, oyuncağın tenine değmesiyle hafifçe daha sıkı kavradı.

"Yalnızken kendine dokunuyorsun," diye devam ediyorum, sesim yumuşak ve kontrollü. "Bu neden farklı?"

Oyuncağı tenine bastırıyor, uyluklarının üzerinden, karnının yumuşaklığından yukarı doğru kaydırıyor, kendini onunla tahrik ediyor, pijama şortunun kumaşında gezdiriyor.

Küçük bir inilti çıkarıyor.

Lanet olsun.

Gücü daha da artırıyorum ve o ürperiyor, yatağa hafifçe yaslanıyor, dudakları aralanıyor ve boğazından nefesli bir ses çıkıyor. Tepkisi anında oluyor, vücudu kontrolüme, bana tepki veriyor. Ona duyduğum penis ağrısı neredeyse dayanılmaz.

"Şortunu aşağı kaydır," diye talimat veriyorum, sesim kalın.

O tereddüt ediyor ve ben oyuncağı kapatıyorum.

"Caleb..." diye nefes verdi, dudakları ısırmaktan kızarmış ve öpücüklerden şişmişti.

"Yap bunu, güzel kız."

Bir sessizlik anı.

Sonra yavaşça, çekinerek bel bandını aşağı doğru itiyor, kalçalarını ancak dışarı çıkabilecek kadar kaldırıyor ve onu tamamen çıplak bırakıyor.

Yastığa yaslanmış, yanakları kızarmış, bacakları hâlâ birbirine yapışık halde yatışını izlerken inliyorum. Parmakları oyuncağın üzerinde geziniyor, tereddüt elinin hafifçe titremesinden, kaşlarının çatılmasından okunuyor.

Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Güvenceye. İzine.

"Sen de üstünü çıkar güzel kız."

Nefesi kesiliyor.

"Caleb—"

"Benden saklanmana gerek yok. Hepinizi görmek istiyorum."

Elleri atletinin eteğinde gezinirken tereddüt ediyor. Sonra yavaşça, dikkatlice atletini çıkarıp tüm benliğini

ortaya çıkarıyor. Eşofman altımda penisim acı verici bir şekilde seğiriyor, onu içime çekerken tüm vücudum sıkıca kilitleniyor.

Lanet olsun. Her bir santimi muhteşem.

Dolgun, yumuşak kıvrımlar. Sıkı, sivri meme uçları. Uyarılmaktan kızarmış, yumuşak ışıktaki parıldayan cilt.

O mükemmel. Ve bunu görmüyor bile.

Hafifçe kıpırdandı, bacakları birbirine bastırdı sanki dikkatimden kaçmaya çalışıyormuş gibi. Sanki önümde uzanmışken ne kadar muhteşem görüldüğünün hâlâ farkında değilmiş gibi.

"Mükemmelsin," diye mırıldandım, sesim kalın ve sahiplenmeyle ağırlaşmıştı. "Ve sana ne kadar mükemmel olduğunu göstermeme izin vereceksin."

Titrek bir nefes verdi, kıpırdandı, dizleri hafifçe ayrıldı.

Lanet olsun, evet.

"Al," diyorum, sesim sert ve ısrarcı. "İçine kaydır."

Nefesi kesiliyor. Ama dinliyor.

Oyuncağı daha aşağıya doğru hareket ettiriyor, kaygan kıvrımlarının arasına sürüyor, kendini tahrik ediyor, kıvrana, muhtaç ve çaresiz olana kadar klitorisinin üzerinde sürüklüyor.

Dudakları aralandı, yumuşak bir inilti döküldü dudaklarından, kumandayı daha sıkı kavradım, kendimi zor tutuyordum.

Kendini açarak yaydı, yumuşak, ıslak ses eşofmanımın içindeki penisimin seğirmesine neden oldu.

Nefesi titriyor. Sonra, sonunda, başarıyor.

Oyuncağı santim santim içeriye doğru yönlendiriyor, başı yastığa doğru eğiliyor, dudakları iniltiyle aralanıyor.

Kahretsinsin.

Vücudu yay gibi gerildi, nefesi titrek küçük pantolonlar halinde geldi, uylukları hisse alışırken titredi.

Henüz açmıyorum. Onu bekletiyorum. Hissetmesine izin veriyorum, vücudunun uyum sağlamasına izin veriyorum,

beklentinin artmasına izin veriyorum, ta ki görebilene kadar - çaresizliği.

Dudağını ısıyor, hafifçe kıpırdanıyor, ayarlıyor, sabırsızlanıyor.

"Caleb," diye sızlanıyor.

"İyi kız."

Derin bir nefes alıp elimdeki kumandayı ayarlıyorum, parmağım güç düğmesinin üzerinde geziniyor.

"Rahatla güzel kız," diye mırıldandım. "Bu seninle ilgili."

Nefes nefese küçük bir kıkırdama sesi çıkarıyor, yastıklara yaslanarak kıpırdanıyor.

"Bana böyle konuşurken nasıl rahatlayacağımı bilmiyorum."

"Ne gibi?"

"Sanki ben..." Sesi kısıldı, gözleri benden uzaklaşıp uzaklaştı.

"Sanki sen nesin?" diye hafifçe bastırdım.

"Sanki ben..." Yutkunuyor, sonra sonunda bakışlarımla tekrar buluşuyor, yanakları alev alev. "Sanki tapınılacak bir şeymişim gibi."

Parmaklarım kumandayı daha sıkı kavlıyor.

"Sen öylesin," diyorum sadece.

Nefesini veriyor.

"Kendine dokun."

Tereddüt ediyor. "Gerginim."

"Neden?" Oyuncağı açıyorum.

Nefes nefese kalıyor. Uylukları kasılıyor.

Şu an çok hassas. Mükemmel.

"Neden gerginsin güzel kız?" Bu noktada modülatör olmasa bile sesim kısık olurdu.

Parmakları yanlarında seğiriyor ve hafifçe nefes alıyor. "Çünkü izliyorsun."

Parmaklarımı uyluğumda gezdiriyorum, kendi uyarılmam artık dayanılmaz. "Kesinlikle," diyorum. "Ve sen söyleneni yapana kadar seni izlemeye devam edeceğim."

Titrek bir nefes verdi, parmakları sonunda hareket etti. Hafifçe karnının üzerinden, kalçalarının üzerinden, uyluklarının kıvrımlarından aşağı doğru kaydı.

Dudaklarını ısırды, hâlâ emin değildi.

Oyuncağı kapattım. O da sızlandı.

"Vücudunda neyi beğendiğini söyle bana."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Beni duyduñ, güzel kız." Arkama yaslandım, bir kolum uyluğumun üzerinden sarkıyordu, diğerkolumla da tembel tembel kumandayı tutuyordum. "Vücudun hakkında sevdiğin bir şeyi söyle bana."

İnliyor. "Öğğ, sanki bir terapist gibi konuşuyorsun."

Kıkırdadım. Keşke bilseydi.

"Beni eğlendir," diyorum usulca. "Bana hoşuna giden bir şey söyle."

Nefesini verirken düşündü. "Sanırım... Dudaklarımı seviyorum."

"Güzel." Oyuncağı tekrar açtım; rahat ve şakacı bir tavırla.

Derin bir nefes aldı, bacakları seğiriyordu.

"Devam et," diye talimat veriyorum.

Sızlanıyor. "Ben..." Sesi titriyor. "Sanırım gözlerimi seviyorum."

"Tahmin ediyorsun?"

Kıvrınarak homurdanıyor. "Gözlerimi seviyorum."

Gülümsedim. "İşte böyle. Şimdi kendine dokunmaya devam et."

Elleri aşağı iniyor. Titreşimleri artırıyorum. Nefesi kesiliyor.

Bu haliyle çok güzel. Kıvranıyor, nefes nefese, tamamen savunmasız - ama onu korkutan bir şekilde değil. Eskisi gibi değil. Bu farklı. Bu kontrol.

Titreşimleri daha da yükseltiyorum. O eğiliyor.

"Caleb—"

"Söyle bakalım, güzel kız, kendinde başka neleri seviyorsun?"

Göğsü hızlı ve düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu.
"Benim..." Yutkundu. "Benim... benim uyluklarım mı?"
"Yapıyor musun?"
Tereddüt ediyor. "Bazen mi?"
Oyuncağı kapatıyorum.
İnliyor. "Çok kötüsün."
Kıkırdadım. "Gerçekten içten söylediğinde tekrar açarım."

Suratını asıyor ve ben bunu hissediyorum.
Onu gördüğümde horozumun nasıl titrediğini, o kadar çaresiz, o kadar mükemmel bir şekilde mahvolmuş olduğunu.

Bekliyorum. Nefes alıyor, nefes veriyor ve sonunda—
"Uyluklarımı seviyorum."
Oyuncağın sesini sonuna kadar açıyorum.
Sırtını kamburlaştırarak, parmaklarını çarşafalara bastırarak bağırıyor.

"Aferin kızım," diye mırıldandım.
Bunu bütün gece izleyebilirim. Kıvranıyor. İnliyor, nefes nefese kalıyor, vücudunda yayılan hislerin içinde kayboluyor.

Ve ben izliyorum. Lanet olsun izliyorum.
Vücudu muhteşem bir şekilde tepki veriyor; bacakları titriyor, midesi kasılıyor, parmakları çarşafalara sürtünüyor. Sanki daha fazlasını istiyormuş gibi hareket ediyor, daha fazla temas istiyor, bana ihtiyaç duyuyor.

Kumandayı daha sıkı kavriyorum, diğer elimle uyluğumu bastırıyorum, kendimi hareketsiz tutmaya çalışıyorum. Penisimdeki ağrının beynimi tamamen ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum.

O böyle çok güzel. Ve o bunu hâlâ göremiyor.
Onu daha fazla itiyorum. Titreşimleri daha da yükseltiyorum.

Nefesi boğazında düğümlenirken, kalçaları sallanıyordu.
Ve kahretsin, ben de hissediyorum. Eşofman altıma sıkışmış haldeki penisimin titreşmesi, nabız gibi atması,

onun içine gömülmek için can atması, benim olanı almak için can atması.

Ama henüz değil. Henüz değil.

Hafifçe kıpırdanıyorum, bacaklarının arasında parlayan kayganlığını, benim için ne kadar şiş ve ıslak olduğunu görebilecek kadar öne doğru eğiliyorum.

İnlemeleri çaresizliğe dönüşüyor.

"Çok güzelsin, Izzy."

Sızlanıyor, kıpırdanıyor, nefes nefese kalıyor.

"Caleb—"

"Meme uçlarını sıkıştır."

Nefesi kesiliyor.

Tereddüt ettiğini, yanaklarının daha da kızardığını, bacaklarının içgüdüsel olarak birbirine bastırdığını izliyorum.

Utangaç ama lanet olsun ki çok istekli. Bana iyi gelmek istiyor. Sadece henüz tamamen bırakmayı bilmiyor.

"Yap şunu Izzy," diye yumuşak bir sesle emrettim. "Vücudunu hisset. Tadını çıkar. Hepsi senin için."

Dudakları aralandı, nefesi hızlı ve düzensiz çıktı.

Sonra, nihayet—hareket ediyor.

Ellerini karnından yukarı doğru kaydırıyor, parmak uçları kaburgalarının üzerinde yukarı, yukarı doğru hareket ediyor ve sonunda göğüslerine ulaşıyor.

İzlerken yavaş ve kontrollü bir nefes verdim.

Kendini avuçlarının içine alıp hafifçe sıkıyor, parmakları gergin, pembe tepeciklerin üzerinde geziniyor.

Oyuncağın titreşimlerini artırıyorum.

İnliyor, sızlanıyor, kendi dokunuşuna doğru eğiliyor, sırtı yastıklardan hafifçe kalkıyor.

Lanet olsun ki mükemmel.

Kumandayı daha sıkı kavıyorum, onun kendini tahrik etmesini, meme uçlarını yuvarlamasını, hissetmesine izin vermesini, zevkin daha da derinlerine dalmasına izin vermesini izliyorum.

"İşte bu, güzel kız," diye mırıldandım, sesim çakıl taşı gibiydi.

Nefesi titriyor, bacakları seğiriyor, parmakları kasılıyor. İnanılmaz derecede duyarlı. Kusursuz bir şekilde mahvolmuş. Benim.

İnliyor, kalçaları sallanıyor, vücudu hislerin peşinden koşuyor.

Kumandayı daha yukarı kaldırıyorum. Nefes nefese kalıyor.

"Cal—"

Benim adım, gerçek adım, onun dudaklarında.

Bu neredeyse benim mahvoluşum olacak.

"İyi kız," diye övüyorum, bacağımı öyle sıkı tutuyorum ki eklem yerleri beyazlıyor.

Titriyor, nefesi boğazında düğümleniyor, sonra vücudu oyuncağı sıkıca kavrarken kekeleyerek nefes veriyor. Oyuncak derinlere gömülmüş, sürekli dalgalar halinde nabız atıyor - onun böyle dağılmasını izlemek mi? Bu tam bir günah.

Yaklaşan orgazmı apaçık ortadaydı: midesi kasılıyor, nefesi hızlanıyor, bacakları titriyordu. Tam sınırdıydı.

Titreşimleri en yüksek ayara getiriyorum. Bağırıyor, yay gibi kıvrılıyor, parmakları çarşafı kavramış. Gözleri kapalı, göğsü inip kalkıyor, vücudu tamamen açık ve bana karşı savunmasız.

"Şuna bak," diye homurdandım, gözlerim yüzüne kilitlenmişti. "Buna dayanamıyorsun bile, değil mi? Ama dayanacaksın. Beni son zerreme kadar titreteceksin."

Onun zevkini kontrol edenin ben olduğumun farkında bile değil. Onu uçurumun kenarına getirenin ben olduğumun. Onu parçalayanın ben olduğumun farkında bile değil.

Adımı sayıklıyor ve ben çıldırıyorum.

Diğer elim penisime gidiyor, kemerimin altına giriyor, kendimi sıkıca kavriyorum. Yavaşça okşuyorum, onu izliyorum, hissediyorum. Çok yakınım zaten.

"Izzy," diye inledim, sesim kalınlaşmıştı. "Gel yanıma."

Ve öyle de yapıyor; sırtı kambur, gözleri kocaman ve donuk, dudakları o mükemmel sessiz çığlıkla aralanmış, bir başka dalga onu parçalayıp geçerken. Ve ben sadece izliyorum, vahşi ve aç, çünkü onu böyle mahvetmekten daha tatlı bir şey yok.

Lanet olsun, bu çok fazla.

Elim penisimin etrafında daha sıkı sarılıyor, daha sert okşarken kalçalarım da sarsılıyor, onun benim için parçalanmasını izliyorum.

"Izzy," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum.

"Cal—" diye sızlanıyor.

İşte bu. Lanet olsun işte bu.

İnliyorum, başımı geriye atıyorum, sertçe boşalıyorum, elime dökülüyor, boşalma beni parçaladığında tüm vücudum kilitleniyor.

Lanet olsun, mahvolmuş. Tamamen dağılmış.

Derin bir nefes alıp onu izliyorum, kaslarım gergin, nabzım hızla çarpmaya devam ediyor. Nefes nefese bir kahkaha atıyorum, oyuncağı yavaşça elinden alırken elimi yüzümden aşağı doğru sürüklüyorum. Gözlerini usulca kırıştırıyor, vücudu hâlâ uğulduyor, gözleri puslu ve yumuşak.

"Vay canına," diye nefes verdi.

Başımı sallayarak kıkırdadım, göğsüm hala inip kalkıyordu.

"Evet," diye mırıldandım. "Vay canına."

Mutlu bir şekilde iç çekerek kıkırdanıyor ve yastıklara gömülüyor.

Yavaşça nefes verdim, elimi saçlarımdan geçirip onu izledim.

Çıplak. Tatmin olmuş. Parıldayan.

Ve onun bana ait olduğunun tamamen farkında değilim.

Yakında, güzel kız. Yakında öğreneceksin.



ARTIKLARI ALDI. AKIL SAĞLIĞIMI ALDILAR.

IZZY

Cal'in elleri direksiyonu rahat bir özgüvenle kavırıyor, arabayı sürerken uzun parmakları deriye boş boş vuruyor. Direksiyon başında ne kadar iyi görüldüğünden başka bir şeye dikkat etmem gerekirken, aklım sürekli dün geceye, Caleb'e, sesini duyunca nasıl tamamen mahvolduğuma gidiyor. Ayine zar zor yetiştim. Cidden. Cal, Amanda'nın kapısını çalarak beni uyandırmasaydı, muhtemelen ayini uyuyarak geçirirdim. Bu sabah kendimi çok iyi hissetmişim; rahatlamış, kollarım ve bacaklarım gevşek, tamamen doymuş. Vücudunuzun strese girecek hiçbir şeyi kalmadığında uyuyacağınız türden bir uyku. Kiliseye yürüyen bir günah gibi girerken içime çöken Katolik suçluluk duygusunu düşününce bu ironikti.

Makul bir saatte uyanamadığım için katedrale biraz geç kalmıştık, bu da ailemle oturamadığımız anlamına geliyordu. Açıkçası, tercih edilirdi. Rahip vaaz vermeye başladığı sırada arkalara doğru gizlice girip bir sıraya yerleşmiştik.

Cal'in benimle ayine katılma konusunda ne hissedeceğinden emin değildim ama... rahat görünüyordu.

Tütsüden, dualardan, ritüellerden rahatsız olmamıştı. Komünyon vakti geldiğinde, neden katılamayacağını söylemeyi umarak ona döndüm ve eğilip fısıldadı: "Vaftiz olmadım veya konfirme edilmedim."

Katolikliğin kurallarını biliyordu. Ki bu... biraz çekiciydi, değil mi? Yani, evet, muhtemelen askerlik geçmişinden kaynaklanıyordu - o adamların çoğu, dindar olmasalar bile, yurtdışındaki kiliselere gitmişti - ama yine de. Sadece doğaçlama yapmaması mı? Ne yaptığını bilmesi mi? Evet. Çekiciydi.

Çantamda telefonum titriyor ve bakmasam da bunun muhtemelen bu sabah aile sohbetinde attığım bombaya gelen tepkiler olduğunu biliyorum. Tanrım, o mesajı gönderdikten sonra gelen mesajları hala gözümün önünde canlandırabiliyorum:

IZZY

Küçük bir hatırlatma: Evan'la ayrıldım.

Ayrıca Paskalya'ya birini getireceğim. İş yerinden bir arkadaşım. Lütfen normal davranmaya çalışın.

ANNE

Evan'a ne oldu?!

LUCA

Onun adı ne?

NİCO

Ama o sıcak mı?

MATTEO

İşyerindeki *arkadaş* mı? Gerçekten çok incelikli, İz.

LUCA

Eğer benim yerime park ederse arabasını çizeceğim.

NİCO

Önce onu sorgulama hakkı

ANNE

Yani bu yeni biri mi? Isabella.

BABA

Katolik mi?

IZZY

Lütfen hepiniz bir kereliğine sakın olun

LUCA

HAYIR.

NİCO

Kesinlikle hayır.

MATTEO

Deneyeceğim ama söz veremem.

BABA

Onu izleyeceğim.

MATTEO

Onu incelemem lazım.

LUCA

Sopayı ben getiriyorum.

NİCO

😎 titreşimlerini getiriyorum

IZZY

Pişmanlık. Anında pişmanlık.

"Gecen nasıldı?"

Cal'ın sesi beni geri çekiyor.

Dönüyorum ve o orada, sabit ve sessiz, ve nedense bu beni dengesiz bırakmaya yetiyor.

Ona gerçeği söyleyemem. Yani, Amanda'yla içerek geçirdiğim geceyi, misafir yatağına girip yapay zeka versiyonunun beni öyle sertleştirmesine izin verdiğimi ve Tanrı'yı gördüğümü nasıl açıklayacağım?

"Eh, iyi." Boğazımı temizledim. "Çok içtik. Dedikodu yaptık. Bilirsin işte. Normal kız işleri."

"Bu kadar mı?" Dudakları yavaşça kıvrıldı, bilerek. "Tereddüt ettin. Bana söylemediğin şey ne?"

İçten yanmalıyım.

"Hiçbir şey!" Elimi sallayıp önümdeki yola dikkatle baktım. "Sadece... bir sürü şarap. Bir sürü kız muhabbeti. Duymak istemezsin."

"Hayır, bilmiyorum."

"Hayır." Başımı hızla iki yana sallıyorum. "Kesinlikle hayır."

"Hımm." Parmaklarını direksiyona vurarak "Ee... siz ikiniz ne dedikodusu yapıyordunuz?" dedi.

İnledim ve koltuğuma çöktüm.

"Kal."

"Izzy."

Ona sert bir bakış attım. "Pekala. Ne kadar çekici olduğundan bahsetmiştik. Mutlu musun?"

Yumuşak, eğlenceli bir kahkaha attı, sonra bana yan yan baktı. "Evet. Aslında."

Gözlerimi deviriyorum. İmkansız. Neyse ki, kendimi arabadan dışarı atmak zorunda kalmadan önce konuyu değiştiriyor.

"Bana ailenden bahset," diyor, sesinde hâlâ eğlenceli bir ton var.

Suratımı buruşturmaya benzer bir ifade takınıyorum. "Tamam. Peki." Parmaklarımla saymaya başlıyorum. "Babam var, çoğunlukla şarap içip kahkaha atan, kardeşlerim beni korkuturken o sessiz adam. Tony Soprano ve Lady Gaga adını verdiği, masanın altına gizlice prosciutto koyduğu iki havlayan Pomeranian cinsi köpeği var. Annem onu yakalarsa öldürür."

Cal merakla kaşını kaldırdı.

"Sonra annem var, Katolik suçluluğunun yaşayan örneği. Geçen hafta ayinden sonra rahibi köşeye sıkıştırıp bana koca bulmak için hangi novenayı dua etmesi gerektiğini sordu. 'Biyolojik saatimin bir saatli bomba gibi işlediğine' ikna olmuş." Gözlerimi devirip tırnak işareti yapıyorum. "Nona'm on altı yaşımdan beri düğünüm için dua ediyor ve seninle tanıştığında kesinlikle dua etmeye çalışacak."

Gözleri hafifçe açıldı. "Pardon, ne?"

"Ah, pazılarını sıkmayı seviyor. Bu onun tarzı. Sadece... hazırlıklı ol."

Dudakları seğirdi. "Ya kardeşlerin?"

Derin bir nefes verdim.

"Matteo, en büyüğümüz. Evli ve çocuklu. Akli başında, sorumluluk sahibi olan o. Beni kenara çekip seninle ilgili Çok Ciddi Bir Konuşma yapacak olan o."

Cal sanki bunu bekliyormuş gibi mırıldanıyor.

"Sonra Luca var. Şu öfkeli olan. Zaten senden nefret ediyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Daha iyisini yapabileceğimi düşünüyor."

"Akıllı adam."

Başımı sallayarak homurdandım. "Ve sonra Nico var. Çapkın, baş belası. Yemek masasında seninle kol güreşi yapmaya çalışacak. Sadece bir uyarı."

Cal başını sallıyor, sanki zihinsel olarak savaşa hazırlanıyormuş gibi tüm bu bilgileri özümseyerek. "Endişelenmeli miyim?"

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum, şansını değerlendiriyormuş gibi yapıyorum. "Bence... buradan yara almadan çıkma şansın yüzde yetmiş otuz."

"Fena değil."

Kaşımı kaldırdım. "Olasılıkların hangi yöne doğru eğildiğini söylemedim."

Tekrar kıkırdıyor ama sonra ailemin evine varıyoruz ve aniden tüm hayat tercihlerimi yeniden değerlendiriyorum. Cal park ediyor, motoru kapatıyor, sonra bana dönüyor, bir kolu direksiyonda, diğer kolu da uyluğuna dayalı. Tamamen sakin. Bu arada ben içten içe çığlık atıyorum.

"Emin misin?" diye soruyorum, sesim istediğimden biraz daha yüksek. "Vazgeçmek için son şansın. Ailemle tanışmak istemesen bile seni yine de ateşli ve seksi bulacağım."

Gözleri eğlenceyle parlıyor. Sonra uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına itiyor, parmakları yavaşça tenimde geziniyor.

"Hadi gidelim güzel kız," diye mırıldandı.

Eh. Bu kesinlikle beni arabadan çıkarmanın bir yolu.

Eve adım attığımız anda kıyamet kopuyor. Tony Soprano ve Lady Gaga, seksen desibelde havlayarak köşeden fırlıyor, minik patileriyle fayansları tırmalayıp köpekbalıkları gibi bacaklarımızın etrafında dönüyorlar. Babam evin bir yerinden "Onları dışarı çıkarmayın!" diye bağırırken, annemin sesi mutfaktan geliyor, kaynayan bir şeyden şikayet ediyor.

İnen ilk insan Nonna oluyor. Cal'in yüzünü ellerinin arasına alıp onu aşağı çekiyor, böylece iki yanağını da sertçe öpebiliyor, tüm bunları yaparken de zar zor anlayabildiğim hızlı bir İtalyanca konuşuyor. Ne kadar güçlü görüldüğü, iyi beslendiği ve "Madonna, şu kollar!" gibi şeyler söylüyor. Sonra, dehşete kapılmama sebep olacak şekilde, Nonna onun pazusunu sıkıyor, alçak bir ısılk çalıyor, sonra haç çıkarıyor ve şüpheli bir şekilde şükran duasına benzeyen bir şeyler mırıldanıyor.

Çeviri yapmaya vakit bulamadan Luca ve Nico, hayatları boyunca bu an için antrenman yapmış iki adam gibi omuz omuza beliriyorlar. Matteo, bir kolda küçük kızını, diğerinde bir kadeh şarabı tutarak, babamla aynı eğlenceli bakışlarla olup biteni izliyor.

Cal her şeyi olduğu gibi kabul ediyor.

"Callahan, değil mi?" diyor Luca, kollarını göğsünde kavuşturarak. Aile sohbetine ona akşam yemeğine götüreceğimi yazmış olabilirim.

"O benim."

"Sen polis misin?"

Cal kıkırdadı. "Hayır."

Nico başını eğdi. "FBI mı?"

"Hayır."

"Askeri?"

Cal'in çenesi hafifçe gıdıklanıyor ama yine de başını sallayarak rahat bir tavır sergiliyor. "Eskiden öyleydi."

Luca ve Nico birbirlerine bakıyorlar.

Matteo boğazını temizledi. "Silah kullanma konusunda deneyimin var mı?"

"Birçok konuda deneyimim var."

Ah. Ah, hayır. Kardeşlerim onu diri diri yemeden önce onu buradan çıkarmalıyım.

"Tamam!" Ellerimi birbirine vurarak, gerçek bir sorgulamaya başlamadan önce aralarına girdim. "Zavallı adamı kapıdan içeri girdikten beş saniye sonra sorgulamayalım."

"Ah, daha yeni başlıyoruz, Izzy," diye espri yapıyor Luca, kolunu omzuma atıp Cal'e dönüp sinsi bir gülümsemeyle konuşuyor.

O bakışı tanıyorum. Bu, bir planı olan bir adamın bakışı. Ve bu, Cal'ı buradan çıkarmam gerektiği anlamına geliyor.

"Annemin mutfakta yardıma ihtiyacı var!" diye patladım, Luca'nın kolunu üzerimden çekerken. "O zaman Cal ve ben..."

Matteo araya girdi. "Aslında Iz, bu mükemmel. Neden annene yardım etmiyorsun? Zavallı kadın bugünlerde yeterince yardım görmüyor."

"Durun, ne?"

Nico, Cal'ın omzuna elini vurdu. "Erkek arkadaşını bir saniyeliğine ödünç alacağız."

Gözlerimi kısıtım. "Kesinlikle hayır." Erkek arkadaşım olmadığını açıklığa kavuşturmaya bile vaktim yok. Yoksa öyle mi? Emin değilim ama şu anda bunu anlamaya kesinlikle vaktim yok.

Luca sırtarak Cal'ın diğer omzunu kavradı. "Hadi canım. Sınavı geçmesi gerekiyor, değil mi?"

Cal, arka kapıya doğru götürmelerine izin veriyor. "Her şey yoluna girecek," diyor bana göz kırparak.

"Bundan hoşlanmadım!" diye sesleniyorum arkalarından.

"Not edildi!" diye bağırıyor Luca, dışarıya doğru kaybolurken gülerek.

Destek için çaresizce arkamı dönüyorum ama babam sadece omzuma vuruyor.

"Endişelenme tatlım." Şarabından bir yudum aldı.
"Erkekler hep erkektir."

Ona dik dik bakıyorum. Sonra homurdanıyorum. Sonra da mutfağa dalıyorum.

"Çocuklar nereye kaçtı?" diye soruyor annem, elime bir tencere tutacağı tutuşturup sos tenceresine -ya da ısrarla dediği gibi "et suyuna"- geri dönüyor, sonra da ocakta fokur fokur kaynayan sos tenceresine. Üç tencere daha fokur fokur kaynıyor ve fırında bir şey yanacakmış gibi kokuyor.

Pencereden dışarı bakıyorum, arka bahçeye bakıyorum.

"Gerçekten bilmek istemezsin."

"Yeter ki mobilyalarımı kırmasınlar."

"Dışarıdalar. Luca ve Nico, Cal'ı kaçırdı." diye homurdandım.

Annem sosu karıştırırken mırıldanıyor. "Hmm. Umarım hayatta kalır." Tahta kaşığı bana doğru uzatıyor. "Al, tadına bak."

Her İtalyan çocuğunun eğitildiği şeyi otomatik olarak yapıyorum: Tahta kaşığı alıp avucuma bir damla sıcak sos döküp yalıyorum. Haşlayıcı ama yıllardır yaptığım pratik beni buna karşı bağışık hale getirdi.

Ben itiraz edemedim, Nonna arka kapıya doğru ilerledi ve İtalyanca "değerini test etmek" ve "otları bilip bilmediğini görmek" gibi bir şeyler mırıldandı.

Annemle birbirimize bakıyoruz, sonra da peşinden gidiyoruz.

Dışarıda, arka bahçe gayriresmi bir Roma stadyumuna dönüşmüş. Cal, Nico ve Luca ile tamamen kontrolden çıkmış bir bayrak futbolu oyunu oynuyor -çünkü elbette öyle-. Ancak bu, "bayrak"tan ziyade "açıkça yasal saldırı girişimi" anlamına geliyor.

Nico onu doğrudan yere seriyor. Luca, kaburgasını kırmaya çalışıyormuş gibi dalıyor. Cal sadece... gülüyor. Dirseğinden hafif kan akıyor, saçında otlar var ve sanki hayatının en güzel zamanlarını geçiriyormuş gibi sırtıyor.

"Hadi çocuklar," diye sesleniyor, derin bir nefes alıyor ama sesi hâlâ küstah. "Bütün gücünüz bu mu? İtalyanların tutkulu olması gerektiğini sanıyordum."

Luca tekrar ona doğru atılıyor ve Cal savrularak yolundan çekiliyor. "Yedek dansçılar olmadığınızdan emin misiniz? Çünkü gerçek bir savunma göremiyorum."

Nico, İtalyanca iltifat olmayan bir şeyler homurdanıyor.

Cal göz kırptı. "Ah, küçük duygularını mı incittim Nico? Merak etme, düğünde çiçekçi kız olmana yine de izin vereceğim."

Bu ona tüm vücuduyla çimlere çarpma fırsatı veriyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım içimden. "Ölecek."

"Bundan hoşlanıyor," diyor annesi, şarabını bu şekilde yudumlarken.

Kollarımı kavuşturup başımı sallıyorum. "Ciddi misin?" diye sesleniyorum.

"Benim için endişeleniyor musun güzel kız?" diye takıldı Cal, kollarındaki kiri silkeleyerek.

"Senin için endişeleniyordum," dedim onu işaret ederek. "Şimdi de kardeşlerim için endişeleniyorum."

Luca, Nico'yu çamura fırlatırken annemin ifadesinin sinirli bir ifadeye dönüştüğünü görüyorum. "Şaka mı yapıyorsun?" diye bağırıyor. "Akşam yemeğinden önce her yerini mi kirleteceksin?!"

"Rahatla anne, sorun yok—"

"Luca!"

Luca sırtıttı. "Evet, sevgili annem?"

"Yemin ederim, eğer masa örtüme çamur bulaştırırsan..."

"O zaman ben temizlerim!"

"Hiçbir şeyi temizlemiyorsun!"

Nonna ellerini çırpıyor. "Basta! Ragazzo! Origano."

Cal, dizlerinde çimen lekeleri ve gözlerinde Blood & Basil adlı bir kolonya reklamından yeni çıkmış gibi aynı kendini beğenmiş parıltıyla, üstü çıplak ve terli bir şekilde koşarak geliyor.

Büyükanne ona insanlığın bildiği en küçük hasır sepeti uzatıyor ve büyük bir hareketle ot bahçesini işaret ediyor. "Origano."

Ve sonra hepimiz... orada durup izliyoruz.

Annem. Ben. Nico. Luca. Nonna. Arkamı dönüp babamla Matteo'nun pencereden baktığını görüyorum. İnlememi bastırıyorum.

Uzun boylu, üstsüz, eski asker golden retriever cinsi bu adam, elinde bir bebek sepetiyle otların yanında çömelirken ve bir bombayı etkisiz hale getirmeye çalışan bir adamın ciddiyetiyle dururken, herkes sessizce yargılıyordu.

Kaçınılmaz hataya kendimi hazırladım ama sonra hiç tereddüt etmeden doğru bitkiden bir dal kopardı ve sanki dünyanın en kolay işiymiş gibi geri yürüdü.

Nonna'nın nefesi kesildi. "Ha capito! Eccelente!"

Nico ve Luca, sanki daha önce hiç bilmedikleri kutsal bir sınavdan geçmiş gibi kaşlarını çattılar.

Annem kaşını kaldırdı. "Bahçe işleriyle mi uğraşıyorsun?"

Cal omuz silkerek otları uzattı. "Hayır, efendim. Ama bitkilerle aram iyidir."

Bir duraklama oluyor.

Sonra annem gülümsüyor. Nezaketle değil. Belirsiz bir şekilde değil. Sıcak bir şekilde.

"Teşekkür ederim Callahan," diyor.

Nonna'nın yüzü gülüyor, neredeyse onaylayarak titriyor. Tam o sırada gömleğini tekrar giyip, sanki açık artırmada değerli bir öküz kazanmış gibi pazusuna yapışıyor ve onu eve doğru götürmeye başlıyor.

"Bravo ragazzo," diye mırıldanıyor. "Bambini forti."

Ciğerlerim sıkıştı. "Nonna!"

Cal'ın kaşları havaya kalktı ama ağzının köşesinde o küstahça gülümseme vardı.

Elbette var.

Nonna'nın gözleri keskin ama onaylayıcı bir şekilde üzerimde gezindi. Sonra hareketli bir İtalyanca konuşmaya

başladı, iki eliyle işaretler yapıyordu, biri hâlâ Cal'in kolunu tutuyordu, sanki bırakırsa uçup gidecekmiş gibi.

"Era così magra da bambina - gel un fagiolino! Non si poteva nemmeno distinguere dai maschi. Ma ora... guarda! Buone anche per fare bambini."

İnliyorum. "Nonna, hayır."

Her zaman yardımsever bir tercüman olan annem tatlı tatlı gülümsüyor. "Küçükken küçücük bir fasulyeymişsin. Seni oğlanlardan ayırt edemiyormuş bile."

Cal kendi kendine kıkırdadı.

"Ayrıca kalçalarının artık çocuk doğurmaya uygun olduğunu söylüyor. Bebek sahibi olmaya hazır bir vücudun var."

Yer yarılp beni yutsun istiyorum.

Cal ciddi bir tavırla başını salladı. "Katılıyorum."

"Aman Tanrım."

Annem başını sallayıp buzdolabına yöneliyor. Bir şişe şarap çıkarıp etiketini inceliyor ve Cal'e uzatıyor; Cal ise, özellikle de Nonna'nın elinden kurtulmayı hâlâ başaramamışken. Gerçi Nonna pek de çabalamıyor gibi görünüyor. Sanki ailenin bir parçasıymış gibi koluna yapışmış, o da... bırakıyor. Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

"Al, şunu aç. Izzy, keşke birini getireceğini bana söyleseydin. Daha hafif bir şey yapardım. Kilo aldığın için ağır yemeklerden hoşlanmadığını hep söyledin."

Yanaklarım yanıyor. Birkaç ay önce, Evan'ın en kötü "diyet önerisi" dönemlerinden birinde ona bu yorumu yaptığımı unutmuşum. Daha da çok canım yanıyor çünkü doğru bile değildi - annemin ağır yemeklerini severim. Sadece neden her zamanki kadar yemediğimi açıklamaya çalışıyordum.

Cevap verebilmemden önce Cal yavaşça araya giriyor.

"Aslında hanımefendi," diyor sakın ama kararlı bir sesle, "Bence Izzy tam da olduğu gibi mükemmel görünüyor." Gözleri mutfağın öbür ucundan benimkilerle buluşuyor,

samimi ve kararlı. "Her zaman gerçek kıvrımlara sahip kadınları tercih etmişimdir. Bir kadın, çöp adam gibi değil, kadın gibi görünmeli."

Annem duraklıyor, kaşığı sosun üzerinde duruyor.

Nonna sevinçle ellerini çırpıyor ve Cal'in bebeklerinin ne kadar yakışıklı olacağına dair İtalyanca bir şeyler söylüyor.

"Pekala," dedi annem sonunda, gözleri önce Cal'e, sonra bana kaydı. "Akıllı bir genç adamın sesini duymak güzel." Tekrar yemeğine döndü ama Cal'e ancak annelik takdiri olarak tanımlanabilecek bir bakış atmadan önce değil.

Başımı eğdim, utanmışım ama tuhaf bir şekilde etkilenmişim. Cal bana yaklaştı, eli sırtımın alt kısmını buldu, beni sakinleştiren hafif bir baskı. Eğildi, dudakları kulağıma değdi. "Her kelimesini kastettim," diye mırıldandı, sadece ben duyabileyim diye.

Annem bize bulaşık bezini sallıyor. "Çıkın, mutfağımdan! Beş dakikaya akşam yemeği!"

"Baba," diyorum aniden babamın yanında belirerek. "Lütfen Nonna'yı kontrol edebilir misin?" Çünkü şu anda Cal'in pazısını tekrar yakalamaya çalışıyor.

Babam sadece şarabını yudumluyor, Tony Soprano ve Lady Gaga'nın bir parça prosciutto için çekişmelerini izliyor, kesinlikle onlara gizlice sokmuş. "Nonna'yı kontrol etmek, gelgitleri kontrol etmek gibi tatlım. İmkansız."

Cal, Nonna'nın tekrar kolunu tutmasına izin veriyor, ardından gülümsüyor ve şakağıma nazik bir öpücük kondurmak için eğiliyor ve "Her şey yolunda," diye fısıldıyor.

Yemek odasına doğru ilerliyoruz ve yüzümü buruşturuyorum, çünkü en kötüsünün henüz gelmediğini biliyorum.

Annem herkese ellerini yıkamaları için bağıırıyor, büyükannem Luca'yı fazladan bir köfte "çalmaya" çalışmakla suçluyor ve babam kenarda durup şarabını içip kaosun büyümesini izliyor. Köpekler herkesin bacaklarının arasından sıyrılıp en ufak bir harekette havlıyor ve yemin

ederim babamın masanın altından ikisine de peynir parçaları bıraktığını görüyorum.

Nico, Cal'in yanına kayarak hemen kolunu esnetiyor. "Demek kendini güçlü sanıyorsun, ha?"

Cal kaşını kaldırdı. "İyiyim."

"Kol güreşi. Hemen."

Gözlerimi kısaca kapattım. "Nico, masada değil."

"Ne, kaybedeceğinden mi korkuyor?"

Cal omuz silkti. "Ben varım."

Ben itiraz edemedim, dirseklerini masaya sıkıca dayayarak bir yer açtılar. Baba, aniden ilgilenerek yaklaştı. Matteo bile karısının bebeği yerleştirmesine yardım ettikten sonra başını kaldırdı.

"Cal'in onu on saniyede alt edeceğine 100 dolar bahse girerim," diye mırıldanıyor Matteo Luca'ya.

Luca homurdandı. "Hundred, Nico'nun kazandığını söylüyor."

Annem servis tabağını masaya sertçe çarptı. "Benim güzel tabaklarımın yanına koyma!"

Onu tamamen görmezden geliyorlar.

"Üç, iki, bir—BAŞLA!"

Kaslar gerilir. Damarlar şişer. Nico sırtarak sertçe iterken Cal'in dişleri konsantrasyonla sıkılır.

Bütün masa tezahürat ediyor, bağırıyor, bahis oynuyor. Annem bile şikayet etmeyi bırakmış, neredeyse gizleyemediği bir ilgiyle izliyor.

Bir an için Nico'nun kazanacağı düşünülüyor - Cal'ın kolu hafifçe geriye doğru eğiliyor - ama sonra Cal baskı uyguluyor ve Nico'nun kolu masaya su bardaklarını şangırdatacak kadar güçlü bir şekilde çarpıyor.

Ve bir şişe kırmızı şarap dökün.

Şişe ağır çekimde devriliyor ve kimsenin tepki vermesine fırsat kalmadan bembeyaz masa örtüsünün üzerine dökülüyor.

"NICOLO ANTONIO RUSSO!" diye çığlık attı annem, dehşet içinde ellerini yanaklarına götürerek.

Luca kahkahalarla gülüyor. Matteo çoktan peçetesiyle şarabı ıslatmaya başlamış. Nonna, Meryem Ana ve lekeler hakkında mırıldanarak haç çıkarıyor.

"Bu masa örtüsü Capri'den!" diye feryat ediyor annem. "Bir aile yadigarı!"

Nonna ciddi bir şekilde başını sallayıp bunun bir Roma imparatoruna ait olduğunu ve çok kutsal olduğunu söyledi.

Cal'le göz göze geliyorum, gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor.

"Şey," diye fısıldıyorum, "Pottery Barn'dan, 2015 civarı." Gülümsememek için dudağını ısıırıyor.

Her zaman barışçıl olan babam, şişede kalanla bardağını sakince dolduruyor. "Zaten değiştirilmesi gerekiyordu, Maria."

"Lorenzo!"

"Ne?" Omuz silkti. "Geçen ay köpekler köşede bir delik açmışlar."

"NE yaptılar?"

Sanki işaret almış gibi Tony Soprano ve Lady Gaga masanın altına dalıp gürültüye öfkeyle havlıyorlar. Babam hafifçe ıslık çalıyor ve hemen ayaklarının dibine yerleşiyorlar; eminim ki orada ağızlarına daha fazla yasak yiyecek girecek.

Cal? Cal gösterinin tadını çıkarıyor gibi görünüyor.

Bu çılgınlık, çünkü bu mu? Bu bir kabus. Tam bir eziyet ritüeline girmek üzere ve kardeşlerimin çoktan saldırı planladıklarından hiç şüphem yok. Neden, neden, neden süper ateşli, süper koruyucu, harika... adamımı... henüz ne olduğumuzdan emin olmadığım için ailemle tanıştırmayı iyi bir fikir olarak düşündüm? Artık sarhoşken mesaj atmamalıyım. Hatta telefonlara, bir cümlede üçten fazla kelimeyi yanlış yazarsanız, telefonunuzun sizi 12 saat boyunca uykuya dalmanız için kilitlemesini sağlayan bir özellik olmalı.

Dökülenleri temizlemek için hepimiz bir araya geldik ve kardeşlerim daha fazla pençelerini batıramadan annem

ellerini cırparak sessizlik istedi. "Tamam, dua edelim."

Hepimiz başımızı eğiyoruz. Annem yumuşak ve saygılı bir sesle söze başlıyor. "Sevgili Tanrım, bu yemek için, bu aile için ve bize verdiğin nimetler için Sana şükrediyoruz."

Hafifçe yukarı baktığımda, Nonna'nın haç işareti yaptığını gördüm.

Annem devam ediyor. "Önümüzdeki yemekler için, bu sofradaki sevgi için ve çocuklarımızın sağlığı için minnettârız."

Bir duraklama. Annem burada durmuyor. Ah hayır. Çünkü henüz üç bekar çocuğu için dua etmemiştî.

"Ve Tanrım," diye devam ediyor, sesinden dramatik bir samimiyet akıyor, "bu üç bekarın da kendilerine katlanabilecek birini bulması için dua etmeye devam ediyoruz."

Kirpiklerimin arasından yukarı bakıyorum. Matteo'nun başı eğik ama dudakları seğiriyor. Luca tam bir pislik gibi sırtıyor. Nico, sanki sırada ne olacağını biliyormuş gibi bana bakıyor.

Annem devam ediyor.

"Ama Rabbimiz, sana şükrediyoruz, çünkü belki de onlardan biri için bir umut vardır."

İçimden inliyorum.

Cal'ın eli masa örtüsünün altına kayıyor, parmakları uyluğuma değiyor. Yavaşça başlıyor, bir okşama, sonra ateşli bir dokunuş, sonunda iki parmağını kıvrıp bir maymun ısırtığı yapıyor - dizinin hemen arkasında, tüm sinir sisteminizi anında kısa devre yaptıran o acımasız gıdıklama saldırısı.

Koltuğumda sarsıldım, aynı anda hem kahkahamı hem de çığlığımı bastırmaya çalıştım. Dizim seğirdi. Masa sallandı. Tüm vücudum utançla kasıldı.

Bana bakmıyor bile. Sanki derin bir saygıyla düşünüyormuş gibi, yüzünü tamamen ifadesiz tutuyor.

"Ve eğer gerçekten Senin isteğinse," dedi annem, sesi manevi bir inançla yükselerek, "işaretleri gördüğümü

bildir."

Gözlerimi sıkıca yumdum, dudaklarımı öyle sıkı bastırdım ki titredi.

"Şunu bilin ki," diye devam ediyor, elini tavana doğru dramatik bir şekilde kaldırarak, "daha fazla teyit için tetikte olacağım. Tereddüt etmeyeceğim, gözlerimi gerçeklerden ayırmayacağım. Ben..."

Cal'ın parmakları dizimin hemen arkasına saplanıp acımasızca sıkıştırıyor. Yanağımın içini ısırıp tutmaya çalışıyorum ama faydası yok. Baskı, artık dayanamayacağım noktaya kadar artıyor. Bacağım öne doğru fırlayıp masanın altına yüksek bir gürültüyle çarpıyor. Tabaklar şangırdıyor. Çatal bıçak takımı zıplıyor.

Annesi nefes nefese, gözleri fal taşı gibi açıldı. "BİR İŞARET!" diye haykırdı, göğsünü tutarak ve sanki tam bir mucizeye tanık olmuşuz gibi haç çıkardı. "Gördün mü? Tanrı konuştu!"

"Anne!"

Herkes kahkahalara boğuldu. Babam şarap kadehine bakıp gülüyor. Luca ve Nico tam anlamıyla çıldırmış durumda. Matteo en azından özür diler gibi görünme nezaketini gösteriyor, ama bu muhtemelen sadece gösteriş amaçlı.

Peki ya Cal? Cal sadece kıvranmamı izliyor, sanki bunun her saniyesinin tadını çıkarıyormuş gibi.

Annem sadece ellerini kavuşturup memnun bir ifade takındı.

"Ve hepimiz diyelim ki—"

"Amin!" diye hemen araya girdi Matteo, beni kurtarmaya çalıştığı açıkça belliydi.

"Amin" diye yankılanıyor herkes.

Öleceğim. Tam burada. Tam şimdi. Saf, filtrelenmemiş utançtan.

Peki ya Cal? Cal bana doğru eğildi, sadece bana fısıldadı: "Annen çok acımasız."

Burnumun kemerini sıkarak inliyorum. "Hiçbir fikrin yok."

Akşam yemeğinin ilk on dakikası neredeyse normal geçiyor, bu da beni aşırı derecede rahatsız ediyor, çünkü kıyametin kopacağını biliyorum.

Tabaklar dolaştırılıyor, şarap kadehleri şingirdatılıyor, Nonna Cal'in tabağına fazladan bir porsiyon makarna koyuyor ve ona "güçlü bir adam" olduğunu ve "daha fazla yiyeceğe" ihtiyacı olduğunu mırıldanıyor. Cal ona kusursuz bir İtalyancayla teşekkür ediyor ve yemin ederim ki bayıldığını görüyorum.

Sonra kardeşlerim açılışlarını yaparlar.

"Peki Callahan," diye söze başladı Luca, çatalını parmaklarının arasında çevirirken, yüzünde saf bir tehdit ifadesi vardı. "Kız kardeşimizle ilgili niyetin ne?"

Bir yudum alıyorum ve hemen pişman oluyorum. Öksürüyorum, balgam çıkarıyorum, ölüyorum. Mükemmel. Şarap ve aşırı korumacı kardeşim yüzünden ölüm.

Cal gözünü bile kırpmıyor.

"Niyetim mi?" diye yumuşak bir sesle tekrarladı.

Matteo her zamanki gibi ciddi bir tavırla başını sallıyor. "Burada kalmayı mı planlıyorsun?"

Cal, sorusundan hiç etkilenmemiş. Hiç tereddüt bile etmiyor. "Evet," diyor sadece. "Öyleyim."

Luca gözlerini kıstı, Cal'in kıpırdamaması onu açıkça hayal kırıklığına uğratmıştı. "Ee, sağlam bir işin var mı?" diye sordu, sandalyesine yaslanarak.

"Evet," diye yanıtlıyor Cal.

"İyi faydalar mı?"

"Evet."

"Borç?"

"Hayır."

"Sabıka kaydı?"

"Temiz."

Nico kaşını kaldırdı. "Birazcık bile mi?"

Cal şarabından bir yudum alıyor. "Bunu kimse kanıtlayamaz."

Matteo neredeyse içkisinde boğuluyordu. Babam öylece oturmuş, saf bir keyifle izliyordu. Tırnaklarımı bacağıma geçirip hayatımın tam olarak ne zaman bir reality şova dönüştüğünü merak ediyordum.

"Yani," diye devam etti Nico, bir köfteyi delerek. "Askerdin, değil mi?"

Cal başını sallıyor.

"Birini öldürdün mü?"

Çatalımı sertçe masaya vurdum. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Ne?" Nico omuz silkti. "Geçerli bir soru."

"Hayır, öyle değil! Yemek masasında yeni tanıştığın birine bunu sormak tamamen çılgınca bir şey!"

Cal sadece kıkırdadı ve bardağını masaya bıraktı. "Evet." Sessizlik.

Luca'nın ağzı açık kalıyor. Matteo kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. Nico fazlasıyla etkilenmiş görünüyor. Annesinin gözü seğiriyor. Nonna, hiç etkilenmeden Cal'ın pazısına hafifçe vurup ona "ailede güçlü erkeklerin olması güzel," diyor.

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

"Izzy," diye tısladı annem, sanki bütün bunlara ben sebep olmuşum gibi.

"Bana bakma!" diye haykırdım. "Onu sorgulayanlar onlar!"

"Ah, tatlım." Cal eğilip şakağıma hızlı ve kışkırtıcı bir öpücük kondururken sesi saf bir eğlenceydi. "Beni sorgulamıyorlar."

"Denemeye çalışıyorlar."

Nico, Cal'in tabağına baktı. "Peki, ailen nasıl biri? Sen de bizim gibi her pazar sos yersin, değil mi?"

Cal umursamazca omuz silkti. "Tam olarak değil."

"Ne yedin?"

"Ragu."

Masanın tamamı sessizliğe bürünüyor. Köpekler bile durmadan havlamayı bırakıyor.

Luca'nın çatalı tabağına çarpıyor. Matteo'nun kaşları öyle bir kalkıyor ki neredeyse saçlarının arasında kayboluyor. Annesi nefes nefese, sanki kalp çarpıntısı geçiriyormuş gibi eli göğsüne gidiyor. Nonna hızla üç kez haç çıkarıyor ve hızlı hızlı dualar mırıldanıyor.

"Çok üzgünüm," diyor Nico sonunda, son derece içten bir şekilde.

Cal bana bakıyor, yüzündeki şaşkınlık okunuyor.

Gülmemi bastırdım. "Bu evde kavanozda sos yemek küfür sayılır."

"Bestemmia!" diye haykırıyor Nonna, çatalını Cal'a doğru uzatarak. Sesi sert ama gözleri sevgiyle parlıyor. Sonra bir şey daha ekliyor, elini umursamazca sallayıp tabağını işaret ediyor.

"Ama seni düzelteceğiz. Artık ailedensin. Öğreneceksin."

Kelimeler göğsümün derinliklerinde bir yerlere yerleşti. Evan hakkında hiç böyle bir şey söylememişlerdi. Bir kez bile. Ve bunu Nonna'nın -sadece beş dakikadır ortalıkta olan Cal'a- söylediğini duymak, itiraf etmek istediğimden daha sert bir darbe indirdi bana.

Ondan sonra akşam yemeği bir şekilde daha da kaotik bir hal alıyor. Nonna, Cal'in daha fazla yemesi konusunda ısrar ediyor, tabağını öyle bir dolduruyor ki, masayı devirmemesine şaşıyorum. Nico, onu giderek daha saçma yarışmalara davet etmeye çalışıyor. Luca, onu sürekli olarak manipüle edilmiş sorularla kışkırtıyor, suçlayıcı bir şeyler söylemesi için kandırmaya çalışıyor, Matteo ise eğlenmiş bir kayıtsızlıkla izliyor.

Babam, tüm olup biteni yüzünde kibirli bir gülümsemeyle izliyor, sanki yıllardır gördüğü en iyi gösteriymiş gibi şarabını yudumluyor, arada sırada da Tony ve Gaga'ya gizlice yemek ısmarlıyor; ikili, sandalyesinin altına yerleşmiş durumda.

Ama en iyi yanı mı? Kesinlikle en iyi yanı mı? Cal her şeyin üstesinden zahmetsizce geliyor.

Nico'nun meydan okumalarını rahat gülümsemeler ve tek cümlelik sözlerle savuşturuyor. Luca'nın tuzaklarından ise yumuşak ve hesaplı cevaplarla sıyrılıyor. Ve Nonna'yı sanki Papa'ymış gibi dinliyor, anlattığı her hikayeye başını sallayarak eşlik ederken, aynı zamanda onu mutlu etmek için bir tabak yemeği daha bitiriyor.

Orada öylece oturup hayranlıkla izliyor, bu adamın hayatına ne zaman bu kadar zahmetsizce girdiğini anlamaya çalışıyorum. Bir ara Matteo'nun beni izlediğini fark ediyorum. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, sanki benim çözemediğim bir şeyi çoktan çözmüş gibi, eğlenmiş ve her şeyi bilen bir bakış atıyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Omuzlarını silkiyor.

"Hiç bir şey."

Ve sonra, kendi kendine mırıldanıyor:

"Ondan hoşlanıyorum."

Aman Tanrım. Aman Tanrım, hayır, hayır.

Çünkü eğer Matteo ondan hoşlanıyorsa? Bu, adamın resmen aileden olduğu anlamına gelir.



ONU TAHRİŞ ETTİĞİNİ DÜŞÜNDÜĞÜ HER KELİME BENİMDİ.

CAL

EVE DÖNÜŞ YOLCULUĞU SESSİZ GEÇİYOR.

Rahatsız edici derecede değil ama Izzy'nin düşüncelerini yansıtan bir şekilde sessiz. İşleniyor. Muhtemelen ailesiyle geçirdiği akşam yemeğinin her kaotik saniyesini tekrar tekrar yaşıyor, annesinin yaptığı her abartılı yorumda, kardeşlerinin söylediği her uygunsuz şakada irkiliyor, muhtemelen benim de berbat vakit geçirip geçirmediğimi merak ediyordu.

Daha fazla yanılmış olamazdı.

Çok beğendim.

Gürültülüydü, dağınıktı, çok komikti; yalnız başıma yaşadığım hayata hiç benzemiyordu ama sessiz rutinimden ferahlatıcı bir değişiklikti.

Ve belki de bu bana önemli bir gerçeği de fark ettiriyor.

Haklı olduğumu düşünüyorum ve gerçekten babamı aramam gerekiyor.

Izzy yanımda boğazını temizleyip, konuşacak cesareti topluyormuş gibi yerinde kıpırdandı. Göz ucuyla ona baktım, dudaklarını birbirine bastırıp tartıştığını izledim. Onu bu zahmetten kurtardım.

"Eğlendim," diyorum sessizliği bozarak.

Başını bana doğru öyle hızlı çeviriyor ki neredeyse gülüyorum. "Öyle mi yaptın?" diye soruyor, sanki ona eğlence olsun diye su işkencesine maruz kalmaktan hoşlandığımı söylemişim gibi, tamamen inanmaz bir şekilde.

"Evet yaptım."

Kaşları sanki bana inanamıyormuş gibi çatıldı. "Ama bunlar çok... fazla."

"Öyleler," diye katılıyorum. "Ama hoşuma gitti. Seni önemsiyorlar. Bu çok açık."

Başını sallayarak homurdandı. "Çok meraklılar, gerçekten."

Kardeşlerinin beni dışarıda köşeye sıkıştırdığını düşünerek kıkırdıyorum. "Koruyucu davranıyorlar," diye düzeltiyorum. "En azından bir öncelik konusunda hemfikiriz."

Kaşını kaldırıyor. "Ve bu ne?"

Ona baktım. "Evan'a karşı duyduğumuz ortak nefret."

Gözlerini devirerek gülüyor. "Aman Tanrım, buna asla izin vermezlerdi."

"Onları suçlayabilir misin?" diye sordum, sokağına dönerken. "Seninle ilgilenildiğinden emin olmak istiyorlar. Mutlu olmanı istiyorlar."

Dudakları birbirine bastırılıyor ve yüzüne sessiz bir hüznün çöküyor; daha önce hiç görmediğim veya adını koyamadığım bir yumuşaklık.

Sonra nefesini veriyor ve başını hafif, eğlenceli bir gülümsemeyle sallıyor.

"Güzel kız," diyorum göz ucuyla ona bakarak.

Bana bakmak için dönüyor ve işte o zaman donup kalıyorum. Direksiyonu daha sıkı tutuyorum ve artık beni izlediğini anlamak için ona tam olarak bakmama gerek kalmıyor.

"Bana neden böyle sesleniyorsun?" diye soruyor, sesi hafif ve meraklı.

Kahretsin.

Ne zamandır ona bu şekilde sesleniyorum? Artık çok rahatladım. Artık doğam bu. Hiç düşünmüyorum bile. O benim için böyle biri.

Yutkundum ve rahat bir omuz silkme çabasına girdim. "Doğru hissettiriyor."

Başını hafifçe eğdi. "Doğru mu?"

Ona şöyle bir baktım. "Sen benim güzel kızımsın," dedim sadece, çünkü bu doğruydu. "Neden sana öyle demeyeyim ki?"

Nefesi kesiliyor, parmakları kucağında oynuyor. Sonra kısık bir sesle, "Birbirimiz için neyiz ki?" diye soruyor.

Işıktaki yavaşlayıp durdum ve ona doğru döndüm. "Benim açımdan mı?" Başımı eğdim. "Sen benimsin."

Gözleri, sanki bu cevabı beklemiyormuş gibi kocaman açıldı. "Sence bu biraz hızlı değil mi?" diye sordu, sesi neredeyse fısıltı seviyesindeydi.

Kaşımı kaldırıp onu dikkatle izliyorum. "Bilmiyorum Izzy," diye mırıldanıyorum. "Sen söyle. Senin için çok mu hızlı? Çünkü istediğin kadar yavaştan alabilirim."

Yutkundu, bir an bakışlarını kaçırdı, parmakları elbisesinin eteğiyle oynuyordu.

"Hayır," dedi sonunda başını sallayarak. "Sadece... sana karşı adil olmak istiyorum. Sana inanılmaz bir geri dönüşmüş gibi davranmak istemiyorum."

"Muhteşem, değil mi?"

İnleyerek koluna vurdu. "Bunu mu çıkardın?"

Işık değişince yola doğru dönerek kıkırdadım.

"Sadece doğru duyduğumdan emin olmak istedim."

Kollarını kavuşturup dramatik bir şekilde homurdanıyor ama dudaklarında küçük bir gülümsemenin belirdiğini görebiliyorum.

"Çok sinir bozucusun."

"Daha kötülerini de söylendi."

O homurdanıyor ve ben apartman kompleksine girerken rahat bir sessizliğe gömülüyoruz.

Arabayı park konumuna getirip ona bakıyorum, kucacağında parmaklarını kıvrırken, sanki tereddüt ediyormuş gibi.

Bana döndü, gözleri yumuşaktı. "Kalacaksın, değil mi?"

Başımı eğdim. "İstediğin bu mu?"

Cevap vermiyor.

Sözle değil.

Bunun yerine eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Cesur. Kararlı. Kendine güvenen.

Bayıldım.

Elimi saçlarının arasına sokup onu kendime doğru çekiyorum, tadının tadını çıkarıyorum, bana yaslanırken arzusunu hissediyorum, kendini tamamen bana bırakıyor.

Sonunda geri çekildiğinde nefesi düzensizdi, parmakları hala gömleğimin içinde kıvrılmıştı.

"Asla hayır diyemem," diye mırıldandım, dudaklarımı tekrar onun dudaklarına sürterken, "sana asla hayır diyemem."



Izzy'nin dairesi artık farklı hissettiriyor.

Çok sevdiğim bir şekilde samimi. Kendimi buraya ait hissettiren bir şekilde rahat. İçeri giriyoruz ve yanağıma yumuşak bir öpücük kondurup "Hemen döneceğim," diye fısıldıyor.

Yatak odasına doğru kayboluyor. Mutfığa gitmeden önce gidişini izliyorum. Bir şişe şarap alıp iki kadeh dolduruyorum ve kanepeye yerleşip, telefonumu çıkarırken bardağın sapını parmaklarımin arasında çeviriyorum.

İlk iş olarak babama bir mesaj attım.

Mutlu Paskalyalar. Yakında bir telefon görüşmesi ne dersiniz?

Gönder düğmesinin üzerinde başparmağımla ona bakıyorum.

Gönder tuşuna basıyorum.

Bebek adımları.

Nefesimi verip telefonu bırakıyorum, bacaklarımı önümde uzatıyorum.

Cihaz neredeyse anında vızıldıyor. Mağazadaki adamlarımdan birini bekleyerek aşağı bakıyorum, çünkü bu aralar pek mesaj almıyorum.

Öyle değil.

Ben Izzy.

Caleb'e mesaj atıyorum.

Hafifçe doğruldum, camı daha sıkı kavradım. Dün Caleb ona bir talimat verdi. Bir görev. Kendine güvendiğinde kendi fotoğrafını çekmesini söyledi. Zorlamadım. Hatırlatmadım. Acele etmeyeceğini düşündüm.

Ama şimdi işte burada.

Sohbete giriyorum, yazarken noktaların belirdiğini görüyorum.

GÜZEL KIZ

MERHABA

CALEB

merhaba güzel kız

görevini tamamlamam biraz zaman aldı

Fark ettim

şşş, tamam, hadi bakalım

Gergin. Gergin olmasına gerek yok ama bayılıyorum. Noktaların tekrar zıplamasını izliyorum.

sanırım cal ile yakınlaşacağım

Donup kalıyorum. Sonra da sırtıyorum.

Yakın, ha?

Ekrandan onun bezgin iç çekişini neredeyse duyabiliyorum.

EVET!

ve bir kıyafet seçtim

Evet. Görmek istiyorum güzel kız.

Noktalar sekiyor, bir an geçiyor ve sonra fotoğraf ortaya çıkıyor.

Boy aynasının önünde duruyor, bir elinde telefonu, diğer elinde ise hafifçe kalçasının üzerinde duruyor.

Kırmızı dantel giymiş.

Kıvrımlarını tam olması gereken yerlerden saran, şeffaf ve narin bir korse. Omuzlarının üzerinden çaprazlama geçen askılar, kusursuz göğüslerinin arasından geçiyor. Dantel külotlar -ince, minik, günahkâr- şeffaf diz üstü çoraplara tutturulmuş jartiyerlere bağlanıyor. Sulu bacakları, sıkıştırılmak için yalvaran bir şekilde üstten taşıyor.

Dudakları hafifçe aralık. Yanakları kızarmış. Saçları omuzlarına dökülüyor, dalgalar halinde. Ve kendine bakış şekli...

Kahretsin.

Yerimi değiştiriyorum, aletini ayarlıyorum, içimde ani ve karşı konulmaz bir ihtiyaçla dişlerimi sıkıyorum. O kadar mükemmel ki. Ve sonunda bunu görmeye başlıyor.

Caleb?

Siktir et güzel kız, bunu gördüğümde resmen altıma boşaldım.

Aman Tanrım DUR TAMAM GİTMEK ZORUNDAYIM

Beklemek!

NE??

Vibratörü kullanıp beni davet etmek ister misin? Üçlü olabilir.

aman tanrım sonsuza dek elveda lol

Başımı sallayarak kıkırdadım, göğsüm o kadar çok duyguyla sıkışmıştı ki onları nereye koyacağımı bile bilmiyordum.

Ve sonra onu duyuyorum. Bir yatak odası kapısının yumuşak gıcirtısı. Arkamı dönmeme gerek yok. Diğer tarafta ne olduğunu zaten biliyorum. Uygulamayı kapatıp telefonumu yüzü aşağı bakacak şekilde koyuyorum, kot pantolonumdaki artan ağrıyı düzeltiyorum. Başımı kaldırıp bakıyorum, işte orada.

Bana gönderdiği kıyafetle kapıda oyalanıyor. Yavaşça nefes veriyorum, nabzım hızla atarken onu içeri alıyorum. Yüzeyin altındaki gerginliği belli edecek kadar hareket ediyor ama bakışları yükseliyor, yüzümün her santimini okuyor.

Biliyor. Ve bunu bana göstermeye cesaret ediyor.

"Sik beni," diye nefes verdim, kelimeleri durduramıyordum.

Hafifçe öne doğru bir adım attı. Dudakları küçük, alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ee?" diye mırıldandı başını eğerek.

"Ne düşünüyorsun?"

Bunu gerçekten onunla yapacak mıyım? Çünkü yapmamalıyım. Kendime yapmayacağımı söyledim. Temize çıkana kadar. Ona gerçeği söyleyene kadar. Caleb olarak kulağına fısıldadığım her baştan çıkarıcı kelime - bendim. Onu her tahrik ettiğimde, inlettiğimde, telefonda ve o vibratörle özgüvenini inşa ettiğimde - bendim.

Şimdi ona karşı dürüst olmam gerek. Bu sınırı geçmeden önce durup itiraf etmeliyim. Gerçeği söylemeliyim.

Ama sonra ona bakıyorum, kapıda duruyor, o danteli giymiş, o günahkar danteli, vücudunu sergiliyor, özgüveni

tavan yapıyor, beni beklerken dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Ve ben yapamam.

Şimdi ona söylersem her şey mahvolabilir.

Sadece benim için değil. Onun için de.

Hayatında ilk kez kendini hissediyor. O kıyafetle orada duruyor, sahipleniyor, bana tam olarak ne istediğini gösteriyor, güvensizlik, şüphe veya korkuyla ezilmeyen kendi versiyonuna adım atıyor. Eğer bunu durdurursam - kafasına biraz tereddüt sokarsam, ona şu anda tam olarak olması gereken yerin burası olmadığını hissettirirsem - bunu ondan almış olurum.

Ve ben ona bunu yapamam.

Şimdi değil.

Bu gece olmaz.

Sesimi düzene sokarak derin ve kontrollü bir şekilde kelimeleri dışarı çıkarmaya çalışıyorum.

"Buraya gel, güzel kız."



ORGAZM: 3 SEKS: 0

MATEMATİK

MATEMATİKÇİLİK DEĞİLDİR.

IZZY

Yatak odasından çıkıyorum, iç çamaşırlarımın yumuşak dantelleri vücudumun her kıvrımına yapışıyor. Çoraplı ayaklarım cilalı ahşap zeminde sessizce hareket ediyor, her adımda içimde ufak bir gerginlik hissediyorum.

Cal, bir kolu tembelce sırtına atılmış, diğeriyle telefonunu tutarak kanepede oturuyor, uzun bacaklarını önüne sermiş. Koyu saçları hafifçe dağılmış, geniş omuzları gömleğinin kumaşını germiş, kolları yukarı kıvrılmış, bakmayı çok sevdiğim o ön kollarını ortaya çıkarıyor. Tamamen rahat görünüyor, orada otururkenki halinin kalbimi nasıl hızlandırdığının farkında bile değil.

Çünkü gözleri kalktığı an, bana baktığı an her şey değişiyor.

Benim için, sinirlerim için, bu konuda ne kadar tereddüt etmiş olursam olayım. Tüm vücudu aniden gelen farkındalıkla hareketsizleşiyor, geriliyor ve dudakları yavaş, yıkıcı bir sırıtışa dönüşüyor.

"Sik beni." Sesi sert, neredeyse saygılı. Bir rica değil, saf, filtresiz bir takdir ifadesi.

Yutkundum, bakışları altında tenim yanıyordu. Gözlerinin değdiği yerden başlayarak dışarıya doğru yayılan bir sıcaklık, baştan aşağı kızarana kadar içimde yayıldı.

"Buraya gel, güzel kız."

Çok fazla düşünebilmem, kendimi sorgulayabilmem veya endişelenebilmem için harekete geçiyorum.

Dizlerim kalçalarının iki yanındaki minderlere bastırılmış, ellerim omuzlarında, hissettiğimden daha fazla özgüvenle üzerine oturuyorum. Altımda o kadar büyük, o kadar sağlam ki, ateş, güç ve zar zor bastırılmış bir arzu var. Kaslarındaki gerginliği hissedebiliyorum. Elleri hemen uyluklarımı buldu, narin çorapların üzerinden yukarı kaydı ve beni kavrarken parmaklarını iyice açtı.

"Şuna bak," diye mırıldandı, gözleri beni çölde günlerce kaldıktan sonra suyu gören bir adam gibi içine çekiyordu. Parmakları tenimde, neredeyse moraracak kadar esniyor, beni kendisininmiş gibi işaretliyor. "Kahretsin, güzel kız, diz çöküp dua etmem gereken birine benziyorsun."

Sözleri, sesindeki o yalın dürüstlük içimi ürpertiyor. Kimse bana Cal'in baktığı gibi bakmamıştı; sanki olağanüstüymüşüm gibi, nadir ve değerli bir şeymişim gibi.

"Beğendin mi?" Başparmağı uyluğumun iç kısmında geziniyor, neredeyse belli belirsiz, beni daha fazlasını istemeye iten bir dokunuşun gölgesi. Gözlerini benden ayırmıyor, her tepkimi, ifademdeki her dakika değişikliği izliyor. "Beni ne kadar delirttiğini bilmek gibi mi?"

Dudağımı ısııyorum, kalçalarım içgüdüsel olarak hareket ediyor, ona bastırıyor, artan gerginlikten kurtulmak ve sürtünme sağlamak istiyorum. Altımda sertleştiğini hissedebiliyorum, bedeni benimkine güçlendirici olduğu kadar gurur verici bir şekilde anında tepki veriyor.

"İşte bu," diye ikna etmeye çalışıyor, sesi yumuşak ve karanlık. "Benim için hareket et. Ne kadar hoşuna gittiğini göster."

Titrek bir nefes alıyorum, zihnim yetişip altımdaki sertliğe sürtünmeden önce bedenim itaat ediyor. Sürtünme, içimden ve sırtımdan hafifçe yaylanarak zevk kıvılcımları gönderiyor. İnlemesi gırtlaktan, hayvansı; parmakları uyluklarıma saplanıyor, beni orada tutuyor, hızımı kontrol ediyor, beni istediği gibi yönlendiriyor.

"Kahretsin, işte bu kadar, Izzy. Aynen öyle."

İnliyorum, başımı geriye atıyorum ve boğazımın kıvrımlarını ona gösteriyorum. Nabzımın orada hızlandığını, göğsümde yayılan kızarıklığı, bacaklarımin arasında yükselen sıcaklığı hissedebiliyorum. Dudaklarından çıkan her hareket, her dokunuş, her kelime içimdeki ihtiyacı daha da artırıyor.

"Ama gerçekten ne istediğimi biliyor musun?" diye mırıldandı, elleri yanlarımda yukarı doğru kayıyor, belimdeki kıvrımları, kaburgalarımin takip ediyor, başparmakları göğüslerimin alt kısımlarına tehlikeli bir şekilde değiyordu.

Nabzım kaburgalarıma çarpıyor, nefesim hızlanıyor. Bu ışıktaki, gözleri neredeyse vahşi görünüyor.

"Ne?" Sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Bana o bakışı attı - günahkâr, kötü - karnımda sıcaklık birikmesine neden olan türden. Hayal bile edilemeyecek bir zevk vaat eden bir bakış.

"Striptiz."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Ne?"

"Beni duydun." Başparmakları kalça kemiklerimin üzerinde gezindi, iç çamaşırımı kenarının hemen altına kadar indi ve sonra geri çekildi. "Bunun içinde harika bir atıştırmalık gibi görünüyorsun ve benim için kendini açmanı istiyorum. Yavaşça."

Ona bakıyorum, beynim bu istek karşısında kısa devre yapıyor. Bir yanımda bunu geçiştirmek, ona bunu asla yapamayacağımı, böyle baştan çıkarıcı olmayı bilmediğimi söylemek istiyor. Ama diğer yanımda -saniyeler geçtikçe

güçlenen bir yanımda- izlenme ve arzulanma fikrinden heyecan duyuyor.

"Benden bunu yapmamı istiyorsun—"

"Benim için dans et güzel kız." Tam bir emir olmasa da, ona yakın bir şey. Ses tonunda reddetmeyi imkansız kılan bir şey var.

İçimde bir sıcaklık yükseliyor, bacaklarımın arasında birikiyor ve istemsizce kasılmama neden oluyor. Ben dansçı değilim. Hiçbir zaman rahat hareket eden, özgüven ve cinselliği zahmetsizce yayan bir kadın olmadım. Seksi olmayı bilmiyorum, ne kasıtlı olarak, ne de bir performans olarak.

Ama Cal bana sanki seksiymişim gibi bakıyor. Sanki onun gözünde hiçbir yanlışım yokmuş gibi. Ne yaparsam yapayım, ne kadar beceriksiz veya garip olursa olsun, sırf ben olduğum için mükemmel olacaktım gibi.

Peki ya bu?

Bu beni denemek istiyor. Bu, daha önce hiç hissetmediğim kadar cesur hissettiriyor.

Kucağına yaslanıp pozisyonumu hafifçe düzelttim, parmaklarım iç çamaşırlarımın ince askılarını bulup üzerlerinde alaycı bir şekilde gezdirdi. Narin dantel, parmak uçlarımda altında neredeyse yokmuş gibi hissettiriyordu.

Gözleri daha da karardı, ellerimin her hareketini takip etti. Kendi elleri de yanlarında yumruk haline geldi.

"Aferin kızım," diye mırıldandı, övgüsü tüylerimi diken diken etti. "Yavaşça."

Derin bir nefes alıp omuzlarımı geriye doğru savurarak askılardan birini kolumdan aşağı kaydırıyorum, bu hareket daha fazla tenimi açığa çıkarıyor. Dairenin serin havası tüylerimi diken diken ediyor.

İlk başta kendimi gülünç hissediyorum.

İçine kapanık.

Sanki olmadığım biri gibi davranıyorum.

Ama sonra ona bakıyorum, bana bakış şekline, gözlerindeki saf, filtresiz arzuya, her nefes alışında göğsünün inip kalkmasına, ellerinin kanepe minderlerini kavrayışına, sanki onu ayakta tutan tek şey buymuş gibi.

Bana sanki dünyadaki tek şey benmişim gibi bakıyor, sanki beni özlüyormuş gibi, sanki hiç çabalamadan her şeyi doğru yapıyormuşum gibi.

"Çok güzelsin," diye hırıltılı bir sesle söyledi, sesi duman ve viski gibiydi, ihtiyaçtan biraz sertleşmişti. "Biliyor musun?"

Yutkundum, parmaklarım kayışta kıpırdamadı. Sözler içimdeki hassas ve yaralı bir şeye dokundu. Ne diyeceğimi, böylesine çıplak bir dürüstlüğe nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Çünkü inanmıyorum.

Bana yıllarca aksi söylendi, yıllarca kendimi imkânsız standartlarla kıyaslayıp yetersiz kaldım. Yıllarca Evan'ın incelikli iğnelemeleri ve o kadar da incelikli olmayan karşılaştırmalarıyla uğraştım.

Ama Cal bana böylesine açık bir açıklıkla, böylesine içten bir takdirle baktığında, buna inanmak istiyorum. Kendimi onun gözlerinden görmek istiyorum.

"Ciddiyim, Izzy," diye mırıldandı, gözleri gözlerime kilitlenmiş, çok fazla şey görüyordu. "Senin her bir santimin-" ellerini kanepeye bastırdı, parmak eklemleri tutuşunun kuvvetiyle beyazladı, "-mükemmel."

Boğazım düğümleniyor, duygular beni alt etmekle tehdit ediyor. Onun bu mutlak kararlılığında savunmalarımı yıkan bir şey var.

Gözleri her hareketi takip ediyor, kumaşı aşağı kaydırıp omzumu, köprücük kemiğimin kıvrımını daha fazla açığa çıkarırken boğazı titriyor. Dantel göğsüme hafifçe takılıyor ve nefes alışını duyuyorum. Bunda bir güç var, fark ediyorum. İzlenmekte, istenmekte, tempoyu kontrol etmekte güç.

"İşte bu, bebeğim," diye mırıldandı, gözleri erimiş, sesi beni hem sakinleştiren hem de heyecanlandıran yatıştırıcı bir emir veriyordu. "Seni göreyim."

Bana bakarken tenim yanıyor, kızarıyor. Her sinir ucum aydınlanıyor, aşırı farkında oluyor, en ufak dokunuşa karşı hassaslaşıyor. Dantel aşağı kayıyor, meme uçlarıma kısa bir süreliğine takılıyor ve sonra düşüyor.

Şimdi belimden yukarısı çıplak, iç çamaşırlarım kucağымda birikmiş, meme uçlarım sivrilmiş. Kendimi örtme, saklanma dürtüsüne direniyorum, bunun yerine kendimi hareketsiz kalmaya, onun da istediğı gibi bakmasına izin vermeye zorluyorum.

Dudaklarından bir nefes çekildi, gözleri açıkta kalan tenimde gezindi, her kıvrımı, her çili, yıllarca saklamaya çalıştığım her kusuru inceledi.

"Aman Tanrım."

Sesindeki saygı, içimde bir ürpertiye neden oluyor, o üç kelimedede duyduğum ham ihtiyaçla bacaklarımin arasında bir sıcaklık birikiyor.

Tekrar hareket ediyorum.

Hafifçe kıpırdandım, başparmaklarımlı külotumun beline geçirip yavaşça, alaycı bir şekilde aşağı doğru çektim, yaptığım şeyin cüretkârlığı karşısında nabzımın nasıl attığını hissettim. Dantel bacaklarıma takıldı ve onları aşağı çekmek için kendimi hafifçe kaldırmak zorunda kaldım, kendimi santim santim açığa çıkardım.

Cal beni izliyor. Gözleri hiç kaymıyor, beni korkutması gereken bir açlıkla üzerime kilitleniyor; ama tek yaptığı daha fazlasını istememe neden olmak.

"İyi kız," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Sonunda çıplak kaldığımda içgüdülerim harekete geçiyor; kollarım havaya kalkıyor, bakışlarının sıcaklığından korunmaya çalışıyorum, bana sanki yutulacak bir şeymişim gibi bakıyor.

"Yapma."

Sesi, bacaklarımın arasında taze bir sıcaklık dalgası yaratan bir şekilde emredici. Sert değil, acımasız değil ama tartışmaya yer yok.

"Benden saklanma," diye mırıldandı, sesi biraz yumuşasa da yoğunluğu azalmadı. "Saklayacak hiçbir şeyin yok."

Sözlerinde, onları söyleyiş biğiminde bir şey var; sanki geręekten inanıyormuş gibi, bana baktığında sadece güzellik görüyormuş gibi. Sanki güvensizliklerim onun için anlaşılmaz.

Dudağımı ısıırıyorum, ellerimin olduğu yerde kalmasını zorluyorum, beni, her şeyimi, hiçbir engel veya savunma olmadan görmesini istiyorum.

"Sen..." diye sertęe nefes verdi, sesi neredeyse acı dolu geliyordu. "Gördüğüm en nefes kesici kadınsın."

Sesindeki samimiyet apaçık ortada. Bu bir replik değil, istediğini elde etmek için söylediği bir şey değil. Bunu içtenlikle söylüyor, hem de tam ve eksiksiz.

Ona inanmak istiyorum.

Ve Tanrı, bana inanmamı sağlıyor.

Sonra hareket ediyor.

Hızlı.

Bir an, apaçık arzusuna rağmen kontrol altında, altımda oturuyor, sonra -daha ne olduğunu anlayamadan- beni kanepeye fırlatıyor, minderlere bastırıyor, altına hapsediyor. Vücudu benimkinin üzerinde sıcak ve sert, kolları başımın iki yanına dayanmış, gözleri gözlerime dikilmiş.

Nefesim kesildi, ellerim göğsüne doğru uğtu, gömleğinin altındaki sert kasları hissettim, sıcaklığı kumaşın üzerinden bile içime işledi. Nabzım hızla atıyor, nefesim sığlaşıyor, vücudum içgüdüsel olarak ona doğru yaylanıyordu.

Cal yanımıza uzanıp daha önce bana doldurduğu şarap kadehini alıyor, dudaklarına götürüyor ve göz temasını kesmeden yavaşça, dikkatlice bir yudum alıyor. Kırmızı sıvı dudaklarını bir anlığına lekeliyor, sonra dili onları temizlemek için dışarı fırlıyor.

"Başını arkaya doğru eğ."

Bu emirle nabzım hızlandı. Ses tonunda, gözlerindeki karanlık vaatle beni heyecanla titreten bir şey var.

Ama ben onun dediğini yapıyorum.

Başımı geriye atıp boğazımın savunmasız kısmını ona gösteriyorum, nabzım orada gözle görülür şekilde çarpıyor, nefesim sık ve hızlı.

"İyi kız."

Üzerimdeki ağırlığının değiştiğini, nefesinin boğazımda olduğunu hissediyorum. Kadehini eğiyor, şarabın dudaklarımın arasından serin ve ekşi bir şekilde akmasına izin veriyor.

İtaatkar bir şekilde yutkunuyorum, alkol vücuduma çarptığında içimde bir sıcaklık yayılıyor, damarlarımda dolaşan uyarılmanın sıcaklığıyla karışıyor. Bir kısmı dökülüyor, ağzımın kenarından kaçıyor, çenemden aşağı damlıyor, göğüslerimin arasından serin, kızıl bir iz bırakıyor.

Bu hisle hafifçe nefesim kesildi, gözlerim onun gözleriyle buluşmak için hızla açıldı. Cal, başını sallayarak tısladı, ama gözleri şeytani bir zevkle parlıyordu.

"Oops," diye mırıldandı, sesi duyduğum kadar hissettiğim derin bir uğultuydu. "Ortalığı batırdım. Sanırım temizlemem gerekecek."

Ağız daha aşağı iniyor, dudaklarımı terk edip boynumda sıcak bir yol izliyor. Dudakları köprücük kemiğimi sıyrıyor, önce tüy kadar hafif, sonra daha sert, daha ısrarcı. Göğüslerim arasındaki vadiye doğru sürükleniyor, nefesi şarapla kayganlaşmış tenimde hayalet gibi geziniyor, tüylerimi diken diken ediyor.

Altında ürperiyorum, vücudunu benimkinden aşağı doğru sürüklerken sinirlerim gergin ve gergin. Parmaklarım omuzlarını kavırıyor, zar zor tuttuğu gücü hissediyorum.

Dili dışarı fırladı, göğüslerimin arasından damlayan şarabın yolunu takip etti, sıvıyı yaladı. Elleri kaburgalarımı

kanepeye bastırđı, beni yerinde tuttu, hareketlerimi, nefesimi, zevkimi kontrol etti.

Acele etmiyor, sanki nadir ve değeri bir şeymişim gibi tadını çıkarıyor. Her yalayışı, her öpüşü beni akıl sağlığımın sınırlarına getirmek için tasarlanmış.

Ve ben deliriyorum.

Vücudum daha fazlasını istiyor; daha fazla baskı, daha fazla sürtünme, daha fazla ondan. Şakalaşması, yavaş temposu, ağzının nazik işkencesi aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz. Bilinçli bir düşünce olmadan sırtımı kamburlaştırıyor, göğsümü ağzına doğru bastırıyor, sessizce ihtiyacım olan şey için yalvarıyorum. Tenime doğru mırıldanıyor, içimden karanlık, hoş bir ses yankılanıyor ve sonunda, sonunda bir meme ucunu ağzına alıyor.

Boğazımda bir inilti kopuyor, kendi inlemem olduğunu zar zor fark ettiğim nefes nefese bir inlemeye dönüşüyor. Dili, hassas tepeye değen sıcak ve ıslak bir şekilde etrafında dönüyor, neredeyse acı verici bir sertliğe ulaşana kadar onu tahrik ediyor ve sonra diğer tarafa geçiyor. İhmal edilmiş göğsüne, ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikmesine neden olan yavaş, tahrik edici yalamalarla dolup taşıyor.

Parmakları daha aşağılara iniyor, karnımın üzerinden sıyrılıyor, kalça kemiğimin kıvrımını takip ediyor, iç uyluğumu okşuyor. Beklenti neredeyse dayanılmaz, vücudum ihtiyaçla titriyor, en çok ihtiyaç duyduğum yerde dokunuşunu arzuluyor.

Sonunda parmaklarını kaygan sıcaklığımda kaydırđığında, göğsüme doğru inliyor, sesi içimden titriyor. Ona ne kadar ıslak olduğumdan, vücudumun ne kadar hazır olduğundan, her dokunuşuna ne kadar duyarlı olduğumdan gerçekten etkilenmiş gibi görünüyor.

Nasırlı parmak uçları klitorisimde tahrik edici bir daire çizerek kayıyor ve ardından iki parmağını kasıtlı bir yavaşlıkla içime bastırıyor. Bu müdahale karşısında derin

bir nefes alıyorum, ellerim omuzlarına gidiyor, tırnaklarım gömleğinin üzerinden tenine batıyor.

"Siktir et, Izzy," diye mırıldandı, sesi sertti ve yüzümü izlerken saf bir açlıkla doluydu. Parmakları içimde kıvrılıp, gözlerimin arkasında yıldızların patlamasına neden olan o noktaya bastırdı. "Benim için her zaman çok mükemmel."

İnliyorum, sesi kendi kulağıma muhtaç ve çaresiz geliyor. Kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor, eline karşı sallanıyor, sürtünmeyi, dolgunluğu, parmaklarının her bilinçli dokunuşuyla artan hazzı kovalıyor. Tenime karşı sırtıtıyor, görebildiğimden çok hissedebildiğim bir ifadeyle, parmakları duyularım üzerindeki ustaca saldırısını sürdürürken göğsümün kabarıklığına yumuşak bir öpücük konduruyor.

"İşte bu," diye mırıldandı, sesi yatıştırıcı bir emir gibiydi, aynı anda hem cesaretlendirici hem de talepkar. "Geldiğini göreyim."

Sözleri beni parçalıyor, her şeyi derinden sıkıştırıyor, beni uçurumun kenarına çekiyor ama—

Ben böyle olmasını istemiyorum.

Bu gece olmaz.

Omuzlarına doğru itiyorum, sert kaslarına baskı yaparak alan yaratmaya çalışıyorum. Başını hemen kaldırıyor, gözleri benimkilere bakıyor, sorgulayıcı ve endişeli. Bariz arzusuna rağmen, orada bir tetiktelik, eğer istersem durmaya hazır bir tavır var.

"Cal," diye soludum, sesim kendi kulaklarıma bile zar zor tanıdık geliyordu. "Lütfen, seni hissetmek istiyorum."

"Beni hissediyorsun." Sesi gergin, arzuyla, kendini tutma çabasıyla gergin.

Başımı sallıyorum, elimi bileğine dolayarak hareketlerini durduruyorum. Kısıtlamanın etkisiyle içimdeki parmakları seğiriyor, nefesim kesiliyor, içimdeki duvarlar onun etrafında kasılıyor.

"Hayır," diye nefes aldım, bu kelime neredeyse bir yalvarıştı. "Senin penisini istiyorum."

İçinde gözle görülür bir ürperti dolaşıyor, nefesi boğazında duyulur bir şekilde kesiliyor. Parmakları içimde tekrar seğiriyor, daha derine bastırıyor ve inlememe neden oluyor.

"Henüz değil," diye hırıltılı bir sesle söyledi, boştaki eliyle başparmağını klitorisimin üzerinde sıkı, kesin daireler çizerek gezdirdi; sırtım kavislendi, içimde bir haz sarmal oluştu. "Önce seni göreyim."

Başımı tekrar sallıyorum, bu sefer daha ısrarcı bir şekilde, tırnaklarımı tenine geçirerek, yarın da orada olacağını umduğum izler bırakıyorum.

"Hayır," diye itiraz ediyorum, nefes nefese ama kararlı bir şekilde. "Senin penisini istiyorum."

İnliyor, sesi boğuk ve çaresiz. Gözleri parmaklarının içime gömüldüğü yere doğru kayıyor, vücudumun etrafında nasıl kasıldığını, hareketlerinin beni nasıl titretip nefes nefese bıraktığını izliyor. Eli aniden yukarı fırlıyor, çenemi kavriyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor.

"Siktir git Izzy," diye homurdandı, sesi ihtiyaçla boğuk, arzuyu zar zor bastırıyordu. "Sana hayır diyemeyeceğimi biliyorsun."

Beni tekrar öpüyor, nefesimi kesen, başımı döndüren bir açlıkla ağzımı sahipleniyor. Parmaklarını isteksizce geri çekerken inliyor, bu kayıp dudaklarına karşı inlememe neden oluyor. Beni bıraktığı anda öne doğru sürünüyorum, ellerim kemerini buluyor, çaresiz, beceriksiz parmaklarımla çekiştiriyor, onu tatmaya kararlıyım.

O kadar sert ki.

Çok büyük.

Sonunda pantolonunu açıp elimi beline doladığımda, avucumda titreşen kalın, kadifemsi ağırlığıyla neredeyse irkiliyorum. Titriyorum, onun büyüklüğünü, sıcaklığını, elimde ihtiyaçla nasıl zonkladığını fark ettiğimde bacaklarım istemsizce birbirine kenetleniyor. Başını geriye

doğru eğiyor, boğazının güçlü sütununu ortaya çıkarıyor, göğsünden alçak bir inilti yükseliyor.

"Kahrolası cehennem."

Dudağımı ısırp dizlerimin üzerine çöktüm, öne doğru eğilirken ağzım sulandı. Onu böyle görmek -güçlü, kudretli Cal'ı arzuyla, bana olan arzusuyla altüst olmuş halde- beni cesurlaştırıyor, onu daha da zorlamak ve tamamen yıkılmadan önce onu nereye kadar götürebileceğimi görmek istiyorum.

"Bir tadına bakayım," diye fısıldıyorum, kelimeler zar zor duyulabilen bir yalvarış gibiydi.

Küfür ediyor, sesi sert ve gırtlaktan geliyor, sonra hareket ediyor, tek bir akıcı hareketle tişörtünü başından sıyrıp nereye düştüğünü umursamadan bir kenara fırlatıyor. Elleri saçlarıma ulaşıyor, parmakları saçlarımin arasından geçiyor, kafatasımın dibine yumruk gibi vuruyor, incitmeden kontrol ediyor.

Dudaklarım beklentiyle, sessiz bir davetle aralanıyor ve onu ağzıma alıyorum. İlk temasta göğsünden derin, gırtlaktan bir inilti yükseliyor, yanaklarımı çukurlaştırıp onu derinlemesine emerken ellerimin altında bacakları kasılıyor. Tadı baş döndürücü - tuz ve misk. Başımı döndüren, bacaklarımin arasında sıcaklık birikmesine neden olan şey o kadar saf Cal ki.

Kahretsin.

O kadar kalın ki, dudaklarımı iyice gerdi, teni dilime değdiğinde sıcak ve pürüzsüzdü. Onu tamamen alamıyorum -çok büyük, çok fazla- ama boğazımı gevşeterek, onu olabildiğince derine almaya çalışıyorum.

Tepkisini merak ederek yukarı bakıyorum ve bu görüntü beni neredeyse mahvediyor.

Her nefes alışında karın kasları kasılıyor, vücudundaki her kas gerginlik ve kısıtlamayla geriliyor. Çenesi kilitlenmiş, yutkundukça boğazı titriyor.

"Aferin kızım," diye fısıldadı, övgüler üzerime yağdı. "Öyle işte."

Elleri saçlarımda sıkılaşıyor, beni yönlendiriyor, kontrol ediyor, hevesle takip ettiğim bir ritim oluşturuyor. Kalçaları ağzıma doğru hafifçe kıvrılıyor, zorlayıcı değil, sert değil, sadece hissi derinleştirmeye, zevkini, ihtiyacını göstermeye yetecek kadar.

Onun etrafında inliyorum, titreşimler boyu boyunca yayılıyor, küfretmesine, saçlarımdaki tutuşunun daha da sıkılaşmasına neden oluyor.

"Siktir git, güzel kız," diye hırıltılı bir sesle konuştu, sesi gergindi, neredeyse insani bir tondaydı. "Beni öldüreceksin."

Tırnaklarımı uyluklarına geçiriyorum, güçlü kaslarının dokunuşumla sıçırıyormuş gibi hissediyorum. Onu daha derine alıyorum, etrafında yutkunuyorum, boğazımın penisinin başının etrafında sıkışmasına izin veriyorum.

Nefesi titreyerek, düzensiz bir şekilde dışarı çıkıyor.

Beni, gücünün her zaman farkında olarak, sıkı ama dikkatli bir şekilde kavrayarak üzerinden çekiyor. Bağlantı koptuğunda şaşkınlıktan ağzımdan bir ses çıkıyor, dudaklarım şişmiş ve ıslak, zihnim şehvet ve kafa karışıklığıyla bulanıklaşmış.

"Cal?"

Cevap vermiyor. Gözleri vahşi, nefesi sert, kontrolü açıkça ipin ucunda. Beni yakalıyor, güçlü ama asla acımasız değil, beni kendine doğru çekiyor, kararlı adımlarla yatak odasına doğru sürüklüyor. Nefes nefese kalıyorum, dengemi sağlamak için omuzlarına tutunuyorum, beni neredeyse yatağa fırlatıyor.

Çarpmanın etkisiyle hafifçe sektim, saçlarım etrafımda uçuştı, tenim ihtiyaçtan kızarmıştı. Kendimi toparlamak için zar zor bir saniye bulabildim, sonra bacaklarımı kavrayıp güçlü, emin elleriyle beni iki yana açtı.

Eli penisini kavlıyor, hareket kasıtlı, neredeyse alaycı. Aralanmış dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, tahrik ediyor, sahipleniyor. İçim ona acıyor, boş ve muhtaç ama belli ki başka niyetleri var. Yatağın etrafından dolaşıyor, üzerime

doğru eğiliyor, penisinin başı ağzıma baskı yapmaya başlıyor, içeri girmeye çalışıyor, itaat talep ediyor ve ben dudaklarımı aralayıp tekrar içeri girmesine izin vermeden önce hiç düşünmüyorum.

Bu sefer durum farklı.

O, tepemde duran, bana tepeden bakan kişi.

Kontrol onda.

Onun horozu daha derine, daha kalın, daha sert bir şekilde giriyor ve benim tek yapabildiğim onun etrafında inlemek, onu almak için boğazımı gevşetmek, üstümde kasılan sıkı karın kaslarına, kaldıraç olarak başlığı kavrarken kollarındaki damarların şişmesine bakmak.

Ve sonra ağzı vajinamın üzerine iniyor.

Aman siktir.

Aniden temas, tüm vücudumu aşırı yüklenmeden seçiren bir şok dalgasıyla vücuduma yayıldı. Bacaklarını tırmaladım, penisinin etrafında inledim, sanki tüm hayatı boyunca tatmayı beklemiş gibi beni yemesine karşı çaresizdim.

Yalıyor, emiyor, sikiyor, ağzıyla, diliyle, dişleriyle beni mahvediyor. Beni uçurumun kenarına doğru sürüklerken amansız, acımasız.

Kalçaları istikrarlı bir ritimle dönüyor, kontrollü ve kasıtlı hamlelerle ağzımı beceriyor, dili ise klitorisimde ustalıkla geziniyor. İnlemesi, etrafımda nasıl kasıldığımı, vücudumun boşalmanın eşiğinde nasıl titrediğini hissettiğinde, bedenimde titriyor.

Çıglık atıyorum, sesi onun aletinin boğuk sesi, tüm vücudum titriyor, o kadar yakınım ki tadını alabiliyorum—

"Gel yanıma, güzel kız," diye inledi, sesi hassas tenime baskı yapıyordu.

Ve ben de öyle yapıyorum.

Ben kırılıyorum.

Sert ve hızlı bir şekilde vuruyor, haz derin, kontrol edilemez dalgalarla içimi parçalıyor. Ağzım hâlâ penisinin etrafında gergin, tüm vücudum altında sarsılırken

boğazımda bir inilti titriyor. Bacaklarım başının etrafında sımsıkı sarılıyor ve durmuyor, hatta yavaşlamıyor bile.

Sırtım kamburlaşıyor, yutamadığım bir çığlıkla gelirken kaslarım kasılıyor. Beni bu süreçte çalıştırmaya devam ediyor, diliyle içimdeki her artçı şoku dışarı atıyor. Ellerim çarşafı tırmalıyor, nefesim kısa, düzensiz patlamalarla geliyor. Sırılsıklamım, titriyorum ve vücudum olabilecek en iyi şekilde mahvolmuş gibi hissediyorum.

Ve o hala bacaklarımın arasında, sanki henüz bitmemiş gibi beni yiyor. Sanki ben henüz bitmemişim gibi.

Küfür ediyor, vücudu üzerimde kasılıyor, bacaklarımı sıkıca kavıyor, derinlere doğru ilerliyor, ağzıma sıcak, nabız gibi atan dalgalar halinde boşalıyor. Tadı dilime doluyor - acı, tuzlu, Cal'a özgü - ve içgüdüsel olarak yutkunuyorum, sersemlemiş, mahvolmuş, eylemin şehvetiyle tamamen yıkılmış durumdayım.

Ve bedenim yatağa gömülürken, hazzın artçı şokları içimde dalgalanırken, ağırlığının üzerimden kalktığını hissederken, dudakları böylesine ham bir tutkudan sonra tuhaf bir şekilde şefkatli bir hareketle şakaklarıma bastırırken—

Bir şeyin farkına vardım.

Bu adam hala beni becermedi.



BENİM BIRAKTIĞIM BUNUN HİÇBİR VERSİYONU YOK

CAL

Hayatımın en iyi oral seks deneyiminden iniyorum, gördüğüm en güzel gözlere bakıyorum, beni mahveden kadınla orgazm sonrası mutluluğun tadını çıkarmaya hazırım.

Ve bunun yerine—

Öfke görüyorum.

Gerçek bir öfke değil, Izzy'nin gözlerinde parlayan şiddetli bir kararlılık, dizginlenemez bir tutku ve durdurulamaz bir azim, sanki ele geçirilmiş gibi doğruldu.

Ve sonra—

Bana doğru atılıyor.

"NEDEN," diye inledi, ellerini omuzlarıma koydu ve ben kendimi zor toparlarken yere sertçe çarptım.

Homurdandım, tavana baktım, Izzy artık tamamen üstümdeydi, dizleri kalçalarımaya dayalıydı, avuçlarını çıplak göğsüme bastırmış, bana dik dik bakıyordu.

"Neden, ne?" diye soruyorum, yarı gülerek, yarı hırıltılı bir sesle, çünkü kendini tutamadı.

"NEDEN BENİMLE YATMIYORSUN?"

Gözümü kırıyorum.

Sonra gülüyorum. Tam gaz, derin bir kahkaha, nefes alamadan.

Göğsüme vuruyor.

"Cal! Bu hiç komik değil!"

"Biraz komik."

Daha sert baktı, kaşlarını çattı. "Benden nefret mi ediyorsun?"

Bileklerini yakalayıp, tek bir hızlı hareketle onu sırtüstü çevirip altıma aldım.

"Evet, Izzy. Senden o kadar nefret ediyorum ki yarım saatimi ağzımla vücuduna taparak geçirdim."

Yanakları kızarıyor ama yılmıyor.

"Öyleyse neden," diye homurdandı, altımda çırpınırken, "beni bundan mahrum bırakıyorsun?"

"Seni inkar mı ediyorsun?" diye alayla sııttım, bileklerini daha sıkı kavrayıp onu yere mıhladım. "Güzel kız, az önce bana yaptıklarından sonra kendimi kontrol edebildiğimi düşünüyor musun?"

Gözlerini kıstı, kalçalarını altımda kaydırıldı.

İnliyorum, kaslarım geriliyor, aletin tekrar hareketlenmeye başlıyor, çünkü tabii ki o tam bir tehdit.

"Peki sorun ne?" diye soruyor.

Eğilip dudaklarımı kulağının kepçesine değdiriyorum, sesim pürüzlü bir fısıltı.

"Çünkü seni sonunda aldığımda, Izzy? Ertesi gün yürüyemeyeceksin."

Donup kalıyor.

Bileklerini daha sıkı kavriyorum, burnumu boynunun yan tarafına doğru kaydırıyorum, kokusunu, sıcaklığını, teninde kalan şarabı, teri ve seksi içime çekiyorum.

"Peki ya bunu yaparsam?" diye devam ediyorum, sesim karanlık bir vaat gibiydi.

Ellerini bıraktım, avuç içlerimi uyluklarına, beline doğru kaydırđdım, kaburgalarını kavradım, parmaklarımla altında nefesinin yükselip alçalışını hissettim.

"Sana ihtiyacım olmadığı bir an bile olmayacak," diye mırıldandım. "Her odaya girdiğinde, seni en yakın yüzeye eğmek için oradan uzaklaşacağım."

Vücudu titriyor. Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, ağzını ayıracak kadar bastırıyorum.

"Tatil için yalvaracaksın güzel kız," diye fısıldadım. "O yüzden tadını çıkarabildiğin kadar tadını çıkar."

Altımda titriyor, gözleri karanlık ve kocaman, ihtiyacı neredeyse teninden titreşiyor. Kıvranıyor, çoktan sıırılsıklam, çoktan benim - ve içimdeki her içgüdü onu almam için çılgılık atıyor. Tam burada. Yerde. Sert, dağınık ve acımasız.

Onu ters çevirebilir, bastırabilir, konuşmayı unutana kadar her santimini almasını sağlayabilirdim. Onu o kadar derinden doldurabilirdim ki yarın beni hala hissedebilirdi.

Ama yapmayacağım.

Henüz değil.

Bunun yerine arkama yaslanıp sırtıyıyorum, sonra ona doğru eğilip onu derinden öpüyorum, hayal kırıklığını, sıcaklığı, o lezzetli beklentiyi tadıyorum.

Geri çekildiğimde öfkeyle bana baktı, surat asması ölümcüldü. "Sen şeytansın."

Kıkırdadım, onu kolayca kucaklayıp yatağa fırlattım. "Yatağa gir güzel kız."

Kollarını kavuşturdu. "Ne için? Sen beni inkar ederken ben acı çekeyim diye mi?"

Kumandaya uzanıp televizyonu açtım. "İzleyeceğimiz maç Bridgerton."

İnliyor. "Senden nefret ediyorum."

"Güzel," diyorum yanına yatağa girerken. "Çünkü Anthony Bridgerton hakkında bir sürü düşüncem var ve hepsini tek tek paylaşacağım."

Ağzı açık kaldı. "Sen... sen gerçekten de az önce olanlardan sonra diziyi analiz edecek misin?"

Omuz silktim, kolumu başımın arkasına uzattım, son derece kibirli bir ifadeyle. "Ben derinlikli bir adamım, Izzy.

Alış buna."



Yatağın kenarına oturuyorum, telefonumun yumuşak ışığı karanlık odayı aydınlatıyor.

Izzy uyuyordu, vücudu battaniyelere sarılmış, nefesi yavaş ve düzenliydi. Gösterimizin ortalarında bir yerde uyuyakaldı, başı omzuma yaslıydı, akşam yemeğinin gerginliği sonunda üzerinden erimişti.

Ben de uyumalıyım. Ama kafam çok karışık, çok huzursuz. Bu yüzden daha önce yapmam gerekeni yapıyorum.

Ryan'ın e-postasını açıyorum.

Bunu elime geçtiği anda okumalıydım. Ama aile yemekleri, Izzy'yle şakalaşmalar ve onu bu kadar çok becermemek arasında, bu yazıyı öylece bıraktım.

Peki ya şimdi?

Şimdi gördüklerim hoşuma gitmiyor. Ryan'ın gönderdiği verileri tarıyorum. Mali kayıtlar. İstihdam geçmişi. Lanet olası bir offshore limited şirket.

Evan'ın geliri -ya da gelir eksikliği- yıllardır bir türlü denk gelmiyor. Izzy ile çıkmaya başladıktan bir yıl sonra işinden kovuldu. Ancak, doğrulanabilir bir işi olmamasına rağmen, Cayman Adaları merkezli bir limited şirkete bağlı bir hesaba düzenli olarak para yatırılıyor.

Son derece şüpheli.

Ve en kötüsü bu bile değil. Evan'ın perakende sektöründe çalışan kadınlarla takılmaya eğilimi var. Ryan da bunu işaret ediyor. Hepsi aynı değil, ama birlikte görüldüğü kadınların çoğunun lüks mağazalarla bir bağlantısı var.

Gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuşturuyorum, telefonumu daha sıkı kavıyorum. Bu tesadüf değil. Biliyorum ki değil. Henüz tüm parçalarım hazır değil, ama elimde olanlar? Hiç iyi değil. Ve Izzy'nin kullanıldığı hissine kapılıyorum.

Ne için? Henüz bilmiyorum ama öğreneceğim. Okumaya devam ederken telefonum titriyor, gelen aramayla ekran yanıp sönüyor.

Baba.

Bir saniyeliğine bakıyorum, sonra Izzy'yi uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kayıyorum. Diğer odaya giriyorum, cevaplamak için kaydırırken kapıyı arkamdan hafifçe kapatıyorum.

"Merhaba, baba."

"Cal." Sesi sert, yaşlılıktan biraz sert ama her zamanki gibi sakin. "Seni uyandırdım mı?"

"Hayır, bilirsin, ben pek uyumam."

Kıkırdadı. "Aynı."

Sessizlik, boğazını temizleyene kadar uzuyor. "Mesajını aldım."

"Evet." Ensem arkasını ovuşturdum. "Sanırım bir uğrasam iyi olacak."

Bir duraklama daha. Rahatsız edici değil, sadece... alışılmadık.

"İş nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"İyi," diyorum. "Yoğunluk var. Güvenlik son zamanlarda berbat."

Homurdanıyor. "Evet, perakende bunu yapar."

Tekrar sessizlik.

"Şu anda hayatında biri var mı?"

Tereddüt ediyorum. Sonra, daha önce hiç söylemediğim bir şeyi söylüyorum.

"Evet."

Sessizlik.

"Evet?"

"Evet." Nefesimi verdim. "O... özel."

Babam hemen konuşmuyor ama nefes alış verişindeki değişimi, olanları algılama biçimini duyuyorum.

"Çok iyi oğlum," dedi sonunda, sesi eskisinden daha sertti. "Gerçekten çok iyi."

Yutkundum, boğazım aniden düğümlendi. "Aslında seni aramamı söyleyen oydu," diye itiraf ettim.

Bir duraklama daha yaşanıyor. Sonra hafif bir kıkırdama. "Zeki birine benziyor."

"O."

Yine bir sessizlik, ama bu sefer rahat. Biraz daha konuşuyoruz. Sadece havadan sudan konuşuyoruz. İş. Hava durumu. Basit konular. Ama yıllardır yaptığımız en uzun sohbet bu. Ve kapatmadan önce, bunu tekrar yapacağımıza söz veriyoruz. Gelecek Noel'den daha erken. Telefonuma bakıyorum, göğsüm sıkışıyor, bir sıcaklık çöküyor.

Yatak odasına doğru döndüğümde Izzy'nin kapıda durduğunu gördüm. Sanki yeni uyanmış gibiydi, saçları darmadağınktı, atletinin bir omzundan aşağı sarkıyordu, gözlerinde belirsizlik vardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı hafifçe kıpırdanarak. "Kulak misafiri olmaya çalışmıyordum. Sadece biraz suya ihtiyacım vardı."

Başımı sallayıp hafifçe gülümsedim. "Söylemiştim. Sır yok."

Bu ifadenin ironisi gözümünden kaçmıyor.

Başını sallayıp kollarını ovuşturuyor, ben de yanından geçip tezgahıdan bir bardak alıp suyla dolduruyorum ve ona uzatıyorum. Hafifçe gülümseyerek bardağı alıyor. Yatağa doğru yürürken, "Seninle gurur duyuyorum, biliyor musun?" diye mırıldanıyor.

Ona bir göz attım.

"Babanı aradığın için." Bir yudum aldı, sonra bardağın kenarından bana baktı. "Bunun kolay olmadığını biliyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. O yüzden sözle cevap vermiyorum.

Onun yerine onu öpüyorum.

Yumuşak, yavaş.

Sadece dudakların hafifçe bastırılması, sessiz bir onay.

Yatağa geri döndüğümüzde, yanıma kıvrılıp parmaklarını göğsümde gezdiriyor. Uykuya dalarken, "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor.

Ve uzun, uzun bir zamandan sonra ilk defa...

Uyuyakaldım.



BU ÇALIŞAN EL KİTABINDA YOKTUR

IZZY

Yönetici moduna geri döndüm. Kolayca yerine oturuyor, tanıdık ve istikrarlı. Programların, toplantıların ve kontrollerin ritmi bana tutunacak bir şey, her şeyi uzakta tutan bir yapı sağlıyor. Bir haftalık izin gerekliydi -aslında zorunluydu- ama mağazaya geri dönmek iyi hissettiriyor. Dağınık, yoğun, çözülmesi gereken sorunlarla dolu. Ama orası benim. Ve o kaosu itiraf etmek istediğimden daha çok özledim.

Tüm bunların tanıdıklığı içimdeki bir yarayı yatıştırıyor. Özenle yerleştirilmiş ışıklandırmanın altında cilalı mermer zeminlerin parıltısı. Mağazanın imza parfümünün klimadan yayılan hafif kokusu. Aylık maaşımdan daha değerli rafları gezen seçkin müşterilerin sessiz uğultusu. Burası benim alanım, kim olduğumu ve ne kadar değerli olduğumu tam olarak bildiğim, özenle düzenlenmiş dünyam.

En azından Amanda, dönüşümün zeminini hazırlamış gibi görünüyor. Çünkü insanlar Evan'la olanları - tutuklanmayı, suçlamaları, aşağılayıcı polis ifadelerini- biliyorlarsa bile, tek kelime etmiyorlar. Yanlarından geçerken bana acıyan bakışlar, yaklaşırken fısıldanan tuhaf

başıağılı mesajları, bir odaya girdiğimde aniden kesilen fısıltılı konuşmalar yok.

Her zamanki gibi işlerimiz devam ediyor.

Peki ya bunun için?

Ona kocaman bir şişe tekila borçluyum. Belki de iki.

Topuklu ayakkabılarının tıkırtısı, onu görmeden önce gelişini haber veriyor. Amanda her zamanki dramatik havasıyla ofisime giriyor; siyah kalem etek ve fuşya bluzuyla hem profesyonel hem de biraz tehlikeli görünmeyi başarıyor. Tabletini göğsüne bastırıyor.

"Günaydın patron hanım," diyor masamın karşısındaki sandalyeye otururken. Bacak bacak üstüne atıp kaşını kaldırarak bana bakıyor.

Gölümsedim. "Öyle mi?"

Kusursuz beyaz dişlerinin kızıl dudaklarına yansımasıyla sırtıttı. "Göreceğiz."

Sandalyemde doğruldum, duruşumu tek bir pratik hareketle bitkinlikten profesyonelliğe çevirdim. Tabletinde açtığı günlük programa baktım; ekran renk kodlu randevular, teslimatlar ve personel rotasyonlarıyla parlıyordu.

"Peki, bugün ne kadar hasar var?" diye soruyorum, beni bekleyen perakende kabusu için kendimi hazırlayarak. Bu sektörde felaket her zaman köşede pusuda bekler: gecikmiş bir sevkiyat, zor bir müşteri, en kötü anda hasta olduğunu söyleyen bir personel.

"VIP alışverişçilerimiz yakında burada olacak," diyor Amanda, kusursuz manikürlü tırnaklarıyla tabletinde gezinirken. "Tüm grupları için özel bir alışveriş deneyimi rezervasyonu yaptırdılar ve biz de bunun için tam kadro hazırız." Başını kaldırıp güven verici bir ifadeyle bakıyor. "Bu sabah henüz önemli bir aksaklık yaşanmadı."

Rezervasyona eklenen isimlerin listesine göz atıyorum, birkaçını görünce gözlerim kısılıyor. Bunlar sıradan VIP'ler değil; dünyanın etraflarında dönmesini bekleyen, perakende çalışanlarına profesyonel değil hizmetçi gibi

davranan tipler. Yöneticiyi, ihtiyaç duydukları için değil, yapabildikleri için talep eden tipler.

Tam da işe döndüğüm ilk gün ihtiyacım olan şey.

"Harika," diye mırıldandım ve tableti yumuşak bir sesle masama bıraktım. "Kesinlikle beni isteyecekler."

Amanda'nın gözleri yaramazlıkla parıldıyor. "Elbette. Izzy Russo deneyimini kim istemez ki?"

Ona çoğu insanı solduracak bir bakış atıyorum ama Amanda onu güneş ışığı gibi emiyor. "Ciddi ol."

Omuzlarını silkip tabletini kararlı bir tıklamayla kapattı. "Eminim üstesinden gelebilirsin." Sesi yumuşadı, alaycı bir ton aldı. "Cal sana ders veriyordu, değil mi?"

Vücudum ismine içgüdüsel olarak tepki veriyor; içimde hafif bir sıcaklık yayılıyor, umarım yüzümde belli olmayan bir nabız atışı. Gözlerimi deviriyorum, profesyonel tavrımı korumak için elimden geleni yapmama rağmen dudaklarım seğiriyor. "Peki tam olarak ne ima ediyorsun?"

Dirseklerini dizlerine dayamış, öne doğru eğiliyor, duruşunun tamamı paylaşılmak üzere olan bir dedikodunun fiziksel bir tezahürü. "Yok bir şey," diye mırıldanıyor, kelimeyi şekerleme gibi uzatarak. "Sadece... farklı görünüyorsun."

Koltuğumda kıpırdandım, beni bu kadar kolay okumasından rahatsız oldum. "Nasıl farklı?"

"Daha özgüvenli. Daha iddialı. Daha gevşek."

Kaşımı kaldırdım, yanaklarımda bir sıcaklık hissettim. "Daha gevşek mi?"

Amanda göz kırptı, gözleri öneriyle parlıyordu. "Sen söyle."

Ona bir kalem kapağı fırlatıyorum; bu, beni ne kadar dengesiz hissettirdiğini ele veren çocukça bir hareket ama o zahmetsizce sıyrılıyor ve plastik kapağın arkasındaki duvardan zararsızca sekerek kahkaha atıyor.

Kesinlikle yetersiz olacak bir cevap verebilmemden önce, kulaklığımdan bir ses cızırtılı bir şekilde duyuluyor.

"Izzy, sana sahada ihtiyacımız var."

Masamdan geriye doğru itiyorum. "Sanırım kalktım."

Amanda beni el sallayarak geçiştiriyor ve sandalyesine daha rahat yerleşiyor. "Git patron ol. Ben buradayım, kaleyi koruyorum." Attığım kalem kapağını alıp düzgünce masama koyuyor; yaklaşan kaosun içinde küçük bir düzen hareketi yapıyor.

Öğle vakti mağazaya hayat veriyor. Müşteriler özenle hazırlanmış vitrinler arasında geziniyor, sesleri sessizliğı dolduracak kadar yüksek sesle çalan klasik müziğın kısık sesiyle örtüşüyor. Aydınlatma, her şeyi olabilecek en iyi şekilde yansıtacak şekilde tasarlanmış.

Koridorlarda, ara sıra bir vitrini düzeltmek veya bir personelle görüşmek için durarak, alışılmış bir rahatlıkla ilerliyorum. Gülümsemem nazık, profesyonel ve lüks perakendenin gerektirdiğı dostça ve mesafeli tavrın doğru dengesi. Kişisel alışveriş bölümlerine doğru ilerlerken, kafamda selamlaşmaları ve acil durum planlarını prova ediyorum.

Ve işte o zaman onu hissediyorum.

Yakınımda olduğunu bilmek için onu görmeme bile gerek yok. Farkındalıkla tüylerim diken diken oluyor, her sinir ucum aniden tetikte, sanki vücudum bir pusula ve o manyetik kuzeyi gösteriyormuş gibi.

Cal'in öyle bir enerjisi var ki; buyurgan, sahiplenici, elektrikli. Sanki başımı çevirmeden önce bile çevresel görüşümdede var oluyor, etrafındaki hava sadece benim hissedebildiğim bir şeyle yüklü.

Koyu renkli düğmeli gömleğı, dar bir bele doğru daralan geniş omuzlarına kadar uzanıyor; kumaşı pahalı ama gösterişli değil. Kolları, dövmele ön kollarını ortaya çıkaracak kadar kıvrılmış. Saçları, sanki ellerini taramış gibi hafifçe dağılmış.

Profesyonel olmaya çalışıyorum.

Gerçekten öyle.

Sabahtan beri takındığım sakın ifadeyi, salonda yürürken aynı ölçülü adımları, tüm meslektaşlarıma

verdiğim aynı nazik baş selamını korumaya çalışıyorum.

Ama yanından geçtiğim anda eli bileğimi kavradı; nasırlı parmakları etrafımı sardı ve aniden—

Duvara yaslandım.

Cal'ın bedeni benimkine bastırıyordu. Göğsü benimkine doğru inip kalkıyordu, nefesi hafifçe düzensizdi, gözleri arzuyla kararmıştı.

Dudakları aniden benimkilere değdi, aç ve derin, elleri sanki ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi belimi kavradı. Bu öpücükte hiçbir naziklik yoktu; çiğ, ilkel, ayrı geçirilen saatlerin bastırılmış enerjisiyle dolu ama birbirimizin varlığının farkındaydık.

Ağızına doğru nefesimi tuttum, parmaklarım gömleğinin kumaşını yumrukladı, pahalı kumaşı buruşturdu. Kalbim kaburgalarımın çarparken, onun dizginlemesinin kırıldığını hissettim, genellikle koruduğu dikkatli kontrol parmaklarının arasından akan su gibi kayıp gitti.

Geri çekilip dudaklarıma doğru mırıldandı: "Bugün seni özledim."

Sesi her zamankinden daha kalın ve boğuktu, tüylerimi diken diken ediyordu. Bu kadar yakından bakınca, bana bakarken göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü görebiliyordum.

Tam olarak hissetmediğim bir özgüvenle oynuyorum. "İkimiz de biraz meşguldük."

Başını eğdi, gözleri koyulaştı, dudakları dudaklarıma değdi ve mırıldandı: "Bu seni bir yere sürükleyip kendimde tutmak istemediğim anlamına gelmiyor."

İçimde alçak ve ağır bir sıcaklık yükseliyor, dizlerimin çökme tehlikesi yaşamasına neden oluyor. Ama sakinliğimi koruyarak meydan okurcasına kaşlarımı kaldırıyorum, beni ne kadar tamamen parçaladığını görmesine izin vermiyorum.

"Pekala," dedim parmaklarımı göğsünde gezdirirken, ince kumaşın altındaki sert kasları hissederek, "beni becerene kadar beni özlemeye devam edebilirsin."

Cal hareketsiz kalıyor.

Vücudu kaskatı kesilir, gözleri önce kocaman açılır, sonra ölümcül bir odaklanmayla kısılr.

İçinde vahşi bir şeyler var, neredeyse dizginlenemiyor.

"Söylediklerine dikkat et güzel kız."

Bu lakap içimde taze bir arzu dalgası yaratıyor ama ben bunu meydan okuyan bir gülümsemenin ardına saklıyorum. Dudağımı ısırıyorum, gözlerinin hareketi takip etmesini izliyorum ve hafifçe ona doğru eğilip, sessizce davet edercesine vücudumu onunkine bastırıyorum.

"Neden? Ne yapacaksın?"

Vücudu benimkine karşı gergin, gergin ve kısıtlamayla titriyor; sanki onu sinirlenmekten alıkoyan tek şey benmişim gibi, tam burada, ellerinin altında.

Kulaklık tekrar cızırdayarak çalışmaya başlıyor. İnliyorum, hayal kırıklığı ve arzu neredeyse acı dolu bir sese dönüşüyor.

Cal bir küfür mırıldanıyor, alnını alnıma yarım saniye bastırıyor ve geri çekiliyor, önceki anların samimiyetinden sonra kilometrelerce uzaktaymış gibi hissedilen bir alan yaratıyor.

Vücudum, sıcaklığının aniden kaybolmasına itiraz ediyor. Benden daha hızlı kendine geliyor, ancak omuzlarındaki gerginlik onun da aynı derecede etkilendiğini gösteriyor. "Hadi patron. Önemli kişilerle ilgilen."

Bluzumu düzelttim, profesyonel bir görünüme kavuşmaya çalıştım. "Tamam."

Onu iterek yanından geçiyorum, kendimi uzaklaşmaya zorluyorum; vücudum bana kalmamı, kapıyı kilitlememi, müşterileri, satışları ve sorumlulukları unutmamı haykırırsa da.

Satış alanına adım attığım andan itibaren VIP müşteriler bir avuç dolusu. Özenle düzenlenmiş ayrıcalıklı alışveriş atmosferi, onların varlığıyla bozuldu; zarif sessizliğin yerini aşırı yüksek sesli konuşmalar ve talepkar istekler aldı.

Başlangıçta rezerve edilenden daha fazla kişi var, zaten sınırlı olan alanı dolduran en az üç ekstra kişi var. Katın tüm enerjisi yok. Her zamanki akıcı, lüks alışveriş deneyimi aniden kaosa dönüşüyor. Çok fazla insan, yeterli sayıda kişisel alışveriş danışmanı yok ve müşteriler huzursuzlanmaya başladıkça artan bir gerginlik, anında ilgi beklentileri karşılanmıyor.

Durumu kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum, yöneticim odada dolaşırken yerinde sabit bir gülümsemeyle. Ekibimle koordineli çalışıyorum, elimden geldiğince görev dağılımı yapıyor, iş yükünü dengelemek için çalışanları yeniden görevlendiriyorum. Daniel aynı anda birden fazla müşteriyle ilgilenmeye çalışırken fazla mesai yapıyor, her zamanki titiz dikkati artık çok fazla talep arasında bölünüyor. Amanda arkada, beklenmedik şekilde kalabalıklaşan gruba yer açmak için çılgınca daha fazla envanter çekmeye çalışıyor ve ben de etrafta dolaşıp, gergin sinirleri nazik gülümsemeler ve giderek içi boş gelen güvencelerle yatıştırmaya çalışıyorum.

Ancak sınırlı kadro ve sınırsız beklentilerle yapabileceklerimiz sınırlıdır.

VIP'lerden biri olan bir kadın, yanımdan geçerken parmaklarını şıklattı. Sesi keskin ve buyurgandı; bir köpeği çağırmak için kullanılacak bir hareket gibiydi. Dişlerimi sıktıktan sonra, yüzeyin altında kaynayan öfkeyi hiç belli etmeyen yumuşak bir ifadeyle döndüm.

"Evet, efendim?"

Tasarımcı kıyafetleri giymiş, yüzünde haklı bir memnuniyetsizlik maskesi var. "İstediğimiz bu değildi," diyor sertçe, elindeki giysiyi neredeyse gizlemediği bir küçümsemeyle işaret ederek. "Çok küçük. Başka bir bedene ihtiyacım var."

Daniel'la bakışıyorum. Daniel, iki müşteriyle daha ilgilenmeye çoktan dalmış durumda ve her zamanki sakin tavrı yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor. Gözleri sessizce bana yalvarıyor, kurtarılmam için yalvarıyor.

"Stok odasına bakacağım," diyorum sakince. "Ve yardım etmesi için buraya başka bir müşteri daha göndereceğim."

Daniel başını salladı, omuzlarının hafifçe gevşemesinden ve içinden çıkan küçük nefesten rahatladığı belli oluyordu.

"Teşekkür ederim," diyor kadın, ama bu minnettarlık ifadesi değil. Talepkâr, beklenti dolu, sanki zaten yapmam gerekeni yaptığımı kabul ediyormuş gibi.

Dönüp depoya doğru yöneliyorum, vitrinleri geçer geçmez nefes veriyorum, görüş alanımdan çıktığım için omuzlarımdaki gerginlik biraz hafifliyor. Profesyonel maskem biraz kayıyor ve yüzümdeki tahrişin kısa bir anlığına görünmesine izin veriyorum.

Bu tam bir karmaşa. Hem gerçek hem de mecazi anlamda temizlenmesi saatler sürecektir tam bir felaket.

Depoya açılan kapıyı iterek açtım, serin ve sessiz alana adımımı attım, yedek aramayı çağırmak için kulaklığımı taktım bile.

Arkamda bir şey var ve dönmeme neden oluyor, donup kalıyorum.

Daha önce tanıdığım VIP müşteriler olan iki adam beni takip etti. Benimle kapı arasında durup çıkışımı kapattılar.

Parmaklarımı kulaklığıma dokunduruyorum, kalp atışlarım hızlanıyor ama nedenini bilmiyorum. Korkmak için bir sebep yok. Onlar sadece müşteri. Belki sabırsızdırlar. Belki yeterince hızlı hareket etmediğimi düşünüyorlardır. Belki de envanteri kendileri görmek istiyorlardır.

Neden?

"Beni takip etmenize gerek yoktu," diyorum, omurgamda gezinen huzursuzluğun hiçbirini ele vermeyen sakın ve profesyonel bir ton takınarak. "Bir dakika içinde eşyanızla birlikte dışarı çıkacağım."

İkisi de kıpırdamıyor.

İkisi de konuşmuyor.

Sadece orada durup, sabırsızlıktan veya haklılık duygusundan çok daha öte bir yoğunlukla beni izliyorlar. Daha karanlık, daha amaçlı bir şey bu.

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Bir Şeyler yolunda değil.

Arkamda        bir varlık beliriyor ve aniden kafamın üzerine bir torba iniyor, sert kumaŖ ıŖıęı engelliyor, dünya bir anda kararıyor.

Tepki veremedem, çığlık atmadan, savaŖmadan veya kaçmadan önce kaburgalarımaya sert bir darbe iniyor ve ciğerlerimdeki nefesi çalıyor. Acı içimde patlıyor, darbe noktasından dıŖarı doğru yayılıyor, d Ŗ nme, hareket etme ve nefes alma yeteneğimi çalıyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir acı.

Vücudum çöktü, dizlerim boŖaldı, ciğerlerim  alıŖmayı reddetti, her sinir ucum protesto çığlıkları attı.

Ve dünyam kararıyor, bilincim kayboluyor, zemin bana doğru hızla yaklaŖıyor.



AMANDA'NIN GUCCI ÇANTASINDA BİR GLOCK VAR

CAL

Tek istediğim onu yukarı çıkarmak, en yakın duvara yaslamak ve sonunda, sonunda ona yalvardığı şeyi vermek.

Ama odaklanmam gereken şey bu değil.

Şimdilik değil.

Çünkü bu gece ona söylüyorum.

Caleb hakkında.

Hepsi hakkında.

Bu yalana -ya da adına ne dersiniz deyin- son vermeliyim. İlişkimiz, rol yapmaya devam edemeyeceğim kadar yoğunlaşıyor.

Elimi saçlarımın arasından geçirip nefesimi verdim ve yeri taradım. Izzy, VIP müşterilerinin şımarıklıklarına rağmen, onlarla zarafetle başa çıktı.

"Callahan!"

Adamlarımdan biri telsizden beni çağırıyor.

"Cephede kargaşa var. Bir adam tezgaharlardan birine kafayı takmış."

Kahretsin.

Dişlerimi sıkıyorum. Buna vaktim yok ama bu işi ben hallediyorum. Bu yüzden, kusursuz, sakın ve kendi

ortamında güzel olan Izzy'ye son bir bakış atıp ön tarafa yöneliyorum. Köşeyi döndüğümde, sesi duyabiliyorum. Bir erkek sesi; yüksek, kavgacı, mağazanın içinden geliyor.

Onu gördüğüm anda, nasıl bir pislikle uğraştığımı anladım. Orta yaşlı, üzerinde çok dar bir takım elbise var, sanki son on yılda kilo aldığını kabul etmiyormuş gibi, kıpkırmızı bir yüz, tezgahın arkasındaki zavallı kıza her suçlamada etrafa tükürükler saçıyor.

Genç. Yirmili yaşların başında, omuzları çökük, adamın taleplerine yetişmeye çalışırken yüzü solgun. Hızla araya girip aralarına giriyorum, kendimi onunla adam arasında fiziksel bir bariyer olarak konumlandırıyorum.

"Efendim," diyorum, sesim sakın, kararlı ve kontrollü. "Sorun ne gibi görünüyor?"

Dikkatini bana çevirdi, burun delikleri genişledi.

"Siparişim kayıp!" diye bağırdı, buruşuk fişini lanet olası bir arama emri gibi yüzüme doğru sallayarak. "Bu beceriksiz küçük—"

Hayır. Olmayacak.

"Efendim," diyorum tekrar, daha sakın ama daha kararlı bir tavırla. "Bir nefes alalım, olur mu? Eminim bu işi halledebiliriz."

Gözleri sanki kavga arıyormuş gibi parlıyor ama ben yemi yutmuyorum. Onun gibiler tepki ister. Kaostan beslenirler. Ama ona istediğini vermiyorum.

Bunun yerine başımı hafifçe eğiyorum. Nötr. Çatışmacı değil. Ama duruşum değişmeden kalıyor.

"Bu kabul edilemez," diye çıkıştı, sesi hafifçe alçaldı, öfkesi hâlâ oradaydı ama artık arkamdaki kıza yönelik değildi. "Bunları bir hafta önce sipariş ettim. Bir onay e-postası aldım ve şimdi, aniden siparişim ortada yok mu?"

"Biz hallederiz," diyorum, kasadaki görevliye başımla işaret ederek. "Adını sor, ne olduğunu öğren."

Memur, bilgisayarına hızla dokunarak emri yerine getirmek için acele ediyor. Adam homurdanıyor, ayağa kalkıyor, hâlâ devam etmek için bir sebep arıyor.

"Sizin bir işletmeyi nasıl yöneteceğinizi öğrenmeniz gerek," diye mırıldandı kollarını kavuşturarak. "Benim zamanımda—"

Dinlemeyi bırakıyorum.

Çünkü durum yanlış geliyor.

Bu tür yüzlerce çatışmayla karşılaştım. Nasıl sonuçlandıklarını biliyorum. Bu, kalıba uymuyor.

Düşmanca davranıyor ama gerginlik yaratmıyor. Yürüyor ama öfkeyle çıkıp gitmiyor.

Kasanın arkasındaki kız başını kaldırıp baktı. "Efendim," dedi tereddütle, kaşlarını çatarak. "Üzgünüm ama bu isimle ilgili bir kayıt yok."

Ben gerginim.

Adam donup kalıyor. Tekrar patlamasını bekliyorum ama sonra birden saatine bakıyor.

Ve sonra tüm tavrı değişiyor. Doğal olmayan bir hızla.

"Ah," diyor, umursamazca - fazlasıyla umursamazca, sanki az önce bir damarı patlayacakmış gibi. "Sanırım fişimi evde arayacağım. Zarar yok," diyor, neredeyse dükkandan fırlayıp çıkmadan önce ürkütücü derecede hafif bir sesle.

Midemin bulandığını hissediyorum.

Bu gerçek bir şikayet değildi. Eksik bir siparişle ilgili değildi.

Bu bir dikkat dağıtmaydı. Benim için.

Az önce başka bir şey daha oldu. Görmemem gereken bir şey.

Telefonumu çıkarıyorum.

Kameralar.

O lanet kameralara ihtiyacım var.

VIP katının yayın akışını açıyorum.

Izzy tam oradaydı. Tam oradaydı.

Peki ya şimdi?

Şimdi-

O gitti.

HAYIR.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Son sürat koşuyorum.

VIP katına ulaştığımda, kulaklığım aracılığıyla adamlarımın dağılmaları için emirler yağdırmaya başladım.

"Izzy nerede?" diye soruyorum.

Daniel şaşkınlıkla döndü.

"O... şey... stok odasına gidip bir beden ölçüsü aldı."

Stok odası.

En yakın depo odası, yakaladığımız iki adamın bu kadar ilgisini çekmişti.

HAYIR.

Daniel'in yanından geçip arkaya doğru koşuyorum, kalp atışlarım o kadar şiddetli ki kulaklarımda duyabiliyorum. Zihnim çaresiz bir mantrayı tekrarlayıp duruyor: O olmasın. Lütfen, o olmasın.

Stok odasına daldım—

Ve boş.

HAYIR.

Telefonumu tekrar çıkarıp görüntüleri geri sarıyorum, gözlerim çılgınca etrafı tarıyor.

Görüyorum.

Izzy, stok odasına giriyor.

Birkaç saniye sonra—

İki adam onu takip ederek içeri giriyor.

Şaşkınlıkla dönüyor. Anlayamadığım bir şey söylüyor.

Başına bir torba geçirilmiş.

Vücudu sarsılıyor.

Dövüşüyor. Tekmeliyor, dövüyor—

İçlerinden biri dirseğini sertçe kaburgalarına indiriyor ve kadın yere yığılıyor.

Cansız bedenini mağazanın arka tarafına doğru sürüklediklerini izliyorum, orada bir çıkış olduğunu zaten biliyorum. Yükleme iskelesine açılan bir servis kapısı.

Koşuyorum.

Varlığımın her zerresi çığlık atıyor.

Servis kapısına o kadar sert vurdum ki, çarparak açıldı ve tam dışarı adımımı attığımda—

Görüyorum.

Beyaz bir minibüs yola çıkıyor.

Ellerim titriyor.

Çok geç.

Çok geç kalmıştım.

Onu yakaladılar.

Merdivenlerden güvenlik odasına doğru koşuyorum, kalbim hızla çarpıyor, ellerim çoktan yumruk şeklini almış halde. İçeri dalıp kilitli cephaneliğe doğru ilerlerken diğer adamlara bakma gereği bile duymuyorum.

Silahlar.

Silahlara ihtiyacım var.

Bir sürü.

Izzy'nin GPS'ini buldum. Onu kaçıran salaklar telefona bakmamışlar, yani amatörler. Aptallar. Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü aralarında yarım beyin bile olsa, şu anda karanlıkta olurdum.

Dolabı açıp taktik tüfeğimi, iki tabancamı ve yedek şarjörlerimi alıp hızlı ve pratik hareketlerle çantama tıkıyorum.

Kapının yarısına geldiğimde—

"Callahan!"

Neredeyse Amanda'ya çarpıyordum, Amanda önümde kayarak durdu, yüzü şaşkınlık ve endişeyle gerilmişti.

"Neler oluyor yahu?" diye sordu. "VIP alışverişçilerle ilgili bir sorun olduğunu duydum ama Izzy'yi bulamıyorum."

Buna vaktim yok.

"O kaçırıldı."

Amanda'nın tüm vücudu hareketsiz kalıyor.

"Ne."

Yanımdan geçip garaja doğru koşmaya başladım ama o kolumu yakaladı ve beni şaşırtıcı bir güçle geri çekti.

"Cal, ne demek kaçırıldı?"

Ona dik dik bakıp kolumu kurtardım. "Tam olarak bunu kastediyorum. Ve peşinden gidiyorum."

Amanda bana göz kırptı, ifadesi hızla şoktan öfkeye dönüştü. "O zaman seninle geliyorum."

"Hayır, kesinlikle hayır." Yürümeye devam ediyorum. "Bebek bakıcılığı yapacak vaktim yok."

Kahkaha atıyor ve ben ne olduğunu anlayamadan minik tasarımcı çantasına uzanıp pembe bir tabanca çıkarıyor.

Duruyorum.

Göz kırpmak.

"Ne oluyor lan?"

Dudakları öyle bir kıvrılıyor ki, "Ah, hiçbir fikrin yok."

"Çok uzun zamandır kendime bakıyorum," diyor elindeki silahı bir aksesuarmış gibi çevirerek. "Kimsenin bilmediği bir geçmişim var. Ve eğer beni kendi isteğinle almazsan, yine de seni takip ederim."

Ona bakıyorum.

Bu kahrolası dükkandaki tüm insanlar arasında Amanda'nın çantasından silah çıkarmasını beklemeyeceğim biriydi.

Burnumun kemerini sıktım. "Tamam. Ama önce Izzy geliyor."

Amanda başını sallıyor. "Elbette."

Eline fazladan bir dergi tutuşturdum. "Kaçırmayın."

Göz kırpmıyor. "Asla yapmam."

Bunu kavramaya vaktim yok.

Bunun yerine çantamı alıp otoparka doğru koşuyorum ve her şeyi Izzy'nin arabasına atıyorum çünkü en yakın olanı orası. Amanda hiç tereddüt etmeden yolcu koltuğuna atlıyor.

Motoru çalıştırırken, GPS koordinatlarını alıp gaza basarken ona hiç bakmıyorum bile.

Geliyoruz, Izzy.

Devam etmek.



ARTIK CANAVARLAR İÇİN AĞLAMİYORUM

IZZY

Sersem bir halde uyanıyorum, beynim nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışıyor. Yoğun bir sisin içinde yüzüyormuşum gibi, her düşünce parçalanmış ve kaygan. Başım, konsantre olmayı zorlaştıran donuk, ısrarcı bir ağrıya zonkluyor; sanki şimdiye kadar yaşadığım en kötü akşamdan kalmalık gibi, ama içki içtiğimi hatırlamıyorum.

Vücudum dayanılmaz derecede ağır, uzuvlarım sanki yerçekimi bir gecede iki katına çıkmış gibi ağırlaşmış. Her şey... yanlış. Sadece yabancı değil, aynı zamanda derinden, kökten yanlış, sanki başka birinin kabusuna adım atmışım gibi. Ciğerlerimi dolduran hava bayat ve tozla dolu. Dilimde tadı var - metalik ve yabancı.

Altımda yumuşak bir şilte değil, vücudumdan sıcaklığı emen soğuk, esnek olmayan bir metal var. Sıkı plastik kelepçelerin zaten yaralı ve öfkeli cildimi kestiği bileklerim zonkluyor. Kendi nefesimin sesi çok yüksek, kulaklarımda yankılanıyor; bastırmaya çalıştığım paniği açığa vuran sık, hızlı soluklar.

Ben nerdeyim yahu?

Pozisyonumu değiştirmeye, sert zeminden biraz olsun kurtulmaya çalışıyorum ama vücuda, içimde yeni bir endişe dalgası yaratan bir uyuşuklukla karşı koyuyor. Düşüncelerim hemen en kötü olasılığa yöneliyor: Beni uyuşturdular mı? Evet, yönümü kaybettim ama bağlantım kopmadı. Her acı verici sızıyı ve hissi hissedebiliyorum.

Sonra onları duyuyorum; sessizliği delen erkek sesleri.

Sadece konuşmak değil. Tartışmak.

Kafamı dolduran pamukların arasından kelimeleri seçmeye çalışıyorum ama kelimeler üst üste biniyor, sesler bir şey hakkında kavga ederken yükselip alçalıyor. Benim hakkımda.

"O bir sorumluluk—"

"Biz sadece—"

"Delirdin mi sen? Anlaşma bu değildi—"

Yutkunuyorum, boğazım o kadar kuru ki zımpara kağıdı gibi hissediyorum ve gözlerimi zorla açıyorum ama... hiçbir şey göremiyorum. Korkunç bir an için kör olduğumu düşünüyorum, ta ki gerçekler ortaya çıkana kadar: Başımı örten bir şey var. Bir anta. Her nefes alışımında yüzüme sürtünen sert bir kumaş, çuval bezi ve tanımlayamadığım başka bir şey kokuyor.

Panik çok sert vuruyor ama onu bastırıyorum.

şimdi dağılırsam, biter. Dinlemem gerek. Düşünmem gerek. Bu anı, kullanabileceğim bir şeyle değiştirmeliyim. şu anda bir şeyler hissetme şansım yok; sadece kazanmam gerek.

Hafifçe kıpırdanıp etrafımı kontrol ediyor, kullanabileceğim bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Hareket, ne kadar küçük olursa olsun, dikkatlerini çekiyor.

"Uyanıyor," diye mırıldanıyor içlerinden biri.

Yaklaşan ayak sesleri - yavaş, dikkatli, ölçülü. Pahalı ayakkabıların betonda çıkardığı ses, tamamen kontrolde olduğunu hissedenden birinin telaşsız yürüyüşü.

"Beni onunla yalnız bırakın."

Donup kalıyorum.

O ses.

O sesi istediğimden daha iyi tanıyorum, tanımam gerekenden daha iyi. Sahte vaatler fısıldayan, kaygı kisvesi altında sıradan bir acımasızlıkla beni yere seren, bir yandan bana yeterli olmadığımı söylerken bir yandan da daha iyisini asla bulamayacağımı söyleyen sestir bu.

Çanta aniden çekiliyor ve ben bu ani hareket karşısında irkiliyorum, gözlerim ışığa alışmaya çalışırken hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Etrafımdaki alan yavaş yavaş şekilleniyor: yüksek tavanlar, beton zeminler, gölgelerin içinde kaybolan metal kirişler.

Depo.

Bir depoda bulunuyorum.

Ama terk edilmiş değil. Mekân, özenle istiflenmiş tasarımcı çantaları, mühürlenip etiketlenmiş elektronik eşya kutuları, etiketleri hâlâ üzerinde olan giysi raflarıyla dolu; lüks bir mağazanın arka odası gibi görünüyor, ancak her şey açıkça çalınmış.

Ve sonra onu görüyorum.

Evan.

Birkaç adım ötemde, rahat bir tavırla, neredeyse sıkılmış bir şekilde duruyor. Kravatını gevşetmiş, bembeyaz gömleğinin kollarını sıvayarak bir zamanlar seksi bulduğum ön kollarını ortaya çıkarmış. Altın sarısı saçları, sanki sinirle ellerini saçlarının arasından geçirmiş gibi hafifçe dağılmış. Bana sanki atmayı unuttuğu bir şeymişim gibi bakıyor; bir rahatsızlık, daha önemli şeylere geçmeden önce halletmesi gereken bir görev.

Ve işte o anda, hissettiğim her türlü kafa karışıklığı, her türlü yönelim bozukluğu, öfkenin o beyaz-ateşli berraklığıyla yok olup gitti. Zihnim karşımdaki adama odaklandı.

Çünkü bilmem gerekirdi.

Elbette o.

Evan yaklaşıyor, İtalyan deri mokasenleri -bir zamanlar aylık kiramdan daha pahalı olduğunu övünerek söylediği- betona sürtünüyor. Yüzü, titrek depo ışıklarının altında kısmen gölgede kalmış olsa da, ağzının kenarlarında kıvrılan o eğlenceli ifadeyi hâlâ görebiliyorum.

Çok kibirlisin.

Sanki çoktan kazanmış gibi, sanki bu kaçınılmazmış gibi, sanki bunu görmem gerekirmiş gibi.

Belki de yapmalıydım.

Kıpırdamıyorum. Korkmuyorum, geri çekilmiyorum ya da yalvarmıyorum. Ona paniklediğimi, her zaman inandığı şeyi -zayıf olduğumu, ona ihtiyacım olduğunu, onsuz hiçbir şey olmadığımı- doğrulamanın verdiği tatmini yaşatmayı reddediyorum.

Yanındaki haydutlar odadan çıkıyor ve önümde çömelip çenemi parmaklarının arasına alıyor. Dokunuşu olabilecek en kötü şekilde tanıdık geliyor. Parmakları tenime gömülürken yüzümü kendisine doğru çekiyor, göz teması kurmaya zorluyor, her zaman yaptığı gibi kontrolü ele geçiriyor. Şimdi bile, sanki ona aitmişim gibi dokunuyor.

"İşleri gerçekten mahvettin, Izzy," diye mırıldandı, sesi neredeyse sohbet eder gibiydi, tüylerimi diken diken eden bir eğlenceyle.

Ona dik dik bakıyorum, gözümü kırpmayı reddediyorum, bakışlarımı kaçırmayı reddediyorum.

Her şey değiştikten sonra çıkarmaya başladığı o küçümseyici ses, tıslıyor ve sanki onun davranışlarının sonuçlarını anlamayan bir çocukmuşum gibi başını sallıyor. "Seni tekmeleyecektim, biliyor musun? Her şeyi planlamıştım." Çenemi öyle bir hızla bırakıyor ki neredeyse boynum kırılıyor, tekrar ayağa kalkıp etrafımda yavaş ve metodik bir daire çizmeye başlıyor.

"Ama sonra işimi kaybettim. Altı ay işsiz kaldım. Geri dönüş yok. Birikimlerim eriyip gitti," diye devam ediyor, sesinde buruk bir tonla. "Sonra bana bir 'danışmanlık' işi teklif edildi." Tırnak işaretleri yapıyor, gülümsemesi

acımasızlaşıyor. "Anlaşılan ihtiyaçları olan şey, lüks perakende tedarik zincirlerini anlayan biriydi. Hangi ürünleri hedefleyeceklerini ve yakalanmadan nasıl satacaklarını belirlemelerine yardımcı olabilecek biri."

Çalıntı mallarla dolu depoya genişçe işaret ediyor. "Tasarım ürünleri, elektronik eşyalar, lüks saatler - düşük hacimli, yüksek değerli. Sevkiyatları yönlendiriyor, envanter kayıtlarını tahrif ediyor ve sonra her şeyi büyük bir kârla yurt dışına satıyoruz. Gerçekten çok güzel."

Bana bakarken gözleri kısıldı. "Yeniden başlamaya hazırdım. Yeni iş, yeni kız - başarısızlığımı bana hatırlatmayacak biri." Alaycı bir şekilde sırtıttı. "Sonra Monarch'ta müdür yardımcısı terfisini aldın ve aniden işe yarar oldun. 'Onu yakınımnda tut,' dediler. 'O bizim yolumuz.' Ve ben hâlâ seni istiyormuş gibi davranmak zorunda kaldım."

"İki yıl daha," diye tükürdü, her hecesinde tiksinti apaçık belliydi. "Şirket basamaklarını tırmanırken iki yıl boyunca destekleyici erkek arkadaş rolünü oynadım. Günün hakkında sızlanmanı dinledim. Zavallı küçük hayallerini önemsiyormuş gibi yaptım. Sonra kendini bıraktın. Tüm o kiloları aldın. Yer kaplamaya başladın. Tanrım, iğrençti." Bir zamanlar sevimli bulduğum bir hareketle elini saçlarından geçirdi. Şimdi ise prova edilmiş gibi görünüyor. "Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? İğrendiğin birine dokunmak zorunda kalmak mı? Hâlâ çekici bulunduğunu iddia etmek mi?"

Tekrar çömeliyor, yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki kolonyasının kokusunu alabiliyorum; geçen Noel ona aldığım kolonya, onu mutlu edeceğini, beni daha çok sevmesini sağlayacağını düşünüyordum. Kokusu şimdi beni perişan ediyor.

"Ve sonunda yönetici pozisyonuna geldin," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Envanter sistemine, güvenlik kodlarına, sipariş formlarına erişim. Hiçbir tehlike işareti vermeden

binlerce, belki de milyonlarca dolar değerinde ekstra ürün sipariş etmeye başlayabilecek mükemmel bir kukla."

Kendimi onun için yeterince iyi olmadığımı düşündüğüm için kendimi uyuyana kadar ağladığım her geceyi, benim hatam olmayan şeyler için özür dilediğim her anı, beni çok büyük, çok fazla, çok her şey hissettirdiği için vermeye çalıştığım her kiloyu düşünüyorum.

"Ama sonra gidip kendine bir omurga edinmen gerekti." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı, eli boğazımı kavradı; nefesimi kesecek kadar sıkı değildi, sadece yapabileceğini hatırlatacak kadar. "Sadece kahramanlık oynamak zorundaydın. Peki ya şimdi? Bütün o emek? Boşuna."

Bana doğru eğiliyor, o kadar yakın ki nefesini kulağında hissedebiliyorum, sanki bir sır paylaşıyormuşuz gibi sesini alçaltıyor. "Ama boşuna değil."

Boştaki eli, alışılmış bir rahatlıkla ceketinin içine kayıyor ve soğuk çelik yanağıma bastırıyor. Şok damarlarımda buz gibi bir etki yaratıyor, beni herhangi bir kısıtlamadan daha etkili bir şekilde olduğum yerde donduruyor.

Silahın namlusunu neredeyse şefkatli bir kesinlikle yüzümün kıvrımına doğru sürüklerken kaskatı kesildim, çenemde durdu ve çenemi de yukarı kaldırdı. Metal soğuk ve inatçıydı, tenime karşı ölümcül bir vaatti.

"Bunu düzelteceksin, Izzy." Sesi neredeyse nazikti, beni ağlattıktan sonra özür dilediğinde, her şeyin farklı, daha iyi olacağına söz verdiğinde olduğu gibi. Ama hiçbir zaman öyle olmadılar.

"Bana istediğim her bilgiyi vereceksin. Uslu bir kız olacaksın ve sana söylediğim her kapıyı açacaksın. Ve eğer bundan sonra yaşamana izin vermeye karar verirsem, o güzel küçük çeneni kapalı tutacaksın."

Öfke, damarlarımda orman yangını gibi yanıyor, orada olabilecek her türlü korkuyu yok ediyor. Onu şimdi görüyorum; gerçekten görüyorum, etrafında kurduğum illüzyonlardan sıyrılmış. Gözlerindeki soğukluğu, kusursuz gülümsemesinin ardındaki boşluğu ve cilalı dış

görünüşünün altındaki insanlıktan tamamen yoksunluğu görüyorum.

Sırıtıyor, dişleri bembeyaz ve her şeyiyle kusursuz; altındaki canavarı gizlemek için özenle koruduğu bir maske. "Çünkü bundan birine tek kelime edersen?" Boğazımı sıkıca kavriyor, nefes almamı zorlaştıracak, bana savunmasızlığımı hatırlatacak kadar. "Aileni öldüreceğim."

Sanmıyorum.

Ben tereddüt etmiyorum.

Sonuçları tartmıyorum, riskleri hesaplamıyorum, misillemeyi de düşünmüyorum.

Onun suratına tükürdüm.

Tükürük damlası kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş elmacık kemiğine iniyor ve yavaşça dudaklarına doğru kayıyor; bu anda çok büyük bir zafer gibi hissedilen küçük, önemsiz bir zafer.

"Sana asla yardım etmeyeceğim, pislik herif," diye tısladım, her kelimedede yıllardır yuttuğum zehir damlıyordu.

Bütün vücudu hareketsiz kalıyor.

Sessizdi ve acaba direnç beklemiyor muydu diye merak ediyordum; tüm dikkatli planlamalarında benim sesimi, öfkemi, öz değerimi bulmamı hiç hesaba katmamıştı.

İnsandan çok hayvana benzeyen bir sesle homurdandı, sanki dokunuşum onu kirletmiş gibi elinin tersiyle yanağını sildi. Parmakları silahı sıkıca kavradı, eklem yerleri beyazlaşana kadar.

"Sanırım öyle olacak."

Silah şakağıma öyle sert bastırıyor ki, iz bırakıyor.

Ama ölüm tenime değse bile içimdeki bir şey sonunda özgür kaldı ve ben Evan'dan daha iyisini hak etmediğini düşünen kadına geri dönmeyeceğim.



AMANDA'NIN ÖLÜ SAYISI VAR. MUHTEMELEN.

CAL

Depoya varmadan önceki son kavşağa girerken sert bir dönüş yapıyorum, lastikler gıcırıyor. Direksiyondaki parmak eklemlerim bembeyaz, kalbim kaburgalarımın çarpıyor, aklım lazer gibi tek bir şeye odaklanmış: Izzy'ye ulaşmak.

Amanda kapının kolunu tutuyor, olacıklara karşı fazlasıyla sakin görünüyor.

"Onun nerede olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyor, sesinde şüphe var.

Tereddüt etmiyorum. Yalan söylemeye bile çalışmıyorum.

"Bir süre önce telefonunu hackledim," diyorum, sesim ifadesiz. "Onunla tanıştığımndan beri nerede olduğunu her zaman biliyorum."

Amanda mırıldanıyor. "Hıh."

İşte bu kadar.

Hah işte.

Ona baktım. "Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Omuz silkiyor, son derece rahat bir tavırla. "Yani, evet, biraz çılgınca ve aşırı sahiplenici ama gerçekçi olalım, ilk

günden beri bir tür sapık olup olmadığını merak ediyordum. Beni haklı çıkarıyorsun. Haklı olmayı seviyorum."

Gözlerimi deviriyorum.

Kendi kendine mırıldanıyor, "Bir de hava biraz sıcak."

Ben bunu görmezden geliyorum.

Rıhtımın en ucundaki eski bir sanayi binası olan depoya yanaşıyoruz. Bölge ıssız; suçluların kesintisiz iş yapması için mükemmel bir yer.

Amanda kapı koluna uzanıyor.

Koluna bir elimle vurdum. "Bekle."

Donup kalıyor. "Ne?"

"Öylece acele edemeyiz. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Körü körüne koşmak, kendimizi öldürtmenin harika bir yoludur."

Amanda'nın hareket etmek için can attığı belliydi ama başını salladı.

Derin bir nefes alıyorum, telefonuma uzanıyorum ve kendime asla kullanmayacağımı söylediğim o fonksiyonu açıyorum.

Izzy'nin telefonundan canlı ses ve görüntü yayını.

Amanda, dereye dokunduğumu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah, telefonunu hacklememişsin." diye ıslık çaldı. "Yani, telefonunu hacklemişsin."

Cevap vermiyorum.

Oynat tuşuna basıyorum.

İlk başta sadece boğuk sesler duyuluyor. Kumaş hışırtısı. Uzaktan gelen sesler.

Ama bir ses onları susturuyor.

Erkek.

Aşına.

Kaşlarımı çatarak sesi açtım.

Amanda'nın yüzü alaycı bir ifadeye büründü.

"Bu Evan," diye tıslıyor.

Başımı ona doğru çevirdim. "Emin misin?"

Alaycı bir tavırla "O pisliğin konuşmasını yeterince duydum, evet, kesinlikle o." dedi.

Lanet olsun.

Dikkatlice dinliyorum ama hâlâ tam yerini belirleyemiyorum. Bir tür ofis olabilir mi? Kapalı bir yer.

Aramamıza rehberlik etmeye yeter.

Silahımı kılıfından çıkarıp şarjörü kontrol ediyorum. Amanda da aynısını yapıyor.

Ona baktım. "Daha önce hiç bina temizledin mi?"

Amanda, mermiyi yerleştirirken bana ciddi misin bakışı attı. "Evet."

Kaşımı kaldırdım. "Biliyor musun, sürprizlerle dolusun."

"Bana güven Callahan," diyor kibirli bir sesle. "Katmanlarım var."

Başımı bir kez sallıyorum. "Ben sorumluyum. Sen beni koru. Giderken uzaklaşırız. Bacaklara ateş et. Yasal olarak temizlemek daha kolay olur, böylece takip edemezler."

Başını sallıyor.

Depoya geri bakıyorum.

Kızımı alma zamanı geldi.

"Hadi gidelim."

Depo ürkütücü derecede boştu.

Gözcü yok. Muhafız yok. Sadece kasalar, çalıntı mallarla dolu raflar - lüks çantalar, üst düzey elektronik cihazlar, mücevherler. Bu operasyonu bir süredir yürütüyorlar.

Amanda benden önce hareket ediyor, sol tarafı koruyor, ben de sağ tarafa geçiyorum.

O sessiz. Verimli. Akıcı.

Ve, siktir edin, ne yaptığını çok iyi biliyor.

Geçmişinin nasıl olduğunu bilmiyorum ama onu ciddi şekilde hafife aldığımı düşünmeye başlıyorum. Eğitimli biri gibi hareket ediyor. Alan temizlemeye ve silah kullanmaya alışkın biri gibi.

Uyuyan ajan.

Dikkat edildi.

Deponun her bölümünü tarayarak ilerliyoruz. Her dönüşte, her kör noktada birine çarpmayı bekliyorum ama

hiçbir şey yok. Sadece sessizlik.

Ta ki duyana kadar.

Sesler.

Amanda bana işaret ederek deponun en uzak ucundaki bir kapıyı işaret etti. Başımı sallayıp öne doğru ilerledim.

Yaklaştıkça sesler netleşiyor.

Sadece Evan değil.

Izzy.

Ona bağılıyor, sesi ateş saçıyor. Bu iyi değil. Kahretsin, Izzy. Bunu yapmamalı. Onu kışkırtmamalı. Ama tabii ki yapıyor. Korkusuz. Pervasız. Tanıdığım en güçlü kadın. Peki ya şu anda?

Çok büyük tehlike altında.

Kapıya ulaşıyoruz ve yanındaki duvara yaslanıyoruz.

Artık her şeyi duyabiliyoruz.

"Sana yardım etmiyorum Evan," diye tısladı Izzy, sesi kararlıydı. "Bana ne yaparsan yap umurumda değil. Beni bunun için kullanmana izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

Uzun bir sessizlik.

Sonra Evan'ın sesi, daha önce hiç duymadığım kadar karanlık ve iğrenç.

"Bunu yapacaksın," diye homurdandı, "ya da hemen şimdi öleceksin."

Amanda gözlerimin içine bakıyor, bir kez başını sallıyor.

Biz beklemiyoruz.

Biz tereddüt etmeyiz.

Biz hareket ediyoruz.

Botumu kaldırıp o lanet kapıyı tekmeliyorum.

Kapı çarpılarak açıldığı anda kaos patlak verir.

Izzy odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlanmış, elleri arkadan bağlı.

Evan onun önündeydi, bir elinde silah, diğerini yumruk yapmıştı, sanki ona vuracaktı gibi.

Hiç şansım yok.

Ama hareket etmeden önce—

Amanda öyle yapıyor.

Evan'a lanet olası bir panter gibi saldırıyor, kolunu yakalıyor, bileğini öyle hızlı ve sert bir şekilde çeviriyor ki silah yere düşüyor. Sonra, tam bir kung fu filminden fırlamış gibi bir hareketle onu yere seriyor.

Bir dönüş. Bir tekme. Bir pivot.

Ve sonra onu sıkıştırıyor, bacakları boynuna ve omuzlarına dolanıyor, kolları ne kadar çabalarsa çabalasın kurtulamayacağı şekilde sıkışıyor.

Ve daha da kötüsü, hakaret üstüne hakaret mi?

Parlak pembe silahı tam şakağına dayalıydı.

Eğer Izzy'e bu kadar odaklanmasaydım etkilenirdim.

Bıçağımı alıp bileklerindeki kelepçeleri kesiyorum.

Nefesini içine çekti, serbest kalır kalmaz parmaklarını esnetti. Ellerini nazikçe tuttum, çevirdim ve inceledim.

Kesikler.

Morluklar.

Ona ait olmayan izler.

Durdurmak için burada olmadığımı gösteren işaretler.

İçimde bir öfke kabarıyor ama bastırıyorum. Çünkü şu anda, tek önemli olan o.

"Izzy." Sesim dikkatliydi. "İyi misin?"

Gözlerimin içine bakıyor ve sikiyor.

O sadece iyi değil.

Çok öfkeli.

Gözlerinde derin, içgüdüsel bir öfke yanıyordu.

"İyiyim," diyor ama sesinde cinayet var.

Ona inanıyorum.

Ona tamamen inanıyorum.

Ama yine de elimi çenesinin altına koyup yüzünü yukarı kaldırıyorum, bakıyorum. Emin olmak için. Korkup korkmadığını anlamak için.

Yok.

Elini sıkıyorum, sonra Amanda'nın altında hâlâ çırpınan Evan'a dönüyorum.

Izzy'yi bağlamak için kullandığı ipi tutup öne doğru çekiyorum.

"Bırak onu," diyorum Amanda'ya. "Onu yakaladım."

Başını sallayıp silahının namlusunu Evan'ın kafatasına dayadı ve sonunda onu serbest bıraktı.

İpi bileklerine sıkıca dolayıp onu odanın ortasındaki paslı metal direklerden birine bağladım. İpi gereğinden biraz daha sert çektiğimde inledi.

"Sıkı durun," diye homurdandım.

Tekrar Amanda'ya dönüyorum, o da şimdi Izzy ile karşı karşıya.

Ve tam o sırada Izzy'nin aklına bir şey geliyor.

Amanda'ya baktığında gözleri kocaman açıldı.

Hafifçe dağılmış maskarası. Yüzündeki son derece ciddi ifade. Ve en önemlisi—

O lanet pembe silah hala elinde.

"Bekle—NE?" diye kekeleydi Izzy, Amanda ile bana bakarak. "Neden buradasın? Ve neden pembe bir silahın var?"

Amanda kalçasını kaldırdı. "Neden pembe bir silahım olmasın ki?"

Izzy ona bakıyor. Gözlerini kırıştırıyor. Sonra şakaklarını ovuyor.

"Biliyor musun? Aslında? Bu bana tuhaf bir şekilde mantıklı geliyor."

Amanda sırtarak silahı tekrar çantasına koydu.

Başımı sallayıp elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Amanda, Izzy'yi arabaya götür. 911'i ara. Buradaki arkadaşımızla bir dakika yalnız kalmam gerek."

Peki bu sefer?

Tartışan Amanda değil.

Ben Izzy.

Duruyor, yaklaşıyor, nefesi hala hızlı çıkıyor, vücudu hala saf, filtrelenmemiş bir öfke yayıyor.

"Bekle," diyor, sesi sakın ama ölümcül. "Önce bir şey yapmam gerek."

Amanda'yla birbirimize bakıyoruz.
Başımı sallayıp kenara çekiliyorum, izliyorum.
Izzy, Evan'a döndü. Tüm vücudu gevşekti ama ben daha iyisini biliyorum.
Rahat değil.
O tehlikeli.
Evan alaycı bir şekilde sıırttı. "Ne halt ediyorsun sen?—"
Izzy ona yumruk atıyor.
Zor.
Başı yana doğru savrulur. Burnundan kan fışkırır.
Acı içinde inliyor, homurdanıyor ama Izzy'nin işi bitmiyor.
Hiç yakın değil.
Eğiliyor. "Beni mahvedebileceğini mi sandın?" diye fısıldıyor, sesi saf bir zehir gibiydi. "Beni kontrol edebileceğini mi? Beni o zavallı suç şebekesinin bir aracı haline getirebileceğini mi?"
Evan şimdi nefes nefese, iplere karşı mücadele ediyor ama devam ediyor.
"Yıllarca beni eğitmeye, kırmaya, mükemmel küçük piyonun haline getirmeye çalıştın." Yumuşak, mizahsız bir kahkaha attı. "Ve kendini çok zeki sanıyordun."
Daha da yaklaşıyor. "Ama şimdi kendine bir bak."
Evan iplere doğru sarsılarak homurdandı.
Izzy?
O sadece geri adım atıyor.
Bana dönüyor.
Ve çenesini kaldırır.
"Artık gitmeye hazırım."
Zaten bu kadını sevmeseydim, şimdi severdim.
Amanda, Izzy'nin bileğini kavrar. "Hadi gidelim, öfke kraliçesi."
Onların gidişini izliyorum, göğsüm gururla ağrıyor.
Ve daha sonra?
Sonra sadece Evan ve ben kalırız.
Ve o benim çok farklı bir yanıımı deneyimleyecek.

KONUŞMASINA İZİN VERİYORUM. SONRA KANAMASINI SAĞLIYORUM

CAL

İPİ BIRAKIYORUM.

Evan inleyerek öne doğru yığılıyor, bileklerini sallıyor ve kanı beton zemine tükürüyor. Öksürüyor, şişmiş gözleriyle bana bakıyor. "Neler oluyor?"

Ellerimi ceplerime soktum, bıçağımın soğuk metali kot pantolonumun üzerinden uyluğuma bastırdı. Başımı hafifçe eğdim. "Çok basit. Ortalığı temizlemeye geldim."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi başımı sallıyorum. Üstümdeki floresan ışık titriyor, morarmış yüzünde anlık gölgeler oluşturuyor. "Beni içeri gönderdiler."

Yüzü seğiriyor, şaşkınlık yerini bir umut ışığına bırakıyor.

"DSÖ?"

"Kim olduğunu söylemiyoruz, biliyorsun."

Bana inanmaya başladığı anı tam olarak görüyorum.

Omuzları hafifçe düşüyor, gerginliğinin bir kısmı duruşundan akıp gidiyor. Bana inanmak istiyor. Bana inanması gerekiyor çünkü bu, intikam için burada

olmadığım anlamına geliyor. Bu, onun için burada olmadığım anlamına geliyor.

Neredeyse çok kolay.

Omuzlarımı devirip yaklaştım, botlarımın altındaki beton zemin soğuk ve sertti. "Onu yıkman gerekiyordu, Evan. İş buydu. Kullanabileceğimiz birini bulman, içeri girmen, güvenini kazanman gerekiyordu. Sana ihtiyaç duymasını sağlaman gerekiyordu. Ve bir süreliğine iş yaradı."

Evan burnunun altındaki kanı sildi, dudakları hafifçe seğirdi. Bir zamanlar tertemiz olan düğmeli gömleğinin yakası şimdi kıpkırmızıydı. "Çok güçlüydü," diye itiraf etti. "Beklediğimden uzun sürdü. Ama onu elde etmiştim. Onu elde etmiştim. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı."

Yüz ifademi nötr tutuyorum, hafifçe başımı sallıyorum, sanki sözlerini gerçekten düşünüyormuşum gibi. Sanki çıplak ellerimle boğazını parçalamayı düşünmüyormuşum gibi.

"Peki ne oldu?" diye üsteliyorum.

Evan nefesini verip morarmış yüzünü ovuşturdu ve soğuk betonda oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. Terinin kokusu bayat havayı deldi. "Güçlenmeye başladı. Ne değişti bilmiyorum ama... direnmeye başladı. Uzaklaştı. Uzaklaşmaya başladı. Bunun olmaması gerekiyordu."

Parmaklarım ceplerimin içinde seğiriyor. Kalçama sıkıştırdığım bıçağa uzanmamak için gösterdiğim çaba inanılmaz.

"Ve daha sonra?"

Evan kaşlarını çattı. "Sonra beni terk etti." Sesi acı ve zehir doluydu. "Ve hızlı davranmak zorundaydım. Onu tekrar kendi tarafıma çekmeye çalıştım ama kımıldamadı bile."

"Zor günler." diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor, hareket karşısında hafifçe irkiliyor. "Mükemmel olurdu. Monarch'ta bir yönetici mi? Tüm envanter listelerine, haftalık sevkiyat programlarına, güvenlik erişim kodlarına, tüm operasyona erişebilirdi.

Kurumsal ekipleri her şeyi yeterince yakından takip etmiyor. Sürekli bundan şikayet ediyordu. Taşıyabileceğimiz envanter miktarı..." Tekrar kaşlarını çattı. "Ama hayır, gidip kendine bir omurga geliştirmesi gerekiyordu."

Görüşüm kırmızıya dönüyor.

Ama ben kıpırdamıyorum.

Henüz değil.

Bırakıyorum konuşsun, çünkü ne kadar çok konuşursa kendini o kadar gömüyor.

Evan, başını sallayarak neşesiz bir kahkaha attı. "Ne olursa olsun. Artık önemi yok. Ne dersem onu yapacak, öyle ya da böyle."

Başımı eğdim. "Ya yapmazsa?"

Ağzının kenarından bir damla kan akarak sıırttı. "O zaman ailesini teker teker öldürürken onu izleteceğim."

İşte bu kadar.

İşte o an aklımı yitiriyorum.

Gülümsedim, sessizliğin uzamasına izin verdim, kalın ve tehlikeli.

Evan'ın yüzü seğirdi. "Ne?"

Başımı sallayıp hafifçe kıkırdadım. "Sen tam bir aptalsın."

İfadesi değişiyor.

Anlamaya başlıyor.

Sonra telefonumu çıkarıp ekranını ona doğru çeviriyorum.

Kayıt yüksek ve net bir şekilde çalınır.

Kendi sesi onu lanetliyordu.

Evan'ın tüm vücudu kilitleniyor. Gözleri önce telefona, sonra bana, sonra tekrar telefona kayıyor. Zaten solgun olan yüzünün rengi atıyor.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır, sen—"

"Ah, yaptım." Telefonumu tekrar cebime koydum, öne doğru adım atarken parmaklarımı çıtlattım, ses dar alanda yankılandı.

Peki ya şimdi?

Şimdi ona zarar verme şansım var.

Izzy'ye yaptığı her hakaret, her duygusal işkence anı...

Ona on katını geri vereceğim.

Evan, kaburgalarındaki belirgin ağrıya rağmen doğrularak yere tükürdü. "Beni tekrar bağlamayacak mısın, yoksa engellemeyecek misin?"

"Ah hayır," diye mırıldandım. "Bunun adil bir dövüş olmasını istiyorum."

Kasları gerildi.

"Bana karşı mücadele ettiğini hissetmek istiyorum. Kaybettiğini bilmeni istiyorum. Beni yenemeyeceğini."

Sözlerim ağzımdan çıktığı anda, hemen üzerime atıldı.

Ben ona izin verdim.

Çünkü ben bunu istiyorum.

İlk yumruğu onun atmasını istiyorum.

Bir anlığına da olsa bir şansı olduğunu düşünmesini istiyorum.

Ve daha sonra?

O zaman onu bitireceğim.

Ben kendimi tutmuyorum.

İlk yumruk başını yana savurdu, eklemlerin kemiklere sertçe çarpmasıyla tükürük ve kan beton zemine sıçradı. Darbe kolumda yankılandı, eklemlerimde tatmin edici bir ağrı hissettim.

"Bu, ona yeterince iyi olmadığını söylediğin zamandı."

Homurdanıyor, sendeliyor ama düşmesine izin vermiyorum. Gömleğinin önünü, yumruğumda toplanan kumaşı yakalayıp onu öne doğru çekiyorum, böylece dizimi kaburgalarına geçirebiliyorum.

Bir kere.

İki kere.

Keskin ve kesin bir çatırtı duyuluyor ve öksürerek içine kapanıyor. Gürültü metal raflardan yansıyor, soğuk ve amansız, unutmama izin vermiyor.

"Bu, onu kendinden şüphe ettirdiğin her sefer için."

Sallamaya alışıyor. Çenemi zar zor kesen çaresiz, vahşi bir yumruk.

Acınası.

Ona bir vuruş yapmasına izin verdim. Bir şansı olduğunu dőřünmesine izin verdim.

Ve sonra onu alıp gőtőrüyorum.

Kaslarım kasılarak kıpırdanıyorum, sonra bir sonraki yumruğumu doğrudan karnına indirip içindeki havayı boşaltıyorum. Darbe vőcudundan geçerek öne doğru kıvranmasına neden oluyor. Evan boğuluyor, sendeliyor, hırıltılı nefes alıyor, elleri karnını kavramış. Kendini korumaya çalışırken pahalı saati sert ışık altında parlıyor. Tepki vermeye fırsat bulamadan saından yakalayıp doğrulmaya zorluyorum; yőzünü dizime çarpacak kadar.

Kan fışkırıyor, burnu kırılırken mide bulandırıcı bir çatırtı duyuluyor. Sıcak damlalar kot pantolonuma sıçradı. Gırtlaktan gelen bir çığlık atıyor, sendeleyerek geri çekiliyor, ellerini yőzőne kapatıyor ama yere dőřmesine izin vermiyorum.

Henőz değil.

Öne atılıp yakasından tutup duvara çarptım. Çarpmanın şiddetiyle metal raflar sallandı, birkaç karton kutu etrafımıza devrilip içindekiler yere saçıldı. İnleyerek beni itmeye çalıştı ama ön kolumu boğazına saplayıp nefes almasını zorlaştıracak kadar bastırdım. Nabzı benimde çılgınca atıyordu.

"Bu, onun hatası olmayan durumlar için őzőr dilemesini sağladığın her sefer için geçerli."

Nefesi kesik kesik, gözleri kan çanağı gibi, ama o aptal acıya rağmen gőlőyor.

"Sen-" Őksőrdő ve izmelerime kırmızı tőkőrdő. "Sen delisin."

Sırıttım. Yőzőmő geren yavaş ve tehlikeli bir sırtış. "Onun için, evet."

Bıraktım.

Duvardan aşağı kaymasına izin verin, öksürerek, nefes almaya çalışarak.

Ve daha sonra?

Bir adım geri çekiliyorum, sadece ona kaburgalarını tekmelemek için kendime alan açmak adına.

G onu betonda yuvarlanmaya zorluyor. Vücudunun yere çarpmasının boğuk sesi depo odasında yankılanıyor. İnlıyor, kendi içine doğru kıvrılıyor ama toparlanmasına izin vermiyorum. Yanına gidip gömleğini tutuyorum ve tekrar doğrultuyorum. Kumaş, tutuşumun altında hafifçe yırtılıyor. Neredeyse bilincini kaybetmiş bir şekilde sallanıyor, kurumuş kan burun deliklerinin ve dudaklarının etrafında kabuk bağlamış, ama işim bitmedi.

Henüz değil.

Yumruğumu karnına indiriyorum, sonra dirseğimi başının arkasına indirip onu dizlerinin üzerine kertiyorum. Evan sallanıyor, elleri onu ayakta tutmakta zorlanıyor. Hırçın nefesi sessizliği bölüyor.

Kaybolduğunu biliyor.

Ama onun bunu hissetmesini istiyorum.

Yavaşça cebime uzanıp bıçağımı çıkarıyorum ve yumuşak, metalik bir tık sesiyle açıyorum. Bıçak, ışığı yansıtıyor ve gümüş gibi parlıyor.

Evan'ın vücudu kilitleniyor.

Yanına meldim ve bıçağın soğuk kenarını yanağına bastırdım.

İrkildi.

Yüzünden ter ve kan damlıyor, bütün vücudu titriyor.

"Kaç adam öldürdüğümü biliyor musun?" diye fısıldadım, sesim sakindi.

Nefes almakta güçlük çekiyor, lekeli gömleğinin altında göğsü zar zor hareket ediyor.

"Toprağa kaç ceset gmdm?" Bıçağı derisini yırtacak kadar bastırdım. Yanağına doğru incecik bir kırmızı boncuk izgisi.

"Peki ya sen?" diye mırıldandım, ucunu çenesinden aşağı, boğazına doğru kaydırarak, yüzeyin hemen altındaki hızlı nabzı hissederek. "Gerçekten hoşlanacağım ilk kişi sen olurdun."

Nefesi kesik kesik, dehşet dolu titremelerle çıkıyor. Pantolonunda koyu bir leke yayılırken, idrar kokusu aniden havaya yayılıyor.

Bıçağı daha sıkı kavıyorum, bitirmek üzereyim—

Ve sonra—

"Kal."

Sesi yumuşaktır.

Aşına.

Donup kalıyorum.

Başımı çevir.

Izzy kapıda duruyor. Yumuşak kıvrımları koridordan gelen ışıktaki silüet oluşturuyor. Koyu saçları yüzünün etrafına dalga dalga dökülüyor, kahverengi gözleri benimkilerle buluşurken sabit duruyor.

O beni izliyor.

Korkuyla değil.

İğrenerek değil.

Anlayışla.

Kesinlikle.

"Sorun değil," diyor ve öne doğru bir adım atıyor.

Ben kıpırdamıyorum.

Bıçağı daha sıkı kavıyorum, tüm vücudum bükülüyor, görüşüm kıpkırmızı oluyor.

Bunu bitirmek istiyorum.

Yapmam gerek.

Ama sonra—

Elini uzatıyor.

Parmakları bileğimi sıyırıp beni gerçekliğe bağlıyor.

Ve işte böyle—

Öfke kırılır.

Nefesim kesiliyor.

Kaslarım gevşiyor, sadece biraz.

Evan'a bakıyorum; kanlar içinde, bitkin, zar zor nefes alıyor.

Ve ben seçimimi yapıyorum.

Bıçağı düşürdüm. Betona çarparak ses çıkardı.

Durmak.

Onun yerine elini tut. Avucu nasırlı avucuma yumuşakça değiyor.

Ve uzaklaş.

Birlikte.



MEĞER CALEB BAŞINDAN BERİ GERÇEKMİŞ

IZZY

HER YERDE POLİS VAR.

Yanıp sönen ışıklar, telsizlerden gelen sesler, depoya girip çıkan polis memurları. Adeta bir suç dramasından fırlamış gibi bir sahne, ama bu sefer ben de oradayım. Serin gece havası, açıkta kalan tenimi sıyrıp geçiyor, yakınlardaki Hudson Nehri'nin kokusuyla polis araçlarından gelen dizelin kokusunu harmanlıyor.

Bir ambulansın arkasında oturuyorum, omuzlarıma kaşındıran yün bir battaniye sarılı - Amanda'nın işi. Sırf kendini rahatsız etmek için, bir polisle yetki alanı hakkında tartışmak üzere uzaklaşmadan önce battaniyeyi neredeyse bana fırlattı. Battaniye hafif bir antiseptik kokuyor ve omuzlarımda ağır hissettiriyor, ama sıcaklığını seviyorum.

Cal'e baktım. Polis memurlarıyla konuşup ifadesini verdiği için gitmemizi önerdi. Evan'ın kelepçeli olarak dışarı çıkarılmasını bekliyorduk. Bana bunu görmeme gerek olmadığını söyledi ama ben görmem gerektiğinde ısrar ettim. Cal, meseleyi kapatma ihtiyacımı anlamış gibi başını salladı, şimdi burada, acil durum ışıklarının sert parıltısı altında oturuyoruz.

Yanımda, kıpırdamadan oturuyor, elleri birbirine kenetlenmiş, eklem yerleri sıyrılmış ve morarmış, parmakları avuçlarına sıkıca kenetlenmiş. Gömleği, fazla düşünmemeye çalıştığım koyu lekelerle dolu.

Ama elleri hafifçe titriyor.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirdim, elinin dokulu gücünü hissettim, sıcaklığı soğuk tenime işledi.

Başını hemen bana doğru çeviriyor. Elleri anında hareketsiz kalıyor.

Yavaşça sıkıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Burnundan nefes verip bakışlarını kaçıırken gözlerindeki suçluluk duygusunu görebiliyorum. "Daha önce görmeliydim," diye mırıldanıyor. "Dikkatimi dağıtmamalıydım. Seni kaptırdım. Sana her zaman izleyeceğimi söylemiştim ama izlemedim."

Başımı hafifçe sallıyorum, saçlarım yün battaniyeye sürtünüyor. "Ama sen geldin. Önemli olan bu."

Bana uzun bir saniye baktı, açıkça tartışmak istiyordu. Gözlerinde, uzuvlarımdaki bitkinliğe rağmen kalbimin çarpıntısına neden olan bir ateş vardı.

Sonunda nefesini verip başparmağını bileğimin iç kısmına sürüyor. Başparmağının nazik dairesel hareketi vücuduma bir rahatlık dalgası gönderiyor.

Diğer elim dalgın dalgın gömleğimin altında asılı duran köpek etiketine gidiyor. Zinciri parmaklarımın arasında çeviriyorum.

Gözleri hareketi fark etti. "Onları mı takıyorsun?"

Gözlerine bakamayarak başımı salladım. "Her gün."

Bir an sessiz kalıyor, sonra hafifçe kıpırdanıp ceketinin cebine uzanıyor. Elini çıkardığında, parmaklarının arasında tanıdık mavi bir cam parçası parlıyor.

"Deli gibi yanımda taşıyorum."

Bir polis memuru elinde not defteriyle bize doğru yürümeye başlıyor, ama Amanda hemen araya giriyor;

ellerini kalçasına dayamış, usul ve mağdur hakları hakkında hızlı bir konuşma yapmaya başlıyor. Zavallı adamın hiç şansı yok.

Cal ve ben bir an izliyoruz, sonra başımı sallıyorum.

"Amanda da kim?" diye mırıldandım, dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Yumuşakça kıkırdadı, ensesini ovuşturdu. "Hiçbir fikrim yok."

Nefesimi verip ona yaslanıyorum, yan tarafının sıcaklığına ve yanağımın altındaki kalp atışlarının düzenli ritmine gömülüyorum. Vücudum doğal olarak iri yapısına uyum sağlıyor. Adrenalin azalıyor, geride kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk ve kaslarımı sıvı gibi hissettiren derin bir rahatlama bırakıyor.

Sonra merakıma yenik düşerek başımı kaldırıyorum. Saçlarım yüzüme düşüyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?"

Dokunuşumla kasları kaskatı kesiliyor, hemen geriliyor. Cevap vermemesini bekliyorum.

"Telefonuna erişimim vardı," diye itiraf ediyor sonunda, sesi neredeyse acı vericiymiş gibi sert bir şekilde. "Mağazadaki ilk günümde telefonuna girdim. Büyük bir güven ihlali. Yapmamalıydım—"

Parmaklarımı dudaklarına bastırıp onu durduruyorum. Dudakları parmak uçlarıma şaşırtıcı derecede yumuşak geliyor.

Gözlerini kırpmıyor.

"Cal." Sözlerim sakindi. "Bunu yaptığın için mutluyum."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne?"

Hafifçe omuz silktim, battaniye hafifçe omzumdan kaydı. "Çılgınca geldiğini biliyorum ama şükürler olsun ki başardın. Beni kurtardın."

Bütün vücudu hafifçe gevşer, omuzlarındaki gerginlik azalır.

Başımı ona yaslıyorum. "Bu hoş bir şey, biliyor musun?" diye mırıldanıyorum usulca. "Seni tamamen koruyan birinin olması. Kendini değerli hissettiriyor."

Kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekerken göğsünden yumuşak bir kıkırdama yükseldi. Sıcaklığı kazağımın içine sızdı ve kemiklerime yerleşen üşümeyi uzaklaştırdı.

Cal'in kucağına yaslandığımda içimdeki gerginlik çözülüyor. Beton zeminli ve küflü havasıyla dolu depoda uyandığımdan beri ilk kez kendimi güvende hissediyorum. Gözlerimi kısaca kapatıp yüzümü ona doğru çeviriyorum, burnum çenesindeki sakala değiyor.

"Bu arada biliyorum."

Tutuşu hafifçe sıkıldı. "Biliyor musun güzel kız?"

Yumuşakça gülümsedim. "Caleb olduğunu biliyorum."

Tüm vücudu kaskatı kesildi. Gözleri kocaman açılmış ve savunmasız bir şekilde bana döndü, etrafımızda yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklar gözlerinde yansıyor.

"Izzy... ne?" Sesi hafifçe çatladı.

Elini sıktım, avucunun sertliğini avucumda hissettim. "İlk olarak Caleb bana ara sıra 'Izzy' dediğinde şüphelenmeye başladım." Nefes nefese bir kahkaha attım. "Sohbet geçmişi kaybolmadı ve ayıldığımda geri dönüp konuşmalarımızı tekrar okudum. İlk başta, uygulamanın kredi kartımdan gerçek adımları falan bildiğini düşündüm, bu yüzden tam olarak emin değildim. Ama dün arabada bana 'güzel kız' dediğinde gerçekten emindim."

Kaşları çatıldı ama ben devam ettim, titrek ışıktaki ifadesinin nasıl değiştiğini izledim.

"O an anladım," diye açıkladım nazikçe. "Tereddüt ettin - sadece biraz. Asla tereddüt etmezsin. Ama sonra ettin ve fark ettim."

Ağız açılıyor, sonra kapanıyor, sonra tekrar açılıyor. "Öyleyse neden sakladın?—?"

Omuz silktim. "Eğlenceliydi."

Şaşkınlıktan çenesi gevşiyor, gözleri büyüyor.

İfadesine gülmemek için dudağımı ısırđım. "Caleb'la konuşmak hoşuma gitti," diye itiraf ettim sessizce. "Onunla ilişkim bizimkinden farklı gelişti. Bu beni rahatlattı. Ayrıca, başından beri senden şüphelendiğim için, zararı yok. Hazır olduğunda bana söyleyeceğini düşündüm."

Yüz ifadesi değişti, şaşkınlık yerini rahatlamaya bıraktı, kaşlarının arasındaki kırıışıklık yumuşadı. "Sen... delirmedin mi?"

Başımı hafifçe sallıyorum, saçlarım omzuna değiyor. "Böyle bir şeyi benden saklaman hoşuma gitmiyor," diye itiraf ediyorum, işaret parmağımla avucunda bir desen çizerek. "Ama bunu olumsuz bir şekilde veya beni manipüle etmek için kullanmadın, bu yüzden... seni affedebilirim."

Cal kaşlarını çattı. "Ama seni manipüle ettim. Evan'la ayrılmanı, duygularını bana itiraf etmeni ben teşvik ettim."

Ona baktım, bakışlarıyla buluştum. "Sanırım farklı. Beni asla köşeye sıkıştırmadın veya başka seçeneğim yokmuş gibi hissettirmedin. Sadece... bana inandın. Kendim için en iyisini yapmam için beni cesaretlendirdin. Evan, kendimi daha kötü hissetmem için kontrolü kullanarak beni manipüle etti. Peki ya sen? Bana kendi kararlarımı verme özgüvenini verdin."

Cal'ın ifadesi yumuşadı, yüz hatlarında bir rahatlama ifadesi belirdi. "Seçim hakkını elinden almak istemedim. Sadece kendin için doğru seçimleri yapmana destek olmak istedim."

Tekrar ona yaslanıp başımı göğsüne yaslıyorum. Kalp atışlarının düzenli ritmi kulağımda yankılanıyor, etrafımızdaki kaosu bastıran güven verici bir ritim.

Yavaşça, titrek bir nefes veriyor.

"Benimle yatmamanın sebebi bu mu?"

Başımı eğip ifadesinin değiştiğini, kaşlarının çatıldığını, dudaklarının hafifçe aralandığını izliyorum.

"Bu yüzden, değil mi?" diye mırıldanıyorum, sesim artık daha yumuşak.

Parmakları omzuma değiyor ve yanağından aŗaęı süzülen tek bir gözyaşını izliyorum. Uzanıp başparmağımla siliyorum, onu görünce kalbim sıkışıyor; bu güçlü, kudretli adam, bana başka kimseye göstermediği bir şeyi gösteriyor. Teni dokunuşumla sıcak, gözyaşı başparmağımla serinliyor.

Başını sallıyor. Yutkunuyor. "Böyle bir şeyi senden saklamanın doğru olmadığını düşündüm," diye mırıldanıyor. "Seni ilk aldığımnda gerçek olmasını istedim. Saf. Bir yalanla lekelenmemiş."

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor, parmak uçlarıma kadar yayılıyor ve gülümsüyorum.

"Pekala," diyorum yumuşak bir sesle, nefesinin kesilmesini izlerken. "İyi ki artık bu sorun ortadan kalktı."

Evan'ın kelepçeli bir şekilde dışarı çıkarılması sözümüzü kesiyor.

Cal, Evan'ın şişmiş yüzünden kanlar akarak, öfke ve yenilgi dolu gözlerle bir polis arabasına doğru sürüklenmesini izlerken kaskatı kesildi. Evan'ın bir zamanlar tertemiz olan düğmeli gömleği yırtılmış ve lekelenmiş, tasarımcı ayakkabıları kaldırımnda sürtünerek polisler onu ileri doğru yönlendiriyor.

İçime bir rahatlama çöktü.

O gitti.

Gerçekten gitti.

İçimin rahatladığını hissediyorum; omuzlarım düşüyor, çenem kasılıyor ve sanki yıllar sonra ilk kez gerçekten nefes alabiliyorum. Vücudum çarpmaya hazır değil. Cal'a bakıyorum. Beni dikkatle izliyor, sanki tepkimi ölçmeye çalışıyormuş gibi, dağılmaya başlarsam beni yakalamaya hazırmış gibi. Gözlerindeki endişe kalbimi kabartıyor.

Ama dağılmak istemiyorum. Savaşmak istiyorum. Çünkü Evan bu anlatıyı kontrol edemez veya hayatımın bu kısmına sahip olamaz. Beni yendiğine inanarak gitmesine izin vermeyeceğim.

"Sabah savcıcı arayacağım," diyorum yüksek sesle, sesim bütün gece olduğundan daha güçlü. "Tanıklık

edeceğim."

Cal kolunu omuzlarıma doladı ve parmakları hafifçe sıktı. Dokunuşu güven vericiydi, sanki bana sözsüz gurur duyduğunu söylüyordu.

"Hey!"

Amanda'nın sesi gece havasını yırtıyor. Arkasında bir polis memuruyla yaklaşıyor. Rahat bir gülümsemesi ve geniş omuzlarıyla, üniformalı erkekler takviminden fırlamış gibi duran, çok çekici bir polis memuru. Rozeti acil durum ışıklarının altında parlıyor, üniforması geç saate rağmen ütülü ve düzgün.

"Ben Polis Chad," diye duyuruyor Amanda, dramatik hareketler yaparak.

Boğazıma baskı yapan homurtuyu zar zor bastırıyorum. Üstümde Cal'in tek kaşını kaldırdığını, dudaklarının hafifçe seğirdiğini görüyorum.

Amanda bana "Yapma" der gibi bir bakış attı.

Boğazımı temizleyip ifademi düzelttim, yüzümdeki kasların nötr kalmak için çalıştığını hissettim. "Polis Chad," diye tekrarladım elimi uzatarak.

Polis Chad başını sallayıp elimi sıkıca sıktı. "Hanımefendi."

Amanda, parlak saçlarını omzunun üzerinden savurarak gülümsüyor. "Chad beni eve bırakıyor. Çok zor bir gündü." Tasarımcı çantasını omzuna atıyor.

Cal, göğsü yanımda gürlerken, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Amanda saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve Chad the Cop'un polis arabasına ustalıkla biniyor, sanki davayı kendisi çözmüş gibi gecenin karanlığında hızla uzaklaşıyor, arka lambaları köşeden kayboluyor.

Cal ve ben kahkahalarla gülmeden önce arkasından bakakaldık. Ses göğsümün derinliklerinden, beklenmedik ama hoş bir şekilde yükseldi. Çünkü Amanda elbette yapardı. Hâlâ gülümsüyordum, yanaklarımdaki kaslar hoş

bir şekilde ağrıyordu ki Cal aniden tek bir akıcı hareketle beni ayaklarımdan kaldırdı.

"Ne oluyor?!" Battaniye omuzlarımdan düşüp yere yığıldı.

Beni zahmetsizce arabaya doğru taşırken adımlarını hiç yavaşlatmıyor; bir kolu sırtımı, diğeri dizlerimin altında. "Eve gidiyoruz," diye mırıldanıyor kararlılıkla.

Bu kelimeyle kalbim çırpındı, tenime değen serin gece havasına rağmen göğsümde bir sıcaklık yayıldı.

Ev.

Kollarının arasında eriyorum, yüzümü boynuna bastırıyorum, onu içime çekiyorum. Nabzı dudaklarımda düzenli bir şekilde atıyor.

Evet.

Eve gidiyoruz.



'SENİ SEVİYORUM' DİYORUM, SÖYLÜYORUM

CAL

IZZY BİLİYORDU.

Bütün bu lanet zaman boyunca.

Benim Caleb olduğumu biliyordu ve kızgın değildi.

Aklım almıyor. Aklımda canlandırdığım her senaryo onun öfkelenmesi, bana lambalar ve kitaplar fırlatması, bana dünyanın her yerindeki küfürleri savurmasıyla son buldu. Ama bunun yerine? O sadece... kabullendi.

Caleb'le konuşmayı sevdiğini söyledi.

Bundan hoşlandığını söyledi.

Ve bu? İşte bu beni mahvediyor.

Çünkü onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, deliriyorum.

Ona söylemeliyim. Bilmesi gerek. Sır yok. Artık aramızda hiçbir şey yok. Ama şimdi mi? Şimdi, onunla ilgilenmeliyim. Peki ya sonra? Hazır olduğunda? Bana izin verdiği her yüzeye onu yumruklayacağım. Beni o kadar derinden, o kadar uzun süre hissedecek ki, ona yaptıklarımı hatırlamadan yürümek fiziksel olarak imkansız olacak.

O da hissediyor. Daireye yaklaşırken vücudunun nasıl hareket ettiğini, parmaklarının kucağında nasıl sıkıldığını,

sanki bunu, beni, gelecek olanı düşünüyormuş gibi bana nasıl baktığını görüyorum.

Ama içeri girme şansı yok.

Onu kucacımda taşıyorum. O, tam bir prenses gibi. Protesto edercesine homurdanıyor ama onu bırakmıyorum, onu daha sıkı tutuyorum, başının yan tarafını öpüyorum ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyorum.

"Çok dramatiksin," diye mırıldandı, nefesi boynuma yumuşakça çarpıyordu.

Kıkırdadım ve onu ancak mutfağına girdiğimizde yere bıraktım. "Su iç," dedim, ellerine bir bardak su tutuştururken.

Gözlerini deviriyor ama bir yudum alıyor.

"Daha fazla."

Bana bir bakış attı. "Sırada esnememi mi söyleyeceksin?"

"Yarın yürümek ister misin? Evet."

Suda boğuluyor, su damlaları granit tezgaha sıçrıyor.

Eğilip dudaklarımı kulağının kepçesine sürttüm, titrediğini hissettim. "İç bakalım, güzel kız."

Kalanını uslu bir kız gibi içiyor. Sonra elini tutup onu banyoya götürüyorum. Sarı ışık teninin altın rengi parlamasını sağlıyor, kıyafetlerinin altındaki yumuşak vücut kıvrımlarını vurguluyor. Yeterince şey yaşadı. Rahatlaması, bana bakması gerekiyor.

O buna karşı koymuyor.

Bana izin veriyor.

Belki de benim de buna en az onun kadar ihtiyacım olduğunu hissediyordur. Onu yavaşça, dikkatlice soyuyorum, tenine yumuşak öpücükler konduruyorum. Bileklerindeki morluklar, bağların battığı yerlerden kalan hafif izler?

Kanımı kaynatıyorlar.

Ama ben ona, buna, şimdiye odaklanıyorum.

Duşun altında onu yönlendiriyorum, kollarımı sıvayıp sabunumu alıyorum.

Ve sonra? Onu yıkıyorum.

Yavaşça. Tamamen. Tamamen.

Ellerimi teninin üzerinde gezdirdim, bugün olanların her türlü hatırasını temizledim, parmaklarımın kaslarına masaj yapmasına, onu rahatlatmasına izin verdim, ta ki nefesi yavaşlayana, bedeni gevşeyene, sanki onu ayakta tutan tek çapa benmişim gibi bana bakana kadar.

Ve ben de öyleyim.

Dışarı çıktığımızda yumuşacık, sıcak ve gevşek bir vücudu vardı. Kirpiklerinde su damlaları vardı, dolgun kıvrımları banyo ışıklarının altında parlıyordu.

Üzerini havluyla kurulamama, gömleklerimden birini giydirmeme, onu mutfağa çekip tezgaha oturtmama ve akşam yemeğini pişirmeme izin veriyor. Mutfağında dolaşırken, bıçakla sebzeleri ritmik bir şekilde doğrarken havayı sarımsak ve soğan cızırtıları dolduruyor. Dizlerini göğsüne çekmiş, gömleğimin eteği bacaklarını zar zor örtmüş bir şekilde beni izliyor.

Makarnayı tabağa koyuyorum -basit ama doyurucu- ve onu yatak odasına taşıyorum. Bridgerton sürdüğümde bile itiraz etmiyor. Sadece bana yaslanıyor, tabağımdan yemek lokmaları alıyor, ipek çarşafı altına soğurken izlerken birbirimize sokuluyoruz. Çünkü her şeyden önce mi? Haftalardır yapmak için can attığım gibi onu mahvetmeden önce mi?

Rahatlamaya ihtiyacı var.

İyi olması gerekiyor.

Ve daha sonra?

O zaman o benimdir.

Sessizce oturup çayını yudumluyor ve yatak odası duvarındaki televizyondan ikinci sezonun son birkaç sahnesinin gelişmesini izliyor.

Sonunda bana bakıyor. Sanki kendini tutmak ona her şeye mal oluyormuş gibi. Göğsü çok hızlı inip kalkıyor, dudakları söylenmemiş bir şeyle titriyor. "Lütfen?"

Tek kelime.

Küçücük bir lanet kelime.

Ama benim için her şey demek.

Anında sertleştim. Bardağımı bırakıp ona döndüm, elimi yüzünün üzerine koyup onu kendime doğru çevirdim.

"Bir daha söyle," diye mırıldandım.

Nefesi kesiliyor. Bacakları birbirine bastırıyor, gömleğimin kumaşı hışırdıyor. "Lütfen," diye nefes veriyor.

Kahretsin.

Kaybettim.

Onu yakalayıp altına aldım, tam olması gereken yere, sabitlenmiş bir şekilde yuvarladım. Parmaklarım yüzünü takip ediyor, başparmağım dudaklarını sıyrıyor, diğer elimle başının yanındaki şilteye tutunuyorum. Yatak ağırlığımız altında çöküyor, çarşaflar çıplak bacaklarına dolanıyor.

"İşte bu," diye fısıldıyorum, sesim saf bir açlıkla çınlıyor. "İşte beklediğim şey bu."

Saçları yastığın üzerinde nefes nefese kalmış, ağzı beklentiyle aralanmış.

O karanlık, aç gözlerle beni izliyor, vücudu benimkinin altında yumuşak ve esnek. Acele etmiyorum. Parmaklarımı teninde gezdiriyorum, köprücük kemiğinin narin çizgilerini, göğüslerinin arasındaki çukuru, kalçasının kıvrımını takip ediyorum. Nasırlı parmaklarımın altında teni ipek gibi.

Titriyor.

Nefesi kesiliyor.

O çok güzel.

Aşağıya doğru eğildim, burnumu boğazının kıvrımına sürttüm, onu içime çektim, içime çektim.

Sabunum gibi kokuyor. Gömleğim gibi. Benim gibi.

Benimkine benziyor kokusu.

Boynuna yumuşak, açık ağızlı öpücükler konduruyorum, acele etmiyorum, onu tahrik ediyorum, bana doğru nasıl eğildiğini hissediyorum, daha fazlasını istiyor. İnliyor ve o ses mi? O ses bana bir şeyler yapıyor. Dudaklarıma

değdiğinde hissettiğı titreşim, vücudumda bir sıcaklık yayıyor.

"Cal," diye fısıldadı.

Tenine doğru mırıldanıyorum, ısıyorum, yalıyorum, öpüyorum, daha aşağılara doğru ilerliyorum, giydiğı tişörtümün eteğini yukarı doğru sıyırıp teninin daha fazlasını açığa çıkarıyorum. Dilimi göğüslerinin arasından aşağı, kaburgalarının üzerinden karnının kıvrımına doğru gezdiriyorum. Teni hafif tatlı bir tada sahip.

O kadar yumuşak, o kadar mükemmel ki, onu yiyip bitirmek istiyorum. Bacaklarını tutup ayırıyorum, o da nefes nefese, parmaklarını çarşafın içinde yumruk yapıyor. Kumaş, tutuşunun altında buruşuyor.

"Çok mükemmelsin," diye mırıldandım tenine doğru, ağzımı kalçasının üzerinde, uyluğunun kıvrımındaki hassas noktada gezdirerek.

Titriyor, bacakları etrafımda titriyor. Oraya bir öpücük konduruyorum.

Yavaş. Nazik.

Nefesi titriyor.

"Kaliforniya..."

Kıkırdadım, tutuşumu daha da sıkılaştırdım, onu benim için açık tuttum. Uyarılması duyularımı doldurdu, ağzımın sulanmasına neden oldu.

"Çok çaresizim," diye mırıldandım.

Sızlanıyor ve o sesi çok seviyorum. Parmaklarımı yavaşça, kışkırtıcı bir şekilde, külotunun kumaşında hafif daireler çizerek uyluğunun iç kısmında gezdiriyorum. Dantel, dokunuşumla nemli kalıyor. "Sana dokunmamı ister misin güzel kız?"

Çılgınca başını sallıyor, kalçaları kavisleniyor, daha fazlasını istiyor.

Ben ona vermiyorum.

Henüz değil.

Hafifçe geri çekilip onu izliyorum. Göğsü hızla inip kalkıyor, göğüsleri incecik gömleğimin kumaşına baskı

yapıyor.

"Ne kadar istediğini söyle."

Yanakları kızarıyor ama tereddüt etmiyor.

"Her şeyden çok."

Kahretsin.

İşte bu kadar.

Parmaklarımı külotunun altına sokuyorum, ne kadar sıırıslıkam olduğunu hissediyorum ve göğsümden bir inilti yükseliyor. "Benim için çok ıslak," diye mırıldanıyorum.

Başparmağımı klitorisine bastırıp, etrafında gezdirip, onu tahrik edip, altımda titrediğini hissettiğimde nefes nefese kalıyor. Kalçaları daha fazla baskı arayarak elime çarpıyor.

Bunu seviyorum.

Onu parçalamayı seviyorum.

Onun benim mahvedebileceğim biri olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

Onu daha sıkı kavriyorum, yere bastırıyorum.

O kadar hassas ki.

Bileğimi tutuyor.

Beni durduruyor.

Hala anında onu inceliyorum. Beni istemediği için durdurmuyor. Daha fazlasını istediği için durduruyor.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı, sesi arzuyla boğuktu.

Kahretsin.

Çenesini kavradım. "Beni yakaladın," diye mırıldandım.

Yutkundu, gözleri kocaman açılmış, savunmasız ve çok emindi. "Hayır, Cal. Sana içimde ihtiyacım var. Hemen."

Sikim zonkluyor. Yavaşça nefes veriyorum, kalan son kontrol kırıntısına tutunmaya çalışıyorum.

"Benim nazik olmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Ben senin olmanı istemiyorum."

Kahretsin.

Dudaklarımı onunkine sürtüyorum, ona sahip oluyorum, onu alıyorum, ellerimle kavriyor, keşfediyor, sahipleniyorum. Ağzımın içine doğru inliyor, bacaklarını

bana doluyor, beni daha yakın, daha sıkı çekiyor. Dudakları yumuşak, esnek ama aynı zamanda talepkar.

Sonra dudaklarıma doğru fısıldıyor: "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Duraksıyorum, sonra karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Biliyorum."

Nefes nefese gülüyor, yanakları kızarmış bir şekilde bana bakmak için geri çekiliyor. "Elbette öyle," diye mırıldanıyor gözlerini devirerek.

Ellerimi kalçalarının üzerinde gezdirip onu sıkıca kavıyorum. Kıvrımlarının dolgunluğu avuçlarıma tam oturuyor. "Güzel kızımı güvende tutmalıyım."

Dudaklarını ısırdı, gözleri aşağı kaydı, bacakları sıkıldı. Boxer şortumu aşağı indirdim, penisimin serbest kalmasına izin verdim ve nefesi kesildi. Bana karanlık ve muhtaç gözlerle baktı.

"Cal," diye fısıldadı.

Hırlıyorum, kalçalarını kavıyorum, onu altıma çekiyorum.

Titriyor.

Sonra içine girdim ve ikimiz de kırıldık. Derin ve sert bir şekilde içine girdim ve nefes nefese kaldı, tırnakları sırtıma battı, altımda kamburlaşırken tenimi aşağı doğru çekti. Tırnaklarının tenime değdiği acı beni daha da derine itti.

"Siktir git, Izzy."

Bağırıyor, bacakları etrafımda kenetleniyor, bacakları sıkılıyor, vücudu penisimi kavıyor. İtmemin şiddetiyle yatak başlığı duvara çarpıyor.

O kadar sıkı ki.

Çok mükemmel.

Geri çekiliyorum, neredeyse tamamen dışarı çıkıyorum, gözlerinin kocaman açıldığını, ağzının yumuşak, çaresiz bir iniltiyle aralandığını görüyorum.

Tekrar içeri dalıyorum, dibe vuruyorum, kendimi içine gömüyorum, onu esnetiyorum, tam da istediği gibi sahipleniyorum. Kırık, nefes nefese bir inilti çıkarıyor, başı

yastıklara doğru düşüyor. Çenesini kavrayıp bana bakmasını sağlıyorum.

"Seni siktiğimde bana bak, Izzy."

Titriyor ve ben bunu hissediyorum; vücudunun tepkisi, etrafımda kasılma şekli, sanki bunun için yaratılmış gibi.

Benim için yapıldı.

"Cal—Aman Tanrım—"

Karanlık bir sırtıyla ona vuruyorum, acımasız, amansız bir tempo tutturuyorum, onu daha yükseğe, daha sert, daha derine sürüklüyorum. Nefes nefese, altımda kıvranıyor, elleri her yerde - sırtımda, saçlarımda, tırnaklarıyla tırmalıyor, kavıyor, sahipleniyor.

Kendimi dengesiz hissediyorum.

Sanki kendimi tamamen onun içinde kaybedebilirmişim gibi.

İstediğim gibi.

Kalçalarını tutuyorum, hareket ettiriyorum, mükemmel açığı yakalamak için onu yeterince kaldırıyorum ve—

"Aman Tanrım, Cal!"

Çılgılığı çaresiz ve muhtaçtı, vücudu bana sıkıca sarılıyordu, tırnakları göğsümde geziniyordu, tüm vücudu titriyordu. Orgazmının arttığını hissediyordum, titremesinde, nefesinin kesilmesinde, inlemesinde ve sanki dayanamıyormuş gibi soluk soluğa kalmasında hissediyordum.

"İşte bu, güzel kız." diye homurdandım, onu daha sıkı kavradım, ona çarptım, onu daha da sertleştirdim.

Sızlanıyor, bacakları titriyor, sırtı yataktan kalkıyor.

"Benim için gel."

Nefes nefese kalıyor, tüm vücudu kilitleniyor, bacakları kasılıyor, amcığı etrafımda daralıyor ve tamamen parçalanıyor. Adımı haykırıyor, elleri kollarımı kavıyor, vücudu altımda sallanıyor ve bu gördüğüm en ateşli seks manzarası. Parçalanma şekli, kendini tamamen bırakma şekli, kendini bana mükemmel bir şekilde teslim etme şekli.

O zaman daha fazla kendimi tutamıyorum.

Son bir kez ona çarpıyorum, kendimi derinlere gömüyorum.

"Izzy, siktir git—"

Haz beni yakıp kavuruyor, akkor halinde, kör edici, lanet olası yıkıcı ve bunu hissediyorum—

Kendimi tamamen onun içinde kaybettığım an.

İkinci kez doldururum onu, sahiplenirim, işaretlerim.

O an sonsuza dek benim olur.

Nefes nefese ona doğru yığıldım, bedenlerimiz nemli, birbirine dolanmış, titriyordu ve o hâlâ altımda titriyordu, kolları omuzlarıma dolanmış, nefesi düzensizdi. Alnımı alnına bastırıp onu içime çekiyordum, kalbim çarpıyordu, vücudum hâlâ artçı sarsıntılardan zonkluyordu. Yumuşak, bitkin bir kahkaha attı, parmakları saçlarımı geriye doğru tarıyordu, bacakları hâlâ bana sarılıydı. Tenimiz birbirine yapışmıştı, terden kayganlaşmıştı.

"Aman Tanrım, Cal."

Kıkırdadım, yanağına ve sonra dudaklarına bir öpücük kondurdum. Teni şimdi hafif tuzlu bir tada sahipti.

"Evet, güzel kız?"

Başını yastıklara doğru eğdi, saçları karanlık bir hale gibi etrafında yayıldı.

"Sanırım beni gerçekten kırmış olabilirsin."

Tekrar öpüyorum onu. "Güzel." Hala nefes nefeseydim, hala onun içindeydim, kollarım onu sanki bırakamayacakmışım gibi sarılmıştı.

Çünkü yapamam.

Yapmayacağım.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, dokunuşu şimdi daha yumuşak, vücudu altımda gevşemiş, nefesi düzene giriyor. Altımızdaki çarşaf ter ve yaptığımız şeyin diğer kanıtlarıyla ıslanmış. Ve ben de onun uykuya dalmasına, uyumasına, bu anın tadını çıkarmasına izin vermeliyim.

Ama yapamam.

Çünkü onun bilmesine ihtiyacım var.

Onun bunu duymasına ihtiyacım var.

"Seni seviyorum, Isabella Russo."

Parmakları hareketsiz. Vücudu gerildi -sadece hafifçe- ama sonra başını kaldırdı, gözleri benimkilere kilitlendi. Bir anlığına, dudaklarında o tanıdık, kendini beğenmiş küçük sırıtış belirmeden önce, ifadesinde çiğ bir ifade belirdi.

"Cal," diyor. "Beni kelimenin tam anlamıyla takip ettin ve hakkımdaki her türlü çirkin, utanç verici şeyi biliyorsun. Yani seni sevdiğimi bilmelisin. Buna katlanmamın başka bir sebebi olamaz."

Göğsüm sıkışıyor, kalbim deli gibi çarpıyor. Onu hiç durmak istemiyormuş gibi öpüyorum. Sanki onu sonsuza dek bu yatakta, bana sarılmış, nefes nefese, inleyerek, yalvararak tutmak istiyorum. Onun tadı, kendi çaresizliğimin tadıyla karışıyor.

Çünkü o benim.

Güzel kızım.

Benim tüm dünyam.

Tam onu kendime doğru çekmek üzereyken, tekrar gitmeye hazırım—

O homurdanıyor.

Yüksek sesle.

Ardından kontrol edilemeyen bir kıkırdama geldi.

Geri çekilip kaşımı kaldırıyorum. Altımda kahkahadan vücudu titriyor.

"Ne?"

Dudaklarını ısıırıyor, güçlkle tutuyor, gözleri yaramazlıkla parlıyor.

"Caleb olmanın en güzel yanı nedir?"

Gözlerimi kısıtım. "Ne?"

Sırıtıyor, kendini beğenmiş bir tavırla.

"Artık o premium üyeliğe ayda on beş dolar harcamak zorunda değilim."

İnledim ve alnımı omzuna yasladım.

"İsa Mesih."

Daha yüksek sesle gülüyor, kollarını bana doluyor, vücudu altımda titriyor. Gülüşünün titreşimi ikimizin de

vücudunda dolaşıyor.

"Beni seviyorsun, sapık."

Köprücük kemiğine bir öpücük konduruyorum,
parmaklarım belini sıkıyor.

"Evet, güzel kız. Gerçekten istiyorum."



ŞİMDİ CALLAHAN İLE SOHBET EDİYORUZ

GÜZEL KIZ

bugün o gün 🤔🤔🤔

CALLAHAN

Gergin misin güzel kız?

Uhhh tabii ki??? Bu büyük bir mesele, biliyorsun 😅

Bilmiyorum... bana kaçınılmaz geliyor. Adam kadını takip ediyor. Adam kadını baştan çıkarıyor. Adam kadını kendine aşık ediyor. Adam kadını o kadar iyi beceriyor ki kadın onunla evlenmeyi kabul ediyor. Klasik bir aşk hikayesi.

aman tanrım durun, insanlar düğün günlerini bu şekilde tarif etmiyor 😭😭😭

Bana sevmediğini söyle.

.... tamam güzel, bayıldım 🤔

Aferin kızım.

Senden nefret ediyorum

Hayır, yapmazsın.

tamam hayır, ama bu konunun dışında bana "ah izzy, güzel gelinim, beni dünyanın en mutlu adamı yaptın" gibi tatlı ve duygusal bir şey söylemelisin ya da buna benzer bir şey

Ah, Izzy, güzel gelinim, beni dünyanın en ıslak adamı yaptın. 😊

BU SOHBETİ HEMEN SİL

Neden? Sadece koridorda yürümeden önce bana kaçırdığım şeyin bir fotoğrafını göndermeni istiyorum. Eski günlerin hatırına.

Gelinliğimin içindeyim GELİNLİĞİMİN İÇİNDEYİM

Evet, ve?

VE?!?!?!?

Güzel kız, iş için konferans görüşmesindeyken seni orgazma ulaştırdım. Sanırım artık senin ahlaklı olduğunu iddia etmeyi geçtik.

DUR O BİR ZAMANLARDI

Bu "masum gelin" oyununu ciddiye almam için bir kez fazla oldu. Şimdi... şu fotoğrafa gelelim.

senden nefret ediyorum

Tekrar ediyorum. Yapamazsın.

Gerçekten seninle evlenmek üzereyim, beni beş saniyeliğine soymaya çalışmaktan vazgeç

İmkansız. Ayrıca düğün gecesı eğlenceli olacak.

....endişelenmeli miyim?

Ah, güzel kız. Her zaman endişelenmelisin. Bacakların için.

Aman Tanrım

Yeminlerini et. Beni sunağın önünde öp. Sonra en az üç gün boyunca rahatça oturamayacağın bir döneme hazır ol.

Aman Tanrım, dur, beynimde BU varken koridorda sana doğru yürüyeceğim

Yapmanız gerektiği gibi.

senden çok nefret ediyorum

Hayır, yapmazsın.

HAYIR SENI SEVIYORUM DELİ SAPIK

İşte orada. Mükemmel, güzel kızım. Şimdi git ve "Evet" de. Ben seni bekliyorum olacağım.

bu arada resepsiyon için palyaço tuttuğumu söylemeyi unuttum 🤡 sürpriz!

Sen ne yapıyorsun?

evet! bir ekip! balon hayvanlar ve her şeyi yapacaklar 😊

Sen yapmazdın.

Hatta sadece damat için planlanmış özel bir performansları bile var 🎪

Isabella Russo, resepsiyonda tek bir kırmızı burun görürsem seni omzumda taşıyacağım.

😂😂😂

Tanrım seninle uğraşmak çok kolay

...

Endişelenme, palyaço yok. Banyoda panik atak geçirmeni değil, bana odaklanmanı istiyorum.

Şanslısın ki seni seviyorum.

😊

😊😊😊

Sunakta görüşürüz, Callahan 🙏

Bunu dünyada kaçırmazdım.

💬 SOHBET SONLANDI.

SON SÖZ

Bu karakterlerle işin henüz bitmedi, anlıyorum. Ben de bitmedim. Hikayenin devamını takip etmek için bültenime abone olun.

buraya tıklayın
Veya
QR kodunu tarayın

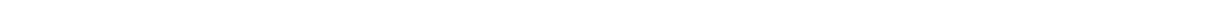


YAZAR HAKKINDA



Laura Bishop, takıntılı erkekler, zeki kadınlar ve aşk ile psikolojik savaş arasındaki tehlikeli derecede ince çizgi hakkında kitaplar yazıyor. Gökyüzünün mavi, nemin yüksek olduğu ve arama geçmişinin federal bir kırmızı bayrak olduğu güneşli Florida'da yaşıyor.

Love Me Stalk Me, her kırmızı bayrağın daha da düşmek için bir neden olduğu karanlık romantik komedi dünyasına ilk adımını atıyor.





- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

